

Yêu Giả Thành Thật

Contents

Yêu Giả Thành Thật	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6: Chương	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	68
23. Chương 23	72
24. Chương 24	75
25. Chương 25	79
26. Chương 26	82
27. Chương 27	84
28. Chương 28	87
29. Chương 29	89
30. Chương 30: Đủ Rồi (4)	92
31. Chương 31	95
32. Chương 32	98
33. Chương 33: Trách Em Quá Xinh Đẹp	105
34. Chương 34: Rất Xin Lỗi, Cảm Ơn	114
35. Chương 35: Đủ Rồi	133
36. Chương 36: Đời Này Kiếp Này	143
37. Chương 37: Ngoại Truyện 1.1: Yêu Đồ Mị (1)	150
38. Chương 38: Ngoại Truyện 1.2: Yêu Đồ Mị (2)	152
39. Chương 39: Ngoại Truyện 1.3: Yêu Đồ Mị (3)	153
40. Chương 40: Ngoại Truyện 1.4: Yêu Đồ Mị (4)	155
41. Chương 41: Ngoại Truyện 1.5: Yêu Đồ Mị (5)	156

42. Chương 42: Ngoại Truyện 1.6: Yêu Đồ Mị (6)	158
43. Chương 43: Nếu Như Mây Tạo Mưa, Gió Sẽ Thổi Khô Nó (1)	160
44. Chương 44: Ngoại Truyện 2.2: Nếu Như Mây Tạo Mưa, Gió Sẽ Thổi Khô Nó (2)	162

Yêu Giả Thành Thật

Giới thiệu

Người thắng làm vua kẻ thua làm ấm giường, là quy tắc của trò chơi giữa hai bọn họ. Ai sống trên d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-gia-thanh-that>

1. Chương 1

Mở đầu:

Tư Gia Di cảm giác hai chân bị tách ra, cô vô thức nhắm mắt lại.

Khoảnh khắc đôi môi mỏng lạnh lẽo kia phủ xuống mắt cô, hai khuy áo trên đồng thời bị cởi ra, khiến cho hai bên thái dương của cô không ngừng giật mạnh.

Cơ thể căng như dây cung, cuối cùng cô nghe thấy tiếng thở dài của anh.

“Đừng xem mọi chuyện là giao dịch.”

Khách sạn, sâm banh, hợp đồng... Ai có thể nói cho cô biết, trong tình huống như vậy, nếu không phải giao dịch thì là cái gì?

“Chẳng lẽ nên coi đây là ‘tình yêu’?”

Giọng cô run run, có chút tự giễu. Dưới cặp lông mày sắc bén của người đàn ông là một đôi mắt đen thâm trầm. Ánh mắt cao ngạo như vậy khiến Tư Gia Di nhận ra bản thân mình đã lỡ miệng. Cô muốn sửa sai, chủ động ôm cổ anh, lại bị anh đẩy ra.

Bàn tay vốn đang đỡ thắt lưng chuyển đến cầm cô, nâng khuôn mặt cô lên, giọng điệu đầy vẻ trêu tức “Đúng vậy, chính là tình yêu...”

Trong giây phút cô còn đang sửng sốt, anh hôn cô, tiến vào cô...

Chương 1

Bầu trời ít sao, chỉ có ánh trăng mờ ảo. Sau khi kết thúc quay phim, Tư Gia Di đến tìm Phó Dĩnh.

Phó Dĩnh lấy được hai vé mời tham dự họp báo phim mới của Quý Khả Vi, trước đó cô ấy đã khoe với Tư Gia Di. Trước giờ khai mạc mười phút Tư Gia Di mới đến, hàng ghế khách mời đã không còn một chỗ trống. Phó Dĩnh nhìn thấy cô, không kiềm chế được thốt lên: “Mặt của cậu sao thế?”

“Phó đạo diễn vừa thêm phân cảnh tớ bị ăn tát vào kịch bản.” Đây là chuyện cơm bữa, Tư Gia Di nói rất thoải mái: “Đã bôi thuốc rồi, chắc ngày mai sẽ đỡ sưng thôi.”

Phó Dĩnh nghe xong, trong lòng dấy lên nhiều cảm xúc lẫn lộn. Tỉ mỉ quan sát mặt cô rồi buông một tiếng thở dài: “Nếu cậu nghe tớ chuyển sang làm hậu trường từ trước, thì bây giờ đã không phải khổ sở như vậy.”

Tư Gia Di chỉ cười, không nói thêm câu nào. Đúng lúc này, cả hội trường bỗng nhiên im bặt.

Hai người nhìn xuống sân khấu, buổi họp báo đã chính thức bắt đầu. Chẳng trách ai nấy đều yên lặng, nín thở chờ đợi.

“Cô ấy vào nghề muộn hơn chúng ta cả nửa năm, sao có thể nhanh chóng có được tất cả như thế chứ?” Tư Gia Di còn nói thêm câu gì đó, lại bị tiếng thét phía sau nuốt mất.

Buổi họp báo ra mắt phim diễn ra rất thành công. Tư Gia Di cảm thấy trong lòng có chút buồn bực. Ngay sau đó có mở một bữa tiệc cho các ngôi sao lớn nhỏ trong showbiz hôm nay đã đến tham gia họp báo. Tư Gia Di ngồi chưa đến mười phút đã muốn đi.

Buổi họp báo vừa kết thúc chưa được bao lâu thì trời bắt đầu đổ mưa. Mưa trút xuống lớn đến mấy cũng không làm giảm bớt sự nhiệt tình của mọi người. Đám fan hâm mộ vẫn không ngừng hô to tên An Khả dưới màn mưa. Quý Khả Vi đại diện cho công ty quản lý, đứng trước cửa khách sạn năm sao đã được công ty bao trọn để đón khách khứa.

Quán bar trên tầng cao nhất của khách sạn có tầm nhìn rất đẹp. Bên ngoài cửa sổ là cơn mưa lớn nửa đêm không ngừng trút xuống như thác đổ. Bên trong cửa sổ lại có rượu ngon, thức ăn ngon cùng với nam thanh nữ tú. Phó Dĩnh tắc lưỡi, ca thán một câu “Bao giờ cậu mới có thể trở thành trụ cột của công ty quản lý. Hay là đập ấy người cản trở trước mắt một cái, biết đâu đấy lại có thể nhảy vào vị trí của họ.”

Trong giới nghệ sĩ có một loại người được gọi là “Tam vô sản”. Tức là không có công ty quản lý giàu có, không có người có danh tiếng dẫn dắt và không có đại gia chống lưng. Tư Gia Di - một “Tam vô sản” uống cạn ly sâm banh trong tay, xách túi rời đi: “Sau này đừng có kéo tớ đến những kiểu hội hè thế này nữa. Tớ đến đây chẳng phải để ăn uống này nọ, đến chịu đả kích thì đúng hơn.”

Phó Dĩnh tức giận đuổi theo.

Hai người không mang theo ô, lại không bắt được chiếc xe nào, nháy mắt một cái đã ướt như chuột lột.

Cuối cùng cũng thấy một chiếc taxi đỗ lại không xa lắm, Tư Gia Di kéo Phó Dĩnh băng qua đường cái. Phó Dĩnh sợ tới nỗi hét lên: “Từ từ thôi, từ từ thôi!”

“Kít.....” Một tiếng phanh xe vang lên, Tư Gia Di sợ tới mức đứng bất động giữa đường cái.

Hai ánh đèn xe xuyên xa màn mưa đêm chiếu thẳng lên người cô. Phó Dĩnh chạy vội đến kéo cô vào lề đường, nhường đường cho chiếc xe.

Xe chậm rãi lướt qua hai người, nhưng đột nhiên dừng lại. Cửa kính xe hạ xuống, cả hai người đều nhận ra... Quý Khả Vi?

Sau đó càng không thể tin được, tuy rằng mới chỉ có duyên gặp Phó Dĩnh vài lần mà Quý Khả Vi lại mời các cô lên xe: “Muộn thế này rồi rất khó gọi xe. Về đâu? Tôi đưa các cô một đoạn.”

Tư Gia Di và Phó Dĩnh cùng lên xe đi nhờ.

Thì ra trên xe còn có một người nữa.

Một người đàn ông trẻ tuổi, ngồi ở đó ký tài liệu, đến lông mày cũng chẳng buồn nhếch lên lấy một cái. Bầu không khí trong xe trở nên ngưng ngập. Ngay đến cao thủ xã giao như Phó Dĩnh cũng trở nên khách sáo

khép nép, ngồi yên nghe Quý Khả Vi buông lời khen: “Tôi đã hợp tác xã giao với công ty của các cô vài lần, lần nào cũng vui vẻ thoải mái hết. Hơn nữa cô cũng để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc.”

Phó Dĩnh mỉm cười lịch sự, quay đầu giới thiệu với Quý Khả Vi: “Đây là bạn tôi, Tư Gia Di.”

Tư Gia Di vừa định đưa danh thiếp cho Quý Khả Vi, người đàn ông này giờ vẫn giữ im lặng bỗng người mắt lên nhìn. Ánh mắt này quả là...

Người đàn ông nhận lấy danh thiếp của cô.

“Tư – Gia – Di?” Anh ta đọc lại tên của cô một cách thông thả, giọng trầm thấp mang theo sự nghi hoặc.

Cả ba người phụ nữ ở đây đều sửng sốt.

Người đàn ông trao đổi danh thiếp với Tư Gia Di. Phó Dĩnh thoáng nhìn cái tên trên danh thiếp, nhất thời không tìm được mà tròn tròn mắt. Cô ấy mừng rỡ, khẽ nghiêng đầu dùng khẩu hình nói với Tư Gia Di: Diêu Tử Chính?!

Không ngờ các cô gặp được Diêu Tử Chính trong truyền thuyết trong tình huống như vậy.

Tư Gia Di không biết phải làm thế nào với tờ danh thiếp trong tay.

Phó Dĩnh bảo cô cứ liệu mình tự tiến cử, nhưng cô lại không có cái dũng khí tiến lên dù chỉ một bước.

“Anh ta là người có địa vị và quyền lực hiếm có trong showbiz đấy. Bất kể về mặt phẩm chất, tài năng, người chống lưng hay về nguồn lực tài chính anh ta đều có đủ. Bây giờ con đường lăng xê nghệ sĩ đều cần như thế cả. Cậu ngốc lắm, cơ hội tốt như vậy còn định bỏ qua đấy à?”

“Đợi tớ quay xong bộ phim đầu tiên này rồi tính.”

Chiếc bánh cang béo bỏ thì cạm bẫy càng nhiều, phải chăng cần tỉnh táo hơn để phân biệt rạch ròi. Mấy phân cảnh của cô trong phim ngày càng ít, mà mỗi lần xuất hiện cũng chỉ như lướt qua. Sau đó cô làm thêm vài việc mà người mới tới hay làm: rót nước pha trà, chuẩn bị đồ ăn. Một hôm trong phòng chỉ còn lại cô và phó đạo diễn, ông ta bỗng khen cô một cách kỳ quái: “Mấy hôm trước cô diễn cảnh bị tát rất tốt đấy.”

Tư Gia Di mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Một nhân viên của đoàn làm phim ôm một bó hoa hồng từ xa đi tới, mùi hương càng lúc càng rõ, anh ta đi về phía Tư Gia Di. Tư Gia Di đưa một ly nước cho nhân viên của đoàn làm phim: “Lại đây lại đây, uống chút nước đã.”

Người nhân viên cười lớn: “Đang tìm cô đấy.” Nói xong, anh ta đưa bó hoa cho cô.

“Tôi sao?”

“Người giao hàng của cửa hàng hoa không được vào trường quay, anh ta nhờ tôi mang vào cho cô ký nhận.”

Một tấm danh thiếp kẹp giữa bó hoa. Tư Gia Di vừa ký vừa lấy tấm danh thiếp đó ra xem.

Diêu Tử Chính.

Ba chữ, nét chữ vô cùng cứng cáp.

2. Chương 2

Gần đây Tư Gia Di nhận hoa đến mỗi tay.

Bộ phim này cô vẫn diễn vai phụ, so với phim trước thì vai diễn này tốt hơn rất nhiều. Không phải diễn vai tiểu tam[1] suốt ngày bị ăn tát nữa, mà diễn vai một cô gái hiền lành, mấy cảnh trong phim đều là cảnh hôn ngọt ngào, ngoài ra, những phân cảnh quan trọng vẫn không hề có mặt cô. Một lần trong thời gian nghỉ ngơi, cô nghe được người đóng vai nữ chính và trợ lý của cô ta nhắc tới mình: “Một nghệ sĩ nhỏ hạng mười tám, cũng không biết xấu hổ mà ngày ngày nhận hoa của người ta ư?”

([1]Tiểu tam: chỉ kẻ thứ ba.)

Tư Gia Di chờ các cô đi rồi mới đi ra khỏi buồng vệ sinh, nhìn chính mình trong gương. Nghệ sĩ hạng mười tám, đúng thật là đáng châm chọc.

Quay phim thâm đêm đến tận rạng sáng, cuối cùng cô cũng có thể về nhà ngủ. Xe dừng trên đường chờ đèn đỏ, Tư Gia Di vô thức nhìn bó hoa trên ghế phó lái.

Lần này nhận được một bó Uất Kim Hương, hương thơm của nó giống như khát vọng của cô, cũng chỉ có thể nở rộ vào ban đêm. Tư Gia Di ngẫm nghĩ một lúc lâu, đèn xanh đèn đỏ đổi mấy lần cô mới quyết định. Cô rút di động ra ấn một dãy số, giống như kẻ phạm tội có tội giết mình, trong lòng không khỏi thấp thỏm lo âu.

Số điện thoại trên tấm danh thiếp kia cô từng xem qua nhiều lần, đã ghi nhớ từ lâu.

Lần này thật không may, đối phương đã tắt máy, chắc là đang ngủ. Vừa rồi cô mới bị người khác chế giễu, khát vọng thành danh lên tới đỉnh điểm mà giờ phút này đã tắt ngấm. Tư Gia Di cười tự giễu, sau đó khởi động xe lái về nhà.

Tư Gia Di về nhà, trong lúc ngủ mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng chuông di động vang lên trên đầu giường. Vừa nhận điện thoại, đối phương nói “Ai thế?”

Một lúc lâu sau, Tư Gia Di mới có phản ứng, lập tức ngồi thẳng trên giường “Điều tiên sinh.”

“...”

“Là tôi, Tư Gia Di.”

Sự trầm mặc của anh ta làm Tư Gia Di không khỏi nghi ngờ, liệu anh ta có nhớ cô hay không.

Rồi bỗng nhiên anh ta nở một nụ cười khê “Hoa có đẹp không?”

Đầu óc Tư Gia Di nhanh chóng vận động. Không yên lặng quá lâu, cất giọng không kiêu căng cũng không nịnh nọt “Từ lúc nhận được bó hoa đầu tiên của anh tôi đã muốn hỏi tại sao?”

Anh ta im lặng một lát.

“Tôi vừa xuống máy bay.” Giọng anh ta khôi phục vẻ lạnh lùng: “Thế này đi, buổi tối ăn một bữa cơm với nhau.”

Cứ thế mà chuyển đề tài.

Cứ thế mà ngắt điện thoại.

Cả ngày hôm ấy Tư Gia Di mãi suy nghĩ có nên đến cuộc hẹn này hay không. Cả người như mất hồn, bởi vậy mà có đến vài cảnh NG. Đạo diễn chính của đoàn làm phim chửi ầm cả lên: “Lần tập trung cao độ cho tôi. Cho dù là diễn viên phụ thì cũng phải cho tôi thấy một chút chuyên nghiệp chứ!”

Trước đó không lâu, cô còn diễn cảnh khóc đạt đến nỗi nhân viên đoàn làm phim ai nấy đều rơi nước mắt, khen ngợi không ngớt. Mặc dù trong lòng Tư Gia Di nghĩ như vậy, vẫn chỉ có thể liên tục cúi đầu xin lỗi đạo diễn.

Quay phim xong vừa đúng giờ cơm tối. Tư Gia Di vừa lấy di động ra xem có cuộc gọi nhớ nào của người đó không thì nghe thấy người trợ lý của diễn viên chính gọi cô: “Cici mời tất cả nhân viên đoàn làm phim ăn cơm.”

Diêu Tử Chính không gọi đến, Tư Gia Di cất điện thoại vào túi xách. Đi theo đoàn làm phim rời khỏi trường quay. Cô gái diễn vai nữ chính nhìn thấy hai tay cô trống không, tỏ vẻ kinh ngạc: “Hôm nay cô không nhận được hoa sao?”

Tư Gia Di cười gượng, không biết phải đáp lại thế nào, cô gái diễn vai nữ chính kia bỗng nhiên sững sờ.

Tư Gia Di nhìn theo hướng nhìn của cô ta, cũng sững sờ không kém.

Hoa của cô đã đến.

Trước đây, trong kịch bản có một cảnh quay đua xe của mấy tay phú nhị đại[2]. Lúc thương lượng với công ty tài trợ mượn xe, đối phương lấy cớ rằng chiếc xe thể thao ấy quá xa xỉ. Sau cuộc thương lượng kéo dài, cuối cùng họ cũng từ chối, nhiều người ra mặt họ cũng không chịu đầu tư.

([2]Phú nhị đại: thế hệ nhà giàu thứ hai. Tức là con cái của nhà giàu có.)

Vậy mà giờ phút này đây, chiếc xe như thế đang dừng ngay trước mặt bọn họ.

Tất cả mọi người đều chú ý vào chiếc xe. Chỉ duy nhất đạo diễn để ý đến nữ diễn viên vô danh đang đi về phía chiếc xe của người đàn ông kia, ánh mắt ông ta lộ rõ vẻ nghi hoặc.

Tư Gia Di đến bên cạnh chiếc xe. Còn chưa kịp mở miệng chào hỏi, Diêu Tử Chính đã cầm lấy bó hoa đặt bên cạnh đưa cho cô rồi giúp cô mở cửa xe.

Nhận ra thái độ do dự của cô, anh ta bật cười: “Yên tâm, tôi sẽ không mang em đi bán.”

Còn chưa vào phòng ăn, Tư Gia Di chợt nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên trong: “Bây giờ tôi ghét nhất là loại ông chủ như vậy. Ý rằng mình là người đầu tư, cứ can thiệp vào chuyện tuyển chọn diễn viên của tôi.”

“Biết vậy nhưng cũng không thể nói ra được, đó không phải là nguyên tắc của cái vòng luẩn quẩn này ư. Những kẻ có nhiều tiền trong tay, cho dù chỉ là người thích sưu tập tem hay những người thích mở party thường xuyên cũng đều là cách thể hiện mà thôi. Nhưng phải chờ đến cuối cùng mới biết ai đứng trên ai, mà muốn biết được còn phải xem ai dám chịu chơi nữa. Một số kẻ lại thích bày ra bộ mặt kiêu ngạo, ném tiền bao nuôi phụ nữ, trêu đùa chán rồi lại phải tay để tất cả trôi vào dĩ vãng. Diễn viên cũng có tôn nghiêm ư? Ở trước mặt ông chủ thì bọn họ đáng giá bao nhiêu tiền? Như chúng ta đây, quyết tâm đào tạo nhân tài một cách chân chính, cố gắng đưa người của mình vào nền điện ảnh, nhưng có năng lực làm hay không mới là vấn đề?”

Tư Gia Di đứng ngoài cửa, lúng túng quay đầu quan sát ánh mắt của Diêu Tử Chính. Anh ta chỉ mỉm cười, ý bảo cô đi vào trong.

Hai người vừa rồi còn đang bức xúc là thế, vừa mới nhìn thấy Diêu Tử Chính, cả hai đều cười xởi lởi “Đạo này cậu bận rộn quá, cuối cùng chúng tôi cũng đợi được cậu.”

“Hẹn với em rồi thư kí Tài mới nhắc tôi về cuộc hẹn với đạo diễn Bành và giám đốc sản xuất Hứa. Anh tiện đường đưa em đến đây, em không ngại chứ?” Diêu Tử Chính giải thích với Tư Gia Di, cũng giới thiệu cho cô: “Vị này là...”

Thật ra không cần anh ta phải giới thiệu, Tư Gia Di đã nhận ra hai người này.

Do đến muộn lại không giới thiệu, hầu như suốt bữa ăn Tư Gia Di đều im lặng. Từ đầu tới cuối chỉ có mình Diêu Tử Chính và hai người kia nói chuyện: “Đạo diễn Bành, có anh ở đây, sao tôi có thể được coi là người bận rộn cơ chứ? Kịch bản tôi đề cử với anh, hẳn là anh còn chưa có thời gian xem qua?”

“Tôi nghe nói người biên kịch của kịch bản này là em gái cậu? Tử Chính, chuyện này hình như không giống với tác phong làm việc công tư phân minh của cậu.”

Giám đốc sản xuất Hứa nói một nửa đùa nửa thật, lại có phần chế giễu. Đạo diễn Bành nghe xong bỗng giật mình: “Diêu Á Nam là em gái cậu?”

Đạo diễn Bành vừa thốt ra cái tên kia khiến Tư Gia Di hoảng sợ buông lỏng tay, chiếc đĩa trong tay cô rơi xuống mặt bàn.

Diêu Tử Chính đưa một đôi đĩa khác cho cô, nhưng cô đã vội vã đứng lên “Xin lỗi, tôi đi toilet.”

Diêu Á Nam....

Diêu Á Nam...

Tư Gia Di rửa mặt, mở cửa rời khỏi phòng vệ sinh.

“Không khỏe sao?”

Nghe thấy giọng nói này, Tư Gia Di mới ngẩng đầu. Là Diêu Tử Chính, anh ta đang đứng ngay trước cửa phòng vệ sinh.

“Tôi hơi mệt, muốn về trước.” Cô vòng qua người anh ta, chỉ nói một câu, không dám quay đầu lại.

“Biết Á Nam là em gái tôi, kinh ngạc đến mức này sao?”

Tư Gia Di nghe câu hỏi của anh ta liền khựng lại.

Người đàn ông này dường như biết cô đang nghĩ gì. Vừa rồi anh ta không nói câu nào, bây giờ lại vạch trần suy nghĩ của cô khiến Tư Gia Di bắt đầu hoang mang. Cô điều chỉnh lại tâm trạng rồi mới dám quay đầu nhìn anh ta “Tôi chưa từng nghe cô ấy nói có anh trai.”

“Lúc cô ấy gia nhập làng giải trí, công ty khai báo cô ấy là thiên kim tiểu thư giàu có. Thật ra khi ấy gia đình chúng tôi vẫn ở trong khu nhà ổ chuột, chưa từng nhìn thấy ánh sáng.”

Khu nhà ổ chuột?

Người đàn ông ăn mặc lịch sự, tạo nhả đang đi tới gần cô lúc này rõ ràng là người sống trong cuộc sống an nhàn sung sướng, là công tử cao ngạo mới đúng.

Tư Gia Di hơi sợ anh ta, lặng lẽ lùi về phía sau nửa bước. Cô tìm một cái cớ để đánh lảng, không dám nhìn vào đôi mắt như vực sâu không đáy kia: “Lâu rồi tôi chưa gặp cô ấy. Nếu có cơ hội, chào hỏi cô ấy một câu giúp tôi.”

Bữa ăn nhạt nhẽo kia cứ thế mà kết thúc. Tư Gia Di vẫn từ chối đề nghị của anh ta.

Mỗi lần đến trường quay cô vẫn như người mất hồn. Nhưng đạo diễn đối xử với cô khác hẳn.

Hôm nay đạo diễn còn ân cần hỏi an cô: “Hôm nay tâm trạng không tốt sao?” Nói xong còn bảo trợ lý của mình lấy cho Tư Gia Di một cốc trà.

Tư Gia Di được quan tâm bất ngờ đâm ra lo sợ. Cô vừa mới ngẩng đầu đã thấy nhân viên đoàn làm phim ôm một bó hoa đi về phía cô. Tâm trạng Tư Gia Di càng sa sút. Về mặt đạo diễn lại vô cùng phấn khởi, nhìn bó hoa hồng trắng tuyệt đẹp, sau đó nói: “Xem ra Diêu tiên sinh rất chăm chỉ tặng hoa.”

3. Chương 3

Cuối cùng Tư Gia Di cũng hiểu được tại sao đạo diễn Trương lại ân cần với cô như vậy.

Tuy rằng người tài năng sẽ được đề cao, kẻ kém cỏi sẽ bị đào thải đã là nguyên tắc trong ngành. Nhưng cô mới chỉ được nhận vài bó hoa của Diêu Tử Chính mà có thể khiến người khác phải nhìn nhận lại giá trị của cô ư?

Nên nói là do Diêu Tử Chính có sức ảnh hưởng lớn, hay nên nói rằng trước đây cô quá đáng thương?

Sau đó Tư Gia Di lại nhận được một bó hoa, nhưng cô đã cho người trả về.

Đạo diễn vẫn không từ bỏ ý định, đến khi cô đã quay xong những phần kịch bản của mình trong bộ phim “Đàn ông và phụ nữ độc thân”, trước ngày chiếu ra mắt phim một ngày, ông ta vẫn cố gắng nói bóng gió: “Bộ phim tiếp theo của tôi đã vào giai đoạn chuẩn bị. Là phim điện ảnh, vai thứ chính có khá nhiều đất diễn. Đạo diễn đây hợp tác với cô, nhìn thấy cô chăm chỉ rèn luyện mỗi ngày, diễn xuất đã được mọi người trong đoàn công nhận. Vai diễn đó lại rất hợp với cô, chỉ tiếc... Tuy rằng tôi một năm quay đến mấy bộ phim truyền hình, nhưng phim điện ảnh lại không phải thế mạnh. Hơn nữa đến nay vấn đề vốn sản xuất vẫn còn chưa giải quyết xong, nếu có thể lôi kéo được Hoàn Cầu đầu tư thì tốt biết bao...”

Lần này nhất định cô đã khiến đạo diễn thất vọng rồi.

Từ sau khi cô gửi trả lại bó hoa kia, Diêu Tử Chính dường như biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của cô. Anh ta không gọi điện hỏi tại sao không nhận hoa của anh ta, cũng không xuất hiện trước mặt cô thêm một lần nào nữa.

Cuộc sống của cô lại bình yên như trước đây. Sau đó Tư Gia Di được mời làm người phát ngôn của của một hãng mỹ phẩm quốc tế. Tuy rằng ngoài cô ra còn hai người nữa làm đại diện cùng làm đại diện, cả ba người cùng quay một quảng cáo. Nhưng từ lúc cô gia nhập làng giải trí tới giờ, đây là lần đầu tiên được mời phát ngôn cho nhãn hàng lớn như thế.

Năm ấy người trợ lý mới tốt nghiệp đại học đã bắt đầu làm việc với cô. Nay người trợ lý sắp làm mẹ, đang chuẩn bị về nghỉ đẻ, bỏ mặc cô trong cái vòng luẩn quẩn này. Tạm thời công ty vẫn chưa tìm được trợ lý mới cho cô, suốt quá trình làm đại diện phát ngôn, cô phải tự mình chuẩn bị tất cả.

Nhìn hai người đồng đại diện phát ngôn qua tấm gương trước mắt, bọn họ cùng lắm cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi. Thế nhưng có thợ trang điểm riêng, bên cạnh còn có trợ lý chăm sóc. Giây phút đó, Tư Gia Di bắt đầu suy nghĩ đến lời ý kiến của Phó Dĩnh, chuyển về làm hậu trường lẽ chính là đường ra duy nhất của cô.

Tiếng chuông di động vang lên kéo cô trở về thực tại. Vừa bắt máy, là giọng nói lo lắng của Kinh Kỷ Nhân, anh ta nói với cô: “Mau về công ty một chuyến!”

“Có chuyện gì?”

“Đừng hỏi nhiều nữa, mau về đi!”

“Tôi đang chuẩn bị chụp ảnh quảng cáo.”

“Tạm thời sẽ cho người khác đến thay cô.” Vừa nói xong đã ngắt điện thoại ngay lập tức.

Tư Gia Di không biết công ty xảy ra chuyện lớn đến thế nào mà phải gọi cô về. Đến khi về đến công ty cô mới biết, thì ra nghệ sĩ được mệnh danh là át chủ bài của công ty các cô lúc đi thử vai diễn lại gặp sự cố, bây giờ muốn cô thế vai cô ta.

Nhà tạo mẫu, thợ hoá trang vây kín xung quanh cô. Nháy mắt một cái, Tư Gia Di gần như thay đổi hoàn toàn. Trang điểm và thay trang phục xong xuôi, người đại diện đẩy cô lên xe công vụ.

“Lúc tôi đưa Nana đi thử vai, đạo diễn Trương đã hỏi thăm cô.” Kinh Kỷ Nhân nói lưu loát.

Tư Gia Di không khỏi kinh ngạc. Được một lúc lâu sau mới nói: “Đừng nói với tôi là đạo diễn Trương của “Đàn ông và phụ nữ độc thân” đấy nhé.”

Nét mặt cô tràn ngập sợ hãi. Kinh Kỷ Nhân không để ý, vẫn tiếp tục nói: “Đúng là đạo diễn Trương của “Đàn ông và phụ nữ độc thân”, có điều bộ phim này không giống những bộ phim khác. Nghe bên tổ chế tác nói, lần này được đầu tư rất lớn, tuy rằng chỉ tuyển vai thứ chính...”

Tư Gia Di chẳng còn trạng thái nào mà nghe những lời Kinh Kỷ Nhân đang nói.

Không lôi kéo được nhà đầu tư mà vẫn có thể nhận được vai diễn, cô thật chẳng dám tin trên đời lại có chuyện dễ dàng như thế.

Kinh Kỷ Nhân còn lo lắng hơn Tư Gia Di, vừa đến phòng casting đã nhanh chóng sắp xếp mấy người nhân viên đi lo việc này việc kia. Còn mình thì vội vàng vàng giải thích cặn kẽ cho Tư Gia Di.

Lần này đạo diễn Trương làm đạo diễn chính, người phụ trách phần còn lại chính là đạo diễn Bành cô đã gặp trước đây. Đạo diễn Trương tuy lần đầu tiên lần sân sang mảng điện ảnh, nhưng bên cạnh lại có đạo diễn Bành lừng danh hỗ trợ. Bỗng nhiên Tư Gia Di cảm thấy lo lắng, chỉ là tuyển vai thứ chính, vậy mà diễn viên đến thử vai đứng chật cả phòng casting.

Cô là người thử vai cuối cùng. Lúc đó cô diễn lại phân cảnh Phí Văn Lệ vừa tỉnh ngộ trong “Loạn Thế Giai Nhân”, viên mắt đỏ rực nhưng lại chẳng thể nặn ra được một giọt nước mắt. Tư Gia Di bước ra khỏi phòng casting, cô cần môi đến mức cánh môi sắp bị cô cắn nát. Kinh Kỷ Nhân vội vàng đi đến hỏi cô “Thế nào rồi?”

Tư Gia Di nhớ lại lúc cô chuẩn bị ra khỏi phòng casting, đạo diễn Trương thì thầm với cô một câu: “Cảm ơn Diêu tiên sinh một tiếng giúp tôi.”

Cô có thể nói với đạo diễn Trương, thật ra cô chưa hề nói gì với Diêu Tử Chính hay sao?

Người đứng trước mặt cô lúc này là loại người lật mặt dễ như trở bàn tay, bởi vậy cô không thể nói.

Cô và Kinh Kỷ Nhân vừa ngồi vào xe công vụ, nhân viên của tổ chế tác bộ phim mà cô tham gia thử vai đã chạy đến gọi bọn họ lại: “Là thế này, nhà đầu tư mở tiệc chiêu đãi. Không biết cô Tư Gia Di đây có thời gian không?”

Diêu Tử Chính... Cái tên này tư đảo qua đảo lại trong đầu Tư Gia Di, cô vô thức từ chối: “Thành thật xin lỗi, tôi còn phải quay về chụp ảnh quảng cáo, chắc không thể...”

Cô chưa nói xong đã bị Kinh Kỷ Nhân ngăn lại.

“Có thời gian! Đương nhiên là phải đi rồi!” Kinh Kỷ Nhân thay mặt cô trả lời.

Nhân viên của tổ chế tác hài lòng quay đi. Kinh Kỷ Nhân vừa mở cửa xe vừa cất giọng dạy dỗ cô: “Thật ra diễn viên không nhất thiết phải xinh đẹp, chỉ cần biểu hiện cho tốt là sẽ có cơ hội. Bà cô của tôi, cô đã hai mươi tuổi, còn muốn đợi đến lúc nào nữa? Đâu phải ai cũng có thể giống như Lâm Chí Linh và Lý Băng Băng, ngoài ba mươi vẫn có thể toả sáng?”

Cả bữa cơm kéo dài từ bảy giờ đến chín giờ tối, Diêu Tử Chính không hề xuất hiện. Lúc này Tư Gia Di mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi cùng bàn với cô, có một nữ diễn viên rất biết lấy lòng mọi người. Kính rượu hết người này đến người khác, khiến không khí vui vẻ hơn hẳn. Kinh Kỷ Nhân dịch vào gần Tư Gia Di, ghé vào tai cô nói nhỏ vài câu, đại ý là muốn nhắc nhở cô nên học hỏi cô ta.

Nhận thấy tiệc sắp tàn, Tư Gia Di uống nhiều rượu đến mức đỏ mặt tía tai. Cô vào phòng vệ sinh trang điểm rồi quay trở lại. Cửa phòng ăn vẫn đóng, Tư Gia Di đang định đẩy cửa vào, chợt nghe thấy bên trong có người nói rất to, dường như đã ngà ngà say: “Cậu đúng là trăm công nghìn việc, tiệc đã sắp tàn rồi cậu mới đến?”

Sau đó mọi người đều im lặng, chỉ có giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như hồ nước mùa đông vang lên: “Tôi tự phạt ba chén.”

Bàn tay đang cầm tay nắm cửa của Tư Gia Di lập tức khựng lại.

Cách một cánh cửa, Kinh Kỷ Nhân ở bên trong nhả tin cho cô: “Cô đi đâu thế? Người quan trọng nhất đã đến rồi, cô quay lại nhanh lên.”

Tư Gia Di rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, vô cùng khó xử bèn nhả lại một câu: “Tôi bị táo bón, đợi một lát.” Sau đó cô quay đầu định rời khỏi đó.

Lúc này cửa phòng ăn bỗng mở ra.

Cô vô cùng bất ngờ, người đàn ông trước mặt mỉm cười với cô, không cho cô cơ hội giải thích đã kéo cô vào bên trong: “Thế mà còn có người đến muộn hơn tôi.”

Tư Gia Di lặng lẽ nhích ra xa anh ta.

Anh ta càng kéo cô lại gần hơn: “Có phải em cũng nên tự phạt mình ba chén?”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Tư Gia Di nhìn thấy rất nhiều biểu cảm: Người đại diện nháy mắt với cô, đạo diễn Trương ngược mắt nhìn bằng ánh mắt thông cảm, dường như đang thấy cảnh đôi tình nhân giận dỗi... Tư Gia Di nhìn chén rượu trước mắt mình, không hề do dự, cầm lấy giữa đầu uống cạn.

Ba chén ư... Đâu chỉ có ba chén?

Tư Gia Di say tuý lúy bị Kinh Kỷ Nhân đẩy vào trong xe. Cả đầu ong ong, dường như nghe thấy tiếng Kinh Kỷ Nhân hỏi mình: “Em ở đâu?”

“Nhà là do anh tìm cho tôi, sao anh lại không biết tôi ở đâu?” Có chút rượu vào người tỉnh tình cũng thay đổi hẳn. Tư Gia Di sáng giọng nói.

Không biết bao nhiêu lâu sau, cuối cùng xe cũng dừng lại.

Gió đêm thổi nhẹ nhàng, Tư Gia Di đã tỉnh táo hơn một chút. Cô chống tay ngồi dậy, nhìn thấy trên người được khoác một chiếc ple.

Nhãn hiệu xa xỉ này Kinh Kỷ Nhân không thể mua, hơn nữa đây cũng không phải kích cỡ của Kinh Kỷ Nhân.

Tư Gia Di kinh ngạc nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy khói thuốc lượn lờ quanh ghế lái.

Anh ta hút thuốc.

Diêu Tử Chính đang hút thuốc.

Thấy cô đã tỉnh, Diêu Tử Chính thần nhiên đưa mắt nhìn cô qua gương chiếu hậu. Đôi mắt của anh dường như đâm trúng điểm yếu của Tư Gia Di, thần kinh cô vô cùng căng thẳng, quay đầu mở cửa xe.

Anh ta vội vàng nghiêng người giữ tay cô lại.

Động tác nhanh như chớp, thậm chí tay kia của anh vẫn còn kẹp điếu thuốc. Tư Gia Di chưa kịp hoàn hồn đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh ta vang lên: “Đưa em về nhà cũng không được nghe một câu cảm ơn, trước khi đi cũng không tạm biệt một tiếng. Tư Gia Di, em nên học một ít phép lịch sự tối thiểu.”

Tư Gia Di ghen hờn.

Mùi thuốc lá phả vào mũi khiến cô suýt sặc. Cô cố gắng nhịn cơn ho xuống: “Cảm ơn, tôi phải đi rồi. Nói như vậy đã được chưa?”

Sau này Tư Gia Di mới biết, sự im lặng chính là cách anh cách biểu đạt sự từ chối. Giây phút đó cô như con thú bị người khác xâm chiếm lãnh địa của mình, bỗng nhiên nói mà không hề suy nghĩ: “Kinh Kỷ Nhân đâu rồi? Tôi còn chưa nhận được vai diễn, anh ta đã vội vàng bán tôi cho anh?”

Anh ta hơi chau mày.

“Diêu tiên sinh, nếu anh nghĩ rằng bất cứ điều gì cũng...”

Anh ta ra sức dập tắt điếu thuốc rồi hôn cô.

Không kiên nhẫn nâng gáy cô lên, tiếp tục hôn cô.

4. Chương 4

Đây không phải nụ hôn hoàn hảo, thậm chí có thể nói là chẳng ra gì. Miệng cô đầy mùi rượu, hơi thở của anh ta tràn ngập mùi thuốc lá, hai mùi vị hoà trộn với nhau thật khiến người ta buồn nôn.

Môi lưỡi anh ta mạnh mẽ tấn công trong khoang miệng khiến Tư Gia Di không chịu nổi nữa, cô đẩy anh ta ra, kèm theo đó là một cái tát.

“Bốp” một tiếng, vô cùng chói tai. Người đàn ông này nhất định chưa từng nếm qua cái tát nào mạnh đến như thế, anh ta sững sờ nửa giây. Nhân cơ hội này, Tư Gia Di mở cửa xuống xe, chạy thực mạng như một người điên.

Cô cứ chạy mãi cho đến khi nhận ra khung cảnh xung quanh vô cùng xa lạ. Hai bên đường vắng vẻ và yên tĩnh, cho dù đã có đèn đường chiếu sáng cũng khiến cho người ta cảm thấy u ám.

Tư Gia Di không biết phải đi đường nào, cho đến khi nhìn thấy bóng của mình dưới đất ngày càng ngắn. Lúc này cô mới nhận ra chiếc xe phía sau càng ngày càng tiến gần mình, trái tim không kiềm chế được mà đập loạn xạ.

Xe đã tiến đến rất gần, bắt đầu giảm tốc độ. Cửa kính xe trượt xuống, lộ ra khuôn mặt trông chưa từng xảy ra chuyện gì của Diêu Tử Chính: “Lên xe.”

Cô quay đầu đi tiếp về phía trước.

“Trừ khi em muốn ở lại đây cả đêm.”

Cô càng chạy nhanh hơn.

“Hoặc là em muốn mất đi vai diễn này.”

Bước chân cô đã chậm dần.

“Đây chính là cơ hội duy nhất để em có thể toả sáng trên màn ảnh rộng.”

Cô dừng hẳn lại.

Sau đó Diêu Tử Chính đưa cô về nhà. Không làm thêm chuyện gì quá mức cho phép. Dọc đường không ai nói câu nào, cho đến tận lúc cô chuẩn bị mở cửa xuống xe, anh ta mới đột nhiên mở miệng nói: “Cái tát vừa rồi, một ngày nào đó tôi sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi.”

Giọng nói bình thản nhưng rất có lực uy hiếp, động tác của Tư Gia Di lập tức dừng lại.

Diêu Tử Chính tiến đến gần cô.

Khuôn mặt bình tĩnh của anh ta, sự im lặng của anh ta lúc này. Cộng thêm câu nói “Đây chính là cơ hội duy nhất để em có thể toả sáng trên màn ảnh rộng.” của anh ta khi này đã tạo thành tấm lưới hoàn hảo và chắc chắn bao vây lấy Tư Gia Di. Khiến cho cô không thể cử động, cũng không dám mở miệng.

Diêu Tử Chính đưa tay vuốt ve hai má cô, ngón tay trở từ từ di chuyển như phác hoạ theo những đường nét cân đối trên khuôn mặt cô. Cuối cùng ngừng lại trên đôi môi của cô gái này.

Nhìn cô cắn chặt răng nhưng vẫn không dám phản kháng, Diêu Tử Chính khẽ nhếch khoé môi. Cùng với nụ cười tươi sáng như ánh sao, lại như ánh mặt trời đầu tiên sau mùa tuyết rơi, anh ta rút tay lại: “Hẹn gặp lại.”

Đã lâu rồi Tư Gia Di không ngủ mơ, vậy mà đêm nay cô liên tục gặp ác mộng.

Mỗi lần giật mình bừng tỉnh, xuất phát từ bản năng tự bảo vệ bản thân, cô nhanh chóng quên hết nội dung giấc mơ. Hình ảnh duy nhất còn sót lại trong đầu cô, chính là nụ cười tươi như ánh mặt trời đầu tiên sau mùa tuyết rơi của Diêu Á Nam, cô ấy nói: “Cảm ơn...”

Cuối cùng Tư Gia Di cũng biết vì sao mỗi lần Diêu Tử Chính cười rộ lên, cô lại có cảm giác vừa quen thuộc, vừa áy náy.

Nhận được kịch bản và bắt đầu tạo hình nhân vật, có chuyên gia trang điểm riêng, gia nhập đoàn làm phim, tham gia buổi lễ khai máy... Đối với nghệ sĩ mà mỗi năm chỉ phải hoạt động nửa năm, nửa năm còn lại phải sống nhờ vào số tiền dành dụm như cô mà nói, có cơ hội được bận rộn chính là một ân huệ.

Diễn hình như những nam, nữ diễn viên mặc dù suốt ngày bị đạo diễn Trương mắng nặng lời, nhưng hình ảnh của bọn họ gần đây xuất hiện thường xuyên trên trang nhất của các tạp chí điện ảnh lớn.

Vì cần phải theo kịp tiến độ quay phim, sau khi hoàn thành lễ khai máy tại khách sạn năm sao sẽ trực tiếp quay phim ngay tại đó, toàn bộ buổi lễ đều được truyền hình trực tiếp.

Nếu so sánh với những tên tuổi lớn, trong thời gian theo nghiệp diễn, chỉ có thể dùng hai từ thảm hại để hình dung về cô. Thế nhưng như vậy lại càng thu hút được sự chú ý của giới truyền thông.

Tư Gia Di không sợ gặp phải câu hỏi khó nào về vấn đề này. Bởi dù sao thì đạo diễn Trương cũng mới chân ướt chân ráo lấn sân điện ảnh như cô mà thôi.

Ánh đèn flash nháy liên tục, các câu hỏi liên tiếp vang lên. Đám paparazzi càng lúc càng hỏi những câu táo bạo hơn. Người phụ nữ vẫn đứng bên cạnh nhân vật chính của ngày hôm nay vẫn chậm rãi trả lời, đối đáp tự nhiên đâu ra đấy.

Diêu Tử Chính ngồi trong văn phòng, anh ta tắt tivi. Bàn tay nắm chặt chiếc điều khiển từ xa tới nỗi da tay trở nên trắng bệch, thế nhưng khoẻ môi lại ẩn hiện ý cười.

Sau khi lễ khai máy kết thúc, cả đoàn làm phim lập tức lên sân thượng.

Cảnh quay đầu tiên chính là phân cảnh của Tư Gia Di, vai diễn của cô rất quan trọng. Đây là tầng cao nhất của khách sạn, cô diễn cảnh một người phụ nữ bị thua lỗ cổ phiếu đến mức phải nhảy lầu.

Để thêm vết thương trên mặt, Tư Gia Di phải hoá trang lâu hơn những diễn viên khác. Lúc đi thang máy lên tầng thượng, trong thang máy chỉ có cô và thợ hoá trang. Nhìn vết thương giả trên mặt Tư Gia Di, người thợ hoá trang có vẻ không hài lòng: “Vẫn không đủ tự nhiên. Cô đợi một lát, tôi đánh đậm thêm một chút nữa.”

Thang máy đã lên đến phòng ăn ở tầng cao nhất. Người thợ hoá trang đang định mở hộp dụng cụ trang điểm ra, Tư Gia Di chưa kịp ngăn cản cô ta lại thì “Dinh” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Cô không ngờ sẽ gặp lại Quý Khả Vi ở đây.

Tuy rằng Quý Khả Vi đeo kính râm và đội mũ rộng vành, Tư Gia Di vẫn có thể nhận ra cô ta.

Nếu không phải khuôn mặt Quý Khả Vi thể hiện rõ ràng rằng đã nhận ra cô, Tư Gia Di cũng chẳng muốn chào hỏi cô ta.

“Thật không ngờ có thể gặp cô ở đây.”

Cô bắt chuyện bằng giọng lịch sự, nhưng dường như Quý Khả Vi lại không vui: “Chẳng có chuyện gì là không thể ngờ được.”

Khuôn mặt Tư Gia Di hơi đỏ lên vì xấu hổ, một người đứng bên trong, một người đứng bên ngoài nhìn nhau không nói một câu. Cửa thang máy chuẩn bị đóng lại, khi hai cánh cửa chỉ còn một khe hở nhỏ, Tư Gia Di nghe thấy giọng nói của Quý Khả Vi: “Lúc trước tôi không nghĩ ngờ gì mà cho người ta đi nhờ xe, không ngờ lại rước phải hồ ly tinh?”

Âm lượng được điều chỉnh rất chuẩn, không lớn cũng không nhỏ, chỉ vừa đủ ột mình Tư Gia Di nghe thấy. Cô ta cũng nắm bắt thời gian rất tốt, thế nhưng trước khi cửa thang máy đóng lại hoàn toàn, Tư Gia Di vẫn kịp phản ứng. Cô đưa tay chặn cửa lại.

Cửa thang máy lại mở ra lần nữa.

“Cô vừa nói gì?” Tư Gia Di chau mày hỏi.

Quý Khả Vi thản nhiên liếc mắt nhìn cô một cái.

Tư Gia Di đang hoá trang thành người bị thương, trên người cũng cố ý mặc quần áo sao cho trông có vẻ nhếch nhác. So với Quý Khả Vi trước mắt, trông cô vô cùng thảm hại.

“Làm người quan trọng nhất phải biết thức thời, phải biết khả năng của mình đến đâu. Cho dù mọi chuyện có thay đổi thế nào, cũng đừng nghĩ đến chuyện nhớ thương người đàn ông không phải của mình. Nếu không đừng trách người khác nói cô không biết xấu hổ.”

Tư Gia Di không hiểu cô ta đang nói cái gì, biết rõ mình đang thêm dầu vào lửa mà vẫn cố tình hỏi: “Cô có ý gì?”

“Ý của tôi rất đơn giản, cái kiểu người nói dối còn muốn lập đền thờ như cô, chỉ nhìn thôi cũng làm cho người ta phát ngán.”

Tư Gia Di không khỏi nhớ tới lần đầu tiên gặp Quý Khả Vi, Diêu Tử chính cũng đi cùng. Người mời cô và Phó Dĩnh lên xe có khí chất động lòng người chính là tiểu thư khuê các Quý Khả Vi, lại còn là diễn viên kiêm ca sĩ. Tư Gia Di bỗng nhiên bật cười.

Quý Khả Vi nhìn người thợ hoá trang tỏ ý không hiểu. Người thợ hoá trang nhìn Quý Khả Vi, đang chuẩn bị quay sang Tư Gia Di, chợt nghe thấy giọng nói không mặn không nhạt của Tư Gia Di: “Tôi biết rõ khả năng của mình đến đâu, nhưng cũng không thể cưỡng lại người đàn ông cúi đầu coi tôi như thần tiên, cam tâm tình nguyện vì tôi.”

Khung cảnh phòng ăn rất trang nhã, tiếng đàn dương cầm không ngừng du dương. Tư Gia Di nhìn thấy sắc mặt của Quý Khả Vi ngày càng trắng bệch.

“Cô có ý gì?”

Tư Gia Di hiểu rằng đã biết rõ mà vẫn hỏi là chuyện đáng thương đến nhường nào. Cô đắc ý mở miệng sát thêm muối vào vết thương của cô ta: “Ý của tôi rất đơn giản. Cô cũng chỉ là chân dài bên cạnh anh ta, cô không giữ được thì cũng đừng trách có người muốn cướp.”

Phó Dĩnh thường nói rằng nội tâm của cô như một con thú ngủ đông, cứ khom lưng uốn gối như vậy sẽ chỉ nhận lấy tổn thương. Sau lần ra mặt thay Diêu Á Nam năm ấy mà kết quả lại chẳng ra sao, cô chưa từng vui vẻ như lúc này.

Quý Khả Vi vươn tay định tát cô, lại bị cô ngăn được: “Lúc trước quả thật tôi từng tát anh ta một cái. Nhưng anh ta cũng chẳng nói gì, chắc cũng không cần phiền cô Quý đây ra mặt thay anh ta.”

5. Chương 5

Tư Gia Di không ngờ màn kịch ngoài cửa thang máy này lại bị đưa lên mặt báo.

Lúc ấy cô chặn được cái tát của Quý Khả Vi, hai bàn tay của hai người cũng đã che đi hơn một nửa bức ảnh. Ảnh chụp cũng không rõ lắm, nhưng đám paparazzi vốn chẳng ngại gì việc thêm mắm dặm muối, miêu tả sinh động y như thật. Thậm chí còn bịa ra cả một câu chuyện dài kì về quan hệ giữa bọn họ, Tiểu thiên hậu của làng nhạc và nữ diễn viên mới nổi.

Đến hồi kết của câu chuyện, mọi người thi nhau đoán già đoán non, rốt cuộc người đàn ông thế nào mới có thể khiến hai người phụ nữ muốn đánh nhau ở chốn đông người. Người hâm mộ rất tò mò, cổ nhân có câu

“Hồng nhan hoạ thủy”, bây giờ lại có hai nữ minh tinh tranh giành một người đàn ông, thật sự rất đáng chú ý.

Khó trách sáng sớm hôm nay đám phóng viên đã vây quanh trường quay.

Tư Gia Di buông tờ báo mới trong tay xuống bàn, đi đến bên cửa sổ vén một góc rèm lên. Chỉ thấy phóng viên đã vây kín bên ngoài, trên tay ai cũng sẵn sàng máy ảnh.

Cô vừa thả rèm cửa sổ xuống thì có người đẩy cửa bước vào phòng hoá trang.

Người vừa vào là đạo diễn với vẻ mặt tức giận.

Nhưng vẻ mặt tức giận ấy vừa nhìn thấy Tư Gia Di cũng phải cố gắng kiềm chế: “Gia Di à, nếu tôi nhớ không nhầm, hôm nay cô chỉ có hai cảnh quay thôi.”

Tư Gia Di hiểu đạo diễn nói gì. Quả nhiên là vậy...

“Hay là thế này đi, hôm nay cô không cần ở lại nữa. Cảnh quay sau lưng tôi sẽ tìm người đóng thế, đến khi làm hậu kỳ ghép thêm vài cảnh của cô vào, sẽ giống hệt nhau thôi.”

Tư Gia Di không nói được gì, thở dài một tiếng. Cuối cùng mím môi, nghiêm túc cúi đầu xin lỗi đạo diễn và đồng nghiệp: “Tôi gây thêm rắc rối ọi người rồi.”

Mấy người trong phòng hoá trang chứng kiến đạo diễn nhường nhịn cô, trong lòng ai nấy đều hiểu rõ, người phụ nữ này có người chống lưng, chỉ có thể an ủi cô ta, làm gì có ai dám kêu phiền. Tư Gia Di đi ra, mọi người nhìn theo bóng cô ra cửa, sau đó lại nhìn tờ báo trên mặt bàn, không khỏi tò mò người đàn ông kia rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Phóng viên chặn hết đường ra, Tư Gia Di còn không ra được đến bãi đỗ xe. Cô định đi theo con ngõ nhỏ ra ngoài, mong sao tránh được lần này, không ngờ phía sau có giọng nói đột nhiên vang lên: “Gia Di! Gia Di! Đột một lát!”

Có thể gọi cô thân mật như thế, nhưng cũng có thể đem tin tức của cô xào nấu đủ vị, không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn là đám paparazzi. Tư Gia Di bước chậm lại, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân vang lên loạn xạ. Cô nhất thời không biết nên trốn đi đâu. Đúng lúc này, một chiếc xe đỗ sát vào lề đường ngay trước mặt cô.

“Lên xe.”

Cửa xe mở rộng trước mắt cô, người ngồi bên trong bình tĩnh nói.

Xe chở Tư Gia Di phóng đi mất.

Người đàn ông này chính là ngọn nguồn của sự rắc rối, lại có thể bình tĩnh thản nhiên lái xe như bây giờ. Tư Gia Di thấy anh ta im lặng, cô mạnh miệng nói: “Tôi có nên vỗ tay tán thưởng màn anh hùng cứu mỹ nhân của anh?”

Anh ta nở một nụ cười nhạt nhẽo, giọng nói vẫn bình thản như không hề có biểu hiện gì khác: “Nếu em tiếp tục như thế, tôi không ngại quay xe trở lại đó. Đứng trước mặt đám phóng viên cho họ tận mắt chứng kiến, như vậy cái danh tình nhân của em sẽ càng chắc chắn đấy.”

Tư Gia Di bị chặn họng, cô nhìn nhìn Diêu Tử Chính, cuối cùng đành im lặng quay đầu ra ngoài cửa sổ. Cho dù trong lòng cô vốn chẳng cam, nhưng lại không kiềm chế được sự sợ hãi.

Tiếng chuông di động vang lên rất đúng lúc, là điện thoại của Kinh Kỹ Nhân: “Bây giờ cô đang ở đâu?”

“Vừa ra khỏi trường quay.”

“Bây giờ cụ thể cô đang ở đâu, chúng ra gặp nhau rồi nói.”

“Tôi ở...”

Một bàn tay vươn tới, nhẹ nhàng cướp lấy chiếc di động bên tai Tư Gia Di. Tư Gia Di sợ hãi quay sang, cô nhìn thấy Diêu Tử Chính ấn nút ngắt cuộc gọi.

“Anh làm cái gì vậy?” Cô giơ tay muốn giật lấy di động.

Bị anh giữ tay lại.

“Tin tức đã được tung ra cách đây một tiếng. Chỉ cần xem bây giờ anh ta mới gọi điện cho em cũng đủ để biết, cái tên Kinh Kỷ Nhân này quá chậm chạp.”

Giọng điệu anh ta mặc dù bình thản nhưng rất đáng sợ, chính sự quả quyết ấy của anh ta khiến người ta thành ra sợ hãi. Lý trí của cô lúc này hơi dao động, sau một hồi suy nghĩ, Tư Gia Di quyết định nghe theo người trước mặt: “Vậy anh nói tôi nên làm thế nào?”

“Rất đơn giản, không làm gì cả.”

“Ngồi yên chờ chết sao?”

“Chờ tôi giúp em giải quyết.”

Lúc nói ra những lời này, khuôn mặt anh ta có ý cười. Nụ cười tươi vừa gương gao, trông lại như đang đùa giỡn. Khi đôi mắt luôn bình thản nhưng đầy sức mạnh của anh ta nhìn về phía Tư Gia Di, cô thầm nghĩ đến một câu: Tình yêu không thể dài lâu...

Tư Gia Di là người thoải mái nhưng cũng rất lý trí, không dễ tin vào những chuyện hoang đường như vậy. Người đàn ông này cho cô cảm giác được che chở, được quan tâm, giống như chiếc chìa khoá khớp với ổ khoá nơi đáy lòng cô. Đối với công ty quản lý của cô mà nói, lúc này cô chính là mối nguy hại rất lớn. Rất có thể sau này, địa vị cao hay chỉ là đứng sau hậu trường... Những chuyện này, dường như có thể rời xa cô trong vòng một đêm.

Quý Khả Vi chi tiền thuê luật sư mở hợp báo thanh minh, chỉ trích đám nhà báo đưa tin sai sự thật, đồng thời kiện bọn họ tố phi báng. Hai tuần liên tiếp sau đó, trên mặt báo nhan nhản tin xin lỗi và đính chính lại. Trong bức ảnh vốn chẳng rõ ràng kia rốt cuộc có phải Quý Khả Vi và Tư Gia Di hay không, chuyện này sớm đã chẳng còn ai hỏi đến nữa.

Tư Gia Di chỉ im lặng nhưng thật ra cô mới là người thắng lớn nhất. Kinh Kỷ Nhân cầm theo danh sách top những nhân vật đáng chú ý, đưa cho Tư Gia Di xem: “Cô xem này, bây giờ cô được rất nhiều người quan tâm đấy.”

Tư Gia Di cầm lấy xem qua, một dòng chữ đập vào mắt cô: Cô ta đứng bên cạnh Vi Vi của chúng ta, đến ánh mắt cũng chẳng sánh nổi. Đúng là cố tạo scandal, chắc là liên quan đến vụ tuyên truyền phim mới đây mà. Đúng là không biết xấu hổ.

Kinh Kỷ Nhân thấy cô im lặng, trong lòng suy nghĩ một lúc, an ủi cô: “Có tranh luận thì cũng là chuyện tốt, ít nhất cũng làm người ta nhớ kỹ cô...”

Tư Gia Di không biết, trở thành đề tài tranh luận rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu. Nhưng ít nhất thì tranh luận mới khiến mọi chuyện sáng tỏ, mọi chuyện sáng tỏ rồi, công ty quản lý mới có thể bán cô với cái giá tốt nhất không phải sao?

Sau vai diễn trong “Bút kí Scandal”, nửa tháng sau cô nhận được kịch bản phim mới. Thêm vào đó còn nhận được hai hợp đồng quảng cáo. Đúng vào lúc con đường sự nghiệp của cô mới sáng sủa hơn một chút, Kinh Kỷ Nhân đến thông báo cho cô, anh ta muốn đi ăn máng khác.

“Gia Di à, cô vừa bước chân vào làng giải trí đã đi theo tôi. Tuy đã rất nhiều năm rồi mà tôi chẳng tạo được cơ hội nào cho cô...”

“Dừng lại, anh diễn cảnh này quá tệ. Có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

Kinh Kỷ Nhân bị phát hiện, chẳng thềm vòng vo tam quốc làm gì nữa, hỏi thẳng cô: “Có đồng ý đi ăn máng khác với tôi không?”

“Lúc chúng tôi mới vào nghề, anh thấy mấy đứa nhóc con chúng tôi còn ngây thơ nên lừa chúng tôi ký hợp đồng mười lăm năm với công ty. Chuyện này anh quên rồi sao?”

“Chuyện này cô có thể yên tâm, ông chủ mới của chúng ta rất đại gia, sẽ trả tiền bồi thường.”

Tư Gia Di càng nghe càng thấy không đáng tin. Trước mắt cô là vẻ mặt vô cùng chắc chắn của Kinh Kỷ Nhân: “Công ty nào coi tiền như rác, dám chi số tiền lớn như thế mua tôi?”

“Hoàn Cầu.”

Giám đốc quản lý nghệ sĩ gọi điện thoại trực tiếp tới văn phòng của Diêu Tử Chính: “Bên đó nói cần suy nghĩ lại.”

“Vậy thì cho bọn họ thời suy nghĩ.”

Đầu bên kia bỗng nhiên trở nên im lặng, dường như có điều muốn nói lại thôi. Diêu Tử Chính lập tức nhận ra điều không bình thường: “Nói đi.”

“Một kẻ hạng ba như Kinh Kỷ Nhân, cộng thêm cô diễn viên mới nổi đó... Diêu tiên sinh, thứ lỗi cho tôi nói thẳng. Giao dịch lần không có lợi.”

“Rốt cuộc có lợi hay không, một thời gian sau sẽ rõ thôi.”

Bảy tháng sau đó.

Doanh thu trong lần công chiếu đầu tiên của “Bút kí Scandal” vô cùng lớn. Tư Gia Di chính thức ký hợp đồng với công ty mới.

Hôm ấy là một ngày trời nắng ấm áp, là một ngày may mắn. “Bút kí Scandal” liên tục gặp vận may, Hoàn Cầu là nhà đầu tư lớn nhất, đầu tư bốn phần mà thu lời đến tám phần. Hoàn cầu lại đang trong dịp chào đón kỉ niệm mười năm thành lập công ty, nghi thức ký hợp đồng trở nên vô cùng trang trọng. Giống như tuyên bố với cả thế giới, gần đây hiệu suất làm việc của Hoàn Cầu cao đến thế nào, nhanh như vậy đã giành được nữ diễn viên mới đang nổi như cồn.

Nhưng không ai biết, bọn họ đã phải đợi bảy tháng.

Lúc Tư Gia Di ký tên mình lên bản hợp đồng, cô không khỏi tự giễu. Phải làm thế nào mới có thể trụ vững? Sự nổi tiếng của cô lúc này vẫn chưa chắc chắn.

Cô đã do dự trong bảy tháng, thế nhưng sự do dự kia biến mất chỉ vì lượng vé bán ra trong bảy ngày. Thật ra nếu không phải anh ta cho cô cơ hội...

Tư Gia Di lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ miên man nữa. Cô điều chỉnh lại tâm trạng, sau đó ngẩng đầu, mỉm cười giả tạo với hàng trăm ống kính.

Từ buổi lễ ký hợp đồng cho đến bữa tiệc mừng sau đó, hầu hết thời gian Tư Gia Di chỉ cười, mặt cứng đờ. Vào phòng vệ sinh trang điểm lại, nhìn vào khoé miệng hơi nhếch lên trong gương. Nếu đã cười, nhất định phải cười thật trang nhã, phải ra vẻ lịch sự mới được.

Trở lại bữa tiệc, tiếp tục nói chuyện với mọi người. Nghe mọi người dùng đủ mọi cách khen ngợi, tung hô cô, toàn những lời giả dối.

Một diễn viên phim truyền hình mới lần sân điện ảnh đã thành công như thế, ai cũng cho rằng cô là gà đẻ trứng vàng. Nhưng cô giống như con người uống nước, tự biết nước ấm hay lạnh.

Có người đưa một ly rượu đến.

Ly rượu trong suốt, ngon tay thon dài, chiếc cốc trên tay áo rất độc đáo, áo là hàng được cắt may thủ công rất chuẩn. Tư Gia Di nhìn theo hướng tay người mời, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt bình thản kia. Bảy tháng không gặp lại khiến người ta cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu.

Lần đó trên tuyên truyền quảng cáo rầm rộ về bộ phim có “hai nữ chính”, cô đã đoán được phần nào đó là ý của ai. Mà người ấy, lúc này đang đứng ngay trước mắt cô.

“Đã lâu không gặp, Tư Gia Di.”

Tư Gia Di nhìn anh ta, lại cúi xuống nhìn ly rượu trong tay anh ta.

Cảm giác gặp vận may như một thứ chất độc, sẽ gây nghiện. Thế nên nếu cho cô cơ hội lần thứ hai, cô vẫn sẽ hành động giống lúc này, nhận ly rượu anh ta đưa, uống một hơi cạn ly, giống như uống rượu độc giải khát.

6. Chương 6: Chương

Thứ ngôi sao không thiếu nhất chính là ăn chơi hưởng lạc.

Bảy giờ bắt đầu bữa tiệc, chín giờ mới bắt đầu tuần rượu đầu tiên, rạng sáng còn mở một party nhỏ sau bữa tiệc. Đến ba giờ sáng, tiệc kỷ niệm thành lập công ty vẫn đang tiếp tục.

Diêu Tử Chính đọc diễn văn, mời rượu mọi người sau đó rời đi. Dường như mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt. Lúc Tư Gia Di đang nâng cốc chúc mừng với mọi người, đã nhìn thấy anh khuất dạng sau góc hành lang. Những lời khen xung quanh đều hướng về cô, nhưng cô cũng chỉ coi như gió thoảng bên tai.

Vừa rồi anh đọc diễn văn, giọng hơi trầm thấp, so với âm nhạc đang được mở trong phòng tiệc thì sâu lắng hơn nhiều. Người đàn ông khí chất lạnh lùng nhưng lại có sức hút cực lớn này, liệu có thể trở thành người đàn ông của cô...

Vì đã uống chút rượu, đầu óc Tư Gia Di có chút rối loạn. Lúc tỉnh táo lại một chút mới phát hiện mình đang đứng ở hành lang.

Cánh cửa phòng nghỉ cuối dãy hành lang khép hờ, tạo cảm giác bí hiểm, lại như nhắc nhở người khác chớ tới gần. Nhất định anh ta ở trong đó... Tư Gia Di không kiềm chế được cầm lấy tay nắm cửa.

Anh ta là anh trai của Diêu Á Nam... Tư Gia Di vừa kéo cánh cửa ra một chút, nghĩ đến điều này cô vội vã dừng lại.

Chân cô còn chưa kịp bước đi, lại nghe thấy giọng nói của Diêu Tử Chính vang lên. Vẫn là giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng ấy, dường như anh ta đang nói chuyện điện thoại.

Hai bên nói chuyện gì đó, Tư Gia Di không nghe thấy. Nhưng cô nghe được rất rõ, dường như đúng lúc cô đang muốn rời đi, bên trong vang lên hai tiếng: “Vào đi.”

Tư Gia Di do dự giây lát rồi cúi đầu, đẩy mạnh cửa bước vào trong, không cho bản thân cơ hội đổi ý.

“Tại sao anh biết tôi ở ngoài cửa?” Lời vừa ra khỏi miệng, Tư Gia Di lập tức hối hận. Cô ngu ngốc đến mức nào mà có thể thốt lên câu ấy?

Diêu Tử Chính chỉ im lặng, vỗ vỗ xuống ghế sofa bên cạnh anh, ý bảo cô ngồi xuống.

Bầu không khí im lặng bên trong phòng khác hoàn toàn với sự náo nhiệt ngoài kia, điều này khiến Tư Gia Di không khỏi lo lắng.

“Có vẻ anh đang rất bận.” Cô lại tiếp tục hỏi thêm một câu ngu ngốc nữa.

Anh chậm rãi mở miệng đáp lại: “Có hai công ty muốn hợp tác, muốn đưa vài nghệ sĩ vào công ty chúng ta thực tập. Chút việc nhỏ như vậy mà hai tên giám đốc ấy đẩy hết lên đầu tôi. Chỉ có thể trách bây giờ đang thời buổi cạnh tranh kịch liệt, cơ hội lúc nào cũng có thể biến mất chỉ vì một sơ xuất.”

Tư Gia Di cảm thấy dường như anh đang ám chỉ về cô. Cô vờ như không hiểu gì, chỉ liếc nhìn anh một cái. Sau đó ngửa người dựa vào lưng ghế sofa, tỏ vẻ mệt mỏi.

“Mệt lắm à?”

“Uống hơi nhiều một chút.”

Diêu Tử Chính chau mày, nghe thấy tiếng sột soạt liền nhận ra người phụ nữ này chuẩn bị đứng dậy. Sau đó, một ngón tay mềm mại đặt lên huyết thái dương của anh. Anh mở mắt ra.

Anh ngồi, cô đứng, góc nhìn và hành động của cô lúc này khiến bầu không khí lập tức trở nên mờ ám.

“Cảm ơn.”

“Lời ‘Cảm ơn’ này tôi đã chờ bảy tháng.” Dường như đang trách móc, nhưng sau đó anh lại nói: “Nhưng, cũng không quá muộn.”

“Tôi có thể hỏi một câu không?”

Anh im lặng xem như đồng ý.

“Vì sao lại giúp tôi?”

Vấn đề này Tư Gia Di đã tự hỏi bản thân không biết bao nhiêu lần. Cô cũng từng nghĩ ra đủ mọi câu trả lời, nhưng cô tuyệt đối không ngờ anh sẽ nói: “Tôi cảm thấy em giống một người.”

Cô không biết lúc ấy mọi chuyện xảy ra thế nào, là cô giật mình dừng lại? Hay là anh vươn tay tới sau gáy cô rồi kéo cô lại gần trước?

Ở khoảng cách gần như vậy, anh chăm chú quan sát biểu hiện của cô. Như đang muốn tìm trên khuôn mặt cô điểm quen thuộc mà anh nói. Cô cảm giác không ổn rồi, đáp án của anh chuẩn bị nói ra nhất định là rất tệ. Tư Gia Di cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh: “Giống ai?”

“Từ hai bàn tay trắng giống tôi.”

Tư Gia Di thừa nhận, giờ phút này anh rất cuốn hút, gần như mê hoặc người đối diện là cô. Nếu anh không phải anh trai của Diêu Á Nam... Lúc cúi đầu hôn anh, cô vẫn còn nghĩ như vậy.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, sự lo lắng cô nén trong lòng bấy lâu nay đã bị hơi thở của anh mạnh mẽ nuốt vào trong.

Người đàn ông này bình thường luôn im lặng, giờ lại như con thú hoang mạnh mẽ tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, mỗi một động tác của anh đều là con dao trí mạng. Quần áo Tư Gia Di trở nên xộc xệch, bàn tay anh kéo khoá áo bên mạn sườn rồi tiến vào trong, những ngón tay nóng bỏng chạm vào như muốn đốt cháy da thịt cô. Tư Gia Di bị anh sờ loạn bên trong áo, cô đứng không vững liền ngã xuống sô pha, nằm ngửa đầu trên đùi anh.

Anh cúi đầu chăm chú quan sát cô, một thứ ánh sáng trong vắt mà lạnh lùng xuất hiện trong đôi ngươi anh ta. Tư Gia Di không kịp nhận ra điều đó, lúc này đôi môi anh lại cúi đầu xuống thấp hơn nữa.

Đúng lúc này, hành lang ngoài cửa vang lên tiếng cười vui vẻ.

Nụ hôn của anh dừng lại cách môi cô nửa centimet.

Tư Gia Di đứng dậy chạy đến đóng cửa lại. Chỉ cần chậm một bước, sẽ khiến cho bản thân càng thêm ngu ngốc hơn mà thôi. Cô cố gắng làm bản thân tỉnh táo hơn.

Lúc khoá chốt cửa, Tư Gia Di nghe rõ câu chuyện khiến bọn họ vui cười kia: “Tôi vừa thấy cô gạt tay Lý tổng ra. Dù sao cũng phải để cho anh ta chút mặt mũi chứ. Đừng quá kiêu căng như vậy!”

“Tôi kiêu căng ư? Nếu nói về độ kiêu, phải là Quý Khả Vi mới được gọi là kẻ kiêu căng tự phụ. Tiệc ăn mừng kỉ niệm thành lập công ty mà cô ta còn không thèm đến. Nếu là tôi, làm sao tôi dám?”

Đóng cửa lại, cũng để lại câu chuyện về kẻ kiêu căng ở bên ngoài. Tư Gia Di nhìn theo đôi tay vừa vươn từ phía sau ra kéo cánh cửa. Cô quay đầu, thấy Diêu Tử Chính đứng ngay sau mình.

Anh chỉ im lặng, giúp cô đóng cửa lại mà không gây ra một tiếng động nào.

Tư Gia Di bị anh ta dùng hai tay chặn đứng giữa cơ thể cao lớn của anh và cánh cửa: “Đây là lần đầu tiên tôi thực hiện loại giao dịch này. Tôi hơi hồi hộp. Có thể nói cho tôi biết, tôi nên làm thế nào không?”

Anh không nói câu nào, vẻ mặt không hề tức giận.

“Quên đi, coi như tôi chưa từng hỏi.” Mặc dù nói như vậy, nhưng khi Tư Gia Di nâng hai tay ôm lấy anh, vẫn không nhịn được, cất tiếng hỏi: “Có phải như vậy hay không?”

Cảm giác được cả người anh sưng lại, Tư Gia Di kiễng chân, dựa vào gần anh hơn. Cánh môi mềm như hoa lan vờn quanh bờ môi anh: “Anh có thể đưa Quý Khả Vi lên vị trí như ngày nay, nhất định cô ấy rất biết cách làm anh vui vẻ. Nếu tôi làm không bằng cô ra, xin anh thứ lỗi.”

Tư Gia Di biết cách khiến bản thân mình trở nên quyến rũ. Đáy mắt mù sương nhìn bờ môi anh, không hề chớp mắt. Cô cởi cúc áo thứ nhất trên cổ anh, đồng thời ngửa đầu hôn lên đôi môi anh.

Cô sắp chạm vào môi anh lại bị anh dùng tay chặn lại, Tư Gia Di không ngờ đến chuyện này.

Khuôn mặt của anh lúc này, vẫn bình thản nhưng có sức dọa người khác.

“So với chuyện này.” Ngay cả bàn tay đang cởi cúc áo cũng bị anh giữ lại, “Tôi muốn một thứ khác...” Ngón tay anh chỉ vào trái tim cô “Là nơi này.”

Thứ tôi muốn, là trái tim của em...

Trái tim của tôi? Không bao giờ có khả năng này...

Mặc dù trong lòng cô nghĩ như vậy, nhưng lúc nói ra miệng, lại là một câu vô cùng khiêu khích, ngập tràn sự kiêu ngạo: “Vậy còn phải xem bản lĩnh của anh thế nào.”

Câu trả lời này của Tư Gia Di dường như khiến anh hơi kinh ngạc. Thế nên cô mở cửa rời đi, anh cũng không có ý ngăn cản.

Khi nào thì đàn ông yếu phụ nữ nhất? Là khi anh ta vẫn chưa chinh phục được bạn. Tư Gia Di nghĩ đến màn trêu chọc vừa rồi, cô không khỏi bật cười thành tiếng. Nụ cười của cô còn chưa dứt, một chiếc xe chậm rãi tiến đến phía sau cô, dừng lại bên cạnh cô.

Tư Gia Di nhận ra, đây là xe của Diêu Tử Chính.

“Diêu tiên sinh dặn dò tôi đưa cô về.”

“Anh là?”

“Trợ lý của anh ấy.”

Người trợ lý này, sao khuôn mặt của anh ta trông quen như vậy? Tư Gia Di nghĩ mãi không ra mình đã gặp anh ta ở đâu. Dọc đường không ai nói chuyện với ai, Tư Gia Di được đưa về đến nhà an toàn. Tư Gia Di tạm biệt rồi xuống xe, một cơn gió sớm thổi qua, khiến kí ức ngủ vùi bấy lâu tỉnh lại. Tư Gia Di dừng lại, sợ hãi quay đầu, chỉ còn nhìn thấy đuôi xe đã rời đi từ lâu.

Người đó, từng là trợ lý của Diêu Á Nam... Rốt cuộc, Tư Gia Di cũng nhớ lại.

Trong khi Tư Gia Di vẫn ngây ngốc đứng trước cửa nhà trọ của mình, Diêu Tử Chính cũng vừa về tới nhà. Đang chuẩn bị thay dép đi trong nhà, đã có người đặt một đôi dép lê xuống bên chân anh.

Diêu Tử Chính khựng lại một lát.

“Sau này đừng tùy tiện đến nhà tôi. Bị phóng viên chụp được thì chẳng hay ho gì.” Anh thay giày rồi bước vào nhà, giọng nói lạnh lẽo, không thèm nhìn vị khách không mời mà đến này.

Anh vừa mới đi qua đã bị ôm chặt từ phía sau.

Diêu Tử chính cúi đầu nhìn bàn tay ôm chặt trên người anh, bất đắc dĩ nói: “Tôi vẫn chỉ xem em như em gái, cảm giác kiểu như loạn luân này rất tệ.”

Cô ta lại càng ôm chặt hơn: “Có phải tối qua anh ở cùng Tư Gia Di?”

“ ... ”

“Trên người anh toàn mùi của cô ta!”

“ ... ”

“Em kém cô ta ở điểm nào? Anh thà rằng chi ra số tiền lớn như vậy mua cô ta, cũng không muốn... Không muốn...”

Anh vẫn giữ vẻ mặt bình thản kia nhìn cô ta: “Em có biết tôi ghét nhất phụ nữ không nghe lời không. Cởi áo sơ mi của tôi ra, mặc quần áo của em vào. Năm phút sau tôi quay ra, đừng để tôi vẫn nhìn thấy em đang ở đây.”

Nói xong liền gỡ hai tay cô ta ra, đi thẳng vào phòng ngủ.

Tiếng đóng cửa trong trẻo mà lạnh lùng vang lên trong phòng khác. Quý Khả Vi cô đơn đứng bên ngoài, nhìn người phụ nữ khổ sở trong gương kia, trên người chỉ mặc độc chiếc áo sơ của đàn ông, vừa khóc vừa cười như phát rồ.

Một lần Tư Gia Di thấy thông tin cá nhân của mình trên mạng, cô không nhận được muốn hỏi, người phụ nữ này rốt cuộc là ai?

Phó Đinh giải thích chuyện này nghe cũng có vẻ thoả đáng: Cha mẹ buôn bán ở nước ngoài... Chuyện này cũng đúng mà, ba mẹ cậu chẳng phải mở quán bán bánh dẻo ở nước ngoài à.

Đương nhiên cũng có mấy người quản lý chuyên nghiệp đề nghị cô đi phẫu thuật thẩm mỹ.

“Nữ diễn viên phân thành ba loại. Loại thứ nhất có gương mặt đẹp, người ta nhìn vào đã thích, ví dụ như Triệu Vi, Tưởng Lệ Văn. Thứ hai là loại có duyên trên màn ảnh, Chương Tử Di, Châu Tấn, Trương Bá Chi đều thuộc loại này. Loại thứ ba giống như Trương Mạn Ngọc, có thể diễn đủ mọi loại vai đến mức xuất thần... Nhưng mặc kệ loại nào, chỉ cần là diễn viên, đặc biệt là nữ diễn viên, muốn nổi tiếng thì ngoài cơ hội trời cho, khuôn mặt càng quan trọng hơn. Nếu muốn người khác thích bạn qua màn ảnh, khuôn mặt của bạn không nhất định phải xinh đẹp đến mức hoàn mỹ. Thế nhưng những bộ phận nhất định phải đẹp: ánh mắt, cánh mũi, nhân trung*. Các bạn xem làm gì có ngôi sao nổi tiếng nào mà ba bộ phận này lại không đẹp...”

(Nhân trung: là rãnh nhỏ dưới mũi, ngay trên môi.)

Không phải cô không dao động, nhưng lịch trình quá kín, hai bộ phim mới còn treo trên đầu, lại thêm một buổi chụp ảnh quảng cáo. Tư Gia Di bận rộn tới mức không có thời gian nghỉ ngơi, thật sự chẳng còn thời gian mà suy nghĩ đến chuyện đó nữa.

Hôm ấy đoàn làm phim tổ chức sinh nhật cho cô.

Đồng nghiệp trong đoàn làm phim muốn tạo bất ngờ nên dấu bánh sinh nhật đi. Tư Gia Di đã thấy nhân viên của cửa hàng bánh ngọt mang bánh đến. Lúc mọi người đưa bánh ra, Tư Gia Di giả bộ bất ngờ và vui mừng rất chuẩn, không có ai phát hiện ra điều gì.

Cắt bánh ngọt, không khí vui vẻ này thật khiến mọi người ai cũng tươi tươi, cô cũng thấy vui lây, như vậy tội gì cô phải vạch trần bọn họ.

Thật ra hôm nay Tư Gia Di rất mệt mỏi. Bởi buổi chiều cô phải làm đại diện phát ngôn cho sản phẩm, lúc chụp ảnh cho tạp chí thuận tiện nên tiếp nhận phỏng vấn.

Thay tới hơn mười hai bộ trang phục để chụp ảnh bìa tạp chí. Tư Gia Di còn phải đi đôi cao gót mười lăm phân đứng cả một buổi chiều, bàn chân như sắp gãy đến nơi. Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, cô ngồi chờ trợ lý mang nước đến.

Một cốc cà phê nóng đặt trên bàn.

Tư Gia Di ngước mắt lên, nhìn thấy gương mặt kia, bàn tay đang cầm cốc cà phê của cô cứng đờ.

Người bên cạnh giới thiệu với cô: “Đây là phó chủ biên Phương của chúng tôi.”

Phó chủ biên Phương đưa tay ra: “Xin chào.”

Tư Gia Di nhìn bàn tay của anh ta, đứng dậy: “Tôi đi thay quần áo.”

Tư Gia Di đi đến phòng thay đồ mới nhận ra mình vẫn cầm cốc cà phê kia trên tay. Cô chẳng thèm suy nghĩ cầm nó định ném vào thùng rác, bỗng nhiên bàn tay cô bị người khác giữ lại.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, trước đây em rất thích uống loại cà phê này.”

“Mời anh buông tay giùm tôi.”

Tư Gia Di kiềm chế tức giận, thấp giọng, cố gắng không muốn gây sự chú ý của người khác. Anh ta cũng không bỏ qua: “Em vẫn vì chuyện của Diêu Á Nam mà tự giận bản thân mình?”

“...”

“Sự kiện năm đó, cho dù anh không đưa tin, sớm muộn gì cũng sẽ có người khác tung tin đó ra. Em không nên...”

“Câm miệng.”

“Gia Di em...”

“Anh câm miệng lại cho tôi!”

Toàn bộ nhân viên của tạp chí đều quay ra nhìn cô và vị phó chủ biên này, bọn họ bất ngờ tới tới quên cả dời mắt đi. Tư Gia Di giãy khỏi tay anh ta, lách qua người anh ta bước vào phòng thay đồ. Trước khi đóng cửa, cô nghe thấy anh ta nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

7. Chương 7

Lúc trả lời phỏng vấn, Tư Gia Di liên tục thất thần.

Buổi chiều hôm nay có quá nhiều thứ khiến cô mệt mỏi, muốn trách cũng chỉ có thể tự trách bản thân mình. Nếu không phải cô nghĩ rằng mình sẽ may mắn, nếu cô không tham việc, nhận chụp ảnh bìa ười một tạp chí kia thì sẽ không đụng mặt anh ta ở đây...

Công việc chuẩn bị kết thúc, cô đang nghĩ cuối cùng cũng có thời gian để thở thì nghe thấy một nhân viên trong đoàn phỏng vấn nói với cô: “Bài báo về cô Gia Di do chính phó tổng biên tập của chúng tôi tự tay viết, nhất định rất đặc biệt.”

Từ một tay săn ảnh trở thành phó tổng biên tập của một tờ báo – như vậy đã đủ để hình dung về con người Phương Tử Hằng. Ban đầu chỉ là một tay chó săn tin tức cho báo lá cải, vậy mà sau đó một bước trở thành phó tổng biên tập của toà soạn có sức ảnh hưởng trong giới truyền thông. Có lẽ người khác nhìn vào chuyện lần này sẽ nói, anh ta dốc lòng dốc sức vì một nữ diễn viên mới vụt sáng thành sao, cũng rất có lòng đầy chứ.

Lúc vào thang máy, có quá nhiều người bon chen, Tư Gia Di lùi lại, quyết định đợi lượt sau. Lúc người trợ lý định kéo Tư Gia Di vào, cô ngăn lại: “Cô bận việc cả ngày nay rồi, về nhà nghỉ ngơi trước đi. Chỉ cần nhớ mai đến trường quay sớm một chút là được.”

Cô không đợi được thang máy, lại nghe thấy tiếng bước chân nặng nề tới gần.

Tư Gia Di không quay đầu nhìn. Cô im lặng, tiếp tục ấn nút thang máy.

Cô vội vã như vậy, giọng nói của đối phương lại vô cùng bình thản: “Đừng giả vờ nữa. Nếu em đã nhận lời đến đây, nhất định đã chuẩn bị tâm lý gặp phải tôi.”

“Nếu không phải công ty của tôi lâu nay vẫn hợp tác với toà soạn của anh, tôi tuyệt đối không nhận lời mời này.” Vừa dứt lời thì thang máy đến. Tư Gia Di quay đầu bước vào trong.

Phương Tử Hằng thông dong bước vào theo cô.

Chuyện này càng khiến Tư Gia Di thêm đau đầu, cho đến lúc rời khỏi thang máy, cô vẫn cắn chặt răng. Bãi đỗ xe rộng lớn, người đàn ông kia cứ đi theo sau cô. Cô càng vội vã muốn thoát khỏi anh ta, lại càng không tìm được xe của mình.

“Chuẩn bị sinh nhật thế nào rồi?”

“...”

“Lại tổ chức với Phó Dĩnh?”

Anh ta tự hỏi tự trả lời, Tư Gia Di càng bước nhanh hơn.

Cô đã phải đối phó với tên họ Phương này một đến sắp chết, di động lại còn gây thêm phiền phức, chuông điện thoại đột nhiên kêu mãi không ngừng.

Phản ứng đầu tiên của cô là muốn ngắt máy, tiếp tục đi tìm xe của mình. Nhưng vừa nhìn thấy dòng chữ trên màn hình, cô dừng lại, đổi ý nhận điện thoại.

Từ sau bữa tiệc mừng ngày thành lập công ty, Diêu Tử Chính không hề liên lạc với cô. Lúc này giọng nói lạnh lùng của anh ta vang lên từ di động, quanh quẩn bên tai cô: “Em ở đâu?”

Câu hỏi này hơi đường đột, Tư Gia Di ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Vừa xong việc.”

“Đang ở một mình?”

“Ừm.”

“Buổi tối rảnh không?”

“Ngại quá, đã có hẹn với bạn rồi.”

“Phương Tử Hằng à?”

Tư Gia Di giật mình hoảng sợ: “Anh nói gì?”

Diêu Tử Chính bỗng yên im lặng.

Như đoán được phần nào, Tư Gia Di ngẩng đầu nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn thấy xe của Diêu Tử Chính đang tiến vào bãi đỗ xe.

Xe tiến đến gần, tắt máy. Phương Tử Hằng nhìn thấy khuôn mặt dần xuất hiện khi cửa kính ô tô được hạ xuống, gần như trở mắt ra nhìn. Sau đó anh ta im lặng quay sang nhìn Tư Gia Di vẫn đứng im ở kia, một lúc sau mới khôi phục thái độ bình tĩnh: “Diêu tiên sinh, thật khéo quá. Anh đến đây có việc ư?”

Diêu Tử Chính mỉm cười: “Tôi không biết em và phó tổng biên tập Phương đây là bạn đấy.”

Quá rõ ràng, đây là lời anh ta nói với Tư Gia Di.

“Người bạn tôi nói không phải anh ta. Tôi và phó tổng biên tập Phương...” Tư Gia Di dường như hơi chột dạ, ánh mắt lướt qua Phương Tử Hằng nửa giây liền rời đi chỗ khác: “Không quen biết.”

Anh mở cửa xe cho cô, Tư Gia Di ngồi vào trong mà không hề do dự. Trước khi cô lên xe, Phương Tử Hằng cố ghé tai cô nói một câu: “Đừng dây vào anh ta, em chơi không nổi.” Như thế nào gọi là chơi không nổi?

Cuộc hẹn của Tư Gia Di và Phó Dĩnh bị lùi lại đến 11 giờ.

Cô và Diêu Tử chính ăn tối ở một nhà hàng tư nhân. Nơi này khá kín đáo, không nhiều khách, nhưng không gian rất sang trọng, đồ ăn lại ngon miệng. Nếu không phải anh thích im lặng, Tư Gia Di cho rằng cô có thể ăn một bữa thật thoải mái.

Cô có rất nhiều điều muốn hỏi anh. Ví dụ như tại sao anh biết sinh nhật của cô? Hay tại sao anh biết Phương Tử Hằng? Nhưng cũng chỉ có thể im lặng không dám nói.

Lúc món ngọt để tráng miệng được đưa lên, trợ lý của Diêu Tử Chính vừa tới nơi.

Tư Gia Di vờ như không để ý anh ta, chăm chú ăn món tráng miệng, nhưng thật ra cô vẫn quan sát từ lúc anh ta đến cho tới lúc anh ta rời đi. Cô nhớ rõ người trợ lý này lúc còn làm việc cho Diêu Á Nam, anh ta luôn luôn im lặng làm việc nhưng hiệu suất rất cao. Bây giờ cũng chẳng khác xưa là mấy, anh ta chỉ đưa cho Diêu Tử Chính một tập tài liệu rồi lập tức rời đi, không hề nấn ná giây nào.

Cô và Diêu Á Nam từng thân nhau như vậy, người trợ lý này sao có thể không nhớ cô. Trong đầu Tư Gia Di lúc này có hàng trăm câu hỏi không có đáp án. Đến lúc Diêu Tử Chính đặt tập tài liệu xuống trước mặt cô, cô mới hoàn hồn trở lại.

“Cái gì vậy?”

“Quà sinh nhật.”

Tư Gia Di mở ra xem.

Bỗng nhiên cảm thấy giở khóc giở cười.

Tặng quà sinh nhật trực tiếp, đơn giản mà bá đạo như vậy, rất phù hợp với tác phong làm việc của Diêu Tử Chính.

Khi bộ phim này tuyển nữ chính, cô vẫn còn ở công ty quản lý cũ, lúc ấy Kinh Kỳ Nhân tranh được cho cô một xuất thử vai. Kinh Kỳ Nhân còn dặn đi dặn lại cô, bảo chỉ cần cô nắm chắc cơ hội lần này, con đường của cô sau này sẽ có tương lai hơn. Nhưng vòng thử vai cũng chia nhiều vòng, diễn viên có tiếng sẽ được đạo diễn trực tiếp tuyển chọn. Cô không phải người nổi tiếng, trước khi được gặp đạo diễn còn phải qua vòng tuyển chọn thứ nhất của mấy người trong tổ chuyên môn, vừa thử chưa được ba phút đã bị bọn họ bảo dừng lại. Đáp án đã quá rõ ràng: Cô không nhận được vai.

Vậy mà khi cô dường như sắp quên mất chuyện này, hợp đồng lại được đưa đến tận cửa.

Đừng dây vào anh ta, em chơi không nổi đâu... Lời cảnh cáo của Phương Tử Hằng trước lúc cô đi bắt ngờ quanh quẩn bên tai cô. Chơi nổi hay không, Tư Gia Di không muốn nghĩ đến nữa. Bởi dù sao cô còn chưa phải trả giá gì đã có được nhiều thứ như vậy, cuộc mua bán này ít nhất cô sẽ không thiệt.

Rốt cuộc bây giờ cô nên nói gì đây? Tư Gia Di bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ chán ghét sự im lặng của anh lúc này, còn anh cứ ung dung nhìn thẳng vào mắt cô. Nhưng cô dám nói gì sao? Cô chỉ có thể cười, giở giọng trêu đùa: “Tôi cảm thấy nhận món quà này của anh hơi áp lực.”

Mặc dù ngoài miệng nói đùa như vậy, nhưng cô đã hạ bút ký tên lên hợp đồng. Diêu Tử chính quan sát nhất cử nhất động của cô, anh bật cười. Sau đó anh thu lại nụ cười, mở miệng nói: “Đừng cảm thấy áp lực, dù sớm hay muộn tôi cũng sẽ đòi lại em cả vốn lẫn lãi.”

Giọng nói của anh vẫn bình thản, nhưng lúc này nghe lại có sự chân thành tha thiết, lại có phần ngang ngược bá đạo. Khiến Tư Gia Di cảm giác như có thứ gì nghẹn lại trong cổ họng.

Một năm nay xảy ra rất nhiều chuyện mà Tư Gia Di không thể ngờ tới.

Cô không ngờ người đàn ông Diêu Tử Chính này bỗng nhiên xuất hiện trong cuộc đời của cô, có thể khiến cuộc sống của cô rẽ hẳn sang một hướng khác.

Cô cũng không thể ngờ rằng hợp đồng quảng cáo cứ bay đến tới tấp, lại còn làm đại diện phát ngôn của bao nhiêu hãng lớn.

Một buổi tuyên truyền phim được phân thành ba giai đoạn, nghe người dẫn chương trình giới thiệu sản phẩm đến đâu cả tai. Giai đoạn thứ nhất là giới thiệu phân cảnh bắt đầu bộ phim, những phân cảnh mấu chốt nhất của bộ phim để thu hút khán giả. Mấy tấm áp phích và băng rôn in đầy rẫy những hình ảnh quảng cáo của phim, khiến cho người ta nhớ kỹ tên tuổi và lời thoại trong trong phim, muốn quên cũng không được.

Tư Gia Di nghe thấy có người như đang xem phim ở nhà vậy, muốn xem thêm phần tiếp theo của đoạn mở đầu ngay lập tức: “Là do công ty bỏ tiền nhờ làn sóng Internet tung tin đấy à?” Cô trêu chọc hỏi Kinh Kỷ Nhân, nhưng cũng không muốn nghe câu trả lời thật. Trong vòng luẩn quẩn này vốn cần phải giả dối, cố gắng sẽ tự hại chính bản thân mình mà thôi.

Lần trước có một tờ báo lá cải từng phân tích quãng thời gian hoạt động trong ngành giải trí của cô. Họ nói tuổi cô không còn trẻ, nếu muốn trở thành diễn viên thần tượng dần dần gây sự chú ý của công chúng mà nổi tiếng thì không thể. Mà ông chủ công ty quản lý của cô đã chọn sai đường, nhận quá nhiều phim. Phim và quảng cáo của cô phủ sóng cả trên truyền hình lẫn rạp chiếu phim, không cho người xem có cơ hội tiêu hoá những bộ phim trước, như vậy sẽ khiến công chúng chán dần.

Sau đó họ kết luận, Tư Gia Di nhất định sẽ không nổi tiếng được dài lâu.

Nhưng thời gian đã qua lâu như vậy, có ai biết được ai là ông chủ ngầm hậu thuẫn cho cô? Không ai biết cả. Tất cả chỉ có thể trở mặt ra nhìn nữ diễn viên này một bước lên mây. Bài báo kia, thi thoảng lại được Kinh Kỷ Nhân lôi ra trêu đùa cô.

Trong một buổi lễ cắt băng khánh thành, một ông cụ dẫn theo đứa cháu gái bị điếc đến xin Tư Gia Di ký tên, cô dùng thủ ngữ nói cảm ơn với cô bé kia. Cách đây một ngày, tin tức này đã được đặt trên đầu trang chủ của công ty.

“Chúng ta chọn con đường này quả là không sai.” Kinh Kỷ Nhân nói với Tư Gia Di.

Tư Gia Di lại nghĩ rằng: Thật ra Diêu Tử Chính mới là cao thủ đánh cờ chân chính. Còn cô ư? Cùng lắm cũng chỉ là một quân cờ đắc lực mà thôi.

Đã lâu rồi anh không liên lạc với cô – Tư Gia Di đột nhiên nhận ra, kiểu vừa nắm vừa thả này của anh khiến cô cảm thấy hoang mang.

Nhất là bây giờ công ty Hoàn Cầu sư nhiều chao ít, cô được ưu ái quá mức như vậy, không biết sau lưng bị người ta nói đến mức nào nữa.

Bởi vì công việc chủ yếu ở bên ngoài, cô rất ít khi đến trụ sở chính của công ty. Hôm nay lại bị giám đốc quản lý nghệ sĩ gọi về. Xe vừa quẹo vào bãi đỗ xe, cô đã nhìn thấy xe của Diêu Tử Chính đỗ ở gần đó. Tư Gia Di nghe thấy trái tim mình đập thình thịch, không biết đang khó chịu hay đang mong chờ điều gì.

Kinh Kỷ Nhân chỉ nói với cô: Nhà sản xuất Hứa hôm nay cũng đến đây.

Hoàn Cầu đầu tư ột bộ phim điện ảnh mới, vẫn do nhà sản xuất Hứa hợp tác với đạo diễn Bành. Giám đốc quản lý nghệ sĩ đang nói chuyện với vài nữ diễn viên, mặc dù anh ta chưa nói rõ mọi chuyện, nhưng những người thông minh đều đã đoán được tám chín phần.

Công ty đầu tư dự án phim điện ảnh, tất nhiên sẽ để gà nhà mình vào tham gia. Chắc hẳn phía công ty đã quyết định, Tư Gia Di cảm thấy giám đốc quản lý nghệ sĩ này nói chuyện này với mình hình như hơi thừa thì phải.

Từ lúc ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, Kinh Kỷ Nhân chỉ im lặng đi theo cô trên hành lang. Anh ta rõ ràng đã có suy nghĩ của mình.

Tư Gia Di nhìn xung quanh không có ai, liền dừng lại ở cuối hành lang, xoay người nhìn Kinh Kỷ Nhân: “Nếu tôi nói tôi thấy nhân vật này rất hợp với tôi, tôi muốn có vai diễn này. Anh có mắng tôi là kẻ không biết lượng sức mình hay không?”

Kinh Kỷ Nhân bị cô hỏi bất ngờ.

Không chỉ riêng diễn viên mới cạnh tranh vai diễn kịch liệt, trong lúc đó những người quản lý như Kinh Kỷ Nhân cũng phải tranh đấu gay gắt. Tư Gia Di nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong đôi mắt của Kinh Kỷ Nhân, cô cảm thấy mình... Không từ thủ đoạn.

Tư Gia Di nhìn anh ta ấn một dãy số, sau đó đưa điện thoại vào tay cô, vỗ vỗ vai cô, kiên định nói: “Cố gắng nắm chắc cơ hội.”

Cô nhận điện thoại. Không biết nên đưa lên tai nghe, hay là nên trực tiếp ngắt máy? Trong lúc cô còn đang do dự, trong di động đã vang lên giọng nói lạnh lùng vô cùng quen thuộc: “Alo?”

8. Chương 8

Tư Gia Di không biết mình nên nói gì để bắt đầu giao dịch mờ ám này.

“Tôi vừa thấy xe anh ở bãi đỗ xe.”

Tư Gia Di cố hết sức giữ giọng điệu bình thường.

Lúc này đây toàn thân cô cứng đờ, quay đầu lại, cổ tình trạng ra dáng vẻ mềm yếu, vờ như bản thân rất nhớ anh. Làn diễn kịch này quả thực rất khó, bởi vì đối thủ là anh.

Nhìn gương mặt mình phản chiếu trên lớp cửa sổ kính, Tư Gia Di nghĩ đến một câu Quý Khả Vi từng nói: kỹ nữ chết còn muốn lập đền thờ. Cô cười tự giễu, ép bản thân mình nghĩ sang chuyện khác, ví dụ như đoán xem anh ta chuẩn bị nói gì...

Cô nghĩ đến trăm ngàn khả năng, nhưng không nghĩ rằng anh sẽ đột nhiên cười mà nói: “Xem ra em rất có hứng thú với bộ phim mới của đạo diễn Bành.”

Tư Gia Di nghĩ rằng cô đã che giấu tâm tư rất tốt, lại bị anh nắm được tất cả rõ như lòng bàn tay khiến cô không kịp trở tay.

Tư Gia Di ngừng một lúc: “Đúng là tôi có hứng thú với bộ phim đó. Nhưng mặc kệ anh tin hay không tin cũng được, trước khi vào công ty tôi đã thấy xe của anh. Ngay lúc ấy tôi đã nghĩ liệu có nên mời anh ăn một bữa cơm, nhân tiện chính thức nói một tiếng cảm ơn anh. Sau đó tôi mới biết về bộ phim này.”

Nếu đã không thể nói dối được, đơn giản là cứ nói thẳng ra.

Kinh Kỷ Nhân đứng bên cạnh nghe ngóng, xem xét tình hình, sốt sắng đến nỗi đánh mắt ra hiệu với Tư Gia Di. Tư Gia Di không nghe theo ý anh ta, cô tự ý nói: “Chắc anh đang bận, không làm phiền anh nữa.”

Cô nghĩ rằng Diêu Tử Chính sẽ nói: “Đợi một chút.”

Nhưng anh không nói.

Cứ yên lặng để mặc cô tắt máy.

Kinh Kỷ Nhân lập tức hỏi: “Anh ta nói thế nào?”

Tư Gia Di cúi đầu quay đi, nghe thấy Kinh Kỷ Nhân tiếc nuối nói: “Đàn ông đều là động vật thiếu tính kiên nhẫn, cô trời buộc ham muốn của anh ta quá lâu sẽ...” Lần đầu tiên cô khiến anh ta kích động như vậy.

Chịu đựng được vài bước, cuối cùng cô quay trở lại, xả cơn tức giận lên đầu anh ta: “Anh nên đổi nghề làm, so với làm người quản lý sẽ thành công hơn đấy.”

“Nếu anh ta chỉ muốn chơi đùa với cô, tôi sẽ không để cô mạo hiểm.”

Tư Gia Di hừ một tiếng, cô cười lạnh nhạt.

“Là đàn ông, cho dù anh ta muốn cô nhưng anh ta vẫn yêu cô, điều này chỉ cần nhìn ánh mắt là có thể nhận ra. Lần đầu tiên gặp anh ta trong bữa tiệc kia, ánh mắt anh ta nhìn cô đã không bình thường, nếu không tôi đã không thể đưa được cô lên xe anh ta. Cô muốn nổi tiếng, tôi lại không có khả năng giúp cô, còn anh ta lại lấy thúng úp voi. Em hiểu rõ chuyện này hơn người khác, không phải ư?”

Tư Gia Di cười nhạt, muốn tiếp tục vặn lại anh ta, nhưng lại kích động đến nói không nên lời.

Đúng vậy, đúng là anh lấy thúng úp voi.

Trước lúc quay phim buổi tối cô gặp trận mưa lớn, nhân viên đoàn làm phim đã mang trà nóng đến còn chuẩn bị cả túi sưởi. Nếu là năm đó, thậm chí sẽ chẳng có ai mang cho cô một cái chăn sạch để giữ ấm.

Bởi vì năm đó chưa gặp anh, bởi vì năm đó cô chưa nổi tiếng.

Lúc cô được nhận giải nữ diễn viên mới xuất sắc nhất, đạo diễn Phó tặng một tấm thiệp mừng đến nay cô vẫn còn giữ. Vậy mà đầu năm nay, lúc cô từ chối sự giúp đỡ của anh nên bị ông ta thêm hai phân cảnh ăn tát, tát cả mười hai cái tát, tới giờ cô vẫn nhớ rõ cảm giác đau đớn lúc đó.

Bởi vì lúc ấy chưa gặp anh, bởi vì lúc ấy cô chưa nổi tiếng.

Tối nay cô còn phải ghi hình ột chương trình trò chuyện, nhóm làm chương trình đưa ra một đoán phim ngắn ghi lại quá trình từ lúc cô vào nghề đến nay. Đoạn phim được người khác chỉnh sửa nói về những bộ phim trước đây cô từng tham gia. Cả trường quay chỉ có âm thanh phát ra từ điều hoà, chỉ có mình Tư Gia Di từ đầu tới cuối vẫn cười chăm chú theo dõi người đang ăn mù tạt, bánh kem vụn trong đoạn phim kia, so với muốn khóc, cô lại muốn cười bản thân mình hơn.

Khi kết thúc buổi ghi hình, Tư Gia Di còn nói đùa rằng muốn cảm ơn nhóm thực hiện chương trình đã làm ra đoạn phim ngắn ấy, khiến cô nhớ lại nhiều điều thú vị như vậy. Thật ra cô thực sự muốn cảm ơn anh, nếu không có anh, cô sẽ không thể ngộ ra được đạo lý: những bài học trong trường học, thành tích kiểm tra chuyên ngành có ích lợi gì? Thực tế mãi mãi là bài học tàn khốc nhất.

Lúc buổi ghi hình kết thúc đã hơn mười giờ đêm, sau khi chụp một bức ảnh với nhóm thực hiện chương trình, Tư Gia Di ở lại hậu trường nói chuyện với MC chương trình. Người trợ lý đưa đi động cho cô, nói là có điện thoại của Kinh Kỷ Nhân.

Tư Gia Di nhận điện thoại, nghe anh ta nói: “Tôi vừa rời khỏi công ty, thấy văn phòng anh ta vẫn sáng đèn, hình như đang làm thêm giờ.”

“...”

“Tôi liền gọi điện thoại cho cô, bất kể tiếp theo cô định làm gì, tôi đều giúp cô vô điều kiện.”

Một âm thanh trong trẻo vang lên, Kinh Kỷ Nhân ngắt điện thoại.

Không biết tại sao, thanh và đoạn phim ngắn đã qua biên tập kia bỗng nhiên hiện lên trong đầu cô. Tư Gia Di tự nói với chính mình, cả đời này, cô không bao giờ muốn sống cuộc sống như vậy nữa.

Điều Tử Chính họp đến tận mười một giờ đêm.

Sang năm công ty đang có ý đồ niêm yết trên sàn chứng khoán, tất nhiên điều này không thể thiếu kẻ cười chê. Họ nói Hoàn Cầu dẫn theo một đoàn diễn viên ca sĩ đi tranh giành trong thị trường chứng khoán, quả thực là chuyện cười.

“Vậy để bọn họ mở mang kiến thức, xem tôi làm cách nào biến chuyện đáng cười thành truyền thuyết.” Nói được ắt làm được, Điều Tử Chính không bao giờ để mất thứ gì.

Cuộc họp kéo dài cuối cùng cũng kết thúc, có người đề nghị đi ăn khuya, Điều Tử Chính im lặng thu dọn tài liệu trong tay. Mọi người đều hiểu ý, tất cả im lặng rời đi, không làm phiền đến anh.

Người đi trà cũng đã lạnh, văn phòng trở nên yên lặng. Chỉ có tiếng gõ bàn phím của anh vang vọng.

Đường như có người đi rồi lại quay lại, Diêu Tử Chính nghe thấy tiếng bước chân tới gần mình, anh vẫn không ngẩng đầu.

Thoáng nhìn thấy một cốc đồ uống ấm nóng đặt trong tay anh, Diêu Tử Chính chau mày: “Đổi một tách cà phê đen tới đây.”

“Cà phê hại dạ dày, vẫn nên uống trà nóng thì hơn.”

Giọng nói này...

Diêu Tử Chính vội ngẩng đầu.

Tư Gia Di lấy đồ ăn nhanh mở ra, đặt lên trên bàn công vụ: “Vẫn chưa ăn tối phải không? Tôi mua đồ ăn nhanh ở ngoài, ăn đi cho nóng.”

Từ đầu tới cuối Diêu Tử Chính chỉ lạnh lùng nhìn từng cử chỉ của cô, rốt cuộc cuối cùng cũng nở nụ cười: “Em nói muốn mời tôi ăn cơm để cảm ơn, thì ra chính là mời vài cái bánh bao đấy à?”

Tư Gia Di nhún vai, lấy hết đồ đóng gói trong túi ra.

Anh dường như cảm thấy rất thích thú, chau mày nghe cô giới thiệu: “Đây là thịt cua, đây là bánh kem, đây là...”

Thấy anh vẫn lười biếng không động đây, Tư Gia Di vội vã giục: “Không muốn ném thử mùi vị sao?”

Tuy rằng trên môi anh vẫn vương lại nét cười, nhưng nụ cười này bỗng nhiên trở nên phức tạp: “Những thứ Á Nam thích ăn, không nhất định là tôi cũng thích ăn.”

Khuôn mặt Tư Gia Di cứng ngắc trong nháy mắt.

Bàn tay cầm đũa siết thật chặt, rồi lại buông ra. Tư Gia Di cố gắng giữ vẻ mặt tự nhiên: “Thật ra tôi và Diêu Á Nam thường xuyên đến nhà hàng này mua đồ ăn đêm. Tôi nghĩ anh cũng sẽ thích, đúng là... Tôi tự mình là đúng.”

Từ lúc bọn họ quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên cô chủ động nhắc đến Diêu Á Nam.

Từ lúc bọn họ quen biết tới nay, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy Diêu Tử Chính ăn như vũ bão.

“Lái xe đến đây?” Diêu Tử Chính hỏi cô.

“Gọi xe.”

Anh nhìn đồng hồ: “Em đợi một lát, tôi lập tức làm nốt, lát nữa tôi đưa em về.”

Tuy Tư Gia Di không muốn thừa nhận, nhưng cô rất thích không khí như lúc này. Khiến cho người ta cảm thấy yên tâm.

Có lẽ vì cảm thấy cảm giác an lòng, khiến cô chờ ở sô pha mà ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Nhưng thật ra lúc giây phút anh ôm Tư Gia Di, cô đã tỉnh lại rồi.

Lúc chuẩn bị mở mắt Tư Gia Di mới đổi ý, tiếp tục giả vờ chớp mắt.

Nếu anh muốn hôn để đánh thức cô, thậm chí có tiến xa hơn nữa cô cũng không ngại. Dù sao hôm nay cô cũng mang tâm trạng giao dịch mới quyết tâm tới nơi này.

Người đàn ông này yêu thích cô, anh theo đuổi cô, anh có thể giúp cô thành công – chỉ ngần ấy cũng đủ để dụ dỗ cô cõng từng lớp, từng lớp quần áo.

Nhưng anh không làm gì.

Sau khi đặt cô lên giường, anh cũng chỉ đặt một nụ hôn lên thái dương cô.

Tư Gia Di nghe được tiếng bước chân anh rời đi. Cô mở mắt trong màn đêm, nhìn căn phòng của người đàn ông này, nghe tiếng trái tim của mình đập loạn nhịp.

Điều này lại khiến Tư Gia Di cảm thấy lo lắng.

Anh không cần cơ thể cô, chỉ có thể nói rằng anh muốn nhiều thứ hơn. Ví dụ như muốn trái tim của cô.

May mà Lễ trao giải phim điện ảnh có thể khiến cho cô bình tĩnh hơn một chút.

Trời mưa, thời tiết thật không tốt gì cả. Lễ phục dành cho buổi lễ đã được định trước là váy dài, mà có nữ minh tinh nào lại không sợ ngã trên thảm đỏ? Tư Gia Di trước nay chưa từng để ý dự báo thời tiết, nên chỉ hy vọng buổi lễ trao giải đó thời tiết khô ráo.

Nhưng trước lễ trao giải một hôm, trời vẫn mưa cả ngày, không có dấu hiệu chấm dứt.

Đúng là chỉ khiến người ta cảm thấy lo lắng.

Lễ phục được đưa đến lần này đến lần khác, cô vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, chính là chưa đủ trang nhã. Một lần cô gửi trả lễ phục, nhân viên phục vụ đã hơi tức giận. Tư Gia Di cảm thấy thần kinh rệu rã một mỗi, cô ngồi bên cửa sổ uống rượu, mong giải chút áp lực.

Kinh Kỷ Nhân gọi điện tới, nhắc nhở cô đi ngủ sớm một chút, đôi thì ăn chứ đừng uống nước, nếu không ngày mai mặt lại phù lên. Cô thuận miệng trả lời, ngắt điện thoại, đang định uống tiếp thì chuông cửa vang lên.

Lễ phục của cô lại được đưa đến.

Tư Gia Di nhanh chóng mặc thử, cô soi gương rồi bắt đầu xem xét, đuôi váy ngắn đi một centimet có tốt hơn không nhỉ?

Tư Gia Di lại cảm thấy mệt mỏi, cô xoa xoa đầu, nhìn vào gương nói: “Tuy rằng đây là lần đầu tiên bước lên thảm đỏ, nhưng mà đừng nên khắt khe như thế được không? Thả lỏng, hít sâu, đi ngủ thôi.”

Đúng lúc cô đang cố gắng hít sâu thở đều, chuông cửa lại vang lên lần nữa.

Tư Gia Di nhắc đuôi váy đi ra mở cửa.

Một người phục vụ phòng đẩy bàn ăn tiến vào, Tư Gia Di ngơ ngác nói: “Tôi không gọi đồ ăn.”

Nhân viên phục vụ cười cười cầm lấy di động, đặt vào tay cô.

Cô nghi ngờ ghé tai vào nghe, trong di động có tiếng nói vang lên: “Mở ra nhìn xem.”

Tư Gia Di còn tưởng mình nghe nhầm.

Ngừng một lúc lâu, cuối cùng cô cũng kéo tấm vải che lên.

Không phải đồ ăn mà là một tập tài liệu.

Quà tặng kiểu này cô đã từng được nhận hơn một lần, giờ đã trở nên quen thuộc.

“Có thích không?”

Tư Gia Di nghe thấy anh hỏi như vậy, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn ra cửa. Người đang đứng cạnh cửa, tay cầm một chiếc điện thoại mỉm cười với cô chính là Điều Tử Chính.

Tư Gia Di không biết người phục vụ đã rời đi từ lúc nào. Cô vẫn đứng sững sờ bên cạnh bàn ăn. Điều Tử Chính quét một lượt từ đầu tới chân cô, anh nói: “Giống nàng tiên cá.”

“Tôi cũng rất thích bộ lễ phục với thiết kế kiểu nàng tiên cá này.” Tư Gia Di không hiểu sao mình có thể bình tĩnh nói những lời này, đây có còn là con người cô nữa hay không?

Trên bàn ăn còn một chai Sâm banh, bên trong đầy bọt khí. Anh đặt một ly rượu hình hoa tulip lạnh lẽo vào tay cô, Tư Gia Di cảm thấy lạnh đến giật mình.

Cô uống một ngụm nhỏ.

Chỉ một ngụm mà đã say. Tư Gia Di ngược mắt nhìn anh.

Cô không biết lúc này anh đang nghĩ tới điều gì, người đàn ông này như một bí mật, bởi vì khó giải cho nên càng khiến người khác bị mê hoặc. Điều này càng khiến cô sợ hãi, thậm chí cô không biết tại sao chính mình lại hôn lên đôi môi anh.

Nhưng cô nhanh chóng tìm được một lý do không chèn vào đâu được để giải thích. Cô làm như vậy, là vì mình đã rung động, đúng lúc tình huống này lại càng không thể kiềm chế. Nhưng không phải bởi ánh mắt trầm tĩnh của anh lúc này lại xuất hiện tà niệm, tuyệt đối không phải...

Ly rượu rơi xuống cạnh cửa, sâm banh đổ trên mặt đất, thấm ướt bộ lễ phục kiểu dáng nàng tiên cá kia. Còn chủ nhân của nó, lúc này không mảnh vải che thân trên chiếc giường trong phòng.

Cảm giác được hai chân bị tác ra, Tư Gia Di thừa nhận, bản thân cô đã bắt đầu hối hận.

Nhưng chỉ một chút mà thôi, đủ để con người dám thừa nhận.

Cô vô thức nhắm mắt lại. Khoảnh khắc cảm nhận được đôi môi mỏng lạnh lẽo phủ xuống mắt cô, hai khuy áo trên đồng thời bị cởi ra, khiến cho hai bên huyết thái dương của cô không ngừng giạt mạnh.

Cơ thể cô căng như dây cung, cuối cùng cô nghe thấy tiếng thở dài của anh.

“Đừng xem mọi chuyện là giao dịch.”

Khách sạn, sâm banh, hợp đồng... Ai có thể nói với cô, trong tình huống như vậy, nếu không phải giao dịch thì là gì?

“Chẳng lẽ nên coi đây là ‘tình yêu’?”

Giọng cô run run, có chút tự giễu. Dưới cặp lông mày sắc bén của người đàn ông là đôi mắt đen thâm trầm. Ánh mắt cao ngạo như vậy khiến Tư Gia Di nhận ra bản thân cô đã lỡ miệng.

Tư Gia Di đột nhiên nhớ đến nụ hôn dịu dàng trên trán cô của người đàn ông này. Giờ phút này, Diêu Tử Chính như muốn đem cô khảm vào lòng. Cô chủ động ôm cổ anh, lại bị anh đẩy ra.

Bàn tay vốn đang đỡ thất lưng chuyển đến cầm cô, nâng khuôn mặt cô lên, giọng điệu đầy vẻ trêu tức “Đúng vậy, chính là tình yêu...”

9. Chương 9

Cuối cùng Tư Gia Di cũng hiểu tại sao cho dù người đàn ông này có nói những lời âu yếm với cô, hôn cô hay làm bất cứ chuyện gì, thì cô đều không thể tập trung vào chuyện đó được.

Bởi vì ánh mắt của anh, đôi mắt luôn lạnh lùng kia từ trên cao nhìn xuống không hề có một chút tình cảm nào.

Tình yêu ư?

Nếu tình yêu bắt đầu từ...

Những ý nghĩ tức cười trong đầu cô nhanh chóng bị dập tắt. Anh tao nhã, nội tâm, tính cách trầm tĩnh... Những biểu cảm của người đàn ông này trước đây cũng giống như quần áo trên người anh lúc này, bị chính tay anh cởi ra từng lớp, từng lớp. Tư Gia Di chỉ còn cách vươn hai tay về phía trước ôm chặt lấy anh, giữ lấy anh trong lúc cơ thể lắc lư theo tiết tấu của anh. Đầu óc cô không còn nghĩ được gì nữa, trong cơ thể dấy lên từng cơn run rẩy khiến cả người cô co rúm lại. Cơ thể cô càng căng chặt khiến cho anh ra vào khó khăn, mồ hôi anh vã ra như tắm, đầy mắt phủ đầy sương mù. Tư Gia Di không nhìn ra được cảm xúc gì dưới lớp sương mù dày đặc kia, cô chỉ cảm nhận được anh mạnh mẽ tách hai chân cô ra rồi dùng khuỷu tay xốc lên, để cô mở rộng hoàn toàn trước mắt anh.

Chuyện này khiến cô vừa xấu hổ vừa tức giận.

Nhưng anh không cho cô thời gian xấu hổ hay tức giận, lập tức đi vào. Lúc thì mạnh mẽ điên cuồng, lúc thì chậm rãi dịu dàng, nhưng từ đầu tới cuối bàn tay vẫn giữ chặt lấy cô, không hề buông lỏng dù một giây, cứ liên tục như vậy, không hề có ý định dừng lại.

Đèn trong phòng chưa tắt, ánh sáng chiếu rõ từng cơn rung động. Tư Gia Di không đủ dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt lướt qua bờ vai anh, nhìn thẳng lên chiếc gương lớn trên trần nhà.

Điều này khiến Tư Gia Di bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình là người ngoài cuộc, chính cô đang đứng ngoài quan sát lần ân ái này. Cô lạnh lùng nhìn người phụ nữ trong gương không thể tự chủ, để mặc cơ thể không ngừng lắc lư theo cơ thể nóng bỏng của người đàn ông kia.

Đúng lúc này, anh bỗng nhiên siết chặt cầm cô, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên cơ thể cô, tần suất va chạm cũng bởi vậy mà càng thêm mãnh liệt. Giống như anh cố ý, mỗi một lần đi vào đều khiến cô đau đớn, mỗi một lần đi vào đều như nhắc nhở cô rằng, không phải anh quan tâm đến quyền lợi.

Từng đợt va chạm kịch liệt kéo Tư Gia Di trở về với thực tại, đầu óc bắt đầu quay cuồng choáng váng, cô nhắm mắt lại lẩn tránh ánh mắt anh.

Khi không còn thị giác thì các giác quan khác càng trở nên nhạy cảm. Rõ ràng đôi môi anh dầy dẹt trên da thịt cô, nhưng cô chỉ cảm nhận được bộ phận đang đánh sâu đến tận cùng trong cơ thể mình. Toàn thân cô trở nên nhóp nhép, không biết là do đầu lưỡi anh đang không ngừng thăm dò trên cơ thể cô, hay là ở nơi giữa hai chân bị anh tách ra.

Hai chân gác trên khuỷu tay anh dần dần mất sức lực trượt xuống, anh vẫn không buông tha khiến cô càng thở dốc. Anh nâng đầu gối cô lên đè trước lồng ngực mình, dường như muốn bẻ cong cơ thể cô, chỉ còn lại bộ phận kia hiện rõ trước mắt anh. Dường như Tư Gia Di có thể cảm nhận được anh đang cúi đầu nhìn chăm chú vào lối vào khiến người khác mất hồn kia, cô càng nhắm chặt mắt.

Còn anh dường như muốn buông tha cô, đột nhiên dùng sức, thân dưới mạnh mẽ đâm thẳng vào trong. Nơi bị anh bất ngờ chiếm hữu càng trở nên căng chặt, từng luồng nhiệt dâng lên trong cơ thể cô, không ngừng tuôn trào. Tư Gia Di đau đớn đưa tay đẩy bụng anh, nhưng chưa kịp ngăn cản đã bị anh gạt ra. Còn anh vẫn tiếp tục tìm đến lối vào kia, sau đó mạnh mẽ đâm vào trong. Trong lúc bên dưới vẫn ra vào mãnh liệt, anh nâng gáy cô mạnh mẽ hôn cô thật sâu, khiến cho cô cảm giác sắp không chịu nổi nữa, cảm giác như toàn thân sắp bị xé rách.

Mỗi tấc da thịt trên cơ thể cô co rúm lại như muốn thoát khỏi anh, nhưng cho dù từ đầu tới cuối bị anh kịch liệt va chạm, toàn thân nhóp nhép mồ hôi cô cũng không rên rỉ một tiếng xin anh dừng lại.

Trong mắt anh dường như có chút mê loạn lướt qua, anh nhìn vào mắt cô, nhìn đôi môi cô hé mở cũng không chịu rên rỉ lấy một tiếng, cuối cùng mắt anh tối sầm lại.

Điều Tử Chính rời khỏi cơ thể cô, khôi phục lại nhịp thở bình thường, giống như vừa rồi anh không thể khống chế bản thân trước cô cũng không nằm ngoài dự đoán của anh vậy.

Tư Gia Di cuối cùng cũng được thoải mái thở hổn hển, để cổ họng và trái tim bình tĩnh trở lại.

Đã xong rồi...

Cuối cùng...

Tư Gia Di nằm nghiêng người trên giường, lẳng lặng chờ đợi hồn phách trở về.

Nhưng cô vừa mới kéo chăn lên ngang người, tay đã bị giữ lại.

Chỉ trong nháy mắt, chân trong tay cô đã bị kéo mất rồi bị tung lên không trung như một chiếc võng lớn, cuối cùng rơi xuống đất. Điều Tử Chính dùng tay mình thay thế chân, ôm chặt lấy cô.

Tư Gia Di đang định quay đầu nhìn người đàn ông nằm bên cạnh, cánh tay anh đã nhanh chóng vươn đến ôm lấy cô. Hai tay cô bị anh giữ chặt trước ngực cô, không có cơ hội ngăn cản.

Ngón tay thon dài lướt trên bụng cô xuống phía dưới tiếp tục khám phá cơ thể cô, lướt trên từng tấc da thịt lẳng mẫn rồi tiến vào bên trong. Toàn thân Tư Gia Di trở nên cứng đờ, cô xấu hổ khép chặt hai chân. Anh lại dùng cả bàn tay len vào giữa hai chân cô, buộc cô mở rộng hai chân, nháy mắt càng tiến vào sâu hơn.

Anh không nói gì, không gian trong phòng càng yên tĩnh, âm thanh va chạm ở nơi đó càng trở nên rõ ràng.

“Diêu Tử Chính...” Cô gọi tên anh, giọng nói khản đặc.

Cầm lại bị anh siết chặt quay về phía sau.

Diêu Tử Chính thuận thế ngậm lấy môi dưới của cô mút vào, đầu lưỡi lập tức len vào khoang miệng cô. Cầm cô bị anh siết chặt, có muốn cũng không thể cắn anh, đành để mặc anh tùy ý thăm dò bên trong, để mặc anh công thành đoạt đất.

Cô bị hôn đến đầu óc choáng váng, môi trở nên nóng rực. Một lúc sau cô mới nhớ mình muốn nói gì.

“Ngày mai tôi còn phải tham dự lễ trao giải điện ảnh.”

Diêu Tử Chính khựng lại một chút.

Ngỡ rằng anh biết cô từ chối nên mới rút tay ra, không còn ôm sát lưng cô như vậy nữa. Nhưng nào ngờ anh nhân lúc cô sơ hở, thuận tiện nâng mông cô lên.

Cầm giác được vật cứng rắn của anh kề sát, Tư Gia Di vô cùng tức giận, nhưng cuối cùng cô chỉ có thể cắn môi chấp nhận, để mặc anh lại đi vào nơi mềm mại của mình một lần nữa.

Anh xâm chiếm cơ thể cô từng chút từng chút một, thông thả chậm rãi nhưng không cho cô từ chối sự xâm chiếm của anh. Anh tiến vào nơi sâu nhất, nhưng không hề va chạm mãnh liệt, dường như muốn đùa nghịch nơi mẫn cảm của cô. Tư Gia Di như chìm đắm vào từng lần tiến vào của anh, cô ngửa đầu về phía sau, gác đầu gối lên vai anh, những tiếng rên rỉ đứt quãng không ngừng vang lên, khiến người khác nghe được phải đỏ mặt.

Khi đã không chế được tất cả, Diêu Tử Chính đưa tay che miệng cô. Đồng thời, vật đàn ông không hề báo trước mạnh mẽ hướng về phía trước, điên cuồng tiến vào, nháy mắt đã chạm đến nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Đôi môi của anh hôn nhẹ lên thái dương cô, dịu dàng là thế, nhưng đôi tay giữ chặt thắt lưng cô, hông không ngừng đẩy về phía trước một cách tàn nhẫn. Tư Gia Di sợ hãi nhìn anh, dường như còn có sự tức giận. Anh lại càng ra vào nhanh hơn, bình tĩnh mà quả quyết, không ngừng chỉ một giây. Những tiếng thét chói tai trong cổ họng khi anh tiến vào trở thành tiếng rên rỉ đứt quãng, nhưng cô bị anh dùng tay che miệng, một tiếng rên cũng không thể phát ra.

Không thể kêu ra tiếng, điều này dường như bức cô vào đường cùng. Cơ thể anh càng đâm vào nhanh hơn, cuối cùng cũng chạm đến giới hạn mà cô không dám thừa nhận, anh đã đưa cô đến đỉnh cao khoái cảm.

Lúc này anh không chút do dự rời khỏi cơ thể cô.

Đôi mắt lạnh lùng nhìn cô đạt đến cao trào.

10. Chương 10

Khi Tư Gia Di không vui, tất cả mọi người đều có thể nhận ra được điều đó.

Có người đoán được nguyên do, tốt bụng an ủi cô: “Đừng lo chuyện lễ phục, đổi một bộ khác là được. Dù sao chúng tôi cũng đã chuẩn bị sẵn.”

“Tôi chỉ giận bản thân mình tại sao lại không cẩn thận như vậy, không dưng uống sâm banh lại còn để đổ lên lễ phục.” Tư Gia Di chỉ có thể tự giận bản thân.

Bộ lễ phục cô mới thay không giống bộ váy trước. Cũng thiết kế kiểu đuôi cá, vừa không lộ ngực vừa không hở lưng, lại ôm trọn từng đường cong trên cơ thể cô, tôn lên dáng người quyến rũ. Nhưng điểm Tư Gia Di hài lòng nhất là chiếc váy cổ cao này có thể che được hết dấu hôn trên người cô, cuối cùng Tư Gia Di cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cơn mưa kéo dài cuối cùng cũng dừng lại, nhưng bầu trời vẫn đầy mây. Cô tham dự với tư cách diễn viên của “Bút ký gièm pha”, khoác tay diễn viên diễn vai nam chính trong phim sải bước trên thảm đỏ. Bên

ngoài có rất nhiều phóng viên, người hâm mộ bộ phim đang gào thét tên của bọn họ. Cô không dừng lại trả lời phỏng vấn, chỉ chụp vài bức ảnh trước poster lớn của phim rồi đi thẳng vào bàn.

Suốt lễ trao giải cô đứng ngồi không yên, cho đến khi sắp công bố giải thưởng nữ diễn viên mới xuất sắc nhất, ba hồn chín vía của cô mới trở về.

Trước khi công bố người đoạt giải, trên màn ảnh lớn xuất hiện vài hình ảnh. Tư Gia Di nhìn thấy mình trong đó, trên mặt nở một nụ cười nhạt. Thông tin về bốn người được đề cử lướt qua rất nhanh, cuối cùng đoạn phim dừng lại, cô nhìn khuôn mặt mình dần biến mất trên màn hình lớn.

Giải thưởng nữ diễn viên mới xuất sắc nhất, người nhận được giải thưởng này ngồi ngay phía sau lưng Tư Gia Di đang vui mừng đến phát khóc, cô ta khóc trông thật xinh đẹp.

Có lẽ do mấy ngày nay thời tiết không tốt cũng kéo theo sức khỏe cô trở nên tồi tệ, tâm trạng cũng không ổn, cuối cùng giải thưởng nữ diễn viên mới xuất sắc nhất cũng vượt khỏi tay.

Sau khi công bố giải thưởng, người đạt danh hiệu diễn viên mới xuất sắc nhất lên sân khấu nhận giải, chưa đầy một phút sau, di động của Tư Gia Di đã nhận được vài tin nhắn an ủi.

Kinh Kỷ Nhân: “Không sao đâu, dù sao cũng chỉ là giải thưởng cho diễn viên mới thôi mà.”

Phó Dĩnh: “Trong lòng tớ cậu mãi mãi là No.1”

Mẹ: “Ba con bảo mẹ nói với con rằng, ông ấy tự hào về con.”

Thậm chí đến nam diễn viên đóng chung bộ phim đang ngồi gần cô cũng tỏ vẻ an ủi. Nhưng – Tư Gia Di kiểm tra một lượt hộp thư đến cũng không thấy tin nhắn của Diêu Tử Chính.

Sáng nay khi cô tỉnh lại Diêu Tử chính đã đi rồi. Không nói một câu cũng không để lại lời nhắn. Ngay cả chiếc giường hỗn loạn cũng được sắp xếp gọn lại, điều này dường như nhắc Tư Gia Di nhớ đến cơn ác mộng tồi qua.

Tư Gia Di bỗng nhiên nảy sinh nghi hoặc, bản thân cô đánh đổi thứ quý giá nhất vì giải thưởng này, vậy chính là... do anh ta?

“Bút ký ghiem pha” được đề cử sáu hạng mục, cuối cùng nhận được hai giải thưởng là giải thưởng kịch bản xuất sắc nhất và giải thưởng biên tập xuất sắc nhất. Để tiện việc ăn mừng nên đã đặt phòng tiệc ngay bên ngoài.

Tư Gia Di định uống hai ly cho có lệ rồi trở về phòng, Kinh Kỷ Nhân lại không đồng ý: “Nếu biểu cảm lúc này của cô mà bị chụp lại, chắc chắn ngày mai trang nhất các báo sẽ viết cô nhỏ mọn hẹp hòi, bị người ta giành mất giải thưởng nên tâm trạng không vui.”

Tư Gia Di gượng cười: “Trang nhất ngày mai đương nhiên sẽ viết về người được nhận giải nữ diễn viên mới xuất sắc nhất, sao đến lượt tôi?”

Cô chưa từng nghĩ sẽ bị Kinh Kỷ Nhân nói trúng.

Nói đúng ra, Kinh Kỷ Nhân mới chỉ nói đúng một nửa.

Sau đó một ngày, tên của cô xuất hiện dày đặc trên tựa đề của các tờ báo lớn.

“Đạo diễn Bành tái xuất, bộ phim điện ảnh về đề tài chiến tranh với những yếu tố sử thi vừa tiết lộ tin tức.”

“Bộ phim mới nhất của đạo diễn Bành, Tư Gia Di được chọn vào vai nữ chính.”

Tin tức này của đạo diễn Bành đã tạo nên sức hút có thể đánh bại các bộ phim điện ảnh khác.

Lúc nhân viên phục khách sạn đưa báo đến Tư Gia Di vẫn chưa kịp xem, di động cô đã vang lên.

Kinh Kỷ Nhân gọi tới: “Dưới sảnh có rất nhiều phóng viên, tạm thời cô cứ ở trong khách sạn, tuyệt đối đừng ra ngoài.”

Lúc này Tư Gia Di mới bước đến bên cửa sổ nhìn xuống. Không ít nhân viên bảo an khổ sở ngăn chặn đám phóng viên đang hướng cả loạt máy ảnh lên cửa sổ phòng cô.

“Lộ trình khứ hồi không phải là ngày hôm nay sao? Bây giờ phải làm gì?”

“Hoãn lại một ngày là được.” Kinh Kỷ Nhân lớn tiếng đầy hưng phấn, dường như quá vui mừng mà đầu óc không được bình thường.

Tư Gia Di lùi vào trong phòng, trước khi kéo rèm cửa sổ một giây cô còn suy nghĩ, như vậy nhờ vào đạo diễn Bành mà cô trở thành tiêu điểm của giới truyền thông.

Hay là nên nói rằng dựa vào Diêu Tử Chính?

Bỗng nhiên trong lúc đó cô không biết nên khóc hay nên cười: “Tại sao anh không hỏi tôi dùng cách nào giành được vai diễn này?”

Kinh Kỷ Nhân im bặt không lên tiếng.

Rõ ràng trong lòng anh ta đã biết, nếu không anh ta sẽ không tránh né chủ đề này đánh lảng sang chuyện khác: “Tôi qua bao người thi nhau khoe thân trên thảm đỏ, nhưng sau khi tin tức được tung ra hôm nay thì đến cả diễn viên giành được giải nữ diễn viên mới xuất sắc cũng không được lên bìa. Nhất định người bên Kế Đô đang thầm cười rửa cô.”

Những người khác muốn nổi tiếng, phải khoe thân cho cả tỉ người xem; còn cô muốn nổi tiếng, chỉ cần cởi đồ ột mình Diêu Tử Chính ngắm nhìn. Cô lải nhải như vậy, có phải cô nên tìm Diêu Tử Chính một tiếng cảm ơn?

Sau một đêm mặn nồng lại không nói không rằng bỏ đi, Tư Gia Di nghĩ đến hành động đêm hôm kia của anh, cả người cô đơ ra, di động trượt khỏi những ngón tay chậm rãi rơi xuống đất.

Vừa mới vươn tay nhặt chuông di động đã vang lên.

Là Diêu Tử Chính.

Khoảnh khắc nhìn thấy ba chữ kia khiến cô vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ. Loại cảm giác không thể không chế này khiến cô chần chừ hồi lâu, một lát sau khôi phục tâm trạng rồi mới dám nhận điện thoại.

Người đàn ông này vừa mở miệng đã nói một câu khiến người khác khó hiểu: “Vẫn đang xôn xao à?”

Tư Gia Di phản ứng chậm chạp, một lúc lâu sau cuối cùng cũng ngộ ra.

“Tôi vừa xuống máy bay, mới biết em không giành được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất. Dù sao thì... Sang năm lấy giải thưởng qua phim mới của đạo diễn Bành là được.” Người đàn ông này, ngay cả trên chọc người khác cũng lộ là khí chất kiêu ngạo.

“Anh... Ở đâu?”

“Los Angeles.”

“Tin tôi nhận được vai diễn được tung ra ngay sau khi mất giải thưởng ấy. Anh an ủi tôi bằng cách này thật sự hơi áp lực, tôi phải trả anh bằng cách nào đây?”

Nghe giọng điệu của anh thì dường như anh đang nở nụ cười: “Lúc đi hơi vội, không muốn đánh thức em. Tôi để lại một thứ trong túi xách của em, em mở ra xem đi.”

Tư Gia Di hồi hộp vào phòng ngủ tìm túi của mình, gấp đến nỗi dốc hết đồ trong túi xách ra ngoài, đến cô cũng không giải thích được tại sao mình gấp như vậy.

Cuối cùng cô tìm được một chiếc chìa khoá.

“Đây là?”

“Chìa khoá nhà tôi.”

“...”

“...”

“Anh thiếu tình nhân đấy à?”

“Tôi thiếu một người bạn gái.”

11. Chương 11

Vì bộ phim mới của đạo diễn Bành, Tư Gia Di lại phải học hút thuốc, học cách chơi quạt chược, học nói giọng Tô Châu. Ngay cả cách đi đứng ra sao, cách xỏ tất chân như thế nào, cả cách cởi cúc áo sườn xám cũng phải học.

Cô đảm nhận vai một cô gái phong trần trải qua nhiều sóng gió, cuối cùng nhận lấy kết cục bi thảm. Nhân vật Phong Hoả Liên này trải qua tình yêu ngắn ngủi, khoảng thời gian tươi đẹp chỉ thoáng qua.

Mấy ngày tập luyện cho vai diễn, vị giáo sư hướng dẫn được đoàn làm phim mời đến không hề hài lòng với lối diễn xuất của Tư Gia Di: “Lúc diễn những cảnh tình cảm ánh mắt không thể vô hồn như thế được. Gia Di à, nếu lúc nhập vai nếu không có cảm xúc thì cứ tưởng tượng lại tình yêu khắc cốt ghi tâm của mình trước đây là được.”

Khắc cốt ghi tâm? Tư Gia Di suy nghĩ một hồi, cuối cùng chỉ có thể gượng cười xấu hổ.

Ngay cả thì giáo sư cũng cảm thấy hết cách: “Đây là cảm giác muốn yêu mà không thể yêu, cô hãy về nhà suy nghĩ đi, dù sao thì cảm xúc của nhân vật cũng không thể dùng các phân cảnh khác bù lại được.”

Lúc kết thúc tập luyện Tư Gia Di trở về nhà, cho đến lúc vào đến cửa nhà, trong đầu cô vẫn vang vọng câu nói của vị giáo sư hướng dẫn kia. Muốn yêu mà không thể yêu... Cô im lặng xoè bàn tay, nhìn chiếc chìa khoá trong lòng bàn tay mình.

Trong tay cô là chìa khoá nhà Diêu Tử Chính.

Cô vẫn nhớ rõ lúc ấy anh nói với cô trong điện thoại: “Tôi hy vọng, tuần sau khi về nước có thể về nhà ăn cơm do em tự tay nấu.”

Dường như tất cả đều nhắc nhở cô: Tối nay Diêu tiên sinh về nước. Tư Gia Di đứng lưỡng lự ở cửa một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định quên chuyện đó đi, quăng chìa khoá lên sô pha, đi vào bếp tự nấu ình một bát mì ăn liền.

Bỏ một đĩa phim kinh điển về tình yêu vào đầu DVD, bung bát mì ăn liền đặt lên bàn trà, Tư Gia Di vừa ăn vừa xem. Khi thấy nhân vật nữ chính bắt đầu diễn đến cảnh tình cảm, Tư Gia Di còn chưa kịp nghiên cứu cảm xúc trong mắt nhân vật chính là gì, thứ cảm xúc mà cô thiếu là gì thì di động cô bất ngờ vang lên.

Là số điện thoại của Diêu Tử Chính.

Cô không bắt máy.

Anh cũng không gọi lại lần thứ hai.

Nhìn màn hình di động tự tắt đi một lần nữa, Tư Gia Di mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, cũng không biết tại sao trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Cô vừa mới khôi phục tinh thần, bỗng nhiên chuông cửa lại vang lên, âm thanh vô cùng trong trẻo. Tư Gia Di sợ tới mức buông đôi đũa trong tay, đôi đũa rơi xuống bát tạo nên âm thanh va chạm thanh thúy.

Chuông cửa vang lên lần nữa, Tư Gia Di dường như cố lừa mình dối người ngồi yên trên sô pha. Tiếng chuông cửa vang lên lần thứ ba, lúc này cô mới thả lỏng người đi đến bên cửa, tự ép bản thân nhìn qua mắt mèo.

Không phải Diêu Tử Chính.

Cô lấy lại tâm trạng thoải mái.

“Anh đến có việc gì?”

Tư Gia Di mở cửa, cô đứng chặn ở cửa tỏ ý không muốn tiếp khách. Phương Tử Hằng đứng ngoài không hề để ý, dường như đã có vài chén rượu vào người, cười vô cùng sảng khoái: “Tôi đến thăm nữ minh tinh nổi nhất giới showbiz hiện nay.”

Cô làm động tác muốn đóng cửa, anh ta lại vươn tay chặn lại, giọng nói rõ ràng cũng trở lại bình thường: “Tôi phát hiện rằng tuy mình có nhiều bạn bè, nhưng người có thể ngồi nghe tôi tâm sự mọi chuyện, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có mình em.”

Một người ít khi chịu hạ giọng mềm dẻo, nay bỗng nhiên lại nói bằng giọng dịu dàng như vậy lực sát thương càng lớn. Sự từ chối của Tư Gia Di thoáng chốc đã bay biến tận nơi nào, giọng điệu cô tuy vẫn lạnh nhạt cứng ngắc, nhưng bàn tay phía sau cửa đã bắt đầu buông lỏng: “Rốt cuộc anh có chuyện gì?”

Phương Tử Hằng cười nói: “Mọi việc đều không thuận lợi.”

Số bia Phương Tử Hằng mang đến đều bị cô cất hết vào tủ lạnh. Tư Gia Di vào bếp pha cho anh ta một tách trà, quay lại đã thấy Phương Tử Hằng đang uống bia, lưng tựa vào cánh cửa tủ lạnh hé một nửa.

Cô tiến đến giật lấy lon bia trong tay anh ta: “Cả người anh đã đầy mùi rượu, đừng uống nữa.”

“Xem ra em vẫn còn quan tâm đến tôi.” Giọng Phương Tử Hằng đầy vẻ chế nhạo, nhưng lại ngoan ngoãn đóng cửa tủ lạnh, nhận tách trà ấm trong tay cô, bước lảo đảo ra phòng khách.

“Chẳng qua cũng chỉ là chưa được thăng chức lên tổng biên tập, anh có nhất định phải thành ra nông nổi này không?”

“Trước đêm nay, lão ta đã ám chỉ rất nhiều lần, khiến tất cả mọi người đều nghĩ rằng lão ta nghỉ hưu tôi sẽ lên ghế tổng biên tập. Vậy mà trong đêm tiệc hôm nay, lão ta đột nhiên tuyên bố rằng, tổng biên tập mới là một người khác. Còn tôi ngay cả bài phát biểu cảm nghĩ khi nhậm chức cũng đã chuẩn bị rất hoàn hảo, lúc này lại nói với tôi rằng tôi bị mất miếng mồi ngay trước mắt, chẳng khác nào giáng cho tôi một cái tát ngay trước mặt mọi người, chẳng khác nào mang tôi ra làm trò cười. Nếu là em, em có thể không tức giận ư?”

Tư Gia Di từ chối bình luận, bắt đầu cảm thấy hối hận khi để anh ta vào cửa.

“Thực ra rõ ràng có người đứng sau lưng chơi tôi. Tôi mà biết kẻ đó là ai, anh ta sẽ chẳng có nổi trái cây mà ăn đâu.”

Anh ta cầm điều khiển tua đi tua lại đoạn phim, khuôn mặt của nữ chính trong màn hình cứ như siêu nhân biến hình. Tư Gia Di vô cùng phiền não, giật lại điều khiển: “Anh xả hết bức xúc rồi chứ?”

“Gần như thế.”

“Vậy anh có thể đi rồi đấy.”

Anh ta mới uống hết nửa tách trà, Tư Gia Di cầm lấy tách trà định mang vào bếp đổ, lúc chuẩn bị xoay người lại bị Phương Tử Hằng giữ chặt tay.

“Trước khi đi cho tôi hỏi một câu cuối cùng.”

Cô thử giằng tay một chút.

Phương Tử Hằng vẫn ngồi trên sofa, nhưng không hề nhàn nhã như vừa rồi, bỗng nhiên buông tay: “Em và anh ta tiến triển đến mức nào rồi?”

“Ai?”

“Em biết tôi đang nhắc đến ai.”

“Không liên quan đến chuyện của anh.”

Anh ta đột nhiên đứng dậy.

Tư Gia Di sợ tới mức lùi về phía sau từng bước.

“Chỉ đơn giản là tôi rất ngạc nhiên, em cho anh ta cái gì mà có thể khiến anh ta tác động đến đạo diễn Bành giao hết vai diễn vào tay em?” Phương Tử Hằng chậm rãi tiến từng bước, tiếp tục nói.

Lúc này đối mặt với Phương Tử Hằng, Tư Gia Di mới nhận ra vì sao cô chưa từng trải qua chuyện gì khắc cốt ghi tâm. Bởi lẽ chỉ cần cô bị tổn thương một chút, cô sẽ bất chính bản thân mình tỉnh táo, sau đó sẽ không chút lưu luyến nào rút khỏi cuộc chơi.

Giống như vậy giờ, cô thậm chí phải đuổi Phương Tử Hằng rời khỏi nhà mình ngay lập tức.

Nháy mắt anh ta đã bước tới gần sát cô, Tư Gia Di không tiếp tục lùi về phía sau nữa. Phương Tử Hằng nhìn cô, ở khoảng cách này, ở góc độ này, giống như khoảnh khắc tươi đẹp trước kia. Anh ta nhìn vào mắt cô, chậm rãi cúi đầu.

“Nếu anh muốn sau này chúng ta như người đứng nước lã, vậy thì anh cứ tiếp tục đi.”

Phương Tử Hằng bỗng nhiên chờ người ra. Vẫn còn duy trì tư thế cúi đầu.

Tư Gia Di im lặng lách người sang một bên để bóng của anh ta rơi trên mặt đất, mở cửa tiễn khách.

Phương Tử Hằng đứng chờ người trong phòng khách chừng nửa phút, cuối cùng khuôn mặt khôi phục vẻ bình tĩnh tiến ra cửa. Anh ta nhìn cô, bất chợt nở nụ cười, nâng tay sờ lên khuôn mặt cô: “Em thật sự không hề thay đổi chút nào, vẫn tàn nhẫn như thế.”

Một câu nói này của anh ta khiến Tư Gia Di đứng thẳng người bất động.

Tư Gia Di nhìn anh ta tiến vào thang máy, trước khi cửa thang máy khép lại hoàn toàn, cô vẫn kịp nhìn thấy sự mất mát thoáng xuất hiện trong mắt anh ta. Điều này khiến Tư Gia Di đột nhiên bật cười. Đúng là cô tàn nhẫn, năm đó cô tuyệt tình như vậy, chưa từng cho cả hai một con đường cứu vãn mọi chuyện. Nhưng anh ta so với cô có hơn gì? Vì địa vị, không tiếc hi sinh mọi thứ, bao gồm cả cô...

Như đang tức giận, cô dùng hết sức đóng cửa thật mạnh, tiếng sập cửa vang lên, để lại âm thanh vọng khắp ngoài hành lang. Sau đó “Két” một tiếng, cửa lối thoát hiểm bên cạnh bị đẩy ra, người im lặng bước ra khỏi đó là Diêu Tử Chính, cảm xúc khuôn mặt anh không hề thay đổi.

12. Chương 12

Sau đêm hôm ấy, Phương Tử Hằng không còn đến làm phiền cô nữa.

Diêu Tử Chính cũng không liên lạc lại với cô lấy một lần.

Thế giới của cô lập tức trở nên bình yên.

Nhưng vai nữ chính của cô đã bắt đầu lung lay. Giới truyền thông đồn ầm lên, rằng không biết đạo diễn hay giám chế đang xem xét xem giữa cô và một nữ diễn viên khác rốt cuộc ai mới thích hợp với vai diễn này.

Con vịt đã nấu chín làm sao có thể để bay mất, điều này khiến Kinh Kỷ Nhân không khỏi lo lắng. Anh ta tìm đến Tư Gia Di hỏi về việc này, Tư Gia Di phất tay ra vẻ không sao: “Tôi đã xem phim của cô ấy, thực sự rất cảm động. Nếu tôi bị mất vai diễn vì kỹ năng diễn xuất không bằng người ta, tôi sẽ không phản đối. Anh cũng đừng lo lắng, nếu phải diễn vai nữ thứ, tôi cũng sẽ phát huy hết sức mình.”

Lời này càng khiến Kinh Kỷ Nhân tức giận, anh ta mắng cô không biết nghĩ đến tiền đồ. Nhưng những lời tức giận lọt vào tai Tư Gia Di lại chẳng hề khiến cô có một chút phản ứng. Kinh Kỷ Nhân biết cô không ưa nói nặng lời, anh ta đành nói nhẹ nhàng: “Vụ lùm xùm bị đổi vai diễn lần này đối với cô mà nói tuyệt đối không đơn giản như vậy. Gia Di, nói thật cho tôi biết, có phải cô và anh ta cãi nhau không?”

“Ai?”

“Đừng có giả ngốc với tôi.”

“...”

“Thật không biết trong đầu cô đang suy nghĩ gì nữa...” Kinh Kỷ Nhân chịu thua sự im lặng của cô, thở dài rồi nói tiếp: “Tôi coi như cô được anh ta chiều nên sinh ra kiêu ngạo. Thứ năm tuần sau là sinh nhật anh ta, CEO quan hệ xã hội của công ty muốn mở tiệc chúc mừng sinh nhật bí mật cho anh ta. Tôi đã dùng danh nghĩa cô đặt một chai Lafite loại sau hai năm, cô xem lúc nào thích hợp thì đưa cho anh ta.”

Cách thứ năm một ngày Tư Gia Di tham gia một lễ khởi công, cô đã dặn trợ lý riêng tắt máy, nhưng không ngờ Kinh Kỷ Nhân trực tiếp lái xe đến tận nơi. Tư Gia Di vừa cắt băng xong, nói chuyện với nhà đầu tư chưa được hai câu đã bị Kinh Kỷ Nhân kéo đi.

Kinh Kỷ Nhân khởi động xe rồi phóng đi, biểu cảm và dáng vẻ vô cùng gấp gáp: “Cô có biết tôi gọi cho cô bao nhiêu cuộc điện thoại không? Không doạ chết tôi cô không cam lòng à?”

Tư Gia Di nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ đang lướt qua rất nhanh. Đến khi xe phanh gấp lại cô mới nhìn về phía cửa kính xe trước mặt mới hốt hoảng nhận ra hộp đêm Nghe Hồng, lúc này rốt cuộc cô cũng mở miệng nói chuyện: “Tôi không phải loại được chiều sinh kiêu ngạo.”

Kinh Kỷ Nhân vội vàng mở cửa xe, quay đầu chau mày nói: “Cô nói cái gì?”

“Càng tiếp xúc nhiều với anh ta, tôi càng cảm thấy anh ta là người cực kỳ nguy hiểm. Anh ta như... Một đôi mắt sắc bén của người thợ săn, trình tiết của phụ nữ, linh hồn của kỳ nữ, chỉ cần là thứ quan trọng đối với anh, anh ta sẽ cướp hết. Nếu anh là tôi, nhất định anh còn muốn trốn chạy xa hơn tôi nữa kia. Đây chỉ là bản năng bảo vệ bản thân mà thôi.”

Kinh Kỷ Nhân từ chối bình luận về vấn đề này. Anh ta chỉ nói: “Gia Di, cô vào nghề tới nay vẫn không thể nổi tiếng, phần lớn trách nhiệm thuộc về tôi, tôi biết tôi không xứng đáng được gọi là người đại diện, không chỉ có một người từng nói tôi chỉ biết cản trở con đường của cô. Tôi cũng muốn phản bác lại lắm chứ, nhưng đối mặt với cô quả thật năng lực của tôi không đủ, cho nên chỉ có thể thừa nhận. Người trong cái vòng luẩn quẩn này rất cần thể diện, cô biết điều này chứ? Chỉ cần cô nổi tiếng, bọn họ trở mặt còn nhanh hơn lật sách, tôi lập tức trở thành người đại diện Vàng. Tôi thừa nhận tôi ham hư vinh, nhưng... Bây giờ trên tôi chỉ làm người quản lý một nghệ sĩ là cô, cho nên tôi chỉ có thể dựa vào cô. Chúng ta hợp tác nhiều năm như vậy, cô hẳn tâm thần nhìn thấy tôi bị đá trở về đây giẫm nữa hay sao?”

Tư Gia Di ngồi yên ở ghế phó lái một lát, vẫn cắn chặt răng. Kinh Kỷ Nhân vẫn nhìn cô, ánh mắt của anh ta khiến Tư Gia Di không thể không cảm thấy náo lòng, cuối cùng cô đẩy mạnh cửa xuống xe.

Hộp đêm nổi tiếng nhất thành phố, phía trước là sàn nhảy, đêm nào cũng chật kín người. Thông đến phía sau là dãy phòng bao, là nơi được các ngôi sao, đám công tử nhà giàu ưa thích. Mọi người lặng lẽ đi ra vào một cánh cửa nhỏ, lại có bảo an trông ở đó, đảm bảo không bị làm phiền.

Bãi đỗ xe đều là xe đắt tiền, Tư Gia Di đi xuyên qua bãi đỗ xe rồi rẽ vào khu phòng bao cấp cao. Kinh Kỷ Nhân vội vã đuổi theo cô, đặt vào tay cô một hộp rượu được đóng gói vô cùng tinh xảo.

Cô đứng dưới ngọn đèn mờ ảo tìm kiếm bóng dáng của Diêu Tử Chính, đám nghệ sĩ trong công ty gặp cô dọc đường, lúi lúi kéo kéo cô vừa đi vừa cười nói: “Trễ thế này không thấy cô, chúng tôi còn tưởng rằng cô không đến.”

Tư Gia Di lắc lắc hộp rượu trong tay: “Sinh nhật của sếp tổng, tôi đương nhiên cũng phải mang theo quà đến chúc mừng rồi.”

“Vậy thì cô đến muộn mất rồi, vừa rồi Diêu tiên sinh vừa đưa ông chủ ra ngoài rồi chẳng thấy quay lại, có lẽ là đi cùng nhau luôn rồi.”

Tư Gia Di chậm chạp “ồ” một tiếng, thật ra trong lòng cô cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Tư Gia Di quay lại nhìn Kinh Kỷ Nhân đứng cách đó không xa, cô không cần do dự, lách mình lẩn khỏi đám người, muốn đi tìm một chỗ yên tĩnh.

Tư Gia Di không ngờ mình sẽ gặp Diêu Tử Chính ở nơi mà cô cho là yên tĩnh đó.

Mắt cô vốn rất tinh, vừa nhìn thấy bóng người đang ngồi đó lên mạng, cô đã đứng yên tại chỗ không động đậy.

Không gian yên tĩnh chỉ có anh một mình một bàn, trên sân khấu một người thổi saxophone ột mình anh. Cô đứng cách đó khá xa, chỉ thấy thấy tiêu đề trang web ghi bốn chữ “Thâm hãm gièm pha”.

Không thể tưởng tượng được người như Diêu Tử Chính cũng đọc loại tin tức này, Tư Gia Di ôm hộp rượu xoay người, bực mình muốn quay lại theo đường cũ.

Một nhân viên phục vụ bưng một khay đi đến chỗ Diêu Tử Chính, vừa đi qua người Tư Gia Di thì bị cô gọi lại. Tư Gia Di đặt hộp rượu lên khay rồi nói: “Giúp tôi đưa nó cho Diêu tiên sinh.”

Cô cầm ly rượu trên khay của nhân viên phục vụ lên, đang chuẩn bị uống cạn sau đó lấy rượu của mình thay thế thì bất ngờ cổ tay bị một người giữ lại.

Tư Gia Di bị kéo đi qua một dãy bàn, ra khỏi căn phòng yên tĩnh kia, vòng ra lối thoát hiểm đến sau khu phòng bao.

Nhân viên bảo an không biết chuyện gì xảy ra định tiến đến ngăn lại, vừa nhìn thấy mặt Diêu Tử Chính, lưỡng lự giây lát rồi lùi lại.

Ánh đèn đường chiếu xuống, Tư Gia Di không thể nhận ra biểu cảm của người đàn ông đứng ngược sáng trước mặt cô.

Chai rượu vẫn nằm trong tay, Tư Gia Di vội vàng nắm chặt hơn, cố gắng kiềm chế cảm giác sợ hãi, cuối cùng cũng thoải mái cười rộ lên: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Loại trò chơi như gần như xa này, em chơi vui lắm sao?”

Gió lạnh len vào trong áo cô lúc này cũng lạnh bằng giọng nói của người đàn ông kia.

Tiếng trái tim đập thình thịch như muốn đục thủng màng nhĩ của Tư Gia Di, cô đếm ngược từ ba trở xuống rồi mở miệng, giọng điệu không kiêu ngạo cũng chẳng xu nịnh: “Quan hệ giữa chúng ta bây giờ là thích hợp nhất, tôi không muốn thay đổi.”

Anh chậm rãi cúi đầu xuống, hàng lông mi dài như phủ bóng xuống mi mắt của Tư Gia Di, khoảng cách gần đến thế. Cô muốn nghiêng đầu né tránh, lại bị anh giữ cằm. Bị ép buộc nhìn thẳng vào mắt anh, không thể lẩn tránh nữa.

“Để tôi xem trong mắt em, giữa chúng ta rốt cuộc có quan hệ gì?”

Tư Gia Di không còn gì để nói.

Cô không biết trong mắt người đàn ông này đang thẩm tính toán điều gì, cô chỉ nhìn được hình ảnh hoảng hốt nhưng vẫn cố tỏ ra vẻ nghiêm túc của mình phản chiếu trong con ngươi anh.

Bỗng nhiên tiếng chuông di động vang lên, kéo Tư Gia Di ra khỏi đầm lầy trong đôi mắt người đàn ông kia.

Phía sau là vách tường, trước mặt là Diêu Tử Chính, anh không hề có ý lùi ra phía sau nhường đường cho cô, cô đành luồn tay lấy di động trong túi đang bị anh đè sát.

Là Kinh Kỷ Nhân gọi đến: “Bà cô của tôi, cô lại chạy đi đâu thế?”

Diêu Tử Chính bình tĩnh kẻ sát môi cô hít thở, khiến cô không thể mở miệng nói được.

Ngón tay thon dài lạnh lẽo đoạt chiếc điện thoại trong tay Tư Gia Di mà không gây dù chỉ một tiếng động.

Tư Gia Di thấy đôi môi mỏng gần trong gang tấc kia hơi hé mở, đồng thời cất giọng lạnh lùng: “Cô ấy ở cùng tôi.”

Diêu Tử Chính đưa cô về nhà.

Tư Gia Di ngồi phía sau nhìn anh qua gương chiếu hậu, sau màn đối thoại trong ngõ hẻm phía sau khu phòng bao, anh dường như đã gạt ra sau đầu. Anh lúc này bình tĩnh khiến người khác... Sợ hãi.

Xe vừa mới ngừng trước cửa nhà cô Tư Gia Di đã xuống xe, nhìn xe tuyệt tình phóng đi. Tư Gia Di vào nhà, cởi giày cao gót, mệt mỏi chẳng muốn làm gì, đến trái tim cũng mệt mỏi.

Ngồi ngay trên sàn nhà, cô gọi vào số máy của Diêu Tử Chính.

Chuông vừa vang lên mọi hồi anh ta đã bắt máy.

“Vừa rồi tôi quên trả lời câu hỏi của anh.”

“...”

“Tôi chỉ muốn làm tình nhân của anh, đáp ứng nhu cầu của anh chứ không phải làm bạn gái.”

Dường như Diêu Tử Chính đang cười.

Sau đó chuông cửa nhà cô chợt vang lên.

Tư Gia Di vừa chờ anh trả lời vừa đứng dậy mở cửa.

Giây phút nhìn thấy người đứng ngoài cửa, ánh mắt cô lộ rõ vẻ kinh hoàng.

“Anh, tại sao anh...”

Tư Gia Di không biết mình đang nói gì nữa.

Cô thấy bàn tay cầm điện thoại bên tai buông xuống, tắt máy.

“Tôi đến... Theo như nhu cầu.”

Diêu Tử Chính nhanh chóng tiến đến, hai tay giữ khuôn mặt cô, cúi người hôn cô.

13. Chương 13

Tư Gia Di hoàn toàn không thể hình dung được tâm trạng của mình lúc này thế nào, nhất là khi người đàn ông này đang ngủ say ngay trước mặt cô.

Cô ngồi ngẩn người trên giường hồi lâu, sau đó xốc chăn nhích người xuống giường. Nhìn thấy bộ đồ lót bị xé rách vứt trên sàn nhà kia bỗng cảm thấy không vui, cô đá nó vào gầm giường rồi cầm khăn tắm đi thẳng vào phòng tắm.

Đứng dưới vòi hoa sen, nước ấm chảy xuống, cơ thể trong chiếc gương mờ đi vì hơi nước kia đầy dấu vết hoan ái không thể nào xoá được.

Cô thật khâm phục bản thân, trong một ngày cả hai bên đã thoả thuận xong, như vậy đến khi mỗi người đi một ngả sẽ không đến nỗi đau lòng.

Tư Gia Di tắt vòi hoa sen, vừa lau tóc vừa đi ra, bởi vì cô cúi đầu nên chỉ nhìn thấy được đôi chân ngay trước mắt. Cô không muốn ngẩng đầu nhìn anh, cứ đứng cúi đầu đứng ở kia không nhúc nhích, cho đến khi Diêu Tử Chính mở miệng: “Không ngủ được sao?”

Anh không nhận được câu trả lời, Tư Gia Di im lặng quay lại giường nhặt quần áo lên mặc vào. Nghĩ rằng chắc anh sẽ đi, Tư Gia Di vừa định thở phào lại thấy anh vừa thắt caravat vừa đi đến bên người cô.

“Thế này đi, tôi chưa ăn cơm tối, chúng ta ra ngoài ăn khuya.”

“Đã muộn thế này rồi...”

Tư Gia Di bất đắc dĩ kéo dài giọng, lại để cho anh có cơ hội chặn đứng lời từ chối mà cô sắp nói: “Tình nhân có thể thoả mãn yêu cầu nhỏ nhỏ ấy đúng không?”

Tư Gia Di ngụy trang kín mít ra khỏi cửa với một chiếc kính cận lớn, đầu đội mũ, còn đeo cả khẩu trang, trong cái giá rét của thời tiết mùa đông chắc cũng không bị coi là khác người.

Cách nhà cô không xa có một quán ăn, nhưng Diêu Tử Chính vẫn lấy xe đưa cô đi ăn ở nơi khác xa hơn.

Tư Gia Di ngồi trên xe với vẻ mặt gượng gạo, cô bắt mắt với người đàn ông này bao nhiêu đều thể hiện rõ trên khuôn mặt. Anh bỗng nhiên mở miệng: “Nếu mệt thì ngủ một lát đi.” Đây chẳng phải điều Tư Gia Di đang muốn làm ư, cô quay đầu sang một bên chớp mắt, đồng thời cắt đứt cuộc trò chuyện.

Cuối cùng xe cũng dừng lại, khi nghe thấy anh nói: “Đến nơi rồi.” Tư Gia Di lập tức mở mắt, vừa mở cửa bước xuống xe cô đã khựng lại để quan sát kỹ khung cảnh trước mắt.

Nhìn hết lần này đến lần khác, rốt cuộc cũng biết không phải mình nhìn nhầm.

Diêu Tử Chính vòng sang bên này đóng cửa xe giúp cô, thấy cô vẫn ngây ngốc ra đó anh liền ôm ngang thắt lưng cô đi về phía trước: “Trước đây em thường xuyên đến nơi này ăn phải không? Nói xem quán này có món gì ngon?”

Anh nhắc đến chuyện này rất bình thường, ngón tay Tư Gia Di trong túi áo đã siết lại thành nắm đấm.

Diêu Tử Chính ôm cô đi qua mấy bàn đã chật kín người đến một bàn trong góc khuất. Những bàn ngoài trời đã bị người khác giành trước, khắp nơi là tiếng nói chuyện ồn ào, nhưng Tư Gia Di vẫn cảm thấy trong lòng mình vô cùng trống rỗng và yên lặng.

Diêu Tử Chính gọi rượu và đồ ăn, còn gọi giúp phần của cô nhưng lại chẳng hỏi cô muốn ăn gì, bởi vậy Tư Gia Di càng nghi ngờ câu nói vừa rồi của anh có ẩn ý gì đó.

Tư Gia Di ghét nhất kiểu muốn nói lại thôi đó, bà chủ quán ăn vừa mang rượu đến cô đã cầm lấy một ly giữa đầu há miệng uống một ngụm lớn. Rượu ấm nóng khiến con người đang sợ hãi cũng trở nên can đảm hơn, Tư Gia Di hỏi một câu đơn giản: “Tại sao anh biết nơi này? Diêu Á Nam nói cho anh biết ư?”

Anh cười mỉm, thái độ giống hệt nhau.

Anh rót đầy ly rượu của cô. Tư Gia Di cầm lấy ly rượu rồi lại giữa đầu uống cạn ly, không hiểu tại sao trong lòng cảm thấy vô cùng buồn phiền. Do uống quá nhanh nên cô bị sặc rồi ho khan, cổ họng và khoang mũi đều cảm thấy nóng bỏng.

Diêu Tử Chính đứng dậy đi đến chỗ cô giúp cô vỗ lưng.

“Trước đây trong nhà gặp xảy ra chuyện, chúng tôi cần một số tiền rất lớn.” Anh đột nhiên nói.

Tư Gia Di chau mày, ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, lúc ấy em và Á Nam vẫn đang là thực tập sinh đúng không? Còn chưa được coi là gà nhà của công ty quản lý, lại càng không có tiền.”

“Tại sao lại nói đến chuyện đó?”

‘Quá khứ’, cô rất ghét nhắc đến từ này.

Diêu Tử Chính dường như rất thích thú khi nhắc đến chuyện này: “Tất nhiên bây giờ số tiền ấy chẳng đáng là bao, nhưng đối với chúng tôi khi đó mà nói thì đó chính là tiền cứu mạng. Trước đây tôi không đủ khả năng kiếm được số tiền ấy nên đành phải vay một người bạn, đổi lại phải thay cậu ta làm một số chuyện, cũng bởi vậy mà chọc đến không ít người xấu. Vì Á Nam ở trọ trong quán bán đồ ăn vặt ở đầu phố kia, lúc ấy tôi hẹn nó gặp nhau ở đây để đưa tiền cho nó, để nó đưa lại cho ba mẹ. Em còn nhớ lúc ấy chính em đi cùng cô ấy đến gặp tôi lấy tiền không?”

Thời gian trôi qua đã lâu, kí ức đã trở nên mờ lung mờ mịt, nhưng giọng nói bình thản của người đàn ông này dường như có thể đưa cô vén bức màn trở lại quá khứ, đánh thức một số kí ức cô đã quên.

Lúc ấy Diêu Á Nam hẹn cô tới quán này ăn khuya, đồ ăn ở đây nổi tiếng cả dãy phố, mà lúc ấy cô thèm ăn vặt, đã muộn nhưng vẫn lái xe đến đây. Cô ăn rất nhanh, Diêu Á Nam lại như người mất hồn, hết nhìn trái lại nhìn phải giống như đang đợi ai đó.

Sau đó xuất hiện một đám người đánh nhau.

“Khi đó tôi không tìm được hai người, nhưng trước đó đã bị bọn du côn tìm được. Quả thật rất khéo, cả dọc đường bị người ta đuổi đánh, về đến nơi lại nhìn thấy hai người đang ngồi đây ăn uống.”

Tư Gia Di không còn nhớ rõ lúc ấy có đúng là các cô ngồi ở trong quán ăn uống gì thật hay không, nhưng cô quả thật nhớ một chuyện, đó là khi Diêu Á Nam xông về phía trước ngăn cản bọn họ, về mặt cô ấy lo lắng đến cỡ nào.

Diêu Á Nam lôi kéo người bị đuổi đánh kia chạy như điên, còn cô không biết chuyện gì đang xảy ra nên bị bỏ lại. Cuối cùng Diêu Á Nam gọi điện cho cô, lúc ấy cô mới tìm được bọn họ đang trốn ở cuối hẻm.

Mùa đông năm ấy cũng lạnh giống hệt mùa đông năm nay, Diêu Á Nam đi tìm hiệu thuốc mua thuốc, cô chỉ có thể dùng khăn tay cố gắng giúp anh cầm máu. Cả người anh phát run, không biết bởi vì đau hay bởi vì cái rét lạnh mùa đông. Tư Gia Di cởi áo khoác cho anh mặc, giây phút đó là lần đầu tiên anh mở mắt nhìn Tư Gia Di, một giọt máu như viên ngọc đỏ tươi đọng trên lông mi anh sau nháy mắt đã rơi lên áo của cô.

“Lúc ấy cả người tôi bấn thối, trên mặt lại dính máu nên em không nhớ tôi cũng là chuyện bình thường.”

Quả thật Tư Gia Di không thể nào nhận ra được điểm giống nhau giữa người đàn ông phong độ ngay trước mắt cô lúc này đây với người đàn ông ngày ấy thấp giọng nói “Xin lỗi!” vì làm bẩn áo khoác của cô.

“Còn tôi lại nhớ rõ em.”

“Đừng nói nữa...”

Anh không quan tâm lời từ chối của cô: “Khi đó tôi cảm thấy chúng ta không cùng một thế giới, nên nói thế nào để hình dung được nhỉ? Em giống như... một cô bé lớn lên trong thành phố, cuộc sống rất thoải mái, rất nhẹ nhàng, và cũng rất sạch sẽ. Nhưng bây giờ em lại đi sai đường rồi, ở trong cái vòng luẩn quẩn này em sẽ bị người khác đâm đạp, bị người ta vấy bẩn. Tôi không muốn nhìn thấy kết quả ấy, nhưng nếu không thể thay đổi được, tôi thà để mình là người vấy bẩn em.”

Người đàn ông rất hiếm khi bày tỏ cảm xúc này chưa từng nói với cô nhiều như vậy, Tư Gia Di cảm thấy ngay cả giọng nói của cô cũng này dường như không còn là giọng của cô nữa, giọng cô có phần hoảng hốt: “Tại sao lại nói điều này với tôi?”

Ánh trăng mờ nhạt như nước, nhớ đến người con gái xinh đẹp khi ấy, anh nói: “Tôi cho em một lý do để em cho phép mình rơi vào tình yêu của tôi.”

Tư Gia Di ngẩng đầu.

Diêu Tử Chính mỉm cười với cô.

Ở góc độ này ngay dưới ánh trăng, sự dịu dàng thân thiết của anh khiến Tư Gia Di bỗng nhiên cảm thấy... Đôi mắt anh quyến rũ mê hồn.

Đạo diễn hô một tiếng “Cắt”, dường như rất hài lòng nói với Tư Gia Di và nam diễn viên chính: “Quá tuyệt.”

Tư Gia Di đi đến chỗ màn hình xem lại cảnh quay với đạo diễn, người trợ lý chạy đến khoác thêm áo khoác cho cô.

Đây là cảnh quay cuối cùng của ngày hôm nay, mọi người vội vàng chuẩn bị ra về, lúc sắp chia tay một người trước khi về còn quay lại nói với Tư Gia Di: “Hôm nay biểu cảm của cô rất tốt, hãy tiếp tục duy trì nhé.”

Đây là lần thứ hai trong ngày có người nói những lời này với cô.

Ngay cả vị giáo sư đạo diễn Bành mồi đến cũng nói như vậy: “Những phân cảnh tình cảm đã tinh tế hơn rất nhiều, phải cố gắng duy trì điều này.”

Tư Gia Di vẫn là Tư Gia Di, nhưng cuộc sống của cô dường như đã có điều gì khác trước.

Vừa qua lễ Noel đã sắp hết năm, Diêu Tử Chính phải đi công tác. Nhưng chính anh đã nói với cô, anh có thể trở về trước lễ tất niên.

Đêm ba mươi Tư Gia Di phải tham gia một lễ khởi công, rạng sáng công việc mới kết thúc, về nhà chưa ngủ được mấy đã đến giữa trưa. Cô đã hẹn Phó Dĩnh cùng đi ăn cơm trưa.

Phó Dĩnh ngồi ở phía đối diện, vẻ mặt vô cùng tức giận: “Đừng tưởng rằng một bữa cơm trưa này có thể nhờ vả tớ. Cậu không có lương tâm hả, tối nay bỏ rơi tớ để đi tiếp đón bọn họ, cậu có thể bỏ rơi tớ để tớ một mình đón lễ tất niên bằng cách đếm ngược số ư?”

“Không còn cách nào khác, buổi tối tớ có bữa tiệc, lãnh đạo công ty cũng đi cùng.”

Tư Gia Di vừa nói xong thì một người khách ngồi ở bàn rất xa đi đến chỗ cô xin chữ kí, xin được chữ kí rồi lại muốn chụp ảnh. Phó Dĩnh chờ người hâm mộ kia đi rồi mới tặc lưỡi cảm thán: “Chúng ta ăn mới có được bao lâu lắm? Thế mà đây đã là người thứ tư đến xin chữ kí.”

“Cậu nói không biết xấu hổ, vừa rồi ai vừa mới thấy mặt tớ đã đưa ra cả đồng poster, không kí xong không cho tớ ăn hả?”

“Ai bảo người nhà của tớ nhiều đâu, người nào cũng đòi một tấm poster, chắc cậu kí xong cũng mỏi tay đấy nhỉ.”

Tư Gia Di mỉm cười, tâm trạng rất vui vẻ.

Phó Dĩnh cũng cười: “Nếu năm đó tớ có thể kiên trì thêm một chút giống cậu, không biết chừng bây giờ cũng như cá trở mình cũng nên.”

Cô ấy vốn nói đùa, nhưng Tư Gia Di lại bắt đầu nghĩ đến khả năng này: “Hay là hôm nào cậu đến công ty tớ một chuyến, tớ sẽ tiễn cử cậu.”

“Không cần đâu, so với việc xuất hiện trên màn ảnh thì tớ thích công việc này hơn. Hơn nữa, nếu tớ vẫn còn nằm trong giới nghệ sĩ hỗn loạn này, có khi bây giờ lại còn thảm hại hơn cũng không chừng. Cậu xem Phương Tử Hằng đấy, lúc trước một bước lên mây, bây giờ còn chẳng bằng...”

Tư Gia Di vội vàng lãng sang chuyện khác: “Cậu có rảnh không? Đi mua thức ăn với tớ đi.”

“Không phải buổi tối cậu dự tiệc sao?”

“Sắp tới tớ có một chương trình liên quan đến nấu nướng, đang nghĩ nhân dịp hai ngày nghỉ luyện tập một chút.”

Cô thật sự muốn luyện tập, nhưng là luyện tập trong phòng bếp ở nhà Diêu Tử Chính.

Sau khi chia tay Phó Dĩnh, cô quay đầu xe đến nhà Diêu Tử Chính, may là cô mang theo túi lớn túi nhỏ đến, trong tủ lạnh của người đàn ông này chẳng có gì ngoài rượu.

Tư Gia Di làm hai món Trung Hoa và hai món Tây, hi vọng có một món hợp khẩu vị của anh. Hộp rượu cô tặng vẫn còn nguyên chưa mở nắp, vất vả lắm cô mới tìm được, cô đổ ra hay ly cao, nhìn bàn ăn cảm thấy rất hài lòng.

Tất cả đã được chuẩn bị đầu vào đấy, lúc ngẩng đầu nhìn thì ra đã gần đến bảy giờ. Tính toán thời gian chuyển bay của anh, chắc là cũng về tới nhà nhanh thôi.

Để tạo bất ngờ nên Tư Gia Di đành nhẫn nại chờ đợi, đợi được đến tám giờ vẫn chưa thấy bóng dáng anh đâu. Đổi kênh TV đến phát ngán rồi, cuối cùng Tư Gia Di quyết định chấm dứt trò chơi nhàm chán này. Cô tắt TV rồi gọi điện cho Diêu Tử Chính.

Mới rút di động trong túi ra, điện thoại bàn bên cạnh sô pha đổ chuông.

Tư Gia Di gọi cho Diêu Tử Chính, trong lúc mãi nghe đã bỏ qua chiếc máy bàn vẫn đổ chuông.

Cô nghe thấy di động phát tín hiệu đã được kết nối.

Cô nghe thấy ở phía cửa vang lên tiếng cửa mở.

Cô nghe thấy tiếng chuông di động của Diêu Tử Chính.

Và cô cũng nghe thấy một câu nói vang lên sau tiếng trả lời tự động của máy bàn: “Diêu tiên sinh, Phương Tử Hằng đã bị ép từ chức, chúng ta có cần tiếp tục không?”

14. Chương 14

Cánh cửa phòng bếp đối diện cửa chính hé mở khiến mùi thức ăn từ trong bay ra, Diêu Tử Chính nghiêng đầu nhìn vào đã thấy một bàn đầy thức ăn. Anh khẽ chau mày bước vào nhà, quả nhiên nhìn thấy có người ngồi trong phòng khách.

“Đừng tùy tiện đến nhà anh, anh không muốn nói câu này lần thứ ba.” Giọng anh mơ hồ nhưng không hề có vẻ tức giận.

Người phụ nữ nghe vậy từ từ quay người lại. Không phải Quý Khả Vi.

Giây phút Tư Gia Di quay đầu, cô rõ ràng nhìn thấy Diêu Tử Chính dường như đang trở mắt nhìn mình.

Đây là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt hoảng hốt của người đàn ông không mấy khi biểu lộ cảm xúc ra mặt này. Không lẽ anh nhận nhầm cô với ai? Sự nhầm lẫn của anh lúc này còn khiến tâm trạng Tư Gia Di khó chịu hơn cả nghe thấy lời nhảm trong máy bàn khi nãy.

“Sao em lại tới đây?”

Anh cố gắng điều chỉnh cảm xúc, Tư Gia Di lại cảm thấy lo lắng, cô liếc mắt nhìn chiếc điện thoại bàn, không nhớ rõ trong lúc hoảng hốt cô đã kịp xóa lời nhảm đó hay chưa. Cô ngẩng đầu nhìn anh, cố hết sức nặn ra một nụ cười bình thường nhất: “Không phải lúc trước anh nói rằng hy vọng khi anh về nước có thể về nhà ăn cơm do em tự tay nấu ư? Bây giờ em mới làm, chắc không muộn chứ?”

Anh hôn nhẹ lên hai má cô thay cho câu trả lời. Động tác thân thiết quá mức này khiến người khác hơi hoảng hốt. Tư Gia Di cần thời gian để bình tĩnh lại, nhẹ nhàng lách khỏi vòng tay của anh đi vào phòng bếp: “Đồ ăn nguội cả rồi, để em đi hâm nóng.”

Ăn cơm rồi chạm ly, ngoài vài câu trao đổi về tình hình gần đây của cả hai thì hầu hết thời gian lại rơi vào im lặng. Sau khi ăn xong, Tư Gia Di làm bánh pudding ón điểm tâm, Tư Gia Di vẫn mãi suy nghĩ về lời nhảm trong máy bàn và rốt cuộc cô bị anh nhận nhầm là ai. Cô không kiềm chế được mà cứ im lặng quan sát vẻ mặt anh, tất nhiên cô cũng không bỏ lỡ vẻ mặt của anh khi ăn miếng bánh pudding lớn.

Chỉ cần một miếng sắc mặt anh lập tức thay đổi.

Tư Gia Di cũng ăn một miếng. Thì ra là bánh Pudding có vị mặn.

Cho đến khi anh ăn xong chiếc bánh pudding rồi, Tư Gia Di này giờ vẫn đang nghĩ xem nên hỏi hay không nên hỏi mới quyết định, mở miệng hỏi: “Bánh pudding của anh cũng mặn à?”

“Ừm.”

“Thế sao anh còn ăn hết?”

“Bởi vì do em làm.”

Tư Gia Di không nhịn được cười, nhưng lại lạnh giọng: “Đây là câu tỏ tình kinh điển nhất em từng nghe qua.”

“Còn em là người phụ nữ ăn nói ngang ngạnh nhất mà tôi từng gặp.” Anh nhẹ giọng đáp lại cô.

Sự mâu thuẫn trước đây đã bị gạt sang một bên, giây phút này chỉ có cảm giác hạnh phúc.

Tư Gia Di lại rót lên mình nửa ly rượu, anh ngồi bên cạnh, ngón tay anh khẽ vuốt miệng ly. Tư Gia Di đang im lặng đoán xem anh đang nghĩ gì thì nghe thấy anh đột nhiên mở miệng nói: “Đêm nay đừng về.”

Tiếp xúc càng nhiều với người đàn ông này, sẽ khiến cho người ta có cảm giác kích thích.

Giống như lúc này.

Thậm chí khi tâm trí Tư Gia Di vẫn đang nghi ngờ nhiều thứ, nhưng không hiểu tại sao cô lại muốn đáp ứng yêu cầu của anh. Khó khăn lắm anh mới chịu xuống nước ngỏ lời, cô nói: “Sáng sớm mai em còn phải quay phim.”

Anh im lặng, chỉ mỉm cười nhìn cô chăm chú như nhìn một người không biết nói dối.

“Hơn nữa ở nhà anh không có sẵn đồ tẩy trang mà em cần dùng.”

Tất nhiên những điều này chẳng phải vấn đề gì to tát. Diêu Tử Chính nắm lấy tay cô, không cho cô nói tiếp: “Ngày mai tôi lái xe đưa em đến trường quay. Còn đồ tẩy trang... Đợi lát nữa chúng ta đi mua.”

Chẳng mấy mà đang rạng sáng.

Siêu thị mở cửa hai tư giờ, đã hơn mười hai giờ đêm bên trong không còn khách nào. Không phải ai cũng giống bọn họ, mọi người đều ở nhà đón bữa tiệc đêm giao thừa vui vẻ náo nhiệt chứ chẳng ai thích đi ra đường vào lúc thời tiết giá lạnh thế này.

Như thế Tư Gia Di lại tự do hơn rất nhiều, chỉ cần đội mũ và đeo kính là được.

Trước đây Tư Gia Di đã có thói quen sống tiết kiệm, cô rất thích chọn những đồ được giảm giá. Nhìn cô đứng đó cầm mấy chiếc khăn mặt lên dẫn đo, người đàn ông đứng sau cô bỗng cảm thấy thú vị, khoanh tay lặng lẽ đứng quan sát.

Cuối cùng cô cũng chọn được một khăn to và một khăn cỡ nhỏ, hài lòng đi chọn thứ khác. Diêu Tử Chính đẩy xe đồ theo sau, nghe cô truyền kinh nghiệm: “Khăn mặt này tuy rằng đắt hơn, nhưng mà mua một tặng một, chia mỗi người một cái cũng hay.”

Sau đó Diêu Tử Chính dừng lại trước một kệ hàng. Cầm ba hộp gì đó vứt xuống xe đẩy, Tư Gia Di định cúi đầu nhìn xem ba hộp trong xe đẩy kia là gì thì bị anh ôm vai đi về phía trước, vừa đi anh vừa nói: “Mua hai tặng một.”

Tư Gia Di đành quay đầu nhìn về phía kệ hàng kia, cô thấy rõ dòng chữ đỏ chói trên tờ etiket khuyến mãi: Durex khuyến mãi bất ngờ, mua hai tặng một.

Cô đỡ khóc dở cười quay đầu lại, thấy anh đang đứng chọn dép lê. Anh chọn kiểu dáng rất kỹ, hình như đang xem giá.

Diêu Tử Chính lúc này cảm giác rất thân thiết, cũng rất... ấm áp.

Bọn họ vô thức chọn rất nhiều đồ, từ nhỏ đến lớn đều có, thậm chí còn mua cả máy đun nước siêu tốc. Lúc đứng ở quầy tính tiền, Tư Gia Di nhìn xe đẩy đầy đồ mới nhận ra bọn họ mua nhiều đồ đến thế.

“Nếu em chỉ ở lại nhà anh một đêm thì tiếc thật, chúng ta mua nhiều đồ như vậy.”

Diêu Tử Chính nói những lời này có được tính là... Lời mời ở chung hay không?

Tư Gia Di chỉ cười, không trả lời.

Nhân viên thu ngân kia trong lúc tính tiền nhìn dường như nhận ra Tư Gia Di, vừa nhìn giá tiền vừa nhìn kỹ mặt cô. Tư Gia Di bị anh ta soi mới lên cảm thấy khó chịu. Bỗng nhiên lúc này một vòng tay ôm ngang lưng cô, kéo cô vào lòng.

Động tác của anh nhanh đến nỗi cách đó nửa giây Tư Gia Di mới nhận ra mình đang được anh giấu trong lồng ngực.

“Nhìn bạn gái của người khác như vậy sẽ bị đánh đấy.”

Diêu Tử Chính nói như thế với nhân viên thu ngân. Tư Gia Di nép sát vào áo sơ mi của anh, cố gắng không bật cười thành tiếng.

Áo choàng tắm mới mua vẫn đang ngâm trong máy giặt, Tư Gia Di dùng tạm áo choàng tắm của anh trước. Vừa vào phòng tắm quay người định đóng cửa, cửa đã bị người nào đó dùng tay chặn lại.

Diêu Tử Chính đứng bên ngoài, hơi nheo mắt trông rất quyến rũ: “Cùng tắm nhé.”

Tư Gia Di không biết nên từ chối thế nào, nhìn thấy anh đẩy cửa ra từng chút một, cô dường như đã muốn đồng ý cho anh vào. Bỗng nhiên lúc này trong phòng vang lên tiếng di động của anh.

Dường như Diêu Tử Chính không có ý nghe điện thoại. Tư Gia Di cuối cùng cũng nghĩ ra lý do để từ chối: “Đêm nay điện thoại anh đã đổ chuông rất nhiều lần mà anh vẫn chưa nhận cuộc nào đấy.”

Cô dừng lại một chút, sau đó bổ sung một câu: “Không phải là phụ nữ gọi nên anh không dám nghe đấy chứ?”

Diêu Tử Chính cười bất đắc dĩ. Sau đó đi nghe điện thoại để chứng minh mình trong sạch.

Tư Gia Di khoá cửa phòng tắm, khẽ thở phào.

Đây là cơ hội duy nhất trong đêm nay cô được ở một mình.

Vừa rồi nhân lúc lấy áo choàng tắm cô đã lén mang điện thoại vào.

Nên gọi điện cho Phương Tử Hằng hay không? Bây giờ có lẽ anh ta không vui, hơn nữa mình lấy tư cách gì mà gọi điện cho anh ta?

Bồn tắm lớn đã đầy nước, gương dần dần được phủ một tầng hơi nước. Tư Gia Di đưa tay lau, cô nhìn thấy gương mặt mình trong gương như viết rõ bốn chữ “Nôn nóng không yên.”

Tại sao lại phải lo lắng như vậy?

Anh đã nói: “Tôi tình nguyện là người vấy bẩn em.”

Anh đã nói: “Tôi cho em một lý do để em cho phép mình rơi vào tình yêu của tôi.”

Anh đã nói: “Nhìn bạn gái của người khác như vậy sẽ bị đánh đấy.”

Anh đã cho cô cảm giác hạnh phúc. Tư Gia Di đặt tay lên ngực tự hỏi, cô có dám thừa nhận cảm giác hạnh phúc của cô lúc này không hề có một chút giả tạo?

Tư Gia Di ghét cảm giác này.

Đây chính là cảm giác “Động lòng” mà người ta vẫn nói.

Cuối cùng Tư Gia Di vẫn không gọi cho Phương Tử Hằng. Lúc ăn trưa Phó Dĩnh nhắc đến một chút tình hình gần đây của Phương Tử Hằng. Tư Gia Di lo lắng không yên, mặc kệ đã muộn thế này vẫn gọi cho Phó Dĩnh.

Điện thoại tắt máy.

Đã muộn thế này rồi, có lẽ cô ấy đã ngủ từ sớm...

Tư Gia Di đành gửi tin nhắn cho Phó Dĩnh, mong cô ấy sớm gọi điện lại.

Bồn tắm đã ngập nước, Tư Gia Di tháo dây buộc tóc chuẩn bị bước vào bồn tắm, đúng lúc này cô nghe thấy tiếng vịn tay nắm cửa phòng tắm.

“Em còn chưa tắm xong.” Cô nói vọng ra.

Tư Gia Di cởi quần áo bước vào bồn tắm, vừa ngâm mình xuống nước thì cửa mở, Diêu Tử Chính đứng cạnh cửa, trong tay anh là một chiếc chìa khoá.

Cô sửng sốt, vội vàng muốn đứng dậy mặc áo choàng. Trong phòng tắm hơi tối, phòng ngoài lại sáng, anh bước ngược sáng đến chỗ cô, im lặng làm người khác sợ hãi.

Cuối cùng Diêu Tử Chính cũng đến bên bồn tắm, anh ngồi xuống cạnh bồn tắm mỉm cười hỏi cô: “Em đã biết rồi?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện của Phương Tử Hằng.”

“...”

“Sao em không hỏi tôi vì sao lại phải làm khó anh ta?”

Anh vuốt nước đọng lại trên vầng trán cô, câu nói khó nghe như vậy, anh nói ra lại vô cùng dịu dàng. Tư Gia Di không kịp phản ứng, máy móc hỏi theo anh: “Vì sao?”

“Bởi vì anh ta dám có ý định không nên có với người phụ nữ của tôi.”

Diêu Tử Chính không hề không chớp mắt nhìn cô lúc này vẫn còn đang nghi ngờ, dường như anh muốn xác nhận một lần nữa: Đúng thế, em là người phụ nữ của tôi.

15. Chương 15

Tiếng nước tràn ra khỏi bồn tắm khiến Tư Gia Di đang mơ hồ bỗng bừng tỉnh táo lại.

Cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu đúng như anh nói, anh làm mọi chuyện là vì em, vậy thì được rồi, em có thể cam đoan với anh, từ này về sau cắt đứt mọi quan hệ với Phương Tử Hằng. Còn anh, hãy cho anh ta một con đường sống.”

Sắc mặt Diêu Tử Chính sa sầm xuống: “Tôi thật không hiểu nổi, vì bạn trai cũ mà em đang ra điều kiện với tôi sao?”

Tư Gia Di không biết nên đáp lại thế nào, chỉ nhìn thấy nụ cười lạnh lùng của anh: “Xem ra em thực sự quan tâm hắn.”

Anh vẫn cầm điện thoại trong tay, đưa lên lướt qua trước mắt cô, anh nói: “Hắn là em đã nghe được lời nhảm của cậu ta rồi chứ?”

Tư Gia Di liếc nhìn chiếc di động – cuộc điện thoại vẫn đang được giữ máy. Cô cứ trơ mắt nhìn Diêu Tử Chính cầm điện thoại đưa lên bên tai, nghe anh nói: “Chặn hết tất cả đường lui của hắn ta cho tôi, tôi muốn khiến cái tên ‘Phương Tử Hằng’ hoàn toàn biến mất khỏi giới truyền thông.”

Tuy rằng anh nói vào di động nhưng từ đầu tới cuối anh vẫn chiếu tướng Tư Gia Di, cho đến khi nhìn thấy cơ thể đang ngâm trong nước ấm của cô không ngừng run lên vì lạnh.

Rốt cuộc là vì ai, vì chuyện gì đã khiến tính cách của anh trở nên thất thường như vậy? Tư Gia Di không rõ đáp án của anh là gì, nhưng cô biết chắc rằng sự dịu dàng ngọt ngào của anh khi này đã tan thành bọt nước trong giây lát. Sáng sớm hôm sau anh vẫn đưa cô đến trường quay như lời đã hứa, ánh vốn nói được thì làm được. Nhưng vừa đến trường quay, cô mới bước xuống xe anh đã phóng xe đi một cách tuyệt tình, sự quyết tuyệt này của anh khiến Tư Gia Di không kịp phản ứng.

Cuối cùng Tư Gia Di cũng tìm được một từ thích hợp để ví với người đàn ông này: bạo chúa[1]. Nếu toàn tâm toàn ý thuận theo anh thì sống, nghịch ý anh thì chỉ có đường chết.

[1]Bạo chúa: vua chúa bạo ngược.

Sau đó anh không còn quan tâm tới cô nữa, điều này có nghĩa cô đã bị đẩy vào lãnh cung.

Nghĩ đến chuyện này lại có chút buồn cười.

Tư Gia Di có một bộ phim chiếu ngay trước Tết Nguyên đán, sang năm mới này sẽ tập trung cho bộ phim mới của đạo diễn Bành.

Kinh Kỷ Nhân giúp cô từ chối hết tất cả các lễ trao giải lớn nhỏ vào cuối năm. Nhân dịp hiếm khi được nghỉ ngơi này, cô và Phó Dĩnh cùng nhau đến Vancouver đón năm mới với cha mẹ. Hai nhà cùng đón lễ tất niên với nhau, vui vẻ hơn hẳn bình thường. Em gái của Phó Dĩnh tảo hôn, đứa bé năm nay đã bốn tuổi. Mỗi lần Phó Dĩnh về nhà đều bị người nhà nhắc nhở chuyện chung thân đại sự, năm nay Tư Gia Di cũng chẳng thể tránh được chuyện đó, cha mẹ cứ bóng gió hỏi cô đã có đối tượng kết hôn hay chưa. Cuối cùng cô đành trốn vào bếp gọt hoa quả.

Cô thần người hơn mười phút mới bưng đĩa trái cây ra ngoài, mới đi được hai bước đã nghe thấy tiếng mẹ mình nói chuyện với mẹ Phó Dĩnh: “Con bé còn tưởng trời cao hoàng đế lại ở xa như tôi đây chẳng biết gì. Nhưng thật ra tôi thường xuyên vào trang web trong nước, đọc được mấy tin tình cảm của nó. Dù đám nhà báo viết thế nào cũng trở thành chủ đề bàn tán cho người khác trên bàn trà mâm rượu. Phụ nữ quan trọng nhất là danh dự, có người đàn ông nào đứng đắn mà cưới người của giới showbiz đâu? Tôi thật sự lo lắng con bé lấy phải người không tốt.”

Đến lượt mẹ Phó Dĩnh cất giọng an ủi: “Bây giờ bọn trẻ chuộng kết hôn muộn, con bé Gia Di của bà càng không cần phải lo lắng. Con bé tự kiếm tiền, lại hiếu thuận với hai ông bà như thế. Bà xem, năm mới nó về việc đầu tiên nó làm chính là mở rộng mặt tiền cho cửa hàng, riêng chuyện này đã hơn hẳn Phó Dĩnh nhà tôi. Bà còn sợ con bé sau này không sống tốt sao? Phó Dĩnh nhà tôi mới thật sự khiến người lớn lo lắng đây này.”

“Tiền bạc là vật ngoài thân, tôi vốn không hề nghĩ nuôi con để được phụng dưỡng lúc về già, cũng chẳng mong nó giúp tôi mở rộng mặt tiền của cửa hàng làm gì. Phụ nữ nói chung vẫn cần tìm người tốt mà nương tựa, tôi chỉ hy vọng con gái mình có thể sống bình an vô sự. Năm xưa có giấy gọi nhập trường nó nhất quyết muốn về dự thi Học viện điện ảnh. Tôi kiên quyết phản đối, nhưng chính là ba nó cứ quyết chiều theo ý nó, xem lời tôi nói như gió thổi bên tai.”

Phó Dĩnh ngồi nghe người lớn nói chuyện không dám ho he câu nào. Tư Gia Di không muốn đến nghe tiếp, cô bưng đĩa hoa quả vào bếp, đóng cửa lại rồi ngồi yên lặng. Đồng hồ phát ra âm thanh tích tắc có quy luật, Tư Gia Di ngẩng đầu nhìn đồng hồ, sau đó lại cúi đầu, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy trong đầu cô có rất nhiều ý tưởng. Ví dụ như ở đây và trong nước lệch mười sáu tiếng đồng hồ. Hay là nghĩ đến người tốt để nương tựa...

Trên đời này nào có ai có thể là người tốt để nương tựa chân chính? Người có thể dựa vào cũng chỉ có bản thân mình mà thôi.

Em gái Phó Dĩnh đưa đứa bé cho chồng trông coi, nói là kéo hai người phụ nữ độc thân ra khỏi vòng khói lửa, nhưng thật ra lại đưa bọn họ đến quầy bar náo nhiệt uống rượu.

Đêm đầu tiên của năm mới, ba người phụ nữ đến đây dường như không tốt cho lắm.

“Em thật sự hâm mộ hai người độc thân các chị, được tự do. Còn em đi uống chén rượu cũng phải tìm cớ.”

“Gia Di, dù Tư muốn cậu kết hôn cũng không sai. Còn tớ chẳng phải mỗi mẹ mà ngay cả con bé này cũng khinh thường tớ.”

Ba người phụ nữ chạm ly, nhờ người bạn rượu này giải hết sầu não.

Do uống rượu nên không thể lái xe về, các cô đành ở lại thuê phòng khách sạn bên cạnh ngủ một đêm. Lúc uống rượu ở bar Phó Dĩnh vẫn chưa chán nhảy, về đến phòng, cô ấy lại trèo lên bàn tiếp tục nhảy khiến hai người phụ nữ ở dưới được một tràng cười.

Phó Dĩnh nhảy rất hăng say, còn định kéo Tư Gia Di lên nhảy cùng nên tìm cô khắp nơi. Cuối cùng nhìn thấy cô say lướt khướt dựa vào cửa sổ sát đất, một tay ôm bình rượu, một tay cầm điện thoại: “Điều Tử Chính.”

“Xin lỗi, Điều tiên sinh đang họp, xin hỏi cô có chuyện gì...”

“Điều Tử Chính.”

“...”

“Em! Muốn! Gặp! Anh.”

Ngày hôm sau Tư Gia Di tỉnh dậy trong khách sạn, những chuyện sau khi say rượu cô đã quên sạch.

Thu dọn mọi thứ xong xuôi rồi về nhà. Em gái Phó Dĩnh lại trở về hình tượng mẹ hiền vợ ngoan, cô và Phó Dĩnh lại tiếp tục làm con gái hiếu thuận. Đối mặt với những người khác nhau, phải mang các loại mặt nạ khác nhau. Cuộc sống giống như một vở kịch, vĩnh viễn không có lệnh “Cắt!”.

Mẹ nhận được điện thoại của công ty hàng không gọi tới, biết cô đã đặt vé máy bay, bà hơi bất ngờ: “Ngày kia con đi à? Không ở nhà được vài hôm sao?”

Tư Gia Di đang ngồi chơi cờ với bố: “Ngày kia Phó Dĩnh cũng đi, vừa hay có bạn đường.”

“Hôm kia con đi chơi với Phó Dĩnh, uống đến nỗi người đầy mùi rượu mới trở về nhà. Chiều nay lại muốn đi mua sắm với Phó Dĩnh, ngày kia lại muốn về nước cùng con bé. Bao nhiêu năm nay, thời gian con ở bên ngoài với Phó Dĩnh còn nhiều hơn thời gian con ở nhà. Rồi cuộc con mang họ Tư hay là họ Phó hả?”

Bố vội đỡ lời giúp cô: “Gia Di về nước vì công việc, thông cảm cho con gái chút đi.”

Mẹ cô dường như hơi tức giận: “Ông không lo lắng con gái ông làm việc đến ngã bệnh à? Khó khăn lắm mới có thời gian nghỉ ngơi, cũng không biết đường mà nghỉ ngơi cho tốt một chút, cứ một lúc lại ra ngoài.”

Bố ngược mắt nhìn Tư Gia Di, Tư Gia Di không cam lòng nhưng vẫn khẽ cắn môi, nở nụ cười làm nũng với mẹ: “Mẹ yên tâm, con gái của mẹ là nhà vô địch Thiết Kim Cương, sao có thể dễ dàng ngã bệnh chứ?”

Tư Gia Di nói buổi chiều không đi ra ngoài nhưng vẫn thừa lúc bố mẹ ngủ trưa liền trốn đi. Bên ngoài tuyết lại rơi, tuyết trắng phủ kín hai bên đường. Tư Gia Di lái xe xuyên qua màn tuyết rơi trắng xóa đến cửa hàng.

Cả buổi chiều đi dạo với Phó Dĩnh thu hoạch được khá khá. Một bộ máy mát xa, một bộ mỹ phẩm chăm sóc da, một bộ dụng cụ pha trà, một đĩa CD nhạc dành cho người cao tuổi...

Lúc tính tiền nhìn thấy hoá đơn, Phó Dĩnh lo lắng thay cho cô: “Cậu không sợ mẹ mắng tiêu tiền hoang phí đấy chứ?”

“Tở thích nhìn bố mẹ một mặt thì bảo tớ đừng mua nhiều đồ cho họ, một mặt lại nhin cười hạnh phúc.”

Mấy đồ lớn hôm sau mới được chuyển về nhà, mấy thứ lặt vặt cô tự mình vận chuyển. Đã gần đến chàng vạng tối, tuyết lại bắt đầu rơi. Tư Gia Di về đến thì nóc xe đã có một lớp tuyết mỏng. Cô và Phó Dĩnh xách theo hai túi đồ lớn bước vào sân, tiếng bước chân dẫm lên nền tuyết vang lên.

Trong lúc cô tìm chìa khoá, Phó Dĩnh không thể chờ nổi nữa bắt đầu thúc giục: “Lạnh chết mất lạnh chết mất, ấn chuông cửa đi.”

Vừa nói xong đã ấn chuông cửa giúp cô.

Có người mở cửa, cửa chậm rãi mở ra khiến hai người hơi lo lắng. Tư Gia Di khom người cầm lấy túi to, chiếc túi trên tay Phó Dĩnh bỗng rơi xuống nhà.

Cô quay đầu nhìn Phó Dĩnh, nhìn thấy khuôn mặt khiếp sợ của cô ấy.

Cô nương theo tầm mắt Phó Dĩnh nhìn về phía cửa, Tư Gia Di suýt nữa thì đứng ngây ngốc ở đó quên cả cử động.

Người đàn ông đứng đối diện cô dương dương tự đắc, nhếch khoé miệng nói: “Không phải em nói muốn gặp tôi sao?”

16. Chương 16

Tư Gia Di dường như nghe thấy âm thanh sụp đổ.

Bức tường thành trong lòng cô lúc này sụp đổ ngay trước nụ cười tươi của anh.

Người lớn trong nhà đã làm cơm tối xong xuôi, chỉ còn chờ các cô trở về. Vừa vào nhà đã bị thúc giục ngồi vào bàn ăn, Diêu Tử Chính đỡ túi đồ trong tay cô rồi mang vào phòng khách. Thái độ của anh tự nhiên như việc một đôi vợ chồng lâu năm vẫn thường làm vậy.

Mẹ vỗ vỗ bả vai Tư Gia Di: “Sao con lại để khách xách đồ? Mau đi giúp người ta đi.”

“Cô à, không cần đâu, mấy thứ này không hề nặng.” Giọng nói của Diêu Tử Chính nhẹ nhàng lại ồ ỉn trọng, không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, đủ để lộ rõ ý tứ tôn trọng. Tư Gia Di thấy nụ cười từ đáy lòng của mẹ.

Từ lúc vào nhà đến lúc ăn cơm, Tư Gia Di im lặng khác thường. Phó Dĩnh đá chân cô dưới bàn ăn, cô ấy vì mong được giải thích những nghi vấn trong lòng nên cứ nhìn Diêu Tử Chính và cô suốt bữa cơm, Tư Gia Di không thêm quan tâm đến cô ấy.

Đang trong bữa cơm mẹ bắt đầu nói bóng nói gió: “Dịp nghỉ cuối năm tại sao không ở nhà với người thân mà lại đến Vancouver?”

“Có người mời cháu đến đây làm khách. Người này rất quan trọng đối với cháu, cháu không thể không đến.” Lúc anh nói những lời này còn liếc Tư Gia Di đang ngồi đối diện đầy ý tứ, Tư Gia Di chỉ biết cúi đầu.

“Vừa rồi tôi nghe thấy cậu và bố Tư Gia Di nói chuyện, rằng cậu và Gia Di cùng công ty, vậy cụ thể cậu làm ở bộ phận nào?”

Tìm hiểu người ta tưởng tượng như vậy chẳng khác nào đang điều tra con rể, Tư Gia Di thấy xấu hổ thay mẹ mình. Đúng lúc Phó Dĩnh định đá chân Tư Gia Di lần nữa, cô liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Thêm cơm.”

“Nhưng cậu còn chưa động vào bát cơm...”

Tư Gia Di lách người đi vào bếp.

Lúc này cô đứng ngậy người trước bệ bếp, nói đúng ra là cô đang suy nghĩ, chỉ là nghĩ mãi cũng không thông. Người đàn ông này thật khiến người khác rối loạn.

Một hơi thở ấm áp phả vào gáy Tư Gia Di, cô hoảng sợ. Cúi đầu nhìn thấy đôi tay quen thuộc ôm thắt lưng mình cô mới khẽ thở ra, cơ thể càng cứng ngắc: “Tôi không mời anh đến làm khách.”

“Em nói ‘Em muốn gặp anh.’ không phải là ý mời thì là gì?” Lúc nói chuyện, hơi thở của anh phả lên da Tư Gia Di.

“Lúc này anh đối xử với tôi như vậy, chẳng khác nào giáng cho tôi một cái tát ngọt ngào. Nói thật với anh, tôi không thể tiêu hoá nổi.”

“Một cái tát?” Diêu Tử Chính xoay bả vai cô lại, để cô nhìn thẳng vào mắt mình. Anh gần lên từng tiếng, nghiêm túc nói: “Sao tôi có thể bỏ được?”

Đứng trong vòng tay của anh, nghe những lời dỗ ngọt của anh, cô lại có cảm giác muốn chạy trốn. Ngay cả những lời châm chọc cũng vô cùng yếu đuối: “Đương nhiên anh có thể bỏ được. Lúc anh vui vẻ sẽ đến dỗ tôi, không vui liền bỏ mặc tôi, chuyện thế này đã chẳng phải là lần đầu tiên.”

“Là vì tôi không muốn bị ảnh hưởng bởi người khác. Tôi không chủ động liên hệ với em cũng là để cho bản thân tôi có thời gian để bình tĩnh lại. Nhưng tôi phát hiện chỉ cần người đó là em, tôi sẽ không làm được...”

Thì ra người thường trầm mặc ít khi mở miệng như anh cũng biết cách biện hộ cho bản thân như vậy. Ngay khi Tư Gia Di sắp bị sự dụ dỗ của anh hạ gục, cánh cửa phòng bếp khép hờ đột nhiên bị đẩy ra. Một tiếng “Két” vang lên, theo sau là giọng nói của Phó Dĩnh: “Chuyện đó...”

Tư Gia Di sửng sốt, cô còn chưa kịp phản ứng thì Diêu Tử Chính đã im lặng lùi ra phía sau nửa bước, không hề gây nên một tiếng động. Nhưng tất nhiên Phó Dĩnh đã thấy cảnh chàng và nàng ôm nhau, vẻ mặt cô thoáng hiện sự xấu hổ: “Đì bảo tớ đến gọi bọn cậu ra ngoài. Thức ăn đã nguội cả rồi mà các cậu vẫn còn trốn trong bếp thì thắm?”

Mẹ kiên quyết muốn giữ khách ở nhà qua đêm, đối xử với người ngoài còn tốt hơn đối xử với con gái. Để phòng Tư Gia Di cho khách ở, còn Tư Gia Di tự mình vào ngủ trong phòng sách.

“Bác gái, không cần phải phiền gia đình bác như vậy, cháu có thể về khách sạn.”

“Hồi bé Gia Di có phòng không ở, có giường không ngủ. Nó chỉ thích chạy đến ngủ trong phòng sách. Chăn màn của nó vẫn ở trong đó, cậu đừng để ý làm gì.”

Diêu Tử Chính ra về đạo mạo định nói thêm gì đó. Tư Gia Di không muốn nghe đẩy cửa vào phòng sách rồi đóng cửa lại, chui vào trong chiếc chăn cũ kĩ.

Khi nhỏ cô từng ngủ ở đây, không gian hơi chật chội. Nay cô đã lớn phải co mình mới ngủ được.

Những lần trước về nhà cô đều chui vào phòng sách ngủ, cảm thấy dường như nơi này cho cô vững khí. Mỗi lần như thế mẹ đều phải nghĩ trăm phương ngàn kế để bắt cô về phòng ngủ, nói rằng chen chúc trong cái phòng sách nhỏ hẹp này không tốt cho xương sống. Thế mà hôm nay vì Diêu Tử Chính đến, xương sống của cô chẳng còn quan trọng nữa – Tư Gia Di mãi mãi cũng không thể hiểu nổi suy nghĩ của mẹ cô.

Đang lúc lim dim ngủ cô nghe thấy tiếng mở cửa, theo sau là tiếng bước chân tới gần cô. Tư Gia Di không để ý, quay người ngủ tiếp.

“Gia Di, ngủ rồi à?” Không phải giọng Diêu Tử Chính mà là mẹ cô.

Lúc này Tư Gia Di mới ngồi dậy, mở khoá màn, dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ nhìn mẹ.

“Bố con vẫn còn uống rượu với Diêu Tử Chính ở dưới nhà.”

Tư Gia Di ngáp một cái, vén màn liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ báo thức: “Đã muộn thế này rồi.”

“Bố con nói thẳng bé này tửu lượng rất tốt. Mẹ cũng nhìn ra nó nho nhã lễ phép, nhìn cũng biết con nhà gia giáo. Mẹ chấm cậu ta chín mươi điểm.”

“Đã khuya như vậy mà gọi con dậy chỉ vì chuyện ấy thôi sao?”

“Ai bảo con chỉ ở có vài ngày, kiên quyết nói ngày kia đi? Bây giờ mẹ không nói với con, sau này không biết phải đợi bao lâu nữa mới được gặp con.”

“Cần gì phải phóng đại lên như vậy? Bố mẹ có thể bay về thăm con bất cứ lúc nào. Bây giờ con gái mẹ đã có tiền, bố mẹ đừng có tiếc tiền vé máy bay nữa.”

“Được rồi, suốt ngày ba hoa. Mẹ muốn nói với con một câu, đối với đàn ông, con phải dùng trái tim mà cảm nhận.”

“...”

Thấy Tư Gia Di sửng sốt, mẹ cô nghĩ rằng con gái đang cơn buồn ngủ nên không kịp tiếp thu ý tứ của mình. Thấy thời gian cũng không còn sớm, bà giúp cô kéo màn lại: “Được rồi được rồi, mẹ biết con chê mẹ lải nhải không thôi. Con ngủ đi, tóm lại cứ nhớ kĩ lời mẹ vừa nói là được.”

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Tư Gia Di mới mở mắt. Tuy rằng cô không bao giờ hiểu được suy nghĩ của người lớn, nhưng giờ phút này cô có thể chắc chắn rằng, mẹ cô chỉ có một mục đích, chính là không muốn con gái thiệt thòi.

Khi cô chuẩn bị chìm vào giấc mộng thì cửa lại bị đẩy ra một lần nữa. Đường như mẹ lại lo lắng muốn dặn dò thêm vài câu. Tư Gia Di thật sự không chịu nổi, không hề nhúc nhích, im lặng cảm giác được có người đang tới gần. Cô ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng, cô đã biết là ai, như vậy càng phải nằm yên.

Cô bị anh ôm lên, bế ra khỏi phòng sách trở lại giường mềm mại ấm áp. Một nụ hôn lướt trên môi cô, Tư Gia Di vừa muốn cử động, Diêu Tử Chính đã vội giữ chặt người đang muốn xoay người chạy trốn.

Cô nghe thấy tiếng cười bất đắc dĩ: “Lại giả vờ ngủ?”

“Bố mẹ em ngủ rồi?”

“Chẳng lẽ chưa ư? Tôi làm sao dám ôm con gái bảo bố lên giường ngay trước mặt bọn họ?”

“Lưu manh.”

Diêu Tử Chính nheo mắt nhìn cô: “Tôi còn có thể làm những chuyện hơn cả lưu manh.”

Vừa dứt tiếng anh liền chồm tới, Tư Gia Di cười không dứt ôm chần trốn xuống cuối giường. Cô vô ý đụng đổ mấy khung ảnh trên tủ đầu giường. Diêu Tử Chính nhặt từng khung ảnh lên xem, người phụ nữ này gối đầu lên bụng anh, khuôn mặt như buồn ngủ. Một tay anh luồn vào mái tóc dài của cô xoa xoa đầu cô, tay kia cầm một khung ảnh, cất tiếng hỏi cô: “Đây là?”

Tư Gia Di liếc mắt nhìn bức ảnh trong khung, đáp lời: “Mối tình đầu.”

Diêu Tử Chính đành mặt: “Bây giờ có còn liên lạc không?”

“Bây giờ em còn không biết anh ta còn sống hay đã chết.”

Vẻ lạnh lùng cuối cùng cũng tan biến. Diêu Tử Chính cầm lên một khung ảnh khác: “Đừng nói với tôi đây cũng là bạn trai cũ nhé.”

“Đây là thầy dạy võ.”

Diêu Tử Chính ngồi ở mép giường, bàn tay chậm rãi lướt qua từng khung ảnh. Dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, một bức ảnh chụp chung ngay lập tức thu hút ánh mắt của Diêu Tử Chính.

Hai cô gái kề vai bên nhau, đối diện với ống kính, cười sáng lạn hơn cả ánh mắt trời trên cao.

Vẻ mặt Diêu Tử Chính trong phút chốc trở nên trống rỗng, cảm xúc của anh giấu dưới ngọn đèn mờ. Anh che giấu rất tốt, bàn tay anh dừng lại trên bức ảnh Tư Gia Di chụp chung với Diêu Á Nam nửa giây, sau đó lướt qua nó cầm một khung ảnh khác lên: “Em từng học múa Ba lê?”

“Mẹ kể hồi bé em làm gì cũng không có tính kiên trì. Cứ lúc thì đòi học múa Ba lê, lúc lại đòi học võ, cuối cùng chẳng học được cái gì tốt cả. Diễn xuất là thứ em kiên trì học lâu nhất, hơn nữa sau này sẽ tiếp tục kiên trì. Tính cách của em chính là như thế, không dễ dàng yêu thích thứ gì, nhưng chỉ cần một khi em yêu thích, cả đời sẽ không thể nào buông tay.”

Cũng giống như yêu thương một người. Tư Gia Di nhìn người đàn ông trước mắt, trong lòng cô thầm bổ sung thêm một câu.

Khi cả hai rơi vào im lặng Tư Gia Di thường cảm thấy khó chịu. Nhưng lần này ngược lại, cô bỗng cảm thấy đôi khi cả hai chỉ cần im lặng nghe tiếng hít thở của đối phương cũng rất tốt.

Cô muốn ngủ nhưng vẫn còn lời phải nói, chỉ sợ rằng qua đêm nay sẽ không thể nói nên lời. Cô cúi đầu gọi anh: “Diêu Tử Chính.”

“Hửm?”

“Em nghĩ rằng em muốn...”

“Cái gì?”

“Đồng ý với em, buông tha cho Phương Tử Hằng.”

“...”

“ ... ”

Tư Gia Di nghe ngóng được tình hình gần đây của Phương Tử Hằng từ chỗ Phó Dĩnh.

“Vốn tôi cũng chán cái cảnh làm công cho người khác, bây giờ lại có người tình nguyện bỏ vốn giúp tôi mở toà soạn. Đây hẳn là ứng với câu ‘Hoạ phúc khó lường, làm sao biết đâu không phải là phúc.’” – nghe giọng điệu Phó Dĩnh kể lại cũng đủ biết Phương Tử Hằng vẫn có cái kiểu tự tin như vậy, không cần người khác ủng hộ, không cần người khác bầu, chỉ cần thành công.

Về nước không được bao lâu đã bắt tay vào quay bộ phim mới của đạo diễn Bành. Diễn viên chính rất ít khi có thời gian rời khỏi đoàn quay phim. Trước đây được thấy dạy diễn xuất, kỹ năng của cô đã khá lên rõ rệt, tiến độ quay phim và mọi thứ đều suôn sẻ.

Đến khi Tư Gia Di có thời gian nghỉ ngơi, Diêu Tử Chính lại bắt đầu làm việc cả ngày không về nhà. Phần lớn thời gian Tư Gia Di đều ở nhà một mình, thi thoảng anh sẽ về nhà hai ba ngày. Mỗi khi như vậy cả hai đều lười biếng cùng nhau, ôm nhau ngủ, rồi tỉnh lại. Nấu ăn mất nhiều thời gian, cô không cho anh gọi đồ ăn ở ngoài, nhưng lại giấu anh gọi điện đặt Pizza, một nửa thời gian xem phim điện ảnh, phần thời gian còn lại đều làm tình.

Cô vì anh mà học thắt caravat, có thể học đến mức đạt tiêu chuẩn nhất. Lúc cắt móng tay lại tùy ý gác chân lên đùi anh, lúc tắm không khoá trái cửa, còn đoán được lúc nào thì anh sẽ vào.

Buổi sớm trước khi anh tỉnh lại lên trang điểm, xong xuôi đâu đấy lại trở lại tư thế ngủ chờ anh tỉnh lại.

Cô cực kì ghét những lúc mình rảnh rồi lại nghe thấy anh nói: “Hôm nay tôi có việc, chờ tôi về nhà.”

Vừa đến thời gian giao ước, cô sẽ không nhận được mà gọi điện cho anh: “Quá mười hai giờ em sẽ khoá cửa.”

“Tôi lập tức về ngay đây.”

Diêu Tử Chính nói xong, ngắt điện thoại, anh cũng không biết mình đang mỉm cười, mặt mày hớn hở. Vợ đứng dậy nói vọng ra dặn dò trợ lý: “Huỷ hết lịch trình sáng mai cho tôi.”

Vừa đi đến cửa văn phòng, Diêu Tử Chính còn chưa thu lại vẻ mặt tươi cười. Anh dừng bước, ngoái đầu nhìn về phía người trợ lý từ nãy đến giờ vẫn im lặng: “Có chuyện gì?”

“Tôi chỉ có một vấn đề.” Trong ánh mắt người trợ lý ẩn giấu sự tức giận, nét ưu phiền, sự bất lực và vẻ nghi hoặc.

“ ... ”

“Diêu tiên sinh, tôi thay Á Nam hỏi anh một câu, anh định khi nào mới ra tay?”

17. Chương 17

Diêu Tử Chính lấy chìa khoá mở cửa, một bóng dáng cô gái nhỏ bé vội vã chạy đến nghênh đón anh.

Nhìn bộ dạng vội vàng đến mức không kịp xỏ cả dép lê của cô, Diêu Tử Chính cười cười định ôm vai cô: “Vội vàng đón tôi thế à?”

Không ngờ lại bị cô né qua, cô thò đầu nhìn thứ gì đó anh mang về: “Anh mua đồ ăn về à?”

“Vẫn chưa ăn tối à?”

“Hôm nay ngủ cả ngày, chẳng muốn làm gì cả.”

“Heo.”

“Anh mới là heo đấy.”

“Không, anh là hổ.”

Hiếm khi thấy người đàn ông này lộ tính trẻ con, Tư Gia Di vốn định quan sát cái tính trẻ con của anh thêm nữa. Nhưng Diêu Tử Chính vừa dứt lời đã khom người ôm lấy cô, vội vã đi đến phòng ngủ.

Tư Gia Di bị quăng xuống giường lập tức ngồi dậy kháng nghị: “Để em ăn trước đã, em rất đói.”

“Tôi cũng đói.” Anh chặn miệng cô bằng nụ hôn, nhẹ nhàng nhắm nháp môi cô.

Cảm xúc một khi đã bùng cháy không thể nào kiềm chế được, Tư Gia Di nâng tay để anh tiện cởi áo khoác của cô, nhưng vẫn không quên dặn anh: “Đừng để lại dấu hôn.”

Diêu Tử Chính đang chuẩn bị mơn trớn đầu vai trơn bóng của cô đành dừng lại, chống khuỷu tay nhìn cô, chau mày nhìn cô không nói gì. Nhận thấy ánh mắt của anh đang nhìn mình chăm chú, Tư Gia Di cảm thấy khó mở miệng, cô đành nói: “Ngày mai em có cảnh quay.”

“Cảnh giường chiếu à?” Biết anh rất thông minh, nhưng vào giây phút anh đưa ra phán đoán, Tư Gia Di vẫn hơi kinh ngạc.

Sau đó còn kinh ngạc hơn khi nghe anh nói: “Mức độ nào?”

Về mặt anh lúc nào hơi nghiêm túc, từ trên cao nhìn xuống cô, Tư Gia Di cảm thấy hơi ngượng ngùng. Cô thấp giọng nói: “Lộ toàn bộ... Lưng.” Thấy sắc mặt của anh trầm xuống, Tư Gia Di vội vàng bổ sung: “Nhưng không lộ ngực và vẫn mặc quần.”

Anh quay người nằm sang bên kia. Tư Gia Di quay đầu nhìn anh, vẫn chưa hiểu gì: “Anh giận à?”

Diêu Tử Chính không đáp.

Tư Gia Di nghiêng người sang, hai đầu gối chống xuống mặt ga trải giường quỳ trên thắt lưng anh, lấy một lọn tóc nghịch nghịch cần cổ anh: “Diêu tiên sinh lẫn lộn trong cái vòng luẩn quẩn này nhiều năm như vậy rồi, còn có tình huống nào mà anh chưa từng chứng kiến? Chỉ là hờ hững thôi, không đến mức phải làm mặt lạnh với em chứ?”

“Chia sẻ bạn gái với cả vạn người, tôi chưa từng trải qua chuyện như vậy.”

Từ lúc nào mà vẻ mặt lạnh lùng của người đàn ông này cũng khiến người ta thấy thú vị? Tư Gia Di hôn cằm anh: “Quan hệ của chúng ta lúc này vốn đâu phải người yêu.”

Cô thấy vẻ mặt Diêu Tử Chính khi nghe thấy những lời này hơi thay đổi, không ngoài dự đoán của cô, giấy tiếp theo anh ôm đầu vai cô lật người lại, một lần nữa chiếm thế thượng phong. Chóp mũi anh như vô tình cọ cọ lên má cô: “Vậy em nói xem, quan hệ giữa chúng ta bây giờ là gì?”

“Không nói cho anh.”

“Không nói?”

Đối mặt với sự uy hiếp của anh, Tư Gia Di cười khanh khách. Cô hạ quyết tâm nhất định không nói cho anh, lại thấy anh cúi đầu xuống. Tư Gia Di đẩy bả vai anh, nhưng sức lực nhỏ bé lại như nghênh đón khiến Diêu Tử Chính chau mày rồi cười rộ lên: “Anh không ngại ‘Tự kiểm nghiệm’ để cho em biết, rốt cuộc quan hệ giữa chúng ta là gì?”

Tư Gia Di kéo chân để ngăn cản lại bị anh cắn góc chân. Cô không những không thể ngăn cản anh, ngược lại còn bị anh tách hai chân. Đầu óc Tư Gia Di bắt đầu trở nên mơ màng, nhưng cô vẫn không quên nhắc nhở anh: “Không được để lại dấu hôn.”

Càng là chuyện không thể, anh lại càng thích làm ngược lại.

“Chỗ này.” Anh hôn môi cô, trần trọc xâm chiếm khoang miệng cô.

“Chỗ này.” Anh vùi đầu xuống ngực cô, nhẹ nhàng cắn mút.

“Chỗ này nữa.” Anh tách hai chân cô, để hai chân cô ôm lấy thắt lưng anh.

“Chỗ này.” Ngón tay anh tiến vào nơi khiến người ta mất hồn kia, nhẹ nhàng ra vào.

“Còn chỗ này nữa.” Anh chỉ lên ngực cô, đúng chỗ trái tim cô đang đập trong lồng ngực.

“Tất cả đều thuộc về tôi.”

Tư Gia Di cảm thấy mình nên tức giận. Cô biết rõ anh sẽ không đối xử dịu dàng với cơ thể phụ nữ, nhưng dưới sự đụng chạm của anh, cơ thể cô đã nhũn ra như nước, chìm đắm vào những lời đường mật của anh. Cô vẫn kiên nhẫn nói: “Hình như anh thật sự thích em.”

Anh không nói gì chỉ mỉm cười, vẫn không ngừng luật động. Vẻ mặt của anh đã hơi mơ hồ: “Thế còn em? Em yêu tôi sao?”

Tư Gia Di ngâm người trong bồn tắm lớn, trong làn nước ấm áp thoải mái thở dài.

Một cơ thể rắn chắc ôm sát cô: “Suy nghĩ chuyện gì thế?”

Vừa quay đầu đã nhìn thấy khuôn mặt của Diêu Tử Chính, trong đầu Tư Gia Di bỗng xuất hiện một suy nghĩ: có lẽ cô muốn cả đời được ở chung với người đàn ông này như vậy giờ, cả đời đều ở chung một chỗ...

Tư Gia Di lắc đầu, ngẫm nghĩ rồi hỏi ngược lại anh: “Có nhớ ngày 19 tháng sau là ngày gì không?”

Sắc mặt Diêu Tử Chính đột nhiên trầm xuống. Không hiểu tại sao nghe câu hỏi này trái tim của anh như nhảy dựng lên. Nhưng một lát sau anh liền nở nụ cười: “Đương nhiên.”

Tư Gia Di quan sát khuôn mặt anh rất kĩ. Vẻ mặt cổ quái của người đàn ông này vừa rồi khiến cô hoài nghi, thật ra anh không hề nhớ ngày kỉ niệm ấy: “Nhớ thật sao?”

Diêu Tử Chính mỉm cười giả ngốc, nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của cô đang nhìn mình, anh cúi đầu lướt qua khoe môi cô: “19 tháng 5 năm ngoái, em đi nhờ xe của Quý Khả Vi. Ngày hôm ấy hẳn là ngày chúng ta gặp mặt nhau chính thức.”

Vết nhăn giữa trán cô cuối cùng cũng giãn ra, tìm một tư thế thoải mái dựa vào lòng anh: “Kỉ niệm một năm quen nhau, Diêu tiên sinh có chuẩn bị thứ gì ý nghĩa cho em không?”

Chân tay cô nghịch ngợm trên người anh lúc này quả thực rất vô lại. Diêu Tử Chính lại dường như đang hưởng thụ, một bên ôm cô nói: “Tôi chuẩn bị bất ngờ. Nếu đã là bất ngờ, em nên biết trước là có ý nghĩa hay không nhé.”

Hai từ “bất ngờ” anh nói khiến Tư Gia Di mong đợi rất nhiều. Chỉ tiếc trong thời gian đó cả hai đều bận, đến tận ngày 19 tháng 5 Tư Gia Di vẫn không có cách nào xin đoàn làm phim nghỉ cả. Đến lúc đồng hồ Thụy Sĩ giao đến nơi, cô đành phó thác trợ lý đi nhận đồ.

Có lẽ bởi vì tâm trạng sốt sắng, từ lúc bắt đầu diễn đến cảnh cuối Tư Gia Di đều diễn thuận buồm xuôi gió. Cuối cùng cũng quay đủ cảnh phim yêu cầu, đạo diễn vô cùng vừa lòng, nói luôn: “Kết thúc quay sớm.”

Tư Gia Di chạy về nhà thay bộ lễ phục, Diêu Tử Chính phái xe tới nhà đón cô đến nhà hàng như đã định. Nhà hàng không có một khách nào, Tư Gia Di ngồi một mình ở một bàn chính giữa phòng ăn. Bởi vì sự bất ngờ anh hứa trước trong đêm nay mà cô có chút mong đợi.

Cô không ngờ được mình lại không đợi được Diêu Tử Chính.

Tư Gia Di đợi chán muốn chết đành nghịch hộp quà trong tay. Cô mở nắp hộp, ngơ ngác nhìn chiếc đồng hồ mới tinh đã điểm bảy giờ. Cuối cùng cô chẳng thể kiềm chế nổi, định mở di động gọi cho Diêu Tử Chính, mới định ấn gọi chuông điện thoại đã vang lên. Là Diêu Tử Chính gọi đến. Cô bắt máy rất nhanh: “Tại sao anh vẫn chưa...”

Quả nhiên ở đầu máy bên kia Diêu Tử Chính chẳng hề giải thích mà cắt ngang lời cô: “Lập tức về nhà.”

“Hả?”

“Ngay lập tức!!!”

Tư Gia Di chưa bao giờ bị người đàn ông này gắt lên như thế nên kinh sợ, thở hổn hển nói không nên lời. Cô ngồi ngây ngốc ra đó một lúc lâu, rốt cuộc Diêu Tử Chính cũng chuyển giọng mềm mại: “Gia Di, hãy

nghe anh nói. Từ giờ phút này trở đi, bất luận ai gọi đến cũng đừng nghe, tắt di động đi, đừng mở TV hay máy tính, cũng đừng đi đâu hết. Về thẳng nhà, tôi sẽ đến nhà nói rõ mọi chuyện với em.”

“ ... ”

“ ... ”

“...Được.”

Cuối cùng cũng thuyết phục được cô nghe lời, Diêu Tử Chính ngắt máy rồi đi ra ngoài.

Lại bị người phụ nữ phía sau ngăn lại: “Bây giờ anh đến gặp cô ta làm gì? Muốn ném đá xuống giếng hay vẫn muốn tiếp tục sắm vai người tình thần thánh? Điều vô dụng cả thôi, em đã chuyển hết những tài liệu trong máy tính của anh cho tổng biên tập rồi, những tài liệu trong đó đủ để đẩy cô ta vào chỗ chết. Anh không đủ bản lĩnh khiến cả đời này cô ta không nghe điện thoại không xem TV, cả đời này không biết gì đâu.”

Diêu Tử Chính không nhìn cô ta, nửa con mắt cũng không thèm nhấc lên. Gạt cánh tay đang ngăn cản của cô ta rồi tiếp tục đi ra cửa.

Quý Khả Vi nhìn bóng dáng dứt khoát của anh, bật cười: “Nếu không phải em tận mắt nhìn thấy anh thu thập những tư liệu về cô ta, em cũng suýt bị anh lừa, cho rằng anh thật sự yêu cô ta. Người phụ nữ này quả đúng là đáng thương, bị anh đùa bỡn như vậy, em bỗng thấy thông cảm với cô ta. Có lẽ em nên đến đó cùng anh, đối mặt để thức tỉnh cô ta...”

Càng đi xa, bước chân của người đàn ông càng trở nên nặng nề.

Quý Khả Vi chưa từng thấy người đàn ông này dùng ánh mắt ngoan độc như vậy nhìn mình. Ánh mắt ấy như một con dao rọc giấy sắc lẹm đâm thẳng vào tim, thế nhưng càng đau đớn càng khiến cô ta không nể hủ gì: “Đừng quên hôm nay là ngày giỗ của em gái anh. Em giúp anh tung tin tức này ra ngoài vào một dịp đặc biệt như hôm nay, anh không cảm ơn em, lại còn oán trách em ư?”

Trong mắt anh lúc này có rất nhiều cảm xúc đang lướt qua, nhanh đến nỗi Quý Khả Vi không thể bắt kịp. Cuối cùng anh cũng khôi phục về bình tĩnh, giọng nói hờ hững và trầm thấp: “Bây giờ vẫn thời cơ vẫn chưa chín muồi, em làm như vậy chính là phá hỏng chuyện của tôi.”

Diêu Tử Chính nói một cách bình thản, bình thản đến nỗi dường như khiến người khác tin là thật. Nhưng Quý Khả Vi rất hiểu rõ người đàn ông này, bởi vì quá hiểu cho nên sợ hãi, sợ hãi đến mức cô chẳng còn sức lực mà ngăn cản, đành trở mắt ra nhìn anh chạy như điên rồi đi.

Quý Khả Vi lâm vào hoảng sợ không thể giải thoát, cũng không thể đưa tay đóng cửa. Cánh cửa cứ mở rộng như vậy, trong phòng khách không còn ai, chỉ còn lại mình cô tự thì thầm: “Anh không thể yêu cô ta thật lòng, không thể...”

18. Chương 18

Lúc Tư Gia Di sắp rẽ vào khu phố nhà mình bỗng phát hiện có một chiếc xe đi theo phía sau.

Chiếc xe kia càng tiến sát, Tư Gia Di lại nhún chân ga. Nhưng tình hình giao thông không tốt lắm, muốn đi nhanh cũng chẳng hơn được bao nhiêu, đành dẫn chiếc xe phía sau đi lòng vòng.

Cô ở khu phố này nhiều năm, sớm đã thông thuộc đường ở nơi đây. Cô chạy lòng vòng đến lúc cắt đuôi được chiếc kia mới yên tâm, lái xe quay trở về nhà.

Cô không ngờ phóng viên đã sớm chầu chực trước cửa nhà cô ôm cây đợi thỏ.

Mấy tháng gần đây, hiếm khi Tư Gia Di thoát được khỏi vòng vây của phóng viên. Nhưng lần đầu tiên cô gặp tình huống như ngày hôm nay, phóng viên nhiều hơn cả lần đầu tiên cô tham gia lễ trao giải. Lối cảnh

báo của Diêu Tử Chính văng vẳng bên tai, Tư Gia Di không kịp giải thích những nghi vấn đang dấy lên trong lòng cô lúc này. Cô vội vàng quay đầu xe, đi thẳng ra đường lớn.

Cô nhìn qua gương chiếu hậu, có người đã phát hiện ra xe của cô, không ngừng hét tên cô rồi chạy về phía này. Tư Gia Di liên tục tăng tốc, đúng giây phút cô chuẩn bị rẽ vào một lối ngoặt phía trước thì đột nhiên có người xông ra. Người này muốn chặn đường của cô, tay vẫn còn cầm máy ảnh bấm liên tục. Trong tình thế cấp bách, Tư Gia Di bẻ tay lái, xe rẽ ngoặt sang một bên đường rồi chấn động mạnh, sau đó âm thanh va chạm lớn vang lên.

Đầu óc Tư Gia Di bỗng mơ màng, cô mơ hồ nghĩ: Chắc là đâm vào giải phân cách rồi.

Cùng với âm thanh túi khí an toàn mở ra, Tư Gia Di dần mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại, Tư Gia Di nhận ra mình đang ở bệnh viện, bởi xung quanh cô toàn mùi thuốc khử trùng.

Tay chân cô có thể cử động nhưng đầu óc vô cùng choáng váng, cổ bị đặt nẹp không thể động đậy được. Đầu giường bệnh của cô có tiếng máy chạy ù ù. Trong màn đêm có bóng người đi về phía cô, bước đi chậm rãi. Tư Gia Di giật mình, nhìn theo hướng âm thanh phát ra, ngỡ ngàng khi thấy một cơ thể cao lớn. Nhưng cô vẫn vô thức nói: “Diêu Tử Chính?”

Diêu Tử Chính đi đến bên giường bệnh, dưới ánh trăng mờ lung mờ ảo, anh xoa đầu cô.

Sự bình tĩnh của anh lúc này khiến người ta có thể yên tâm, nhưng cô vẫn muốn hỏi một câu: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hãy tin tôi, đừng hỏi gì cả.”

Câu nói đã chặn họng cô.

Sau đó cô ở nhà dưỡng bệnh vài ngày, thật ra so với chuyện nói cô là bệnh nhân, chẳng thà gọi cô là phạm nhân còn hơn. Ở tạm một biệt thự ở ngoại ô của Diêu Tử Chính, tivi chỉ bắt được vài kênh, cũng chẳng có internet.

Cả hai cùng nghỉ ngơi, phần lớn là hai người ở bên nhau.

“Tại sao trước đây chưa từng nghe anh nói có một ngôi biệt thự đẹp thế này?”

“Chỉ khi nào thật phiền lòng tôi mới đến đây nghỉ xả hơi vài ngày. Từ sau khi ở cùng em, rất ít khi tôi cảm thấy buồn phiền.”

Tư Gia Di thích nghe những câu thế này, nhưng vấn đề xảy ra trước đó khiến cô không kìm được hỏi anh: “Khi nào chúng ta về thành phố?”

“Nghỉ ngơi vài ngày với tôi cũng không thích à?”

“Thường ngày anh còn bận rộn hơn em. Bây giờ nghỉ ngơi rảnh rồi như vậy làm sao anh chịu được?”

“So với công việc, em vẫn quan trọng hơn.”

Tư Gia Di nhận thấy người đàn ông này nói chuyện rất cẩn trọng, trong lòng cô lại thầm nghĩ, anh rất có tương lai làm chuyên gia đàm phán.

Cô đeo nẹp cổ nên ăn cơm hay thay quần áo rất khó khăn. Diêu Tử Chính tự nguyện giúp cô, làm chuyện nào cũng hoàn hảo, chăm sóc cô vô cùng chu đáo. Tư Gia Di cảm thấy đây là lần đầu tiên cô chính thức bước vào cuộc sống của người đàn ông này.

Thì ra anh cũng thích ăn sô cô la của hãng đó.

Thì ra khả năng bếp núc của anh thật tệ, ngoài làm salad ra thì những món khác đều thất bại thảm hại.

Thì ra không phải anh thuận tay trái từ khi còn nhỏ mà do anh tập thành thói quen. Bởi thời niên thiếu anh bị người bác đánh dẫn đến tổn thương dây thần kinh tay phải.

Thì ra anh không hề am hiểu cách phối caravat. Tư Gia Di phải phối sẵn caravat với áo sẵn đó để anh tiện dùng.

Thì ra chỉ cần anh ở nhà thì đều đi chân đất, không bao giờ xỏ dép lê.

Thì ra anh chưa từng xem qua bộ phim điện ảnh đầu tiên của công ty mình.

Thì ra con người cao ngạo như anh chỉ cần lộ cái tính trẻ con ra sẽ khiến người khác... Tim đập thình thịch.

Ánh mặt trời trên cao khiến thời tiết ấm áp. Tư Gia Di đang tựa người bên cửa sổ sát đất phơi nắng thì nghe thấy tiếng bước chân. Tư Gia Di vừa nghiêng đầu nhìn, anh đeo cho cô một chiếc kính râm: “Ánh mặt trời rất độc, đừng để mắt bị tổn thương.”

“Anh vừa đi đâu?”

“Đi mua vài thứ lặt vặt.”

“Đồ ăn à?”

“Hình như gần đây em béo lên không ít, vẫn muốn ăn thêm à?” Mặc dù anh nói thế, nhưng lại quay ra phòng khách, xách một túi đồ ăn vặt đến đây.

Tư Gia Di khá thèm ngủ, cũng tăng cân. Nhưng cô có lý do chính đáng: “Vai diễn mới của em cần tăng cân. Mồm mồm một chút mặc sườn xám mới đẹp.”

“...”

“Đúng rồi, anh có hỏi bác sĩ xem bao giờ em mới được bỏ nẹp cổ không? Em phải trở về quay bù, bộ phim đã chậm tiến độ lắm rồi, chậm nữa là em chịu trách nhiệm được đâu.”

“Không sao cả, lần trước tôi gặp đạo diễn Bành, ông ấy nói bảo em nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho tốt. Thậm chí ông ấy còn bảo muốn đến thăm em đấy.”

Tư Gia Di không tưởng tượng được vị đạo diễn nổi tiếng ấy lại hạ giọng bảo muốn đến thăm cô.

Cô càng không ngờ được, người đầu tiên đến thăm cô không phải là đạo diễn Bành.

Khi tiếng chuông cửa vang lên, Tư Gia Di đang xem tivi chán đến mức sắp chết. Diêu Tử Chính đã rời khỏi nhà, cô không thể không tự mình đứng lên mở cửa.

Nhìn qua mắt mèo trên cửa ra ngoài, người cô nhìn thấy là...

Quý Khả Vi.

Tư Gia Di do dự hồi lâu mới mở cửa. Quý Khả Vi đứng ngoài cửa nhìn cô chăm chăm khiến cô đỏ mặt, nhưng cô ta vẫn nở nụ cười: “Xem ra khoảng thời gian này đúng là đã nghỉ ngơi rất tốt.”

“...”

“Sao thế? Không mời tôi vào nhà sao?”

Mặc dù Tư Gia Di vẫn lùi nửa bước để cô ta vào, ánh mắt vẫn đầy vẻ cảnh giác chưa từng thả lỏng. Đối với vẻ mặt của cô, Quý Khả Vi chỉ cười nhàn nhạt, thông thả bước vào cửa: “Căn nhà này vẫn y như trước nhỉ, đồ gia dụng cũng không hề thay đổi.”

Những lời này nghe cực kỳ chói tai, Tư Gia Di miễn cưỡng nhếch miệng nói mới vị khách không mời mà đến này: “Quý tiểu thư, cô đang dùng thân phận bạn gái cũ đến nơi đây để đánh giá chốn yêu đương cũ của hai người đấy ư?”

Quý Khả Vi chau mày, nhưng rõ ràng tâm trạng của cô ta vẫn rất ổn, thoải mái ngồi xuống sofa: “Yên tâm đi, tôi không có ý gì khác, chỉ đơn giản là cảm thán một câu mà thôi. Tôi từng chứng kiến miệng lưỡi sắc bén của cô, nên cũng chẳng dám cãi nhau với cô một lần nữa. Chẳng là hôm nay thời tiết rất tốt, mà tôi lại chẳng có lịch trình công việc. Nhân rồi đơn giản là buồn chán, cho nên tôi định đi thăm bạn bè, vừa

đúng dịp đi ngang qua nơi này. Tôi còn đang nghĩ không biết có phải cô ở đây hay không. Nghĩ là làm, tôi liền đến xem, chẳng ngờ kết quả là tôi đoán đúng.”

Nói xong cô ta đột nhiên ngược mắt, liếc nhìn Tư Gia Di đầy ý tứ: “Nói thật, tôi thật sự ghen tị với cô. Bởi vì cô chẳng cần tốn nhiều tâm sức đã có thể cướp được người đàn ông của tôi. Cũng như lúc này, khi dư luận bên ngoài đang xôn xao thì cô lại được anh ấy cất giấu ở một nơi an toàn như nơi đây, tự do tự tại. Hẳn là có rất nhiều người phụ nữ cũng hy vọng có người đàn ông đối xử tốt với mình như vậy.”

Đây là ngưỡng mộ ư? Trong mắt cô ta đầy sự châm chọc và vẻ mặt khẩu thị tâm phi. Tư Gia Di đã nhìn thấu bộ mặt cô ta. Ánh mắt kia khiến người ta cảm thấy trông mình rất buồn cười. Cho dù ai bị nhìn kiểu này cũng sẽ muốn chấm dứt nhanh mọi chuyện: “Có chuyện gì thì nói thẳng đi. Cái gì mà ‘dư luận bên ngoài đang xôn xao’?”

Quý Khả Vi nhún vai, sự châm chọc trong mắt cô ta càng sâu, giọng điệu càng trở nên thoải mái: “Chuyện cần biết thì một ngày nào đó tự cô sẽ biết. Anh ấy đã cảnh cáo tôi, anh ấy bảo tôi không được phá hỏng việc của anh ấy.”

Tư Gia Di không kiềm chế được, hừ lạnh một tiếng: “Thì ra lời nói của cô Quý đây thật đi vào lòng người. Nếu cô cho rằng, chỉ vì cô chạy tới đây hót vài ba câu vô vị thì tôi sẽ chạy đến tìm và làm ầm ĩ lên với anh ấy thì cô sai hoàn toàn rồi đấy.”

Tư Gia Di không biết sắc mặt Quý Khả Vi thay đổi nhanh chóng trong phút chốc có phải là do bị đoán đúng tim đen hay không. Bởi vì dường như chỉ sai giây lát, cô lại khôi phục lại vẻ mặt không muốn tranh cãi: “Cô nghĩ nhiều quá rồi, tôi thật sự muốn nói với tư cách bạn bè, tôi không lừa cô. Nếu không ngại cô có thể đi cùng tôi, người bạn này của tôi, có khi cô còn biết rõ hơn ấy chứ.”

Cụm từ nổi bật trên các tạp chí là “Bị đặt gia thế” của một ngôi sao nữ trẻ chính là sự kiện chấn động độc nhất vô nhị. Mặc dù đã trôi qua được một thời gian nhưng vẫn không ngừng gây bão trong dư luận. Dưới tốc độ truyền bá kinh người của Internet, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, “Bị đặt gia thế” chính là chủ đề nóng nhất hiện nay. Bởi thế hầu hết những thông tin về người thân, bằng cấp, gia cảnh và thậm chí cả tin đồn từng đụng chạm dao kéo của nữ minh tinh này đều bị người ta đào bới. Dường sự lại biến mất tăm mất tích, công ty quản lý đang rất cố gắng bưng bít mọi chuyện.

Nhưng mấy ngày gần đây, sự kiện ấy dường như có chuyển biến. Tờ tạp chí nổi tiếng kia bị tố cáo “Tung tin bán đứng, giao dịch ngầm giúp một số công ty chèn ép nghệ sĩ nhà khác” như lời đáp trả tin tức kia. Toà soạn tung tin tức kia cũng bị cục nghệ thuật điều tra, khó mà bảo đảm sự an toàn, nữ ngôi sao kia cũng được rất nhiều nghệ sĩ đứng ra bảo vệ, trong đó không thiếu những diễn viên gạo cội nổi tiếng. Cùng lúc đó công ty quản lý tung chứng cứ bác bỏ tin đồn lâu nay.

Công chúng như người đi trong sương mù, giới giải trí càng thêm hỗn loạn. Người nào đó đang ngồi trong văn phòng, vừa nói chuyện với đạo diễn, vừa nghe điện thoại cầu cứu của tổng biên tập tạp chí kia.

“Điều tiên sinh, tin tức là do nghệ sĩ công ty anh gửi cho tôi, còn chính tôi là người cho phép công khai tin tức đó, không nên để liên lụy đến cả toà soạn. Anh làm như vậy là muốn đẩy tôi vào chỗ chết đấy ư?”

Người nào đó cất giọng lạnh lùng như gió thoảng: “Có một số người, nếu không lột da tróc thịt sẽ không chịu dễ dàng ngoan ngoãn.”

“Mọi chuyện đều nằm trong tay Điều Tử Chính cậu, tôi không còn gì để nói. Cậu ra điều kiện đi.”

Điều Tử Chính khẽ cười:

“Thứ nhất, tôi muốn trang nhất tập san tuần tới của các anh phải đăng tin xin lỗi và làm rõ sự việc.”

“...”

“Thứ hai...”

...

...

Khi cuộc điện thoại sắp chấm dứt, di động bên cạnh máy bàn trên bàn làm việc của Diêu Tử Chính đổ chuông. Diêu Tử Chính không nghe mà liếc mắt nhìn biểu tượng trên màn hình di động, vẫn tiếp tục không nghe. Nhưng chỉ một lát sau, di động lại đổ chuông lần nữa. Kiên trì như vậy, Diêu Tử Chính ngắt điện thoại với tổng biên tập của tờ tạp chí kia, nhận cuộc gọi từ di động.

Anh không nói câu nào.

Đối phương bị ép nên không thể không mở miệng trước: “Đoán xem bây giờ em đang ở đâu.”

“Có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

“Quả nhiên là người yêu, hai người các anh đến cả lời nói cũng giống hệt nhau.”

“Em đi gặp cô ấy?”

“Thật chẳng giấu được anh chuyện gì. Vậy anh lại đoán xem, em làm như vậy để làm gì?”

Diêu Tử Chính đứng bật dậy, bước nhanh về phía cửa văn phòng. Đến lúc này sự tức giận như con sóng cuộn trào mà anh thể hiện trong giọng nói: “Quý Khả Vi, không nên thách thức giới hạn tha thứ của tôi.”

“Anh phải đối phó với đối thủ của anh trước rồi hay tới đối phó với em...”

Giọng điệu bị chọc giận của người phụ nữ đột nhiên chuyển biến, trong giọng nói dường như có ý cười: “Hôm nay em vốn định đến thăm Diêu Á Nam. Anh giỏi đoán lòng người như vậy, thế thì anh thử đoán xem, nếu để cô ta nhìn thấy mộ phần của Diêu Á Nam, cô ta sẽ phản ứng thế nào?”

Không đợi anh kịp nói gì, Quý Khả Vi đã ngắt điện thoại.

19. Chương 19

Diêu Tử Chính chạy xe đến thẳng vùng ngoại ô.

Di động của Tư Gia Di từ ngày gặp chuyện không may đã bị anh tịch thu, trong biệt thự cũng không lắp đặt máy bàn. Bây giờ không liên lạc được với cô, Diêu Tử Chính cảm nhận được một nỗi sợ hãi mà trước nay chưa từng có.

Tới cổng biệt thự, thẳng xe gấp, hai ba bước đã mở được cửa vào nhà, nhìn phòng khách trống trải, Diêu Tử Chính sững sốt mấy giây, bỗng nhiên bật cười.

Bây giờ anh đang làm gì vậy? Thật nực cười...

Diêu Tử Chính thông dong ngồi trở lại sofa, bấm số di động của Quý Khả Vi. Phía bên kia không nhận điện thoại, cuộc gọi của anh liền chuyển sang hộp thư thoại.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang vọng khắp phòng: “Nếu em đã cam tâm tình nguyện thay tôi nói ra sự thật khó mở miệng kia, vậy... xin cứ tự nhiên. Thực ra, lúc trước tôi cũng đã nghĩ tới, nếu bí mật bị tiết lộ, tôi phải vứt bỏ cái kế hoạch đó thôi, phải chăng lúc đó tôi có thể đơn thuần yêu cô ấy mà không cần toan tính gì cả?”

Nói xong, cúp máy, Diêu Tử Chính nhìn khuôn mặt của mình được phản chiếu trên màn hình đã tắt ngấm của di động, chân tình giả ý, có khi ngay cả chính bản thân anh cũng không phân biệt rõ.

Cửa lớn chưa kịp đóng, không biết từ khi nào đã vang lên tiếng bước chân, thanh âm càng ngày càng rõ, Diêu Tử Chính khôi phục tinh thần rồi quay đầu nhìn lại...

Tư Gia Di với vẻ mặt phức tạp đang đứng cạnh cửa, thấy người đàn ông này nhìn mình, bước chân của cô hơi chậm lại, rồi ngay sau đó đột nhiên chạy nhanh lên, chạy như điên về phía anh. Diêu Tử Chính đứng lên ngay lập tức, người con gái mạnh mẽ nhào vào lòng anh, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng anh.

“Vừa rồi đã đi đâu?” Tư Gia Di nghe thấy anh hỏi mình.

“Tôi đi gọi điện thoại ở siêu thị gần đây. Những chuyện xảy ra mấy ngày nay, người đại diện đã nói cho tôi biết hết rồi”, Thanh âm rầu rĩ của Tư Gia Di, nghe không ra cảm xúc gì, “Vì sao lại tốt với tôi như vậy?”

Bàn tay của người đàn ông vuốt ve mái tóc của cô, động tác nhẹ nhàng, tiếng nói thì ôn hòa : “Những tin tức mà giới truyền thông lấy được rõ ràng là do đội ngũ PR của chúng ta và nhóm lập kế hoạch để lộ ra ngoài, thân là giám đốc kế hoạch của công ty, những chuyện này đều thuộc trách nhiệm của tôi.”

Dường như Diêu Tử Chính nghe thấy tiếng cô cười: “Vậy mà tôi còn tưởng rằng anh sẽ nói, bởi vì anh yêu tôi.”

Diêu Tử Chính nghe xong cũng bật cười, càng ôm cô chặt hơn, gò má của Tư Gia Di vùi vào ngực anh, thuận thế dựa sát vào anh hơn. Ánh sáng buổi chiều chiếu vào khung cửa sổ, bên trong là không gian yên bình của hai người đang ôm nhau, di động đặt trên bàn trà của Diêu Tử Chính im lặng báo có tin nhắn_____

“Tiểu Ngụy nói lúc trước anh đã từng nói với cô ấy, khoảnh khắc mà cô ấy bắt đầu yêu anh, chính là lúc khởi đầu cho số kiếp “vạn kiếp bất phục” của cô ấy. Diêu Tử Chính, tôi đã bắt đầu mong chờ ngày đó sẽ đến.”

Kí tên: Quý Khả Vi.

Mấy ngày gần đây, những scandal đẩy Tư Gia Di lên đầu sóng ngọn gió rất thu hút sự chú ý của mọi người, fan không giảm ngược còn tăng lên, nghiêm nhiên đã trở thành bà hoàng trong các đề tài bàn luận, mọi người đều ca thán: Lại thêm một nữ minh tinh scandal càng nhiều thì càng nổi tiếng.

Cùng hợp tác với đạo diễn Bành trong bộ phim mới “Phong Hỏa” sau hơn một tháng đã đóng máy. Mùa hè nóng bức đã đến, cuối cùng Tư Gia Di có thể nhàn rỗi mà ở nhà, người đại diện thay cô từ chối một số kịch bản phim, anh ta giải thích có chút ngang ngược: “Bây giờ cô nổi tiếng rồi, không nên tùy tiện nhận tiếp vai diễn, sắp tới đây cô nên chụp hình quảng cáo đi, tham gia một số hoạt động, vừa thoải mái lại vừa có thể làm gia tăng tỉ suất người xem, nếu phản ứng dành cho bộ phim “Phong Hỏa” đủ tốt, kịch bản hay tự nhiên sẽ tìm đến cửa, cát-sê của chúng ta cũng sẽ được tăng lên, cô nói có đúng không?”

Lúc không nổi danh, thì liệu mạng nhận công việc, rất sợ nếu có chút buông lỏng sẽ bị người xem hoàn toàn quên lãng, sau khi nổi tiếng, trái lại càng muốn có nhiều không gian riêng tư, lại càng không muốn bị chú ý tới _____ Tư Gia Di cũng không có khả năng thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn này. Cô nhàn rỗi trải qua mùa hè khắc nghiệt. Diêu Tử Chính vẫn như trước đây, bận rộn với những công việc của công ty, thường xuyên không ở trong nước, nhưng Tư Gia Di vẫn luôn nhận được các món quà gửi từ nước ngoài về.

Có khi là một chai rượu ngon, có khi là thú nhồi bông số lượng có hạn: “Mấy con Snoopy anh gửi cho tôi sắp không còn chỗ để rồi, sao anh còn chưa về?”

Anh ở bên kia đại dương, thanh âm lộ vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn êm tai: “Sao? Nhớ tôi?”

“Nếu tôi nói nhớ anh, có phải anh sẽ lập tức mua vé máy bay trở về không?”

Anh trầm mặc trong phút chốc, Tư Gia Di đột nhiên có chút hoảng sợ cô phát hiện yêu cầu mình nói ra bốc đồng đến cỡ nào, hậm hực mà đổi giọng: “Vâng, nhớ anh. Nhưng mà công việc vẫn quan trọng hơn, tôi hiểu mà.”

Ngoại trừ cha mẹ, Phó Dĩnh, Diêu Tử Chính, người liên lạc với cô thường xuyên nhất, không phải người đại diện thì chẳng còn ai cả, người đại diện thỉnh thoảng nói một chút chuyện công ty với cô, dĩ nhiên, còn có chuyện của Diêu Tử Chính. Cách ngày gọi điện cho Diêu Tử Chính, người đại diện có nói với cô: “Hôm nay tôi tình cờ nghe được trợ lý của Diêu tiên sinh đặt vé máy bay cho Diêu tiên sinh, đoán chừng một hai ngày nữa Diêu tiên sinh có thể sẽ về nước.”

Tư Gia Di không khỏi nhớ tới câu nói đùa kia của mình: nếu tôi nói nhớ anh, có phải anh sẽ lập tức mua vé máy bay trở về không?

Cô bật cười lắc đầu, trong lòng ngọt ngào.

Đây là nhà trọ mới của cô, ngoại trừ Diêu Tử Chính và Phó Dĩnh, không ai biết địa chỉ này, tạm thời không cần lo lắng mấy tay chó săn. Có điều ở trong nhà trọ mới hai ngày nay, dường như mỗi phút mỗi giây Tư Gia Di đều nghĩ đến, chuông cửa có thể vang lên ngay sau đó, chỉ cần mở cửa là có thể thấy một Diêu Tử Chính phong trần mệt mỏi đứng trước mặt hay không?

Nhưng khi chuông cửa reo thật, Tư Gia Di kích động mà chạy tới, mở cửa ra người cô nhìn thấy lại là _____
Phương Tử Hằng...

Trong lúc Tư Gia Di đang sửng sốt, Phương Tử Hằng bỗng nhiên giữ chặt cánh cửa, rất sợ cô không muốn gặp...

“Anh rất vất vả mới hỏi được địa chỉ của em từ chỗ Phó Dĩnh, em xem anh vất vả tìm em như vậy, hãy nghe anh nói khoảng vài phút thôi, được không?”

Tư Gia Di do dự chốc lát, im lặng kéo cửa ra một chút, để cho anh ta vào nhà.

Nhưng Phương Tử Hằng gấp đến độ trực tiếp đứng ngay cửa mà nói luôn: “Người góp vốn cùng với anh đã bốc hơi rồi, vì đang bắt đầu làm tập san mới, về cơ bản bây giờ anh đã khuynh gia bại sản, nhưng cái hố này càng đào càng lớn, không chỉ toàn bộ tiền của anh đều dốc vào đó, anh còn rất nhiều chủ nợ nữa... Anh không thể để tình trạng này tiếp tục chuyển biến xấu thêm, Gia Di, bây giờ người duy nhất có thể giúp anh chính là em, Gia Di, coi như anh cầu xin em, giúp anh lần này đi.”

“...”

“...”

“Anh muốn mượn bao nhiêu?”

Trước nay Tư Gia Di mù tịt đối với chuyện đầu tư, trước đây khi người đại diện nhắc tới tiền cát-sê có vấn đề, bình thường cô đều cười cho qua chuyện. Bây giờ cần gấp một số tiền lớn như vậy, Tư Gia Di hơi lúng túng...

Buổi tối ngày hôm đó Diêu Tử Chính về nước giống hệt như dự đoán của cô, Tư Gia Di cảm thấy cô cần biểu hiện vẻ kinh ngạc vui mừng một chút, nhưng trong đầu, toàn là chuyện tiền bạc.

Trong lòng rối rắm rất lâu, cơ hồ sắp đi vào giấc ngủ cô mới cố lấy dũng khí mở miệng với người bên gối.

“Diêu Tử Chính.”

“Sao?”

“...”

“...”

“Có thể cho tôi mượn một ít tiền không?”

Bởi vì trong phòng ngủ chỉ có ánh sáng của một chiếc đèn bàn, Tư Gia Di không xác định được trong khoảnh khắc cô mở miệng, chính mình có phải đã nhìn thấy vẻ mặt u ám của người đàn ông trước mắt này hay không...

Nhưng chỉ trong thời gian một cái chớp mắt nhìn lại, sắc mặt của Diêu Tử Chính, vẫn khá trầm tĩnh:
“Mượn bao nhiêu?”

20. Chương 20

Tư Gia Di chuyển tiền vào tài khoản của Phương Tử Hằng, không tới năm phút sau đã nhận được điện thoại của anh.

“Gia Di, cảm ơn...”

Khác với âm thanh kích động đến nổi run rẩy của Phương Tử Hằng thì giọng nói của Tư Gia Di lại bình tĩnh như nước:

“Năm đó, tôi vì kéo Diêu Á Nam ra khỏi phòng của tên háo sắc có tiền có thế kia, nhất thời xúc động lấy bình rượu đập hắn, hắn liền sử dụng mối quan hệ để cấm túc tôi cả một năm, trong một năm đó, ngay cả người đại diện cũng chẳng thèm để ý tới tôi, thì càng phải nói tới thái độ của ông chủ đối với tôi có bao nhiêu tồi tệ, lúc đó Phó Dĩnh còn thảm hơn tôi, tôi không thể nào xin cô ấy giúp đỡ được, đây gọi là bạn bè trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách, tôi biết trong những người đó chỉ có anh là chịu giúp tôi, đi khắp nơi nhờ cậy người ta, chỉ vì có thể đưa tôi lên màn ảnh nhiều hơn một chút, không biết anh phải nhìn sắc mặt của bao nhiêu người, thậm chí anh còn lên lút lấy danh nghĩa của tôi để gửi tiền cho gia đình tôi, giúp tôi duy trì một chút tự tôn cuối cùng. Tôi đã từng nói với chính mình, Tư Gia Di, người đàn ông này tốt với mày như vậy, mày nhất định phải ở bên anh ấy suốt đời.”

Nói đến chuyện cũ, Phương Tử Hằng không phải không biết: “Sao đột nhiên lại nói tới việc này...”

Tư Gia Di cắt ngang câu nói của anh ta: “Có lẽ thật đúng với câu “Thế sự khó lường”, cuối cùng Diêu Á Nam lại leo lên giường của tên quỷ háo sắc kia, tôi xen vào việc của người khác, cho nên kết quả tôi nhận được là một cái tát thật mạnh, nhưng những việc này lại trở thành cái cớ để anh lợi dụng tôi, anh lên lút ghi âm lại những lời nói chất vấn của tôi với Diêu Á Nam, sau đó anh mượn nó để leo lên cái chức phó chủ biên, anh mặt dày nói với tôi là giúp tôi xả giận, một bên thì van xin tôi đừng chia tay, nhưng bên kia lại lấy cớ uống rượu say để đi theo thư ký mới của anh”

“Gia Di, đừng nói nữa...”

“Anh không có dũng khí nghe những chuyện thối nát này, tôi cũng không muốn nhắc lại. Không giấu gì anh, tiền này là do người đàn ông của tôi cho tôi mượn, hơn nữa không cần nói tới hai lời liền mượn được, anh ấy cũng không hỏi gì, tôi càng hồ thẹn với anh ấy, anh cũng đừng có nghĩ tôi làm như vậy là vì quan tâm anh, khi anh cầm số tiền này, thì những ân oán của chúng ta coi như xóa bỏ, về sau đừng mong tôi giúp anh thêm lần nào nữa... Không đúng, phải nói là, từ nay về sau tôi không biết người nào tên là Phương Tử Hằng”.

Phương Tử Hằng im lặng không lên tiếng, giống như cần rất nhiều thời gian để tiêu hóa câu nói của cô: “Em muốn cắt đứt tất cả những tình cảm trước kia của chúng ta sao?”

“...”

“Tư Gia Di, sao em có thể nhẫn tâm như vậy?”

Tư Gia Di không nói nữa, lập tức cúp điện thoại.

Chiều nay cô hẹn Phó Dĩnh làm spa, bầu không khí của hội quán khá yên tĩnh, thoang thoảng hương thơm của tinh dầu, Tư Gia Di nằm sấp trên giường sấp ngủ tới nơi, Phó Dĩnh ngồi bên cạnh lấy ra bộ đồ nghề chăm sóc da, vừa dùng đồ uống, vừa hỏi cô: “Sao tớ lại cảm thấy hôm nay tâm trạng của cậu cực kì tốt vậy?”

“Bởi vì từ hôm nay trở đi, mình có thể hoàn toàn từ biệt quá khứ, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.”

Phó Dĩnh nghe câu xong như lọt vào sương mù, Tư Gia Di lại không muốn giải thích nhiều, trong lòng nghĩ, hiếm khi có ngày cuối tuần, cô phải làm chút gì vào buổi tối để chiêu đãi Diêu tiên sinh đi làm về mới được...

Tư Gia Di mới học được mấy món cay Tứ Xuyên, làm spa xong phải đi mua đồ ăn, về đến nhà liền đi thẳng vào trong bếp. Cá nấu dưa chua réo ầm ĩ trên bếp lò, mùi cay cay tràn ngập trong phòng, Tư Gia Di vui đầu xắt gừng thành từng sợi nhỏ, trên lưng đột nhiên cứng đờ, làm cô sợ tới mức tay cũng run lên, dao thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Hai tay vẫn đang ôm eo cô rất đúng lúc mà buông lỏng một bên, thay cô cầm lấy cán dao.

Lúc này Tư Gia Di mới kịp quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt khẽ cười của Diêu Tử Chính, cô cũng cười theo: “Không phải anh nói 7 giờ mới về nhà sao?”

“Kẻ hèn này nóng lòng muốn quay về nhà, vậy Tư Gia Di tiểu thư có thưởng gì không nào?”

Không đợi cô trả lời, Diêu Tử Chính đã cúi người tìm đến môi cô.

Tư Gia Di làm bộ muốn tránh đi, ánh sáng chiều tà chiếu vào, hình bóng của bọn họ ngã đổ trên chậu rửa, một phút đó Tư Gia Di cảm thấy rất thỏa mãn.

“Diêu Tử Chính...”

“Hả?”

“Có phải em chưa nói với anh, em yêu anh?”

đến đây,tôi về sửa tiếp

Dường như Diêu Tử Chính có chút kinh ngạc, đôi môi đang dán trên môi cô như cong lên nửa tắc, chậm chạp không nhúc nhích, Tư Gia Di nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc này, trầm giọng nói: “Tôi...”

Diêu Tử Chính dùng sức hôn cô, không để cho cô nói tiếp nữa...

Kỳ nghỉ dài hạn đã kết thúc...

Sau khi Tư Gia Di đi làm lại, bộ phim đầu tiên mà cô nhận chính là phim mà Trung Quốc hợp tác sản xuất với Nhật, kể về cuộc sống hoàn toàn đối lập của ba người phụ nữ khi lần đầu tiên đến Tô-ki-ô...

Phân cảnh ở trong nước chiếm khoảng một phần năm, Tư Gia Di phải ở Tô-ki-ô nghỉ ngơi mấy tháng, nghĩ đến những lời phát ngôn trong buổi đàm phán vừa rồi rất có thể là nguyên nhân gây dè dặt, người đại diện khá lúng túng, hơn nữa vai diễn lần này của Tư Gia Di gần như là “thuốc phiện không thể cai”, về sau còn dính vào ma túy, người đại diện thật sự rất lo lắng cơ thể cô sẽ không chịu nổi, muốn thay cô từ chối kịch bản, tiếc rằng sau khi Tư Gia Di nhìn thấy kịch bản liền thích ngay, không để ý tới sự phản đối của người đại diện bắt đầu giảm cân...

Khoảng thời gian trước Tư Gia Di bỗng dưng mập lên không ít, trong một thời gian ngắn muốn biến thành một kẻ nghiện gây ghét, cô chỉ còn cách tự ngược đãi chính mình. Nhìn thấy cô vừa ăn kiêng vừa tăng cường hoạt động, người đại diện khuyên can: “Gia Di à, không phải tôi nói với cô rồi sao, sao cô cứ phải nhận cái vai diễn gái điếm, kẻ nghiện ngập kia chứ? Để cho người xem nhớ kỹ dáng vẻ xinh đẹp như tiên của cô có gì không tốt? Tôi biết cô muốn thách thức khả năng diễn xuất của mình, ai nói với cô nhận những bộ phim này mới là mốt, lựa chọn cách ăn mặc xinh đẹp lộng lẫy mỗi ngày không phải sẽ khiến chiến khả năng của cô sao? Các người... các anh chị diễn viên này đúng là dễ mắc sai lầm loại này quá”

Chẳng qua những lời này bị Tư Gia Di coi như gió thoảng bên tai, Diêu tiên sinh cùng cô chung đụng thì ít xa cách thì nhiều, sau khi nhìn thấy cô, anh liền thẳng thắn nói: “Sao có thể nói muốn béo thì béo, muốn gầy thì gầy, chẳng lẽ em là quả bóng cao su sao?”

Tư Gia Di hiếm khi bị tể bào hài hước của anh làm cho cười ngặt nghẽo, khi cô đang định nói gì đó, thì đi động của anh vang lên.

Không biết người bên kia nói cái gì, sắc mặt của Diêu Tử Chính rất tức giận, Tư Gia Di thấy anh nhú mày cũng trì trệ không nói tiếp, không khỏi hỏi anh: “Làm sao vậy?”

Diêu Tử Chính nhìn Tư Gia Di, hình như có chút xin lỗi: “Công ty có chút việc gấp”

Tư Gia Di đành hết cách với người bận rộn công việc, vừa mới vào nhà chưa tới ba phút liền muốn đi, dở khóc dở cười mà giúp anh lấy chiếc áo khoát từ trên mắc áo xuống: “Đi sớm về sớm”

Diêu Tử Chính cúp máy, giống như một người rảnh rỗi mà ôm Tư Gia Di trở về phòng: “Hôm nay anh muốn ở cùng với em, để cho bọn họ chờ đi”

Cũng trong lúc đó, trợ lý của Diêu Tử Chính nghe thấy âm thanh báo bận, sau đó cũng cúp điện thoại, nói với vị khách nghèo túng không mời mà đến trong phòng làm việc: “Phó chủ biên Phương, hôm nay Diêu tiên sinh không trở về công ty, ngài nên về đi”

Phương Tử Hằng đánh giá vị trợ lý này từ trên xuống dưới, bỗng nhiên bật cười: “Nếu tôi nhớ không nhầm, anh là ... Đinh Duệ?”

“ ... ”

“Tùng là trợ lý của Diêu Á Nam, đúng không?”

“ ... ”

Phương Tử Hằng rất khó khăn mà đem bốn chữ “Bình tĩnh đại ngộ” giấu ở trong mắt, vẻ mặt gần như trắng bệch: “Hôm nay tôi rất cuộc cũng liên lạc được với người tự xưng là đối tác mà trước đó đã ngỏ ý muốn cùng tôi thành lập nên tạp chí mới, lúc mới bắt đầu anh ta đã nói cho tôi biết, vì tôi đắc tội với người quyền quý mới rơi vào kết cục như vậy, anh ta gạt tôi khiến cho tôi ném tiền vào cái động không đáy này, nhưng chẳng qua chỉ là thay người làm việc. Nếu không phải tôi diễn kịch trước mặt anh ta, nhắc tới việc sẽ đưa văn kiện tố cáo anh ta cho luật sư, chắc cả đời này anh ta sẽ không nói cho tôi biết, người ở sau lưng chính tôi rất cuộc là ai”

Đã nói rõ ràng tới mức này, nhưng Đinh Duệ cũng không vì vậy mà có chút hành động nào, trên mặt nở nụ cười chuyên nghiệp, đúng tiêu chuẩn: “Tôi không biết ngài có ý gì”

“Trên đường lái xe tới đây tôi vẫn một mực nghĩ tới, rất cuộc tôi đắc tội với Diêu Tử Chính ở chỗ nào, mà anh ta muốn dồn tôi vào đường cùng, bây giờ nhìn thấy anh, cuối cùng tôi cũng đã hiểu”

“ ... ”

Đối phương dùng nụ cười và sự trầm mặc để đáp trả những câu chất vấn của anh ta, việc này khiến cho Phương Tử Hằng mất khống chế với những lời nói của mình, dần dần trở nên vội vàng: “Năm đó, sau khi tôi bị giáng chức xuống tạp chí lá cải để làm chó săn không lâu, một phóng viên có thâm niên trong nghề đã mang lại cho tôi một manh mối, nói là trợ lý của nữ ngôi sao đang nổi Diêu Á Nam thực ra chính là bạn trai mà cô ta đã quen nhiều năm_____ tin tức này vốn dĩ có thể đăng báo, chỉ tiếc là tôi lại đào ra cái nghi án “Môi giới mại dâm”, tin tức này so với đoạn tình cảm âm thầm lưu luyến kia còn táo bạo hơn, tất cả những trang nhật báo hàng ngày đều bị tin tức “Môi giới mại dâm” của Diêu Á Nam chiếm giữ.

Bốn chữ “Môi giới mại dâm”, Phương Tử Hằng cố ý nhấn mạnh từ này, nhưng từ đầu tới cuối Đinh Duệ vẫn rất bình tĩnh “ ” mà nhìn thẳng vào anh ta, sự tức giận cũng nhanh chóng được đè nén xuống, Đinh Duệ vẫn bất động như cũ: “Phó chủ biên Phương, việc riêng của ngài tôi không quan tâm, mời ngài trở về”

Nhiều lời cũng vô ích, Phương Tử Hằng cắn răng đứng lên, tuy không cam lòng nhưng đành bó tay, đi đến cạnh cửa phòng làm việc, điều chỉnh tốt cảm xúc, duy trì chút tự tôn cuối cùng: “Giúp tôi chuyển lời tới Diêu Tử Chính, anh ta hại tôi khuyh gia bại sản, vậy anh ta đã hài lòng chưa?”

Đinh Duệ mỉm cười: “Tôi sẽ chuyển lời giúp ngài”

Ngày lại trôi qua từng phút từng giây, Diêu Tử Chính nhận được cuộc gọi ghi âm...

Lúc này đã sắp đến nửa đêm, mây đen che kín bầu trời, cũng không thấy sao, ánh sáng duy nhất ngoài ban công là từ điều thuốc trong tay của Diêu Tử Chính. Diêu Tử Chính ngắt cuộc gọi của Đinh Duệ, từ ban công quay trở lại phòng ngủ, tiếng nói đó cùng với hương vị của ni-cô-tin quanh quẩn trong lồng ngực anh: “Vừa lòng? Không, việc này chỉ mới bắt đầu thôi?”

Tư Gia Di đang ngủ, cảm giác được có người đến gần giường, một lần nữa kéo cô vào lòng, Tư Gia Di nửa mê nửa tỉnh, nghe được câu hỏi của Diêu Tử Chính: “Đúng rồi, lúc trước quên hỏi em, chuyện mặt tiền của hàng của ba mẹ em đã giải quyết xong chưa? Có cần anh đưa cho em một ít tiền nữa hay không?”

Trong lòng Tư Gia Di không khỏi “Lộp bộp” một tiếng, sự áy náy trong lòng vẫn chưa bớt đi lúc này đã vây kín toàn bộ tâm trí cô: “Vâng... Đều được giải quyết”

Nhìn người con gái đã thiếp đi trong lòng, Diêu Tử Chính dựa vào đầu giường, vẻ mặt không chút thay đổi, hút hết điều thuốc.

21. Chương 21

Chẳng biết vì sao mà Phương Tử Hằng lại bắt đầu cố gắng liên lạc với cô, việc này làm cho Tư Gia Di rất phiền não. Cô đổi số, Phương Tử Hằng liền trực tiếp tìm đến cửa, cô đã từ chối không gặp vài lần nhưng chẳng ích gì. Kế hoạch ban đầu là Tư Gia Di sẽ cùng với đoàn người trong nước bay sang Tô-ki-ô, còn bây giờ cô dứt khoát mang theo trợ lý đi trước...

Máy bay hạ cánh, Tư Gia Di mở điện thoại liền nhận được tin nhắn hội thoại của Diêu Tử Chính: “Tự chăm sóc mình, anh sẽ bớt chút thời gian để qua đó thăm em” Giọng nói lo lắng như vậy, làm như cô là em bé mới đi xa nhà lần đầu vậy. Tâm trạng rất tốt, có điều thời tiết thì rất tệ, Tư Gia Di và bọn họ tới không đúng lúc, gặp phải mấy ngày ở đây mưa to liên tục, gió quất vào người đến nỗi không mở mắt ra được, càng khó phải nói tới ngắm cảnh, Tư Gia Di chỉ có thể ở lại khách sạn xem kịch bản, buổi tối thì ăn cơm cùng với đạo diễn và một vài người nữa.

Đạo diễn là người Mỹ gốc Nhật, hai bên dùng tiếng anh trao đổi không có trở ngại gì lớn, nhưng lại nói gà nói vịt với những nam diễn viên người Nhật, Tư Gia Di không khỏi lo lắng, cô sợ tới lúc đó mình sẽ khó giao tiếp với họ.

Sự thật chứng minh cô lo lắng rất dư thừa, ngày thứ ba sẽ chụp cảnh tranh chấp giữa bọn họ, hơn nữa hứng thú khi quay cảnh cãi vã này cực kì mãnh liệt, quá trình quay phim rất thuận lợi, trước đó Tư Gia Di đã tìm hiểu về nam diễn viên này, tuổi còn trẻ nhưng cực kì có kinh nghiệm, ngôn ngữ bất đồng hoàn toàn không phải là chướng ngại ngăn cản anh ta phát huy khả năng diễn xuất của mình.

Sau khi kết thúc công việc, cô trở về khách sạn, bình thường cũng gần tới khuya, về cơ bản Diêu Tử Chính sẽ hết bận bịu vào thời điểm này, sau đó anh sẽ gọi điện thoại cho cô, có những lúc anh mệt đến nỗi không muốn nói chuyện, lúc đó Tư Gia Di sẽ nói cho anh nghe một chút về tình hình bên này: “Rất khác biệt, nhân viên làm việc ở đây đặc biệt tôn trọng người nghệ sĩ, đạo diễn cũng khá là khách sáo với những diễn viên phụ, so với điều kiện làm nghệ thuật trong nước tốt hơn rất nhiều”.

“Ừ.”

“Trả lời cho có lệ à? Em còn tưởng mấy con cá sấu trong ngành diễn xuất như anh sẽ muốn làm người tiên phong chấn chỉnh lại tình hình trong nước?”

Diêu Tử Chính biết cô nói đùa, nên không để ý tới.

Ngược lại, khi cô nhắc tới nam diễn viên kia, giọng điệu có chút kính trọng và khâm phục, thì lời nói của Diêu Tử Chính không biết là nghiêm túc, hay là chế nhạo cô: “Khen ngợi người đàn ông khác ở trước mặt anh, không sợ anh ghen sao?”

Thời gian gần đây kiểu tranh cãi giữa như những cặp tình nhân giữa họ càng ngày càng rõ ràng, bây giờ Diêu Tử Chính thú vị hơn lúc mới quen, Tư Gia Di mừng rỡ tranh cãi với anh: “Ngày ngày ở chung, tự nhiên sẽ phát hiện được không ít ưu điểm của đối phương, không giống như hai người chúng ta, đã lâu không gặp với lại khoảng cách xa như thế, em sắp quên mất trông anh thế nào rồi?”

“Ừ” Vậy mà anh lại tỏ vẻ đồng ý, tình hình đúng là rất nghiêm trọng.

Tư Gia Di vô tâm cười rộ lên, ngồi cạnh cửa sổ ngắm dãy nhà san sát bên ngoài khách sạn, nghe anh nói: “Anh phải đi làm thủ tục, sau khi hạ cánh sẽ nói chuyện với em sau”

“Người bận rộn, lần này anh lại phải bay đi đâu?”

Lúc này đến lượt Diêu Tử Chính cười khẽ, anh không nói tiếp, có vẻ như điện thoại được cầm đến một nơi khá yên tĩnh, Tư Gia Di chỉ nghe thấy tiếng vọng lại rất rõ ràng từ bên kia truyền đến: “Hành khách thân

mến, chuyển bay đến Nhật Bản Tô-ki-ô sắp cất cánh, mời những vị khách chưa lên máy bay xin lập tức đi đến cửa...”

Mỗi một lần chuông cửa vang lên, Tư Gia Di đều phi người một cái, chạy như bay đến trả lời cửa, tuy biết chuyển bay sẽ không nhanh đến vậy, nhưng sự mong chờ của cô không nhịn được mà càng ngày càng cao, sáng ngày hôm sau cô có cảnh diễn, ở trên phố chụp hình lung tung, khoảng thời gian cô ngồi vào trong xe luôn nhìn đồng hồ liên tục, ngay cả trợ lý cũng nghĩ thấy đầu mối: “ Gia Di, đang đợi người?”

Ngày hôm nay cô trang điểm có chút nặng nề, thợ trang điểm còn đặc biệt trang điểm cho cô giống như một người tiêu tụy đã hút thuốc phiện nhiều năm, Tư Gia Di định mang cái bộ dạng này dọa anh một phen, đáng tiếc hôm nay kết thúc công việc sớm, Diêu Tử Chính còn chưa xuất hiện, cô đã quay xong tất cả các cảnh diễn của ngày hôm nay, tẩy trang, thay lại bộ quần áo ngày thường rồi quay về khách sạn.

Buổi tối, những diễn viên Nhật đã hẹn nhau trong nhà hàng Izakawa, Tư Gia Di mặc thêm áo khoác ngoài, rồi ngồi vào xe của mình để đi đến đó.

Không nghĩ rằng, lúc này lại có người gọi cô...

Gọi tên tiếng Trung của cô là giọng của một người đàn ông...

Tư Gia Di bị thanh âm này làm đơ ngay tại chỗ...

Quay đầu nhìn lại, không có gì đáng kinh ngạc...

Đứng ở trước mặt cô, chính là Phương Tử Hằng...

Thấy cô không nói hai lời liền quay đầu bước đi, dưới tình thế cấp bách Phương Tử Hằng lập tức đuổi theo: “Em nghe anh nói đã...” Thiếu chút nữa là đụng phải đồ vật của một nhân viên công tác đang đi ngang qua, bối rối ngẩng đầu lên, thì thấy Tư Gia Di đã ngồi vào chiếc xe phía trước, đóng cửa lại, Phương Tử Hằng nghe thấy giọng nói thì thầm của cô rất rõ ràng: “Âm hồn vất vưởng...”

Sự gấp rút của Phương Tử Hằng cứ thế tan nát bởi câu nói tràn đầy vẻ chán ghét thốt ra từ miệng người con gái anh đã từng yêu.

Trong chiếc xe đang phi như bay, trợ lý nhìn thấy vẻ mặt cô không tốt, đưa đồ uống cho cô, là người, ai cũng có tính tò mò: “Chị Gia Di, chị một mực đợi chờ, có phải là vị vừa rồi không?”

Tư Gia Di trầm mặc, xoay mở nắp chai, rồi uống hai ngụm.

Trợ lý cũng biết nhìn ánh mắt người khác, thấy cô không muốn nói, cũng không hỏi lại, cứ như vậy nhảy qua đề tài này.

“Chị Gia Di, hiếm khi kết thúc công việc sớm, thời tiết lại tốt như vậy, muốn đi shopping không? Đến đây đã được vài ngày, Shibuya 109 chúng ta còn chưa đi qua đâu.”

“Tôi còn có việc, không đi đâu.” Cô gái trẻ ham chơi có vẻ buồn, Tư Gia Di không nỡ làm cô ấy cụt hứng, bổ sung: “Có điều có thể cho em nghỉ một ngày, đi chơi vui nhé.”

Tài xế đi đường vòng đến Shibuya, thả trợ lý xuống, Tư Gia Di một mình một người trở lại khách sạn, hành lang khách sạn khá yên lặng, Tư Gia Di có chút thất thần, nghĩ kiểu gì cũng không ngờ Phương Tử Hằng sẽ đuổi tới đây...

Bởi vì cú đầu, lúc Tư Gia Di khôi phục lại tinh thần, thì phát hiện phía trước mặt mình là một đôi giày da...

Sợ hãi trong nháy mắt, cô bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn mặt của đối phương, sững sờ qua đi, cô mới từ từ thở ra...

Diêu Tử Chính chau mày: “Sao, không chào đón anh à?”

“Sao có thể?” Tư Gia Di cười cười đi tới, một tay đã khoác lấy cánh tay của anh...

Tư Gia Di kéo Diêu Tử Chính khỏi thang máy, bước ra đại sảnh: “Anh chắc chắn muốn cùng đi dạo phố với em?”

“Việc này có gì đáng thắc mắc sao?”

“Còn không phải sợ bị chụp hình à?” Tư Gia Di nói xong liền nở nụ cười, sửa lời nói: “Cũng đúng, ra nước ngoài rồi, còn sợ cái gì nữa?”

Cách đó không xa có một người đàn ông đang ngồi trên sofa trầm mặc...

Anh ta vẫn nhìn theo hình ảnh đẹp mắt này, một đôi tình nhân nói tiếng Trung xong thì kéo tay nhau đi đến cửa xoay của khách sạn...

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào cũng không xua tan được vẻ lo lắng trong mắt anh ta...

Ngày nghỉ, đường phố huyên náo, đủ mọi loại người thuộc các đẳng cấp và cách ăn mặc khác nhau, bắt kể vào toà nhà cao ốc quốc tế hay là quán xá nhỏ nhỏ, đều đáng để đi dạo một vòng, bọn họ đỗ xe vào bãi đậu xe của tòa cao ốc, cùng hòa vào đám đông...

Càng tới gần trung tâm thương mại, xung quanh càng đông đúc, tay của Tư Gia Di khoắc vào cánh tay anh thoáng cái bị tách ra.

Nhưng giây tiếp theo cánh tay trống rỗng của cô đã bị Diêu Tử Chính gắt gao nắm chặt trong tay...

Ở trong nước, trong lúc nữ ngôi sao và quản lý cao cấp vô tình đụng chạm một tí, cái nắm tay đó không biết sẽ bị báo chí viết khó coi thế nào. Nắm tay đi dạo phố? Khi trước Tư Gia Di nghĩ còn chẳng dám nghĩ...

Nhưng hôm nay, tại một nơi lạ lẫm lại đạt được sự tự do chưa từng thấy...

Họ chen trong dòng người như những đôi tình nhân bình thường, tay trong tay, hôn nhẹ, quang minh chính đại.

Sau một ngày dạo phố, chỗ ngồi phía sau xe đã chất đầy túi quần áo, thu hoạch của Tư Gia Di khá lớn, cô bắt đầu suy tính mua một chút gì đó vì anh. Đúng lúc xe chạy ngang qua một shop nhỏ trên phố, Tư Gia Di thấy phong cách trang trí bên ngoài shop cũng khá, liền gọi anh dừng xe...

Tư Gia Di bị kích động kéo anh vào trong shop, rất nhanh chọn vài bộ quần áo đẹp rồi nhét vào ngực Diêu Tử Chính...

Anh liếc mắt một cái liền nhận ra, trong đó có một chiếc áo sơ mi được cắt xén theo kiểu cao bồi trẻ tuổi, Diêu Tử Chính nhíu mày, bị Tư Gia Di đẩy vào phòng thử đồ: “Suốt ngày mặc tây trang anh không thấy phiền sao?”

Nói xong liền thuận tay lấy một đôi giày từ trên giá gỗ xuống, đưa cho anh: “Giày cũng thay luôn.”

Diêu Tử Chính với vẻ mặt không tình nguyện biến mất phía sau rèm. Tư Gia Di mới bắt tay vào việc chọn trang phục nữ. Cô đang so sánh chọn lựa hai bộ váy dài cho kì nghỉ để thử, thì rèm của phòng thay đồ đã bị vén lên...

Tư Gia Di xoay đầu lại nhìn...

Sửng sốt.

Dường như Diêu Tử Chính đứng ở trước mặt cô. Không còn cao cao tại thượng, không xa đến nỗi không chạm tới, chỉ còn lại một loại khí chất đẹp trai sạch sẽ.

Diêu Tử Chính nhún nhún vai về phía cô.

Lúc này Tư Gia Di mới nhớ tới, cô giờ ngón tay cái lên thật trịnh trọng.

Sau đó hai người đều nở nụ cười.

Qua chiếc gương dài trước mặt, Tư Gia Di nhìn thấy nụ cười của chính mình, cô nghĩ, có lẽ đây chính là niềm hạnh phúc đơn giản phải không...

Trở về khách sạn đã gần 10 giờ tối, Tư Gia Di kéo tay của Diêu Tử Chính đi về phía thang máy, nhân viên phục vụ đi theo ở phía sau mang theo một đồng chiến lợi phẩm ngày hôm nay của cô.

Khi Tư Gia Di đi qua đại sảnh thì bị nhân viên phục vụ gọi lại...

Đối phương dùng tiếng anh để nói: “Tư Gia Di tiểu thư, trước đó có một vị tiên sinh để lại tờ giấy cho cô.”

Tư Gia Di đón lấy...

Cô nhận ra nét chữ này...

Nhưng cô hoàn toàn không hiểu lời này là có ý gì: “Bỗng nhiên anh lại không muốn thay đổi bất cứ thứ gì, hãy cứ để chúng ta cùng thân bại danh liệt đi.”

Một lần nữa nhìn thấy tin tức của Phương Tử Hằng, là ở trên báo xã hội.

“Cựu phó tổng biên tập của tạp chí cao cấp đã nhảy lầu thiệt mạng, có thể là do đầu tư thất bại.”

22. Chương 22

Giờ nghỉ giải lao ở phim trường rất náo nhiệt, cảnh tượng cả tiếng Nhật, tiếng Anh, tiếng Trung hòa lẫn vào nhau hết sức sống động, nhưng Tư Gia Di lại ngồi dựa vào ghế xếp bất động như một pho tượng, mắt điếc tai ngơ đối với hết thảy mọi thứ, chỉ sững sờ mà nhìn chăm chăm vào bài báo điện tử trên điện thoại di động.

Nhảy lầu...

Bỏ mạng...

Nước mắt “Bộp” một tiếng, rơi xuống màn hình điện thoại...

Trợ lý bùng thức uống trở lại thấy vậy, vội vàng chạy tới: “Chị Gia Di, chị sao vậy?”

Tư Gia Di bị tiếng nói lo lắng này làm cho bừng tỉnh, ngẩng đầu...

Tư Gia Di lảo lảo dường như cô đang nói gì đó với trợ lý, trợ lý nghe không rõ, chỉ cảm thấy Tư Gia Di nhìn vào mắt cô giống như đang tìm kiếm một sự thừa nhận với mình. Để tai sát vào vào, cô rốt cuộc mới nghe rõ, hóa ra Tư Gia Di đang nói với cô: “Không thể nào...”

“Chuyện gì không thể?”

Trợ lý không nhận được câu trả lời của Tư Gia Di, chỉ thấy Tư Gia Di đột nhiên đứng dậy, không nói tiếng nào liền đâm đầu chạy như điên ra ngoài cửa, những nhân viên làm việc xung quanh nhìn thấy mà chẳng hiểu ra sao, trợ lý chỉ kịp gọi một tiếng: “Chị Gia Di!”, nhưng đuổi theo cũng không kịp, bóng Tư Gia Di đã biến mất ngoài cửa.

Tư Gia Di chỉ quay về khách sạn lấy hộ chiếu và tiền mặt rồi đi thẳng ra sân bay, trước khi máy bay cất cánh phải tắt máy, lúc này cô mới nhớ ra phải xin phép tổ biên kịch.

Tâm trạng căng thẳng trong suốt cuộc hành trình bỗng nhiên trở nên vô cùng trống rỗng từ giây phút tắt nguồn điện thoại. Đầu óc cô trống rỗng, chỉ có một thanh âm lặp đi lặp lại: “Không thể nào...”

Từ khi máy bay cất cánh cho đến lúc chạm đất, chẳng qua chỉ cách nhau vài giờ thôi, nhưng với Tư Gia Di, lại tựa như đã trôi qua cả thế kỷ. Sau khi mở điện thoại, tin nhắn đầu tiên mà cô nhận được là từ Diêu Tử Chính: “Mấy giờ em mới quay xong? Anh sẽ tới đón em.”

Lúc này Tư Gia Di mới ý thức được mình đã bỏ lại hết thảy để trở về nước...

Nhưng mà, về nước thì có thể làm gì được nữa?

Sau khi về nước được vài ngày, qua tay nhiều người cô mới biết được địa điểm và thời gian tổ chức tang lễ của Phương Tử Hằng.

Nhưng, cô lấy thân phận gì để xuất hiện ở tang lễ đây?

Phó Dĩnh tiện đường tới nhà đón cô. Tư Gia Di mở cửa liền thấy Phó Dĩnh mặc bộ váy đen đang đứng bên ngoài, trong người cô như có một sợi gân, bỗng nhiên co rút dữ dội đau đớn...

Thấy Tư Gia Di ôm bụng ngồi xổm xuống, Phó Dĩnh chạy nhanh tới đỡ lấy cô: “Làm sao vậy?”

Tư Gia Di từ từ trở lại bình thường, bám lấy tay vịn định đứng lên lần nữa, khoát tay về phía Phó Dĩnh đang lo lắng: “Không sao cả, vừa rồi bỗng nhiên có chút đau bụng, bây giờ đỡ rồi.”

Phó Dĩnh nhìn thấy quần thâm dưới mắt cô, vẫn lo lắng: “Hay là cậu đừng đi, nhìn dáng vẻ này của cậu, sợ cậu sẽ không chống đỡ nổi tới nghĩa trang đâu.”

Phó Dĩnh kéo ánh mắt của cô nhìn về chiếc gương cạnh cửa, ở trong kính, sắc mặt của Tư Gia Di tái nhợt, quần mất thâm đen. Gương mặt lộ vẻ tiêu tụy rõ ràng như vậy, lại còn mạnh miệng: “Yên tâm, không sao đâu.”

“Người biết được quan hệ của các cậu không nhiều lắm, người biết được các cậu đã từng qua lại càng ít hơn, giờ cậu tới đó, ngộ nhỡ bị chụp được thì làm sao đây?”

“Mình chỉ tặng một cành hoa là đi ngay.”

“Nhưng...”

Tư Gia Di đã mang kính râm vào, ra cửa đầu tiên...

Về nguyên nhân mà Phương Tử Hằng tự sát, Tư Gia Di chỉ đứng cạnh những người họ hàng bạn bè tham gia tang lễ một hồi, thì đã nghe được rất nhiều phiên bản.

“Nhìn thấy không? Di Phương khóc đến nỗi bất tỉnh rồi kìa.”

“Thật sự rất đáng thương. Vì thành lập tạp chí mới, mà đập nổi bán sắt, thậm chí là mượn của người cho vay nặng lãi, kết quả còn chưa trả xong, đã bị bọn chúng dồn tới đường cùng, chỉ còn nước tự sát thôi.”

“Vậy mà cô cũng tin sao? Đây chính là vì nhà họ Phương muốn giữ lại chút thể diện mới bịa ra cái cớ này đây, tôi nghe nói vốn dĩ thằng nhóc này ỷ vào mình có chút thành tựu, chơi đùa với những ngôi sao nhỏ tới mức bệnh luôn, mấy loại bệnh nan y không có thuốc chữa ấy...”

Đa số thì có vẻ hài hước, những lời có hàm ý gièm pha này lại được truyền đi từ miệng của những người được gọi là bạn bè tốt, thật có bao nhiêu châm chọc, Tư Gia Di ngay cả cười cũng làm không nổi...

Tư Gia Di chỉ đưa tiền bằng một cành hoa khi tới nghi thức tiễn biệt...

Phó Dĩnh tìm được cô ở bãi đất trống bên ngoài hội trường đặt linh cữu: “Không đi gặp bác Phương sao?”

“Không có mặt mũi để gặp, cũng không có tư cách gì để gặp. Nếu...” Nếu tôi không lạnh lùng với anh như thế, có lẽ anh sẽ không...

Tư Gia Di không nói tiếp, chỉ hỏi Phó Dĩnh: “Có thuốc không?”

“Để mình tìm xem.” Nói xong đã lấy một điều từ trong gói ra..

Tư Gia Di nhận thuốc và bật lửa mà Phó Dĩnh đưa tới, sương khói rất nhanh lấp đầy khoảng trống trước mắt.

Phó Dĩnh than thở: “Nhớ hồi xưa cậu và Phương Tử Hằng là một đôi đẹp đến cỡ nào, ai sẽ đoán được...”

Một cơn đau thắt bỗng nhiên kéo tới, đau đến nỗi ngay cả điều thuốc Tư Gia Di cũng không cầm được, trực tiếp ôm bụng dựa vào thân cây, nghe không rõ Phó Dĩnh còn nói câu gì đó.

“Lại đau bụng sao?”

Tư Gia Di cố chịu đựng cho qua cơn đau ngán ngủ này, nhú mày gật đầu về phía Phó Dĩnh, Phó Dĩnh dịu cô ra ngoài: “Có phải bệnh rồi không? Hay là tới bệnh viện kiểm tra xem sao?”

“Mình đã đặt vé máy bay trở về Tokyo chiều nay. Không có thời gian.”

Nghe Tư Gia Di nói vậy, Phó Dĩnh thở dài...

Lại bắt đầu một quãng đường dài dằng dặc, Diêu Tử Chính biết được cô đã đi làm lại, nhưng nghe được trong giọng nói phía bên kia đầu dây điện thoại, hình như vẫn có chút lo lắng cho cô: “Chuyện trong nhà thu xếp thế nào rồi?”

“Thu xếp xong rồi.”

“Vậy sao tâm trạng vẫn không tốt?”

“Trợ lý của em lại báo cáo tình hình gần đây của em cho anh biết rồi sao?”

“Cô gái kia biết rất rõ ai mới là chủ, nên nguyện trung thành với ai.”

Vốn dĩ vào lúc này Tư Gia Di sẽ không nhịn được cười rồi nói vài câu bông đùa, nhưng hôm nay cái Diêu Tử Chính đợi, chính là sự trầm mặc của cô.

Rất lâu sau... “Diêu Tử Chính!”

Cô trịnh trọng gọi tên của anh như vậy, giọng nói của Diêu Tử Chính cũng trở nên căng thẳng: “Nói!”

“Chúng ta kết hôn đi.”

“...”

“...”

Cách xa ngàn dặm, Diêu Tử Chính cúp điện thoại.

Tinh thần có chút hốt hoảng...

Trước mặt là máy tính cá nhân của anh, một tập tài liệu với mật mã gồm ba con số, ánh sáng màu lam nhạt của màn hình máy tính phản chiếu, phác họa những đường nét không rõ ràng trên gương mặt hơi nghiêng của anh.

Một lúc sau Diêu Tử Chính mới khôi phục lại tinh thần, phát hiện mình đã vô thức di chuột xóa đi phần tài liệu đó.

Sau đó trên màn hình nhảy ra cửa sổ “Xác nhận tài liệu bị xóa” như đang nhìn anh mà đùa cợt.

Ở nước ngoài Tư Gia Di đóng vai người nghiện, ở trong nước bỗng nhiên lại bùng nổ tin tức nghệ sĩ hút thuốc phiện...

Những bức ảnh của nghệ sĩ hút thuốc phiện bị chế thành ảnh cắt, lan truyền điên cuồng trên các trang web lớn, không lâu sau đã có một loạt các danh sách những người bị tình nghi. Lần này, sau khi Tư Gia Di quay về Tokyo, cô không lên mạng xem qua bất kì tin tức gì, cô biết được toàn bộ những tin tức lá cải nhảm chán này, là nhờ cuộc gọi của người đại diện.

“Chúc mừng cô Tư Gia Di, trong giới giải trí cô lại nóng lên nữa rồi.”

“Sao thế?”

“Bây giờ ở trên mạng đang lan truyền một loạt danh sách những nghi can hút thuốc phiện, cô vinh quang đứng ở đầu bảng. Tôi vốn còn lo lắng, cô ở nước ngoài quay phim sẽ ảnh hưởng đến tỷ suất người xem trong nước, bây giờ tôi không còn lo lắng nữa rồi.”

Người đại diện tức giận nói mĩa cô, có điều Tư Gia Di nghe những lời này riết quen, cô còn an ủi ngược lại người đại diện: “Người đại diện hàng đầu đã nhìn quen với sóng to gió lớn của tôi ơi, vậy anh định giúp tôi thu dọn như thế nào đây?”

Rõ ràng cơn giận của người đại diện còn chưa xả hết: “Bây giờ truyền thông trong nước đều lấy tin tức của Hồng Kông làm chuẩn, thích tìm kiếm những tin tức thật chấn động, đáng tiếc lại không bằng không chứng, cho nên họ liền tạo ảnh cắt của những người được cho là có liên quan, để mọi người cùng đoán. Nghệ sĩ bị hoài nghi chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, bởi vì chỉ cần mở miệng một cái người xem sẽ nói gì mà “Không đánh đã khai”, rồi cái gì mà “Giấu đầu lòi đuôi”. Truyền thông một chút lương tâm cũng không có, cô muốn yên ổn quay bộ phim này, nhưng bọn họ sẽ không để cho cô yên.

“Đúng, đúng, đúng!” Tư Gia Di nói hòa theo.

“Nếu bọn họ không lấy được chứng cứ ra, người xem sẽ chán rất nhanh, như vậy trận bão này có thể trôi qua rồi. Tôi cũng muốn báo trước cho cô một tiếng, để nếu có phóng viên chạy đến phim trường chặn đường cô, cô cũng được chuẩn bị tâm lý trước.”

Tư Gia Di không lo lắng việc này, cô lo lắng chính là một người khác...

Mặc dù Diêu Tử Chính vẫn gọi điện cho cô theo thường lệ, nhưng thật ra có đôi chỗ, dường như thay đổi_____ từ khi cô bắt đầu nhắc tới việc “Kết hôn”.

“Chờ cho việc này qua đi, chúng ta sẽ cùng đi nghỉ phép.”

“...”

“Gia Di?”

“...” Tư Gia Di ép mình kéo đầu óc trở về, cũng nhắc nhở chính mình, đó chỉ là ảo giác thôi, rõ ràng người đàn ông này vẫn dùng cách đặc biệt của anh, dùng cách thức lạnh nhạt để quan tâm cô: “Nghỉ phép, không thành vấn đề, suy nghĩ muốn đi đâu chưa?”

“Đến lúc đó tôi sẽ bảo trợ lý sắp xếp” Diêu Tử Chính nói vậy.

Mấy ngày sau Tư Gia Di liền nhận được điện thoại của trợ lý Diêu Tử Chính.

Còn đang đoán số điện thoại xa lạ này là của ai gọi tới, đối phương đã tự giới thiệu: “Tư tiểu thư, tôi là Đinh Duệ, trợ lý của Diêu tiên sinh”.

Mới bây giờ mà đã báo cho cô biết kỳ nghỉ phép của mình, thật sự là quá sớm, Tư Gia Di không khỏi nghi ngờ.

Nhưng không đợi cô mở miệng, Đinh Duệ đã mở miệng giải thích: “Lễ tình nhân vào cuối tuần này Diêu tiên sinh sẽ quay về nước, hơn nữa có thời gian rảnh nửa ngày, gần đây cô cùng với Diêu tiên sinh gặp nhau thì ít xa cách thì nhiều, tôi cũng thấy được tâm trạng của Diêu tiên sinh không tốt, liền xen vào việc người khác, cố ý nhắc nhở cô một chút.”

Tư Gia Di lập tức hiểu được, cười cười: “Cảm ơn”

Về nước vào ngày valentine, sau đó gấp rút quay lại để chụp cho xong phân cảnh buổi trưa, tuyệt đối kịp, Tư Gia Di lên kế hoạch xong xuôi liền lập tức hành động, quà đã chọn xong chỉ chờ mang về nước. Từ trước tới giờ chỉ có Diêu Tử Chính tạo niềm vui bất ngờ cho cô, Tư Gia Di cũng muốn nhìn xem vẻ mặt kinh ngạc của anh.

Chuyến bay vào ngày lễ tình nhân hôm đó, lúc gần tối Tư Gia Di mới về tới nhà, mở cửa liền đi thẳng vào phòng ngủ, lục tung tìm những bộ quần áo yêu thích để thay. Trang điểm nhàn nhạt tinh xảo, cầm chìa khóa nhà của Diêu Tử Chính chuẩn bị ra khỏi cửa.

Đang ngồi đổi giày ở bậc thềm thì chuông cửa đột nhiên vang lên, Tư Gia Di tranh thủ thời gian, không nhìn qua lỗ mắt mèo, lập tức mở cửa.

Tiếp đó là sững sờ...

Đứng trước mặt cô, là hai gã cảnh sát với vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng...

23. Chương 23

Gia Di trơ mắt nhìn đám cảnh sát xông vào cửa chính nhà mình, không nói tiếng nào liền lục soát khắp nơi, cô không thể ngăn cản, bởi vì cô đã bị hai cảnh sát cao to giữ chặt cánh tay

Cô hoàn toàn không biết bọn họ tìm được từ đâu những bao đựng thuốc giống như phần trang điểm, trong suốt thậm chí còn có ống khói, đèn cồn và ống tiêm.

Vốn dĩ tăng hằm chỉ dùng để chứa đồ linh tinh, cảnh sát còn dẫn ra được một đám người đáng vẻ uể oải do dùng ma túy quá liều. Tư Gia Di nhìn đám người đó, người nào cũng đầy mùi rượu, quần áo không chỉnh tề, từng người từng người đi qua trước mặt mình. Gia Di vô cùng khiếp sợ, nhìn về phía sĩ quan cảnh sát, ra sức lắc đầu: “Tôi . . . tôi không biết bọn họ . . .”

Dù có một trăm cái miệng cô cũng không thể nào chối cãi tình cảnh bây giờ .

Cô không còn tâm trạng , khi bình tâm lại đã thấy cảnh sát đưa mình ra ngoài, rồi cuộc có bao nhiêu phóng viên ùn ùn kéo tới điên cuồng chụp ảnh.

Ánh đèn flash bám theo một đoạn đường cho đến khi cô vào trong xe, cánh cửa đóng lại cái ‘rầm’ , có điều gì đó khiến cho trái tim nhỏ bé của cô vỡ vụn.

Quá trình thẩm vấn dài đằng đẵng giống như địa ngục, Tư Gia Di bị dẫn ra khỏi phòng thẩm vấn, lúc bị đưa đi xét nghiệm nước tiểu, ngang qua hành lang, trên chiếc ti vi treo ở góc khuất đang đưa bản tin về mình.

Hút thuốc phiện, mại dâm . . . nghe đồn đều được chứng thực trên internet trước đó. Lần này người dẫn chương trình còn phóng to bức ảnh so sánh với bức ảnh trong ổ mại dâm chấn động một thời, thảo luận về vấn đề chấn chỉnh giới diễn viên nghệ sĩ thậm chí cả lĩnh vực văn hóa không lành mạnh.

Có hai cảnh sát trong lúc rảnh rỗi không có việc làm đành nói chuyện phiếm: “Tôi ở đây chưa từng thấy cảnh tượng nào nhiệt như vậy. Ở bên ngoài, phóng viên đứng kín đường”

“Ai bảo tin tức này quá hot, ngọc nữ đảo mặt một cái biến thành độc nữ . . .”

Đúng lúc này có một người nhìn thấy Tư Gia Di, vội vàng dùng khuỷu tay đụng vào: “Ái chà , nữ chính xuất hiện rồi !”

Sắc mặt Gia Di trắng bệch đi ngang qua họ.

Nửa đêm Kinh Kỳ Nhân bảo lãnh cô ra ngoài, xét nghiệm nước tiểu của cô không có vấn đề, cho phép nộp tiền tại ngoại.

Vốn tưởng rằng lượng phóng viên lúc này đã ít đi, vừa bước ra cửa, Gia Di đã bị vây quanh, chặt đến con kiến cũng chui không lọt. Cô đội mũ vẫn không ngăn được bọn họ chụp hình, thần thái có chút xanh xao.

Khó khăn lắm mới lên được xe, Tư Gia Di ngồi núp ở một chỗ, thân thể không hề nhúc nhích. Kinh Kỳ Nhân không chỉ mệt mỏi mà còn tức giận, thở nặng: “Ngày mai công ty sẽ mở cuộc họp báo, con mẹ nó, anh không tin không trị được bọn vô lại tung tin rác rưởi này”

Từ đầu đến cuối không nói, Gia Di đột nhiên lên tiếng: “Anh tin em không hề hành nghề mại dâm, tụ tập sử dụng ma túy ?!”

Kinh Kỳ Nhân bất ngờ chưa kịp phản ứng đến lời nói kia, ngẩn người: “Anh tin nhân phẩm của em”

“Nhưng bị bắt ngay tại chỗ, ai sẽ tin rằng tất cả đều là giả dối ?! Đổi lại là em, em cũng không tin !”

“Có sóng to gió lớn nào mà em chưa từng gặp qua, trước đây không phải đã từng xảy ra những việc khủng khiếp, vẫn cố gắng cho đến bây giờ ?! Đừng suy nghĩ tiêu cực như vậy”

Trước sự an ủi của Kinh Kỷ Nhân, Tư Gia Di muốn cười, nhưng cười không nổi.

Ai cũng không thể ngờ tới, vấn đề khó khăn vẫn còn đang ở phía sau . . .

Công ty đại diện từ chối mở cuộc họp báo, từ chối mời phóng viên, đưa ra lý do vô cùng hoang đường: “Ảnh hưởng của chuyện này quá lớn, cấp trên quyết định trước mắt tạm thời không lên tiếng, đợi tình hình tiếp theo rồi sẽ quyết định”

Kinh Kỷ Nhân tức giận đứng bật dậy, lập tức đập vỡ chiếc cốc: “Cấp trên ?! Cấp trên nào ?!”

Tổng giám đốc bộ phận PR bị dọa đến sợ, đang muốn công thức hóa an ủi mấy câu, lại nhìn thấy Kinh Kỷ Nhân bắt đầu gọi điện.

Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh, Kinh Kỷ Nhân giống như gặp được cứu tinh, đối phương còn chưa lên tiếng, anh đã vội vã giải thích: “Điều tiên sinh, ngài đã nghe bản tin chưa, Gia Di của chúng ta . . .”

“Thật ngại quá, Điều tiên sinh đang đi công tác ở nước ngoài !” Người nói chuyện không phải là Điều Tử Chính, mà là trợ lý Đinh Duệ.

Kinh Kỷ Nhân thất vọng, nhắm mắt không còn một chút sức lực, cảm giác mất mát lúc này to lớn, chậm rãi mở miệng: “Vậy phiền anh sớm chuyển lời của tôi tới Điều tiên sinh”

“Được !”

Kinh Kỷ Nhân còn muốn nói thêm điều gì đó, đối phương tự động cúp điện thoại trước.

Tư Gia Di ở nhà Phó Dĩnh hai ngày.

Điện thoại di động vừa khởi động được mấy giây liền có người quấy rối, dường như họ muốn bức điên cô mới chịu. Ngay cả điện thoại cũng không thể mở, chứ đừng nói bước ra cửa. Kinh Kỷ Nhân ngàn lần cẩn thận, rất sợ bản thân mình vô tình đưa phóng viên tới nhà của Phó Dĩnh, chỉ có thể liên lạc dựa vào điện thoại.

Tin tức mang về cũng không tốt lắm: “Tất cả bộ phận phòng PR đều không chịu giải quyết cho chúng ta. Mẹ nó, đây là công ty đại diện quỷ quái gì vậy ?! Chỉ toàn làm chuyện nâng cao đập thấp, không muốn gặp mặt, còn dám mở miệng khuyên anh nhân cơ hội này nghỉ ngơi mấy ngày !”

“.....”

Sự trầm mặc của cô khiến Kinh Kỷ Nhân vô cùng lo lắng, ngữ điệu thấp xuống, cố gắng không tạo áp lực cho cô: “Nếu vụ việc này thật sự không xong, chắc chỉ có nước chúng ta tự mình liên lạc với giới truyền thông, anh không tin ngay cả cuộc họp báo lần này cũng không mở được !”

“Điều Tử Chính đâu ?!”

Tư Gia Di đột nhiên hỏi.

Nhắc tới người này, Kinh Kỷ Nhân lại càng tức giận: “Đi công tác nước ngoài, không liên lạc được.”

“.....”

“Nếu không chúng ta phải đợi, cố gắng chờ hần ta trở về, hần ta nhất định đứng về phía chúng ta. Có hần ta ở đây, không gì không giải quyết được . . .”

Lúc này, cô không kìm chế được, cười to thành tiếng. Tiếng cười mang theo châm chọc, Kinh Kỷ Nhân sợ đến mức nghĩ mình nghe lầm: “Em sao thế ?!”

“Không sao cả”

Thái độ lúc nóng lúc lạnh kỳ lạ này của Gia Di không ngừng ‘đốt cháy’ dây thần kinh của Kinh Kỷ Nhân: “Có chuyện gì thì em cứ nói ra , đừng nên giấu diếm trong lòng, không thì càng khiến người quan tâm em càng thêm sốt ruột !”

Người quan tâm mình . . . cảm giác tàn nhẫn bất lực nhất thời bao trùm lấy cô . Gia Di chậm rãi cố gắng mở miệng: “Dường như bản thân em cảm thấy mình nghĩ thông suốt chuyện gì”

Có một số chuyện, đôi khi sẽ bị cuộc sống yên tĩnh an nhàn, thuận buồm xuôi gió che mờ . . .

Dường như để dập tắt sự lo lắng của cô, buổi sáng hôm sau Kinh Kỳ Nhân liền mang đến tin tức tốt: “Phòng PR thay đổi quyết định rồi, nói rằng buổi chiều mở cuộc họp báo, thư mời đã gửi đến tận 40 công ty truyền thông”

Trong cuộc đời, được mất chẳng qua cũng chỉ như thế, Tư Gia Di cơ hồ bất an: “Tại sao họ lại đột ngột thay đổi quyết định ?!”

“Nghe nói là Diêu tiên sinh dặn dò. Tôi còn hỏi thăm được một tin tức, anh ta tạm thời thay đổi lịch trình về nước, chắc chắn là vì chuyện này, muộn nhất là đến trưa mai. Diêu Tử Chính trở về, tất nhiên ý của bọn họ sẽ thay đổi theo”

“.....”

“Gia Di à, chúng ta cuối cùng cũng hết khổ rồi !”

Cô cúp điện thoại.

Tuyệt vọng và hi vọng tất cả đều nằm trong tay một người đàn ông, quả thật như một canh bạc cuộc đời. Cả buổi sáng cô đứng ngồi không yên, cuối cùng quyết định lấy xe của Phó Đình lái tới công ty.

Trên radio trong xe, người dẫn chương trình đang thông báo sự kiện sốt dẻo - Nữ diễn viên nổi tiếng bị cuốn vào nhiều vụ bê bối, làng giải trí khủng hoảng niềm tin. Sau đó lại moi thêm những tin tức trước đó, nữ diễn viên này cướp bạn trai người khác, lộ rõ quy tắc ngầm của giới giải trí, thậm chí cô ấy còn làm giả bằng cấp, che giấu xuất thân, đủ mọi loại tin đồn phát ra, chủ đề thú vị không hề mất tính thời sự, tỷ lệ người nghe đài chắc chắn tăng cao.

Mở một kênh radio khác, họ trực tiếp chỉ đích danh Tư Gia Di, cho biết cô đã làm mất lòng tin của fan dẫn tới nguy cơ phát ngôn và các tác phẩm định hình. Theo thông tin tiết lộ, đã có nhiều nhà sản xuất lớn muốn chấm dứt hợp đồng quảng cáo, muốn thay đổi tất cả hình ảnh không đẹp của Tư Gia Di. Bản thân cô đang hợp tác đóng bộ phim về quan hệ Trung - Nhật, cũng có khả năng bọn họ không để ý tới việc bị tổn thất, xóa sạch hoàn toàn cảnh quay trước đó của cô. Cách cuộc họp báo khoảng chừng nửa tiếng, chính nhờ công ty đại diện ra mặt vì mình lần cuối.

Gia Di bực bội tắt đài radio.

Trong cái rủi có cái may, cuộc họp báo sắp bắt đầu, đại bộ phận truyền thông sớm chờ ở phòng hội nghị, Tư Gia Di cũng không bị phóng viên bắt gặp, lái xe vòng qua cổng phía đông chạy vào bãi đỗ xe của công ty.

Nhưng trên đường tới hội trường, lúc chuẩn bị bước vào thang máy, cô bị bảo vệ ngăn lại

“Cô không thể đi lên.”

“Ai ra lệnh ?!”

Bảo vệ dường như không ngờ người phụ nữ này phản ứng quá nhanh, do dự không trả lời, Tư Gia Di liền vặn hỏi: “Diêu Tử Chính ?!”

Trên mặt anh ta hiện rõ lúng túng, sau một lúc lâu mới dứt khoát nói: “Không phải, là Đình . . .”

Còn chưa nói xong, bộ đàm trong tay bảo vệ đã vang lên, bên trong nhanh chóng truyền ra một giọng nữ cực kỳ sốt ruột: “Anh mau đi lên đây, xảy ra chuyện rồi !”

Bảo vệ lập tức đề phòng, vừa ra hiệu bảo người bên cạnh ở đây trông chừng Gia Di, vừa chạy chậm về phía thang máy: “Thế nào ?!”

“Diêu tiên sinh đang đánh trợ lý Đình, khuyên thế nào cũng không khuyên được, anh gọi thêm mấy người nữa lên”

“Không thể nào, nhìn thế nào cũng không giống với tính cách của ngài ấy”

“Nhanh lên, tai nạn chết người đó, anh đừng nhiều lời nữa, chạy nhanh lên đây”

Người bảo vệ nói chuyện với bộ đàm cứ như vậy biến mất. Các nhân viên bảo vệ ở đây cũng không thể ngờ tới, Gia Di nhân lúc đối phương hoảng loạn, vòng qua trước mặt bảo vệ đi vào bên trong, nhưng cô vừa đi được hai bước liền bị anh ta đuổi theo ngăn lại

Cuộc họp báo bắt đầu, màn hình lớn ở đại sảnh hiện lên hình ảnh hội trường, đó là cuộc họp báo về cô, cô không biết làm thế nào để đối mặt với cuộc chiến mà mình không được có mặt

Chiếc kim đồng hồ điện tử lặng yên không một tiếng động báo đến 2 giờ 30, qua màn hình lớn Gia Di nhìn thấy phóng viên ở trong hội trường đột nhiên bấm máy liên tục, vô số ánh đèn Flash lóe lên - Tất cả phóng viên đều cho rằng đương sự xuất hiện, mở cửa, bước vào lại là Diêu Tử Chính.

Ở đây có không ít phóng viên không ngừng tìm kiếm bóng dáng của Tư Gia Di, suy đoán rằng trạng thái tinh thần của người trong cuộc quá kém, công ty đại diện bảo vệ nghệ sĩ của mình, lãnh đạo cao cấp trực tiếp xuất hiện ứng phó. Nhiều phóng viên không dám chậm trễ, tất cả đều chìa ống kính vào người phía trên.

Cô nhìn khuôn mặt quen thuộc được phóng lớn trên màn hình, cảm thấy xa lạ.

Không có người chủ trì cũng không có người trong cuộc tham gia, Diêu Tử Chính cũng không ngồi xuống, chỉ đứng ở đằng kia, tùy ý cầm một micro trên bàn, tuyên bố ngắn gọn: “Xét thấy hành động của cô Tư Gia Di làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới hình tượng công ty, chúng tôi quyết định từ giờ trở đi chấm dứt hợp đồng với cô ấy, sau này công ty sẽ không còn trách nhiệm với toàn bộ sự nghiệp diễn xuất của cô ấy !”

Trong bụng Gia Di đột nhiên nổi lên cơn đau dữ dội, cướp đi ý chí vùng vẫy, khiến cô không thể nghe rõ những câu hỏi sau . . .

24. Chương 24

6 năm sau

“ . . . Em muốn làm người quản lý”

“Nhất định phải trở lại con đường này ?!”

“Mấy năm nay em đã làm rất nhiều công việc, quanh đi quẩn lại đến cuối cùng mới phát hiện ra,việc này vẫn thích hợp nhất”

“Em khẳng định ?!”

“Vâng !”

“Thôi, anh không muốn dài dòng nữa. Tóm lại em đã trải qua rất nhiều chuyện rồi, tin rằng em giữ chức vụ quản lý sẽ tốt hơn anh”

Tư Gia Di cười cười: “Đừng cố moi móc tình trạng hiện nay của em, gần đây anh thế nào rồi ?!”

Sau khi hỏi thăm cô mới biết được tình hình của Kinh Kỷ Nhân , bây giờ hắn đã đổi nghề, hiện đang đảm nhiệm chức vụ giám đốc của một công ty

“Hay là em tới công ty giải trí Trung Thiên đi, nói chung có người quen biết vẫn tốt hơn”

“Em . . .”

Theo bản năng, Gia Di chuẩn bị từ chối, nhưng bị hắn ta ngắt lời: “Đừng vội chối từ . Anh biết bây giờ em ngại người khác giúp đỡ, nhưng cứ coi như anh làm việc này là để giảm bớt tội lỗi của mình. Những chuyện xảy ra năm đó, anh cũng có một phần trách nhiệm, nếu như không phải anh luôn nghĩ cách đưa em đến

cạnh Diêu Tử Chính, nếu như anh không không lợi dụng em để làm bàn đạp ình, em sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy . . .”

Cô vốn cho rằng bản thân có thể thần nhiên đối mặt với cái tên của người nào đó, nhưng lòng vẫn không kiềm được, có chút hoảng loạn, ngắt lời đối phương: “Đừng nói nữa , để em suy nghĩ đã”

Suy nghĩ trọn vẹn một tuần.

Tư Gia Di không còn nhớ rõ bản thân đã đi phỏng vấn bao nhiêu công ty, nhỏ thì có đến mười mấy studio, lớn thì có một trong bốn công ty giải trí trong nước, nhưng kết quả phỏng vấn không thành.

“Hồ sơ của cô chờ phòng nhân sự xem xét, ba ngày sau sẽ trả lời” - Cứ như vậy mang theo thái độ mơ hồ đi ra khỏi phòng phỏng vấn, đi tới thang máy cô mới phát hiện mình để quên chiếc ô ở bên ngoài phòng.

Cô chính là người phỏng vấn cuối cùng, bây giờ quay lại lấy ô, những người đến xin việc cũng đã đi hết, cửa phòng phỏng vấn chỉ khép hờ, có hai người ngồi bên trong.

Gia Di tìm được chiếc ô, đang chuẩn bị đi thì nghe chợt nghe thấy giọng nói truyền ra.

“Tại sao cô ta lại chạy tới chỗ chúng ta tìm việc ?! Dù sao cũng từng là người nổi tiếng, bây giờ đã 30 tuổi, tại sao lại lưu lạc đến mức cùng với mấy người trẻ tuổi tranh giành chén cơm ?!”

“Cái này gọi là đáng đời, năm đó bạn trai tôi cực kỳ hâm mộ cô ta, bây giờ thì sao, lấy cô ta làm gương khuyên tôi tìm công việc không liên quan tới giải trí, nói cái gì là kỹ nữ vô tình con hát vô nghĩa, cái gì gần son thì đỏ gần mực thì đen, còn nói làng giải trí này là cái chảo nhuộm hủy hoại con người, tôi giống như người sẽ hút ma túy, bán thân mình hay sao ?! Huống chi tôi chỉ là một nhân viên, những chuyện xấu xa đó làm sao vậy bản tôi được ?!”

Người còn lại trêu chọc: “Cô xinh đẹp như vậy, chồng cô khấn trương là chuyện bình thường. Còn tôi thì ngược lại, ông chủ nào dám để ý đến tôi ?!”

Tư Gia Di yên lặng nghe xong, lặng lẽ rời đi, tiếp tục những cuộc phỏng vấn khác.

Ở bên ngoài mưa như trút nước, cô đứng ở trước mái hiên, vừa mở ô ra, điện thoại vang lên. Là công ty mấy ngày trước cô tới phỏng vấn, trong một tuần thử nhiều công ty, cô chỉ nhận được một câu trả lời.

Nhìn dãy số, trong lòng cô có chút kích động. Đối phương vẫn rất lịch sự, quanh co lòng vòng nói một tràng, cuối cùng cũng hiểu ý họ: Lúc làm nghệ sĩ không lo quản tốt bản thân, bây giờ xin vào làm người đại diện, làm sao có thể quản lý nghệ sĩ dưới tay . . .

“Lần sau có cơ hội, chúng ta sẽ hợp tác”

Cho đến khi kết thúc cuộc gọi, đối phương cũng rất nhã nhặn, Gia Di im lặng cười, cúp điện thoại.

Có người sau lưng gọi cô: “Cô gái, ô của cô !”

Bản thân chậm rãi đi vào trong mưa. Về đến nhà, tẩy trang gương mặt trang điểm, Gia Di đứng ở bên cửa sổ, nhìn mưa một lát, cảm ơn nó đã thức tỉnh bản thân. Cô vừa lau tóc vừa gọi điện thoại: “Đề nghị tuần trước của anh, em đã suy nghĩ kỹ . . .”

Có người quen giúp đỡ quả thật không mấy phiền toái, tháng tư Gia Di gia nhập vào công ty giải trí Trung Thiên, làm người đại diện thực tập, dẫn hai người mới, sau khi thảo luận một số chuyện, cô vẫn đi theo người quản lý cấp cao khác, trước mắt phụ trách một số việc vặt, như sửa soạn hành lý, thông báo hành trình.

Hành trình của người mới rất nhàn rỗi, việc này khiến cho Gia Di thật sự thoải mái, nhưng xế chiều hôm nay gặp phải rắc rối.

Cô dẫn một diễn viên mới tên là Từ Lợi đến quay MV ột bài hát, quay được nửa chừng người đó liền tự nhốt mình trong phòng hóa trang . Tư Gia Di nghe tin chạy tới, có người một nhà ở đây, Từ Lợi mới đồng ý ra ngoài nói rõ nguyên nhân: “Anh ta giả trò đòi bại với em”

Nam diễn viên bị cáo buộc kia có vị trí khá cao trong giới giải trí. Đối với người mới chưa biết gì như Từ Lợi, tự nhiên sẽ cảm thấy xấu hổ.

Tên đó không cần giải thích, trợ lý đứng cạnh mạnh miệng lớn tiếng: “Làm ơn đi cô gái, cảnh chúng ta đang diễn bây giờ là ở trên giường!”

Cô gái nhỏ bị nói như vậy, đỏ mặt cắn răng yên lặng

Tư Gia Di kéo Từ Lợi sang một bên, một mình hỏi nhỏ cô ta, đại khái là -

“Lúc đạo diễn hô dừng, anh ta vẫn cố tình sờ mó em. Nếu em không cắn chặt răng, thiếu chút nữa bị anh ta cưỡng ép hôn lưỡi rồi”

“Nhân viên làm việc cũng không nhìn thấy?!”

“Chúng em quần quanh người một cái chần . . .”

Tư Gia Di không khỏi trầm mặc.

Làm sao để dàn xếp ổn thỏa cho cô gái này, hết buồn bực thiệt thòi đây?!

Dựa vào đạo lý để bảo vệ quyền lợi của mình, đưa ra ý kiến cũng có thể phá hủy con đường sự nghiệp của cô ấy?!

Từ Lợi thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tư Gia Di, bản thân cũng hơi do dự, mặc dù tức giận nhưng vẫn hiểu được quy tắc ngầm, do dự mãi cuối cùng cũng nói: “Nếu không . . . lần này hay là thôi đi?! Đợi đến cảnh quay kế tiếp, em sẽ chú ý bảo vệ bản thân”

Trở lại hiện trường đóng phim, biểu cảm mọi người đều đã thay đổi, người đàn ông kia vẫn còn lên mặt, hỏi: “Rốt cuộc có quay nữa không?! Tôi còn phải chạy show nữa đây”

Tư Gia Di thấy Từ Lợi cắn răng đi tới, lại thấy hắn ta ghé sát vào tai Từ Ly, nhỏ giọng. Cô không nghe rõ hắn ta nói gì, chỉ thấy sắc mặt Từ trắng bệch. Tay cô ta chuẩn bị giơ cao tát hắn một cái, Tư Gia Di chạy nhanh qua, kết quả tốt xấu thế nào cô cũng ngăn lại.

Hắn lườm Gia Di, thấy xung quanh lại không có người, cười với Từ Lợi, nói: “Cô nên học hỏi quản lý của mình, phải để người ta sờ mó mới có tương lai”

Cảm giác được biểu tình của Từ Lợi không kiềm chế được, Gia Di vội vàng nắm chặt bàn tay của Từ Lợi hơn. Lúc này tất cả mọi người xung quanh thở phào nhẹ nhõm, trường quay lại vang lên một tiếng “Bốp”

Người đàn ông bị đánh vào một bên mặt, ngay cả Từ Lợi cũng chưa phản ứng kịp, Tư Gia Di đã thu tay, lắc lắc cổ tay tê rần: “Hi vọng cái tát này của tôi có thể dạy anh cách tôn trọng phái nữ”

Đây là tai họa đầu tiên Gia Di gặp phải trong công việc làm người quản lý.

Kết quả cô được cho nghỉ ba ngày để tự kiểm điểm.

Phó Dĩnh nghe kể đầu đuôi câu chuyện, không biết là khen hay là than thở: “Bài hát này là của Quý Khả Vi, MV đặc biệt mời đàn em cùng công ty diễn xuất, nội dung kể về tình yêu tan vỡ, thậm chí kịch bản lúc đầu vốn là hai người yêu nhau say đắm, kết quả người đàn ông kia bị người thứ ba quyến rũ . . . Một cái tát của cậu chẳng khác nào bổng chốc đắc tội với toàn thể giới”

Lúc hai bên đang giằng co, vừa lúc cô thấy Quý Khả Vi xuất hiện, chuẩn bị cho lần quay tiếp theo, nghe Phó Dĩnh chế nhạo, gợi nhớ cho cô câu nói của Quý Khả Vi: “Xem ra sự hăng hái của cô trong mấy năm nay vẫn chưa bị mài mòn”

Thực ra đã sớm mài mòn rồi, trong lòng Gia Di còn bổ sung thêm

Ngày nghỉ trôi qua, trở về công ty, chuyện đầu tiên cô biết chính là mình không được tiếp tục công việc quản lý, sau này sẽ sắp xếp cho cô việc khác. Hiện tại cô nắm chức vụ thư ký, sắp xếp công văn, thực hiện sửa sang phòng hội nghị.

Một mình cô đơn độc trong căn phòng yên tĩnh, đột nhiên có người đẩy cửa bước vào.

Là quản lý của Lý Thân Ninh – một nghệ sỹ khác trong công ty, người đó còn dẫn theo một cô bé. Thấy Gia Di ngồi ở chỗ này, trực tiếp bảo: “Chăm sóc cô bé này”

Người này chính là tín cẩn của nghệ sỹ đang nổi tiếng - Lý Thân Ninh, bộ dạng xem ra lớn lối hách dịch, nói chuyện với Tư Gia Di cũng không thèm liếc mắt tới, đối với cô bé kia lại hết sức cưng chiều, thậm chí còn bắt chước giọng trẻ con: “Bây giờ cháu ngồi ở đây, ngoan ngoãn một chút, đợi lát nữa tôi tới đón cháu”

Cuối cùng ở trong phòng họp chỉ còn Gia Di và cô bé kia. Cô tiếp tục gõ gõ bàn phím đánh chữ, cô bé kia lặng lẽ ngồi chơi iPhone, tiếng chém giết trong trò chơi trên điện thoại vang vọng ra ngoài khiến cho Gia Di không thể tập trung, đang định lấy cái bịt tai, chợt nghe thấy tiếng kết thúc trò chơi, qua cửa thất bại, cô bé nói thẳng một câu: “[bad word]!”

Tư Gia Di không khỏi sửng sốt, nhìn cô bé kia.

Cô bé cũng ngẩng đầu lên nhìn cô. Ánh mắt không hài lòng.

Bầu không khí trở nên lúng túng, Gia Di chợt hỏi cô bé: “Cháu tên gì ?!”

“Tại sao phải nói cô biết ?!”

“Vậy cháu mấy tuổi ?!”

“Tuổi là bí mật của phụ nữ”

“Qua cửa thất bại ?!”

“Mắc mớ gì tới cô ?!”

Tư Gia Di đưa tay về phía chiếc iPhone: “Đưa đây”

Cô bé do dự một chút, đưa di động qua cho Gia Di, nhưng ánh mắt vẫn đầy phòng bị.

Không đầy mười phút sau, cô trả lại điện thoại, trò chơi đã qua màn mới. Không có tạp âm quấy rầy, cô mới yên tâm nhìn tài liệu trong máy

Đột nhiên cô bé lên tiếng: “Dao Dao”

“.....”

“Tôi nói tôi tên là Dao Dao”

Tư Gia Di đang làm việc vừa nghe xong, ngẩng đầu lên: “Cô tên là Tư Gia Di”

Cô không ngờ cô bé lại nhảy xuống ghế, đi tới trước mặt cô, trịnh trọng nâng cánh tay nhỏ lên, muốn bắt tay với Gia Di: “Rất hân hạnh được biết cô”

Gia Di cảm thấy rất thú vị.

Cô bé trở lại chỗ ngồi cũ, nghiêm trang nói: “Tôi ghét nhất mấy người thích bắt chước giọng điệu trẻ con, giả bộ không một mảy may ?! Hơn nữa còn ngày ngày dạy con ăn nói thế nào, họ cho phép bản thân mình mắng chửi thô tục, lại không cho phép trẻ nhỏ sử dụng ngôn từ thiếu văn hóa, rất không công bằng, ngược lại tôi cảm thấy cô là một người tốt”

“Cô cảm thấy mình bị cháu làm hư !”

Đang định phản bác lại, cánh cửa phòng chợt mở ra, lúc này người bước vào không phải người quản lý khi nãy, mà chính là Lý Thân Ninh.

Tư Gia Di ngồi ở chỗ hơi xa, Lý Thân Ninh vẫn chưa phát hiện, đi thẳng về phía cô bé: “Lại đây, ba ôm một cái”

Chỉ thấy đối phương đưa tay thủ thế: “Không được” “Ngừng ngay!”

“?!”

“Ồ trước mặt người ngoài, ba là anh của con, sao ba lại quên ?!”

Lý Thân Ninh sững sốt, nhìn theo hướng cô bé ra hiệu -

Đây chính là lần đầu tiên Lý Thân Ninh nhìn thấy người phụ nữ tên Tư Gia Di.

25. Chương 25

Cô bé bị Lý Thân Ninh ôm đi, bước tới cửa nhớ tới có chuyện chưa nói, quay đầu lại hỏi Tư Gia Di: “Cô tên gì? Ngày mai tôi lại tới tìm cô”

Không đợi đến Tư Gia Di trả lời, cằm đã bị Lý Thân Ninh kéo trở về: “Ba đã dạy con, không được lồi kéo làm quen với người không đứng đắn”

Lời này cô bé nghe không hiểu, nhưng Tư Gia Di nghe hiểu.

Cô không thể không nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi kiêu ngạo kia. Lý Thân Ninh hàm ý thâm sâu cười cười, đem ánh mắt khinh thường từ trên người Tư Gia Di dời đi, cũng không quay đầu lại ra khỏi cửa phòng họp.

Không ngờ tới việc công ty sắp xếp ỉnh lại chính là làm quản lý của Lý Thân Ninh. Cô cũng không nguyện ý, nhất là ánh mắt khinh thường của người đàn ông kia: “Em nông cạn như này, làm sao có thể làm quản lý cho nghệ sĩ nổi tiếng như vậy?”

Nhận được câu trả lời thuyết phục là: “Gần đây công ty gặp chút phiền toái, điều động nhân sự rất khó khăn, người đại diện trước của anh ta bị những công ty khác cướp đi, anh định sắp xếp cho người khác làm quản lý, nhưng anh ta chỉ đích danh em”

Chỉ đích danh? Lý do này thật buồn cười, sau khi Tư Gia Di chính thức tiếp nhận chức danh người quản lý cho Lý Thân Ninh, thì ra đề nghị này là do Dao Dao yêu cầu.

Thay vì nói Lý Thân Ninh thiếu người quản lý, chi bằng nói Dao Dao thiếu bảo mẫu.

Lý Thân Ninh muốn tới vùng khác quay phim, tác dụng lớn nhất của người quản lý chính là trông chừng Dao Dao, chăm sóc cuộc sống ăn uống thường ngày của cô bé, dẫn cô bé đi chơi, mua đồ.

Cô bé nhìn ra được việc cô buồn bực, đi dạo một chỗ đặc biệt xin xỏ ăn Haagen-Dazs: “Đây là lần đầu tiên cháu tới thành phố này, cô cũng vậy?” (Haagen-Dazs : một hãng kem nổi tiếng tại Mỹ, được phân phối thành nhiều chi nhánh ở các nước khác nhau)

Lần đầu tiên bị một đứa bé mời làm khách, cảm giác này thật lạ lẫm, thứ tình ý này khó mà từ chối được, trên mặt lộ rõ gượng gạo: “Không, sáu năm trước tôi từng làm việc ở đây”

“Công việc gì?”

“.....”

“Giống như công việc của Lý Thân Ninh?”

“Trước giờ cháu vẫn gọi cả họ anh ta hay sao?”

“Đừng nói sang chuyện khác”

Tư Gia Di bị khả năng nhìn thấu suốt của cô bé này hù dọa. Suy nghĩ một chút chỉ hỏi: “Làm sao cháu biết tôi và anh cháu làm cùng nghề?”

“Chính Lý Thân Ninh nói”

“Giữa hai người còn nhắc đến tôi?”

“Đúng vậy, vì để cho cô có thể làm người quản lý của hần, cháu còn tranh cãi với hần một trận, cháu nhốt mình ở trong phòng suốt một ngày, hần mới đồng ý. Đúng rồi, tại sao Lý Thân Ninh chán ghét cô như vậy?” Bị hỏi câu thẳng thừng, cổ họng cô như nghẹn lại.

Dao Dao nhìn sắc mặt Tư Gia Di, sau đó vô tình khoát tay cô: “Thật ra thì cũng không có việc gì, cháu thích cô là được, ở nhà cháu quyết định”

Tư Gia Di bật cười, theo bản năng đưa tay muốn xoa đầu Dao Dao, nhưng bị Dao Dao né khỏi, cô nhớ ra đứa bé này rất ghét bị người khác đối xử như trẻ con, chỉ có thể thu tay lại.

Cúi đầu uống nước, lại nghe Dao Dao nói: “Này!”

Cô ngẩng đầu lên đã nhìn thấy vẻ mặt Dao Dao có chút bất mãn: “Cháu đã nói cháu thích cô, tại sao cô không có một chút bày tỏ nào?”

“Bày tỏ cái gì?”

“Ví như cô phải nói ‘Tôi cũng thích cháu’ gì gì đó”

Cùng trao đổi thẳng thắn với một đứa bé như vậy, không phiền lụy, Tư Gia Di dứt khoát nghe theo, nói: “Tôi đương nhiên cũng thích cháu”

“Tại sao?”

Tại sao

Cô nhìn ánh mắt mong chờ của Dao Dao đang nhìn mình chăm chăm, lúc này Dao Dao mới giống dáng vẻ của một đứa trẻ, nhìn cô giống như nhìn một viên kẹo ngọt, dường như tha thiết.

Không muốn lấy bất kỳ lý do nào khác, nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt đứa bé, lúc đó tâm cảnh rất vi diệu, giờ phút này nhớ lại, có chút khổ sở: “Nếu như đứa con của tôi ở đây, tôi rất hi vọng nó sẽ hiểu chuyện giống như cháu vậy”

“Hiểu chuyện? Cháu nghe qua có người tố cáo với Lý Thân Ninh, nói cháu vô cùng không hiểu chuyện”. Dường như việc này đối với Dao Dao là một việc phiền lòng, không muốn nhắc tới, vì thế lại đưa ra chiêu thức phẩy tay, gạt vấn đề này sang một bên, thay đổi câu hỏi: “Cô không ở đây? Đi đâu?”

Tư Gia Di cười một cái, đứng dậy: “Tôi đi vào toilet một chút”

Giữa trưa Dao Dao trở về khách sạn ngủ trưa, rảnh rỗi cô dành ghé studio một chuyến. Đang quay cảnh một cơn mưa lớn, hai chiếc xe cứu hỏa hoạt động liên tục, quay xong cảnh này cũng đã 4 giờ, đạo diễn vẫn

Quay đi quay lại cảnh này, quần áo trên người diễn viên chính ướt rồi lại khô, trợ lý theo bên người Lý Thân Ninh ứng phó khá tốt, tranh thủ lúc chưa quay, chạy đến bên cạnh Lý Thân Ninh, khoác khăn bông lên người anh ta.

Thời gian quay phim khá dài, Lý Thân Ninh mặt lạnh ngồi trong xe, trên đầu đang che khăn lông, Tư Gia Di ngồi ở một bên, lấy ipad mở lịch trình mới nhất ra, đang định mở miệng giải thích cho hần hành trình thay đổi, Lý Thân Ninh đột nhiên nói ra hai chữ: “Cà phê”

Trợ lý Tiểu Tiểu đang ở bên cạnh, rất nhanh trí: “Tôi đi mua!”

Còn chưa kịp chạy đi đã bị Lý Thân Ninh gọi lại, điều này cho thấy, cô phải là người đi mua. Tại sao có loại thái độ thù địch như vậy ?! Cô cũng không rõ ràng lắm.

Mua cà phê trở lại chuẩn bị nói chuyện cùng hần một chút, bất đắc dĩ thời gian nghỉ ngơi đã kết thúc. Lý Thân Ninh trở lại trường quay.

Lúc hần nhập vai, trông hần rất có năng lực, chỉ là tính khí có chút nóng nảy. Cô cẩn thận đánh giá hần, tự nhận có thể chung sống hòa bình. Đáng tiếc cô phải lập tức lên đường đi tới chỗ khác, Tư Gia Di nhìn bóng dáng kia ở trong mưa trầm mặc chạy như điên, quay đầu rời đi.

Mục đích chủ yếu của cô lần này là tới bàn việc làm người phát ngôn. Một nhãn hiệu sản phẩm điện tử kiểu mới chọn Lý Thân Ninh làm người đại diện ở khu vực Trung Quốc, sản phẩm này hướng tới giới trẻ, hình tượng Lý Thân Ninh rất phù hợp với yêu cầu của nhãn hiệu này, công ty đại diện vì việc Lý Thân Ninh làm người phát ngôn đã đưa ra hợp đồng ghi rõ giá cả, công ty điện tử kia cũng hài lòng với mức giá trong hợp đồng, đôi bên trao đổi rất thoải mái.

Tư Gia Di gọi điện thoại đến trường phim, trợ lý của Lý Thân Ninh cho biết cảnh quay bị chậm lại, không thể kết thúc công việc nhanh được, Tư Gia Di đành phải hẹn lại thời gian ký hợp đồng với công ty điện tử kia.

Công ty điện tử cho người đi lấy sản phẩm mới và những tài liệu liên quan tới buổi họp báo cho cô, Tư Gia Di liền ở lại chờ, cửa sổ sát đất, hiệu quả chiếu ánh không tồi, lại là cao tầng, chung quanh không có kiến trúc nào cao hơn, cho nên tầm nhìn khá tốt, Tư Gia Di đi đến bên cửa sổ, liếc mắt một cái về một tòa cao ốc ở phía xa, cứ như vậy ngây ngẩn cả người.

Người của công ty điện tử kia chẳng biết đi tới bên cạnh cô từ lúc nào, thấy cô nhìn chằm chằm tòa cao ốc mới tỉnh kia, giới thiệu: “Đó là đối thủ của công ty giải trí Trung Thiên, tòa cao ốc của công ty kinh tế Hoàn Cầu”

“Vô cùng . . . vô cùng to lớn”

Ánh mặt trời chói chang bên ngoài dường như làm cho ánh mắt người ta đau đớn.

Tư Gia Di thu hồi tầm mắt, đúng lúc những tài liệu liên quan đưa tới, cô cầm tài liệu, lại nói mấy câu hàn huyên liền tạm biệt.

Lúc này vừa vặn lái xe đưa Dao Dao đến dưới lầu, Tư Gia Di dẫn cô bé đến chỗ gần đó đi dạo vui chơi.

Xe đang chờ ở cửa chính cách đó không xa, Tư Gia Di mở cửa xe chỉ thấy Dao Dao vừa mới cúp điện thoại đi động, cô đang muốn lên xe, Dao Dao lại nhảy xuống xe trước.

Tài xế thử ngăn cản, Dao Dao chỉ lạnh lùng trả lời một câu: “Tôi không ngồi xe của chú, chú cũng đừng trông nom tôi”

Nói xong liền dắt tay Tư Gia Di đi thẳng.

“Sao vậy?”

“Lý Thân Ninh biết cháu từ khách sạn chạy ra ngoài tìm cô, sai tài xế đưa cháu trở về, không để cho cháu theo cô”

Chiếc xe hơi cao cấp đen nhánh chạy ở trên đường, người đàn ông ngồi ghế sau đóng tài liệu lại, giữa hai lông mày hiện lên một tia mệt mỏi.

Nhắm mắt nghỉ một lát có điện thoại gọi tới quấy rầy. Vừa gấp đèn đỏ, xe ngừng lại, người đàn ông nghe điện thoại, tay tùy ý đặt trên góc cửa sổ.

Ngã tư đường phía trước có một quang cảnh kỳ quái, một đứa bé và một người phụ nữ nghênh ngang đi ở trên vạch đường dành cho người đi bộ, phía sau không xa hai người có một chiếc xe đi theo, nhưng đứa bé hoàn toàn không để ý tới việc bám riết này, vung cánh tay nhỏ chuẩn bị vẫy chiếc xe taxi đang chạy tới.

Đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, đồng thời người đàn ông kết thúc cuộc trò chuyện, xe khởi động một lần nữa, hần tắt điện thoại đi động, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt hung hăng dừng lại -

Người phụ nữ bị một đứa bé kéo lên xe taxi.

Người đàn ông vội vàng kêu một tiếng: “Dừng xe”

Chiếc xe ngừng lại.

Xe taxi đã nghênh ngang chạy đi . . .

26. Chương 26

Edit: Socnau

Tư Gia Di và Dao Dao đi chơi rất vui vẻ, lúc ăn xong cơm tối trở về khách sạn, Lộ Hải Văn đã ở trong phòng đợi rất lâu.

Thời gian không còn sớm, lúc Dao Dao xuống xe vào khách sạn còn kích động lập ra kế hoạch ngày mai sẽ đi đâu. Chỉ chốc lát sau đã buồn ngủ, trợ lý của Lộ Hải Văn bế cô bé đi vào phòng ngủ, phòng khách chỉ còn lại hai người, Tư Gia Di và Lộ Hải Văn. Cả hai không nói lời nào với nhau, bầu không khí trở nên lúng túng, tự dưng cô nhớ ra thứ gì ở trong túi xách, thở phào một cái, từ trong túi xách lấy ra tài liệu của công ty điện tử kia: “Đây là tài liệu liên quan đến sản phẩm mới trong buổi họp báo, anh xem thử để đến lúc đó mình phải tham gia trả lời phỏng vấn”

Lộ Hải Văn nhận lấy tài liệu cũng không hề nhìn qua, đặt thẳng lên bàn trà, một lần nữa ngả người dựa vào thành ghế sofa, cầm điều khiển ti vi tùy tiện đổi kênh, trên miệng cũng không nói nửa lời. Cô muốn quay đầu bước đi, sau đó thở sâu một cái, không nể nang ngồi xuống bên cạnh anh ta: “Nếu anh có điều gì không hài lòng về tôi, cứ việc nói thẳng ra, tôi sẽ cố gắng thay đổi ở mức độ có thể.”

Lộ Hải Văn vẫn tiếp tục đổi kênh, không thèm để ý tới cô. Tư Gia Di quay sang cầm lấy điều khiển, tắt ti vi đi.

Anh ta nhú mồm nhìn cô, ánh mắt mang theo đe dọa, cô cũng không hề sợ hãi, bình tĩnh nhìn lại anh ta. Nếu như đây là trường đấu, thì người thua đầu tiên trong trận đấu này chính là Lộ Hải Văn, nhưng ngoài miệng anh ta vẫn không buông tha người khác: “Tôi thích đóng phim, cho nên lựa chọn đứng ở trong giới giải trí dơ bẩn này, nhưng không có nghĩa là tôi thích gặp mặt hay nói chuyện với người bẩn thỉu trong giới giải trí”

Lộ Hải Văn cho rằng người phụ nữ này sẽ sững sốt, nhưng không ngờ sau khi thất thần, cô ta lại cứ thờ ơ cười lên, càng không ngờ tới cô ta sẽ nói: “Nhưng thật ngoài ý muốn của anh, loại quan hệ hợp tác giữa chúng ta sẽ giữ vững trong một thời gian rất dài, vậy thì xin anh hãy thử điều chỉnh tâm tình và trạng thái của mình một chút, đừng để ảnh hưởng đến công việc của tôi.”

Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Anh hiểu được những lời cô vừa nói, thoáng nhìn bóng lưng cao ngạo, kinh ngạc đến bật cười.

Gần đây nhân viên công ty thôi việc rất nhiều, trở lại thành phố sau một tháng quay phim ở tỉnh, lại nghe thấy mấy người quản lý có kinh nghiệm đều muốn bỏ đi. Trong thời gian ngắn, mong muốn đổi người quản lý của Lộ Hải Văn tan thành bọt nước, Tư Gia Di hết sức nhiệt tình với những công việc khó khăn, hai người vẫn duy trì tình trạng không vừa mắt nhau, cô vẫn như trước làm đúng công việc của mình, không so đo với người nhỏ tuổi, còn về phía anh ta, anh ta vẫn đối xử với cô bằng thái độ hậm hực

Dao Dao ngược lại càng thích dính lấy Gia Di

Sắp tới sinh nhật 31 tuổi của Tư Gia Di, Dao Dao suy nghĩ đến rất nhiều quà tặng, cuối cùng hỏi: “Cô thích nhất cái gì ?!”

“....”

“Lộ Hải Văn nói phụ nữ đều thích những thứ đồ đắt tiền” Dao Dao vỗ ngực cam đoan: “Cô cứ mạnh dạn nói đi, dù đắt đến mấy Lộ Hải Văn cũng có thể mua giúp con”

Tư Gia Di trầm mặc thật lâu, nói: “Thứ cô muốn nhất Danh dự”

Câu trả lời này khiến cho Dao Dao rơi vào hoàn cảnh khó khăn, mi tâm nho nhỏ nhú lại, nghi hoặc nhìn về phía Gia Di, chỉ thấy trên mặt cô xuất hiện sự đơn độc khó hiểu.

Cuộc sống vô nghĩa vẫn tiếp tục trôi qua.

Tư Gia Di dần dần phát hiện sân thượng công ty là một nơi thoải mái, thảnh thơi phiêu lãng, có thể trốn lên sân thượng hút thuốc. Thời gian ăn trưa tất cả mọi người đều xuống lầu ăn cơm, còn cô ngược lại đi lên sân thượng, dựa vào lan can hút thuốc, dưới bầu trời nhàn nhạt tâm trí của cô bị vây trong sương khói lượn lờ, bên tai đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Cô kịp thời phản ứng, theo bản năng liền dập tắt thuốc.

Muốn làm như không có việc gì quay đầu đi, quay đầu lại thấy Lộ Hải Văn, lòng không nhịn được trở mắt kinh ngạc.

Anh ta mang theo nụ cười nhạo đến gần: “Khi này nói chuyện với khách hàng, anh ta mời cô hút thuốc, cô còn nói không hút, bây giờ lại lên lút chạy lên đây nhả khói, đối trá”

Mùi thuốc lá vương khắp người đã tự tố cáo cô, dĩ nhiên cô không chối cãi, gần như có chút cam chịu: “Hình tượng của tôi ở trong lòng anh đã rất tệ, có thể cứu vãn chút nào hay chút đó.”

Lộ Hải Văn phá lệ không trả lời lại một cách mỉa mai, riêng điểm này thôi cũng khiến Gia Di không thể thích ứng. Không ngoài dự đoán, anh ta rút ra một bao thuốc lá, bản thân rút một điếu, còn đưa sang cho cô.

Tư Gia Di nghi ngờ nhìn về phía anh ta, chỉ thấy anh ta điềm nhiên như không đốt thuốc, không hề để ý tới phản ứng của cô.

Kể từ lần đó, cô thường xuyên bắt gặp anh ta ở trên sân thượng.

Mặc dù thường xuyên chạm mặt nhau ở sân thượng, nhưng cả hai người hoàn toàn không hề trò chuyện với nhau. Cho đến một ngày kia, Lộ Hải Văn bưng lên hai ly cà phê, Tư Gia Di mới chính thức thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng sự việc cũng phát triển theo chiều hướng tốt -

Sự thật lại chứng minh là cô vui mừng quá sớm, uống cà phê hút thuốc xong, chuẩn bị rời khỏi sân thượng, trở về phòng nghỉ ngơi ở tầng dưới, còn chưa đi tới chỗ lối thoát hiểm, chợt nghe thấy những câu tồi tệ

“Cô nói Tổng giám đốc và cái người tên Tư Gia Di đó rốt cuộc là quan hệ gì, tại sao lại muốn chúng ta làm không công, chuẩn bị sinh nhật cho cô ta ?!”

“Còn có thể là gì ?! Người đàn bà hư hỏng cùng với ông chủ thối nát”

“Không thể nào ?! Nhìn không giống vậy”

“Cô xem, tính cách cô ta bây giờ rất tốt, luôn nhã nhặn đối với những người lớp trẻ chúng ta, nhìn cũng không giống kẻ nghiện, nhưng tình hình thực tế thì sao, trước đây đều đã sáng tỏ, bây giờ dù cho tốt đẹp đến mấy cũng đều vô dụng . . .”

Tư Gia Di đứng ở sau cửa, trên mặt không chút biểu cảm

Bên tai vang lên giọng nói giễu cợt của Lộ Hải Văn: “Không muốn nghe, hoặc là bịt lỗ tai lại, hoặc là quay đầu đi, hoặc là đi thẳng ra ngoài dạy dỗ cho hai người nhiều chuyện kia một trận. Như thế nào cũng được, chỉ cần đừng làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng rất dễ ỷ”

Lộ Hải Văn vừa nói xong, hai người kia đột nhiên chuyển tiếp đề tài: “Đúng là vật hợp theo loài, cô ta làm quản lý cho Lộ Hải Văn đúng là vô cùng thích hợp. Lộ Hải Văn tuổi còn trẻ, không hiểu tại sao đột nhiên trở nên nổi tiếng như vậy, cũng không phải là được đào tạo chính quy ?!”

“Việc này tôi cũng không biết....”

“Còn nữa, đứa bé gái không rõ lai lịch kia, gọi cái gì . . . Dao Dao, tin tức này chẳng ai dám tung tin ra, làm người quản lý, trợ lý của anh ta còn phải ký hợp đồng giữ bí mật. Cô nói xem, không phải có người chống lưng, anh ta làm sao được vậy ?!”

Về mặt Lộ Hải Văn vẫn rất bình tĩnh, Tư Gia Di quay sang nhìn anh ta một cái, sau đó lặng lẽ nắm chặt tay, nghĩ nghĩ, từ từ gơ hai tay lên, thay anh ta bịt lỗ tai lại

Lộ Hải Văn hoàn hồn. Trừng mắt nhìn cô.

Cô nhìn hân hê mỉm cười

Đây chính là nụ cười Lộ Hải Văn dốc hết cả đời cũng không hiểu được.

Công việc của Lộ Hải Văn càng ngày càng bận rộn, thường những lúc này Dao Dao sẽ bị đưa về nhà ông bà nội, bây giờ cô bé đóng quân trường kỳ ở nhà Tư Gia Di, ngày nào cũng nói tới việc làm sao để tặng quà sinh nhật tốt nhất cho cô. Hàng ngày vẫn không quên nhắc Lộ Hải Văn gửi một khoản tiền phí trông nom lớn vào tài khoản của Tư Gia Di.

Kỳ thực Tư Gia Di không hiểu rõ thái độ của Lộ Hải Văn, đối với chuyện cô bé ở cùng với cô, dường như Lộ Hải Văn tỏ ra thái độ mặc kệ, Tư Gia Di giấu Dao Dao đem số tiền phí trông nom kia gửi lại vào tài khoản của anh ta, anh ta cũng không nói gì.

Người phụ nữ trải qua tuổi ba mươi, thực ra cũng không quá quan tâm tới sinh nhật, vốn dĩ Tổng giám đốc muốn giấu cô, tổ chức sinh nhật cho cô, nhưng chuyện “vui mừng” này, Tư Gia Di cảm thấy bản thân không thể chịu nổi.

Thư ký nói với cô, Tổng giám đốc và Phó giám đốc đi họp, cô chỉ có thể ngồi đợi trên ghế salon ở phòng tiếp khách

Tư Gia Di không biết ngay bên trong phía bức tường bên cạnh ngăn cách với phòng làm việc, Tổng giám đốc và Phó giám đốc đang lớn tiếng tranh cãi.

“Có ý gì ?! Cái gọi là ‘lối thoát duy nhất của chúng ta lúc này là để cho bọn họ thu mua’ ?!”

“Anh Lâm, anh đừng kích động, trước hết nghe tôi nói đã . . . ”

“Anh bảo tôi làm sao có thể bình tĩnh được ?! Nhân viên bị lôi kéo, nghệ sĩ vừa hết hợp đồng liền ào ào bỏ đi . . . Lúc đầu tôi còn cho rằng xảy ra việc này là vì lãnh đạo cấp cao quản lý không tốt, không thể cứu vãn, bây giờ anh mới nói với tôi thực ra là vì lãnh đạo cấp cao quyết định bán công ty, nên mới có thể mặc kệ chuyện nhân viên ra đi”

“Tôi mới đến công ty của các người, cho dù mới nhậm chức Tổng giám đốc không bao lâu, anh lại nói với tôi công ty này đã bị thu mua ?! Thu mua thì thu mua, nhưng tại sao phải là Hoàn Cầu ?!”

27. Chương 27

Edit: cereniti

Giấy không gói được lửa.

Tin tức công ty sắp bị thu mua dưới miệng lưỡi của mọi người lan truyền nhanh chóng, người ta không khỏi liên tưởng đến hiện tượng nhân viên trốn việc gần đây, mặc dù không biết người nào sắp sửa tiếp nhận chức ông chủ mới, song, khi kỳ hạn hợp đồng sắp kết thúc, các công nhân viên đã rối rít bắt đầu vì mình mà tìm đường mưu sinh.

Lý Thân Ninh đơn độc hành sự đã thành thói quen, người khác rối rít hủy hợp đồng, hân tự đi con đường riêng, không chỉ gia hạn hợp đồng, còn gia hạn những 5 năm, Dao Dao rất lo lắng, cách mấy ngày cứ hỏi Tư Gia Di một lần: “Cô có rời đi không?”

“Cô không biết.”

“Vậy chúng ta ngoéo tay, nếu cô gạt cháu, cháu sẽ chán ghét cô cả đời.”

Tư Gia Di cười cười ngoéo tay với Dao Dao, lúc này cô không biết mình vì giữ lời với một đứa trẻ, đã phải trả giá cao thế nào.

Lượng công việc của Lý Thân Ninh rất lớn, thường phải bay khắp nơi, quay phim cả ngày lẫn đêm cũng là chuyện thường, trợ lý của Lý Thân Ninh là một cô gái mới ra trường đại học không lâu, cứ như vậy đi theo Lý Thân Ninh, rốt cuộc chịu không nổi bị bệnh một trận. Sốt cao không bỏ dậy được, cô trợ lý nhỏ cố gắng đến sáng, rốt cuộc cũng phải gọi điện thoại cho Tư Gia Di, nói muốn xin nghỉ.

Kết quả, Tư Gia Di phải kiêm luôn công việc của trợ lý, ôm đầy tay tất tần tật các món đồ từ phòng làm việc đến bãi đỗ xe ngầm, “bảo vệ” xe thì ở dưới bãi chờ cô, Lý Thân Ninh ngồi ở bên trong, thấy cô chật vật như vậy, do dự một chút, cuối cùng vẫn không có ý định giúp đỡ, ngồi khoanh tay nhìn, chẳng hề có ý muốn xuống.

Tư Gia Di thấy vậy nhưng không thể trách, cô quyết định đi đường tắt đến bãi đỗ xe, vì có chút gấp nên không nhìn đường phía trước, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng thắng xe “Két —”.

Sút chút nữa là cô đã bị chiếc ô tô kia đụng phải. Cả quá trình thật “Hữu Kinh Vô Hiểm*”, may là không bị đụng vào, hộp trang điểm trong tay cô vì bị chấn động nên rơi xuống.

(*): tuy kinh hoàng nhưng không mấy nguy hiểm

Đồ bên trong hộp trang điểm rất đầy đủ, Tư Gia Di vội vàng ngồi chồm hổm xuống nhặt, vị trí cô ngồi vừa đúng ngăn chặn đường di chuyển của xe đối phương, tài xế không chút khách khí ấn mạnh còi, hạ xuống cửa xe, lộ đầu ra nói: “Phiền cô xích ra chút được không?”

Giọng tài xế có chút bức bối. Tư Gia Di ngẩng đầu nhìn tài xế, sau lại nhìn cửa kính ghế ngồi sau. Bên trong khoang sau có người, nhưng bởi vì cô chỉ thoáng nhìn, cửa kính lại màu đen, nên chỉ thấy mỗi gò má cạnh.

Người đàn ông bên trong vẫn giữ vững vẻ trầm mặc, nhìn xuyên thấu người phụ nữ qua cửa kính, tay của hắn đã dời đến tay nắm cửa, sau một giây kế tiếp, tài xế đã mở cửa xuống.

Người đàn ông chưa kịp xuống xe ——

Tư Gia Di còn chưa kịp nói lời thật xin lỗi ——

Đột nhiên, có người nói tục: “Con mẹ nó, mày biết điều chút.”

Người tài xế đến cả cử động cũng không thêm xuống xe giúp Tư Gia Di, ngay chốc lát đã bị Lý Thân Ninh dọa ột trận, ắt hẳn ông ta cũng nhận ra Lý Thân Ninh, thế nên hậm hực ngậm miệng.

Lý Thân Ninh ngồi chồm hổm xuống giúp cô nhặt đồ: “Chút chuyện này cũng làm không xong, tôi chẳng biết nên nhờ cô làm gì nữa.”

Tư Gia Di bị người đàn ông cách hơn mình nửa con giáp giáo dục, chỉ đành gia tăng tốc độ nhặt đồ.

Người đàn ông ngồi phía sau lần nữa khép lại cửa xe, nhắc tay khỏi nắm cửa, ánh mắt không hề muốn nhìn cặp đôi nam nữ bên ngoài. Chỉ lạnh nhạt ngồi đó không nói lời nào. Cho đến khi tài xế dừng xe hẳn, mở cửa mời hắn xuống: “Điều tiên sinh, đã thất lễ với ngài rồi, mời ngài xuống.”

Điều Tử Chính xuống xe, lờm cô trợ lý đang chạy nhanh tới cổng ra vào cách đó không xa, vào giờ phút này, thái độ của hắn hết như chiếc cổ áo sơ mi đang mặc, lạnh cứng.

Trong phòng họp, tất cả mọi người đã đến đông đủ, đón chào Điều Tử Chính tới trễ. Điều Tử Chính hện vào hôm nay, chủ yếu là để xác nhận bước cuối của việc phân chia cổ phần.

Xác nhận xong trực tiếp ký hợp đồng, trợ lý của Điều Tử Chính đưa bút kí tên cho hai bên.

Trong giới giải trí, không thiếu người thích a dua nịnh hót, dĩ nhiên cũng có người tự vạch áo cho người xem lưng: “Điều tiên sinh, lần hợp tác năm đó, trợ lý của ngài là Đinh Duệ đúng không, cách đây không lâu tôi có gặp anh ta. . . .”

Sau đó đã có người đổi sắc mặt, vội vàng giật nhẹ vạt áo, không để cho hắn nói thêm. Điều Tử Chính chỉ cười nhạt một tiếng: “Tôi hôm nay có chút chuyện, phải đi trước. Tiệc rượu tối mai, anh nể mặt tôi tham gia chứ.”

Sau, Điều Tử Chính quay đầu rời đi, cái con người đổi sắc mặt khi nãy thở nhẹ một hơi, giải thích với kẻ bên cạnh: “Anh không biết mấy năm trước Điều Tử Chính đã đuổi việc Đinh Duệ rồi à, nghe nói phạm vào sai lầm lớn. Lão Lý Lão Lý, tự vạch áo cho người xem lưng làm gì thế không biết.”

Bên cạnh lập tức có người phụ họa: “Hình như tôi có nghe đến chuyện này, là vào sáu năm trước thì phải. . . .”

Điều Tử Chính đi ra khỏi phòng họp, cửa phòng họp tự đóng phía sau lưng hắn, chặn đi mọi lời bàn tán. Trợ lý trực tiếp đi tới thang máy nhấn xuống nút gọi, chần chừ hỏi: “Điều tiên sinh, không phải ngài hỏi tôi phòng quản lý người đại diện ở đâu sao? Là tại lầu hai, hiện tại. . . .”

“Hỏi để biết mà thôi.” Thang máy đến, “đình” một tiếng, mở ra, Điều Tử Chính không ngần ngại đầu trực tiếp vào thang máy, nhấn nút xuống tầng “1”.

Thang máy dừng lại ở bãi đỗ xe ngầm, tài xế không ở trong xe, chắc hắn không ngờ Điều Tử Chính xuống nhanh như vậy, lười biếng đi đâu đó. Vị trợ lý này của Điều Tử Chính đã ở bên hắn sáu năm, rất rõ tính hắn không thích đùa, vội vàng gọi điện thoại cho tài xế, bảo hắn vội vàng trở lại.

Điều Tử Chính đi về phía đuôi xe, trợ lý đi phía sau hắn mãi lo gọi điện thoại, sau một lát thì thấy có một đứa bé đang nằm trên mặt đất, cánh tay nhỏ không ngừng đuỗi vào gầm xe.

Bên cạnh cô nhóc không hề có người lớn, nhưng cô nhóc không ngại nổi giận với hai vị này: “Đây là xe của các chú?”

Trợ lý của Điều Tử Chính bị giọng nói kia làm kinh hãi: “Có gì không cô bé?”

Cô gái nhỏ đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên váy, chỉ vào chú trợ lý cao to: “Lái đi.”

“Cái gì?”

“Vòng tay của tôi lọt ở dưới gầm xe, chú không lái xe đi, tôi làm sao lấy được?”

Tài xế đã xuất hiện cách đó không xa, vừa móc khóa điện tử vừa xin lỗi: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi vừa đi WC xong!” Chạy tới mở cửa.

Trợ lý thấy thế, nói với cô gái nhỏ: “Xe các chú đi ngay đây. . . .”

Lời còn chưa dứt, Điều Tử Chính đã khom người, cánh tay dài đuỗi ra, nhẹ nhàng kéo chiếc lắc tay bên trong ra ngoài.

Cô gái nhỏ lấy lại được lắc tay liền nâng niu trong lòng bàn tay, thổi rồi lại thổi, bụi liền bay đi không sót lại một hạt.

Điều Tử Chính không nói gì, khóa xe đã mở, hắn mở cửa lên xe, trước khi đóng cửa liền nghe được cô gái nhỏ lẩm bẩm: “Tư Gia Di cũng thiệt là, lắc tay mình tặng à lại làm rơi. Mình sẽ không thèm để ý Tư Gia Di suốt một tiếng.”

Dao Dao vẫn cẩn thận chỉnh sửa lắc tay, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu nhìn, cô nhóc cho là xe đã lái đi, nhưng nó vẫn đang dừng ở bên cạnh.

Người đàn ông ngồi trên xe bắt ngờ đi xuống.

Người đó rất cao, lấy chiều cao của Dao Dao, cô nhóc chỉ có thể cổ ngưỡng cổ mới nhìn thẳng được vào trong mắt hắn.

Dao Dao chỉ nghe hần hỏi mình: “Cô ấy là gì của cháu?”

Thứ nhất, tâm trạng Dao Dao đang không tốt, thứ hai cô nhóc không hiểu chú này đang hỏi gì, giọng có chút bực: “Gì chứ?”

“Tư Gia Di.”

Chú này hoàn toàn không giống mấy chú mà Dao Dao thấy trước kia, trong nháy mắt, Dao Dao đã không thêm để ý, bĩu môi, dứt khoát không nói.

Hần thì ngược lại, cổ đờ nén, giọng ép xuống dịu dàng, thậm chí trong âm điệu còn xen lẫn chút cẩn thận cùng quan tâm: “Cô ấy là mẹ cháu?”

Lòng Dao Dao bỗng nổi lên nhịp trống, đỉnh đầu nhỏ giương lên: “Đúng! Thì sao?”

28. Chương 28

Trước khi kết thúc công việc hôm nay, Lý Thân Ninh đặc biệt chạy về ăn cơm tối với Dao Dao, khi xe đi ngang qua một siêu thị lớn thì thuận đường mua thức ăn. Vốn những điều này đều do trợ lý làm, trợ lý xin nghỉ, đành phải do Gia Di phụ trách.

Tính Lý Thân Ninh nôn nóng, Tư Gia Di vào siêu thị còn chưa tới 5 phút, hần liền gọi điện thoại tới thúc giục: “Này xong chưa?”

Bị thúc giục hai lần Tư Gia Di có chút bực bội, bây giờ lại phát hiện lắc tay mình biến mất, trong bụng hơi hốt hoảng, đang dọc theo đường cũ trở về mà tìm lắc tay, tức giận: “Nói nhầm quá, thấy chậm thì anh tự vào mua đi.”

Đây là lần đầu tiên Tư Gia Di dùng giọng này nói chuyện với hần, trước đây, cô đều coi hần như hậu bối không hiểu chuyện, không so đo với hần. Ý thức được mình nói gì, theo bản năng cô định nói chút gì đó hòa giải, Lý Thân Ninh lại trực tiếp cúp điện thoại.

Cô không ngờ hần thật ngênh ngang vào trong chọn nguyên liệu. Nói ngênh ngang thật ra cũng không đúng, tối thiểu vẫn có đội mũ. Nhưng Tư Gia Di nhìn một cái liền nhận ra hần.

Lý Thân Ninh đến gần bên người cô, bắt bẻ một hồi: “Chọn lâu thế mà lại mua ít như vậy?” Lại lấy một vỉ trứng trong xe đẩy ra ngoài: “Tôi không ăn được thứ này.”

Nhận ra hần không chỉ mỗi Tư Gia Di, khi cô thả trứng gà lại trên kệ, đã có người đến muốn xin chữ kí. May mà không phải giờ cao điểm, siêu thị cũng không có nhiều người, Lý Thân Ninh rất nhanh mua xong nguyên liệu, lúc tính tiền cũng bị xin chữ ký, Lý Thân Ninh thoải mái tiếp nhận.

Tư Gia Di cảm thán: “Năm đó, khi tôi còn làm diễn viên cũng không có gan như anh, ra cửa đồ rác còn phải “vô trang” đầy đủ sợ người ngoài nhận ra.”

Nói xong mới ý thức mình nói cái gì. Một từ “năm đó”. Đáng sợ đến dường nào. Lý Thân Ninh cũng không quan tâm, nói: “Tôi rất thích hưởng thụ ánh hào quang của mình tinh.” Liền vứt hai túi nilon đầy đồ ăn ra ghế sau.

25 tuổi đối với nam diễn viên gặp đúng thời mà nói, đúng là đủ tư cách tùy hứng làm bậy.

Nhưng hiển nhiên có người còn tùy hứng hơn hần ——

Dao Dao về nhà trễ hơn hai người.

Điện thoại của bảo mẫu và Dao Dao đều không thông, bỗng, điện thoại của Lý Thân Ninh chợt hết pin, Tư Gia Di đành phải gọi tiếp, rốt cuộc cũng thông. Đối phương chậm chạp không nói lời nào, Tư Gia Di nghi ngờ: “Hai người đang ở đâu vậy? Tôi và Lý Thân Ninh lo muốn chết.”

Diêu Tử Chính vẫn như cũ không lên tiếng. Lòng hẩn bình tĩnh đến mức ngay cả hẩn cũng kinh ngạc. Giao điện thoại cho Dao Dao đang cầm hai đĩa buffet tiệc đứng. Dao Dao vừa nhìn thấy, liền vội vàng đón nhận: “A lô?”

“.....”

“Con đang ăn cơm tiệm với người bạn mới quen, đợi chút nha.”

“.....”

“Yên tâm đi, có chị Lili ở đây, con sẽ không ăn đồ lung tung. Lý Thân Ninh nói nhảm thật nhiều, con không muốn nói chuyện với hẩn ta, bái bai.”

Dao Dao nhanh chóng quen thân với bạn mới, lúc Tư Gia Di bận rộn, Dao Dao đi tìm bạn mới giết thời gian. Lý Thân Ninh hết sức tò mò, luôn nói muốn gặp mặt đối phương, bắt đắ dĩ công việc vô cùng bận rộn, kéo một ngày lại một ngày. Lý Thân Ninh phải đi ra nước ngoài cắt băng khánh thành, vì đây là một công ty tư nhân quốc tế, Tư Gia Di đề ra ý kiến muốn mang theo một người bạn cũng là “ma mới” tên Sunny đi cùng, Sunny không phụ lòng mong đợi của mọi người lấy được lòng của đối tác, Tư Gia Di cũng vui vẻ thay cho cô.

Thời tiết không tốt, mưa lớn. Sau khi hoạt động cắt băng kết thúc, Lý Thân Ninh và Tư Gia Di nghỉ lại một đêm, hơi mệt, Tư Gia Di đành đi ngủ sớm, lại bị điện thoại của Dao Dao đánh thức. “Khi nào cô và Lý Thân Ninh về?”

“Ngày mai, sao vậy?”

Dao Dao hơi khó mở lời: “Cháu có chuyện muốn nói với cô.”

“Chuyện gì?”

“Bạn của cháu muốn mời cháu ra ngoài ăn cơm, còn muốn cháu mang theo mẹ.”

Tư Gia Di rút cuộc cũng “ngủi” được “mùi” kì quái.

“Cháu không cố ý nói láo.”

Cô suy nghĩ một chút: “Khi nào?”

Dao Dao mừng rỡ, bên đầu dây điện thoại kia thét to vạn tuế, Tư Gia Di cúp điện thoại, nhìn mình trong gương, lại cười vui vẻ đến vậy, cô cũng không biết chính bản thân mình lại có nụ cười này.

Ngay cả khi Lý Thân Ninh thấy, cũng sững sờ.

Tư Gia Di nghe được tiếng chuông cửa tự động đóng mở*, thấy Lý Thân Ninh đứng bên ngoài: “Có chuyện gì sao?”

(*): cửa tự động phát ra tiếng chuông khi có người đóng hoặc mở cửa, ở đây có thể hiểu là Tư Gia Di không khóa cửa, Lý Thân Ninh tự động mở cửa bước vào chứ không gõ cửa.

Định thần lại, trong chớp mắt, Lý Thân Ninh nhẩn mày tỏ vẻ nghi ngờ, “Chuyện gì mà cười vui vậy?”

“Không có gì. Đúng rồi, có chuyện gì?”

“Ăn khuya đi.”

Tư Gia Di còn chưa kịp nói chữ “Không”, Lý Thân Ninh đã vươn tay lấy đi chìa khóa thẻ phòng cô, cũng tùy ý tắt đèn, Tư Gia Di không thể không đuổi theo hẩn: “Tôi không muốn đi.”

Lý Thân Ninh trực tiếp để chìa khóa phòng cô vào trong túi tỏ vẻ cự tuyệt.

Mưa như trút nước thật sự không nên ra cửa, vì ăn một chén mì mà xối nước cho ướt sũng, Tư Gia Di có chút hối hận. Lý Thân Ninh cũng không vịn vịn ăn mỗi một chén, còn gói một bao mang về khách sạn.

Không để ý đến cơn mưa to găng sức quyết ra cửa tựa hồ không chỉ mỗi hai người, trên đường Tư Gia Di và Lý Thân Ninh về còn gặp phải Sunny cùng một người đàn ông khác vào khách sạn trước. Lý Thân Ninh rất nhanh nhận ra người đàn ông kia là một trong số người tham gia cắt băng khánh thành.

Lẽ tự nhiên, Tư Gia Di cũng nhận ra.

Sắc mặt Tư Gia Di liền trầm xuống, không nói gì, bước vào phòng định đóng cửa. Cửa bị Lý Thân Ninh nhẹ nhàng chặn bên ngoài: “Không muốn nói gì à?”

“Không.”

“Nhưng.” Tư Gia Di cắt đứt lời hắn, bình tĩnh: “Mỗi người đều tự chọn con đường riêng mình, tôi không có quyền can thiệp.”

Lý Thân Ninh cười, dáng vẻ nghiêm nhiên hết như lần gặp đầu tiên, có chút đùa cợt xen lẫn khinh thường: “Quả nhiên là tác phong của Tư Gia Di cô, cô không nói tôi liền quên mất, chính cô năm đó cũng vậy.”

Tư Gia Di không muốn giải thích, từ từ đóng cửa lại.

Thời tiết cả nước mấy ngày gần đây đều rất tệ, khi Tư Gia Di trở lại, tựa hồ cũng mang theo đợt mưa dầm, công ty giải trí Trung Thiên đã ra thông báo, chính thức thừa nhận công ty bị hợp mua, tin tức cụ thể sẽ công bố trong thời gian sớm nhất, trong công ty, lòng người bàng hoàng, tổng giám đốc nói bóng nói gió đề nghị Tư Gia Di từ chức, Tư Gia Di chẳng biết tại sao, thẳng thắn cự tuyệt.

Dao Dao cùng bạn mới hẹn ở tối thứ sáu ăn cơm, đó cũng chính là ngày Tư Gia Di phải đóng kịch, mang theo Dao Dao đến phòng ăn đã hẹn trước. Cô không biết vì lý do gì mà cả phòng ăn chỉ có mỗi một bàn, Tư Gia Di và Dao Dao ăn điểm tâm ngọt trước, chờ đợi người bạn mới quen đến trễ.

Dao Dao cảm thán: “Thật là, khó khăn lắm mới . . . Haiz.”

Tư Gia Di cười xoa xoa đầu cô bé.

Rốt cuộc, khoảng một phút sau, người hầu kéo cửa phòng ăn ra. Bạn mới của Dao Dao đến.

Dao Dao vội vàng ngoắc tay ý bảo cô bé và Tư Gia Di đang ở đây, đúng lúc Tư Gia Di có điện thoại, cô vội vàng móc điện thoại ra từ trong túi, tiếp nhận cuộc gọi, còn chưa kịp ngẩng đầu, thì ——

“Xin chào, Diêu tiên sinh.” Người hầu bàn kính cẩn lễ phép gọi.

Tư Gia Di ngẩng đầu.

Cũng trong lúc đó, điện thoại di động bên tai Tư Gia Di phát ra giọng nói kích động của một người nữ: “Cô Tư! Nhóc Đa Đa mở miệng nói chuyện rồi ! Xem ra cách trị liệu bằng cá heo thật sự có hiệu quả với chứng bệnh của Đa Đa.”

29. Chương 29

“Cô Tư! Nhóc Đa Đa mở miệng nói chuyện rồi ! Xem ra đợt trị liệu cá heo thật sự có tác dụng.”

Cách đó không xa người nọ từ một nơi hơi tối thông thả ung dung bước tới, không chút do dự đến gần, Tư Gia Di theo bản năng cúp điện thoại.

Định thần ngồi lại, trong lòng đã bất ổn nhìn Diêu Tử Chính, ánh mắt nhìn cô thậm chí có thể ra vẻ mới gặp lần đầu, hắn khẽ cúi đầu lễ phép, sau đó mới chuyển sang Dao Dao, lấy ra một món quà: “Cho cháu.”

Dao Dao mở hộp quà, kêu lên: “Cháu có thể sưu tập đủ bộ thú bông số lượng có hạn rồi!”

“Lúc đi công tác vừa vặn thấy, liền mua.” Diêu Tử Chính lộ ra vẻ mặt ôn hoà khác thường.

Dao Dao ôm thú nhồi bông vui mừng nửa ngày mới ý thức được Gia Di có chút kì lạ, cô nhóc không hiểu lắm: “Mẹ làm sao vậy?” (*)

(*): do 2 người đang giả vờ nên mình tự đổi xưng hô từ “cô” sang “mẹ”.

Ánh mắt Tư Gia Di nhanh chóng xẹt qua hai người trước mặt, đứng dậy nói: “Dao Dao, con và bạn con cứ ăn trước, mẹ đi toa-lét chút.”

Tư Gia Di trốn vào phòng rửa tay gọi điện thoại. Nghe xong một hồi thuật lại của đầu dây bên kia, tâm trạng kích động khó khăn lắm mới đè nén được, nhưng khó khăn tiếp nối khó khăn, vừa nghĩ tới bữa tiệc Hồng Môn Yến (*) bên ngoài, Tư Gia Di thật không vui vẻ nổi.

(*): mình có biết về lịch sử của bữa tiệc Hồng Môn Yến, nhưng mình không nhớ rõ lắm, mấy bạn cứ hiểu là một bữa tiệc chẳng tốt lành gì là được

Trong lòng thổn thức một hồi, cô bấm số điện thoại của tổng giám đốc.

“Tôi muốn xin nghỉ bảy ngày.”

Nói hết lời, âm điệu của Kinh Kỷ Nhân chột căng thẳng: “Em. cũng biết rồi hả?”

Tư Gia Di vốn đang bận tâm đến chuyện khác, lời của Kinh Kỷ Nhân lại như đưa cô vào trong sương mù: “Biết cái gì?”

Kinh Kỷ Nhân chỉ ầm ừ chậm chạp không đáp, Tư Gia Di cũng không đợi kịp, nói sang chuyện khác: “Lý Thân Ninh sắp tới có một buổi phát ngôn, có thể tìm người đi thay em không?”

Anh thoải mái đồng ý, cô vội vàng cúp điện thoại, vừa đi ra khỏi toa-lét, cô vội vàng gọi điện cho hãng hàng không, giọng gấp gáp: “Tôi cần book vé máy bay sang Singapore vào ngày mai”

“Đi Singapore làm gì?”

Giọng nam trầm thấp vang bên tai Tư Gia Di tựa như một cái đập mạnh, cô dừng lại bước chân, ngẩng đầu chỉ nhìn thấy hắc đang đứng đối diện. Dáng người thẳng, nhả nhặn, vẻ mặt lạnh nhạt Mỗi một điểm điều là ác mộng của cô, trong nháy mắt khiến cô không thể điều khiển được bản thân, lòng bàn tay tự động phát run.

Tư Gia Di thản nhiên ứng phó sắc mặt nghiêm trang đạo mạo này, làm như không thấy, bước vòng qua, cánh tay bị giữ chặt lại.

“Tôi không muốn vòng vèo với em, Dao Dao có phải là con gái tôi không?”

Tư Gia Di thật sự nhịn cười không được.

Nụ cười này tựa hồ chọc giận hắc, lại bị hắc cố ép xuống, biểu hiện bình thản trên mặt hết thấy đều giả dối, nhưng cái siết chặt tay lại tiết lộ mong đợi của hắc.

Đang mong đợi đáp án của cô.

Điều này làm cho cô cảm thấy châm chọc.

“Thư kí ghi chép tại trường quay vào sáu năm trước nói cho tôi biết, em đi vòng quanh trái đất, còn bảo vệ thì nói cho tôi biết tình trạng em lúc ấy, tôi khẳng định đó là dấu hiệu sanh non.”

Trí nhớ cô theo giọng nói của hắc không thể không chế mà nhanh chóng quay ngược về, nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi, cô chớp mắt một lần, ép buộc kí ức đầm máu này về sâu trong tâm trí.

Thế nhưng hắc lại không buông tha cô: “Tôi đã tra được bệnh viện em đi khám ngày đó, nơi đó nói đứa bé vẫn giữ được. Nhưng sau một năm, tôi không tra được chút tin tức nào, điều tra nhà cha mẹ em thậm chí cả nhà cha mẹ của Phó Đình cũng không ra.”

“Không phải anh nghĩ rằng một năm đó tôi trốn tránh tất cả, ra ngoài tìm một chỗ bí mật sanh con chứ?”

Điều Tử Chính cố lắm mới bỏ qua được sự châm chọc trong giọng điệu cô: “DNA của Dao Dao tôi đã đưa đi hóa nghiệm rồi, trước khi biết kết quả, tôi muốn nghe nó từ miệng em.”

“ ”

“ ”

“Tôi đã từng nghĩ, khi gặp anh lần nữa, tôi nhất định phải làm ba chuyện.”

Diêu Tử Chính đang tai lắng nghe.

“Thứ nhất, tôi muốn chúc mừng anh, ba năm trước đã thành công vật ngã tên kia, báo thù cho Diêu Á Nam.”

Ánh mắt hân hạnh băng, khoe miệng lại khẽ mỉm cười: “Sao em chắc chắn đó là do tôi làm?”

Tư Gia Di từ chối giải thích, cầm đầu cầm cổ tiếp tục nói: “Thứ hai, tôi thương tiếc cho anh. Tôi đã đi xem cái bộ phim do chính anh sản xuất, phản ánh rất đúng chuyện cũ này. Tôi nhớ lúc ấy người xem bên cạnh tôi đều khóc, không thể không nói kịch bản rất đặc sắc, kết cục rất bi thảm. Chỉ tiếc, kết thúc trong phim thật mãn nguyện, còn trên thực tế, tuy tên kia cùng Phương Tử Hằng bị ép cho nhảy lầu, nhưng chỉ riêng tôi vẫn sống. Không đúng, có lẽ nên dùng từ “kéo dài hơi tàn” diễn tả sẽ chuẩn xác hơn.”

Tựa hồ Diêu Tử Chính cũng kinh ngạc, cô tiếp tục nói như “gió nhẹ nước chảy mây bay”: “Thứ ba.”

“ ”

“ ”

“Chát ——! ! !”

Cái tát tai vang dội quất vào mặt Diêu Tử Chính.

Sau khi tiếng tát tay tàn nhẫn này tan biến, giọng Tư Gia Di từ từ cất lên: “Cái tát này đã chờ sáu năm. Là tôi đánh thay cho đứa bé không thể ra đời. Tôi rất muốn sinh nó ra, còn muốn nói cho nó biết, ba của nó đã dùng thời gian hai ngày nghiền nát sự cố gắng của mẹ nó trong hai năm thành phần vụn như thế nào. Đáng tiếc, tôi và anh đều không có cơ hội này.”

Bữa cơm tối hoàn toàn không ngon miệng, Tư Gia Di không nói lời tạm biệt đã đi trước, Dao Dao gửi tin nhắn trách móc cô không dứt, đặt bao hết phòng ăn chỉ vì một bàn này, Diêu Tử Chính như luôn có tâm sự, Dao Dao không có ai nói chuyện phiếm, vùi đầu ăn cơm cũng cảm thấy không ngon.

Diêu Tử Chính lái xe đưa Dao Dao về, trong xe không một người nói chuyện.

Dao Dao nghiêng đầu nhìn lần thứ ba, rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Chú làm sao vậy?”

Người đàn ông mắt hờn này mãi mới có cảm xúc, nghiêng đầu lại mỉm cười với đứa bé: “Không có gì.”

Dao Dao “ạ” một tiếng, không cam không nguyện bị đáp trả qua loa như vậy.

Hồi lâu sau ——

“Chú trông có vẻ rất đau khổ.”

Dao Dao thận trọng nói, Diêu Tử Chính quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Bên ngoài lớp kính thủy tinh là những ánh sao đêm sắc sỡ, đập trên nụ cười mỉm bí ẩn của hắn, từng chút một vỡ tan, đến mảnh vỡ nhỏ cuối cùng Dao Dao vẫn không thể nhặt được.

Sau một tuần lễ, Tư Gia Di quay lại làm thêm liên tục không ngừng nghỉ, tiền trong sổ tiết kiệm của cô khuyết đi một số lớn, nhưng tâm trạng cô lại tốt hơn rất nhiều.

Mẹ Phương Tử Hằng chuẩn bị rất nhiều đặc sản muốn cô mang về nước, một đồng lớn mang tới công ty, các đồng nghiệp nhặt Nha Tuệ (*), chia đồ ăn tại phòng giải khát.

(*): gà voi

Tư Gia Di giữ lại hai hộp mang tới studio, Lý Thân Ninh đang diễn, cô không đợi được, liền để lại tờ giấy: “Bánh ngọt rất hợp với trà đẳng, sẽ ngon hơn nhiều.”

Công ty sắp tới nhiệm kỳ mới, việc thay đổi nhân sự khá ác liệt, nghe nói tới nay các ông chủ cấp cao lại tổ chức cuộc họp, ông chủ mới chưa lộ diện đã bắt đầu ra tay chọn lọc nhân tài, tiền lương tăng nhiều hơn không ít, chức tổ trưởng đã bị bỏ trống, Tư Gia Di được chọn trúng vào chức vị này. Một tuần cô xin nghỉ trước đã gom lại không ít công việc, một lòng muốn thăng chức tăng lương, Tư Gia Di định ở công ty làm suốt đêm.

Đợi đến khi xong, cô cũng không còn hơi sức, Tư Gia Di gục xuống bàn ngủ thiếp đi, trong mơ hồ cô dường như cảm thấy có người sờ mặt mình.

Một khắc kia giống như trở lại Singapore, ngón tay đưa bé chần chừ lướt qua mặt cô, êm ái mang theo chút vô định, nhiệt độ lòng ngón tay hết sức chân thật. cơn buồn ngủ của Tư Gia Di từ từ tan biến, cô mở mắt.

Thấy được gương mặt của Lý Thân Ninh.

Tư Gia Di lập tức ngồi thẳng.

Lý Thân Ninh ngồi dựa ở góc bàn, cách cô khoảng một cánh tay. Thấy cô tỉnh, Lý Thân Ninh đẩy hai hộp bánh ngọt trong tay tới trước mặt cô.

Cô nhìn ngón tay của hắn, ngẩn người, ngẩng đầu nhìn lại mặt của hắn, phân rõ thực tế cùng mộng: “Gì vậy?”

“Quá khó ăn.”

Thái độ của người trẻ so với thời tiết còn thất thường hơn, khi nói chuyện chính là mưa, Tư Gia Di từ từ cũng quen, không so đo với hắn những điều này nữa, cô làm việc suốt đêm cũng đói bụng, mở hộp ra lấy một miếng bỏ vào miệng.

Lại bị ngăn cản.

“Gì nữa đây?”

Lý Thân Ninh bĩu bĩu môi, ý bảo cô nhìn bên kia.

Bàn làm việc bên kia có để một tô cháo cùng xiu mại nhỏ. Tư Gia Di đứng dậy bưng lại, mở nắp ra, cháo còn nóng hổi. Tư Gia Di ăn một hớp, cháo bỏng đến mức khiến cô nheo mắt lại.

Lý Thân Ninh thờ ơ nhìn, nhếch môi, muốn cười nhưng không cười.

“Cám ơn.” Tư Gia Di nói.

“Đừng hiểu lầm, không phải của tôi, khi tôi tới, đồ đã để ở đây rồi.”

Hiện tại cô cảm thấy hắn giống như con người hai lòng vậy, rất đáng yêu.

30. Chương 30: Đủ Rồi (4)

Tư Gia Di ăn xong bữa khuya liền thu dọn đồ đạc rời đi, tay Lý Thân Ninh chen vào dây lưng quần, ngạo mạn theo sát phía sau, hai người một trước một sau đứng giữa ngoài cửa thang máy, thang máy đang đi từ tầng cuối lên, số tầng từ từ nhảy.

Đang yên tĩnh, Lý Thân Ninh đột nhiên nói ra một câu: “Tuần này, Dao Dao có một buổi họp phụ huynh học sinh.”

“Tôi đi thay anh.”

Có vẻ như không ngờ cô có thể đồng ý dễ dàng như vậy, Lý Thân Ninh nhìn cô gật đầu lần nữa, rồi lại trầm mặc không lâu “Cô có biết trên người cô có ma lực không?”

Lúc này Tư Gia Di phản ứng không nhanh, quay đầu nhìn hắn: “Cái gì?”

Lý Thân Ninh bữu môi, tựa hồ có chút lúng túng, nghiêng đầu, không nhìn thẳng: “Làm cho đối phương có dự vọng muốn tìm hiểu đến cùng.”

Âm thanh “đỉnh” báo hiệu thang máy đã tới nơi thay thế cho lời đáp trả của Tư Gia Di.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Tư Gia Di đã tỉnh hồn lại, nhấc chân đi vào trong, rồi lại sửng sốt. Cảm thấy có gì đó khác thường, Lý Thân Ninh nhìn vào trong buồng thang máy, CEO công ty, Phó tổng giám đốc cùng hai người đàn ông xa lạ đang đứng.

Thật ra thì cũng không coi là xa lạ, đối tác Hoàn Cầu, Điều Tử Chính cùng trợ lý của hắn —— Lý Thân Ninh đã từng gặp qua hai người này.

Phó tổng giám đốc cùng Lý Thân Ninh có quan hệ tốt, lúc rảnh rỗi hai người thường đánh tennis với nhau, Phó tổng giám đốc kêu Lý Thân Ninh vào thang máy, Lý Thân Ninh từ chối: “Không có việc gì, chúng tôi sẽ đi chuyển kế.”

Mấy vị quan chức cấp cao bên trong cảm thấy không nên quấy rầy nghệ sĩ cùng người đại diện. Mất thấy cửa thang máy sắp khép lại, đúng lúc này, Điều Tử Chính giờ tay lên cần cửa, cửa thang máy lần nữa mở ra.

Phó tổng giám đốc nhìn sắc mặt Điều Tử Chính, tự nhiên phụ họa theo, ngoắc Lý Thân Ninh: “Vào đi, vào đi. Đi thang máy thôi, không cần khách sáo như thế.”

Lý Thân Ninh chỉ đành phải vào trong thang máy, thấy Tư Gia Di chậm chạp bất động, thuận tay ôm vai cô, sau đó liền cảm nhận được một ánh mắt đang muốn thiêu đốt mình, Lý Thân Ninh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Điều Tử Chính đang dời tầm mắt ra khỏi người hắn.

Không khí thang máy có chút không tốt, Phó tổng giám đốc mở lời: “Đây là Lý Thân Ninh, nghệ sĩ trực thuộc công ty tôi, vị này là Điều tiên sinh.”

Lý Thân Ninh khách sáo nói đôi câu: “Không biết Điều tiên sinh còn nhớ hay không, cách đây không lâu chúng ta có gặp mặt nhau tại buổi tiệc sau lễ trao giải.”

Điều Tử Chính nở nụ cười xa lạ, căn bản không nhớ rõ Lý Thân Ninh.

Cảm giác lúng túng trong thang máy kéo dài đến khi xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm, Tư Gia Di dẫn đầu đi ra ngoài, cô đi có chút gấp gáp, giày cao gót thiếu chút nữa bị gãy, Lý Thân Ninh lạnh tay lẹ mắt đỡ cô, không kịp cảm ơn, cô đã chạy trốn mất dạng trước.

Lên xe cũng đạp cần ga thật mạnh, không muốn ở lâu thêm một giây. Nhưng vừa ra bãi đậu xe. Cô liền bị một cú điện thoại ép phải dừng lại. Lý Thân Ninh gọi tới: “Đi nhanh như vậy làm gì? Quay lại đây.”

“ ”

“Tôi không lái xe tới, cô thân là người đại diện phải đưa tôi về?”

Mang danh là nghệ sĩ, ngang ngược cần rở là chuyện đương nhiên, Tư Gia Di đấu tranh chỉ hai giây, bên đầu dây kia, Lý Thân Ninh lại lên tiếng: “Mau.”

Cô chỉ đành phải quay đầu về.

Đối diện, Điều Tử Chính lái tới, màu sắc của khung xe giống chủ nhân nó như đúc, một màu lạnh, Tư Gia Di không để ý cũng không được, xe của hắn dám chệch ngang cả con đường, Tư Gia Di hạ xuống cửa sổ xe, ra dấu tay với tài xế xe Điều Tử Chính, ý bảo hắn nhường đường.

Tài xế không phản ứng, ngược lại, cửa sổ khoang sau lại hạ xuống.

Tư Gia Di không kịp thu hồi tầm mắt, đụng phải vẻ mặt không chút thay đổi của Điều Tử Chính.

“Cô và hắn là quan hệ gì?”

Thật lâu sau cô mới hiểu được lời của hắn, cảm thấy buồn cười, lại cười thật. Cũng không trả lời hắn, trực tiếp quay cửa xe lên. Điều Tử Chính cuối cùng cũng không lay chuyển được người phụ nữ này, nói với tài xế: “Lái xe.”

Khó khăn lắm cô mới về đến bãi đậu xe, bất đắc dĩ vẫn phải nhìn thấy vẻ mặt lạnh của Lý Thân Ninh, Lý Thân Ninh kéo ra cửa bên ghế lái phụ, thái độ rõ là khác thường, hắn nói với cô: “Sao khi này cô lạ vậy?”

Tư Gia Di vội vàng quay đầu nhìn gương chiếu hậu: “Không có.”

“Khẩu thị tâm phi.” (*)

(*) Miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo

Lý Thân Ninh muốn cô tự định nghĩa, cô cũng không phản bác.

Đường đi thật yên tĩnh, một con người chân chính khác thường như Lý Thân Ninh thế nhưng lại chủ động đánh vỡ trầm mặc: “Tôi đã từng thấy qua cô nhìn gương tự lắm lắm hết như một tên ngốc.”

“ ”

“Tôi còn nhớ, khi đó ai kia tự một mực nói với mình, “Tư Gia Di, cười”. Sau đó cô thật sự bật cười. Tôi không biết nên nói cô rất giả tạo, hay là nên nói cô rất đáng thương.”

Tư Gia Di cảm thấy tức giận: “Tôi giả tạo hay đáng thương không liên quan tới anh.”

“Chân thật thế này mới là cô, muốn tức giận liền tức giận, có cái gì không tốt, cố giả vờ mình có tâm địa Bồ Tát chi?” Giọng người đàn ông này không giống như đang châm chọc, trái ngược lại, như đang thật lòng khuyên cô.

Nhưng càng thế này, càng làm người ta khó có thể tiếp nhận. Tư Gia Di thắng mạnh xe: “Vậy tôi sẽ không giả bộ mình có tâm địa Bồ Tát gì đó với anh. Xuống xe!”

Cửa xe đã thay hắn mở ra.

Lý Thân Ninh thoáng nhìn trước sau con đường, đã là rạng sáng, chung quanh không có một bóng xe, thế nhưng hắn lại cười, thật vui vẻ mà không phải ngụy trang: “Chân chính là mình tốt hơn không?” Sau khi xuống xe lại thêm vào một câu: “Cô đã từng là nghệ sĩ dưới quyền Điều Tử Chính?”

Tư Gia Di không trả lời, chính xác hơn mà nói, là không phản bác được.

Sau một đoạn thời gian, vận mệnh của cô có chút xui xẻo.

Tin cô người mới Sunny, người mà cô mang theo, qua đêm với vị thương gia giàu có tại khách sạn xa hoa lại bị truyền thông bắt được, điện thoại Tư Gia Di như muốn vỡ nát vì những cuộc gọi. Tin Hoàn Cầu hợp mua công ty giải trí Trung Thiên bị công khai, hai bên càng thêm mặt thiết, khi cô ở công ty thường gặp phải kẻ mà cô không muốn gặp phải.

Cuộc gọi từ Singapore trở thành liều thuốc giải buồn tốt nhất dành cho cô, sau khi nghe xong điện thoại, tâm trạng luôn tốt hơn rất nhiều.

“ Tôi muốn dành chút thời gian cuối tuần đi Singapore một chuyến.” Tư Gia Di nói xong cúp điện thoại, rồi lập tức lại có điện thoại gọi tới. Là điện thoại phỏng vấn của tuần san Bát Quái, Cô nhấn nút nghe, chuẩn bị ứng phó đôi câu liền treo máy. Lúc cô xoay người vừa đứng nhìn thấy người đàn ông kia đứng đó không xa.

Tư Gia Di dứt khoát quay người, bước khỏi hành lang.

Điều Tử Chính đứng tại chỗ nhìn cô, cho đến khi bóng dáng cô biến mất tại khúc quanh, mới nghiêng đầu nói với trợ lý: “Tìm người đi Singapore cùng cô ấy, sẵn tiện thu thập chút thông tin.”

31. Chương 31

Lần này Tư Gia Di cũng không cần xin nghỉ phép để bay tới Singapore - Lý Thân Ninh được mời đến Singapore tham dự lễ trao giải lớn. Thân làm người quản lý của hẳn, tất nhiên cô sẽ đi cùng.

Ở sân bay thường có ký giả canh sẵn, nên cô chỉ dẫn theo Dao Dao tới, không xuất cảnh cùng Lý Thân Ninh. Biểu tình của con bé không ngừng phấn khích: “Đây là lần đầu tiên cháu ra nước ngoài.”

Tư Gia Di cười: “Không phải là Lý Thân Ninh thường xuyên có dịp ra nước ngoài làm việc sao?”

Cô bé vô cùng kiêu ngạo, nói: “Người quản lý trước đây của Lý Thân Ninh rất đáng ghét, muốn cháu và cô ta cùng ngồi trên máy bay, cháu tình nguyện để Lý Thân Ninh đưa về nhà ông bà nội còn hơn.”

Từ đầu đến cuối Tư Gia Di chỉ cười không nói, Dao Dao cười hì hì rồi lại nửa nghiêm túc hỏi: “Có phải cô cảm thấy cháu nhiều lời quá không?”

Cô kinh ngạc khi thấy cô bé lại có loại suy nghĩ này: “Làm sao có thể?”

“Vậy tại sao chỉ có mỗi cháu nói, từ đầu tới cuối cô không nói câu nào ?!”

Cô nghĩ nghĩ, nói: “Cô thích nghe cô bạn nhỏ nói chuyện.”

Cuối cùng Dao Dao mới yên tâm, quay đầu nhìn ra cửa sổ, tầng mây trong xanh, ánh mặt trời rất đẹp. Tư Gia Di mỉm cười nhưng lại có một chút cảm giác cô đơn.

Những lúc thế này luôn không kìm được muốn hút một điếu thuốc lá, trong khoang máy bay cấm tiệt chuyện này, cô chỉ có thể vào toilet rửa mặt để giúp tỉnh táo. Nhưng trong toilet có người, cô đành phải dựa vào vách tường khoang máy bay chờ đợi.

Trong lúc chờ đợi cảm giác buồn chán vây quanh, cô lấy móc chìa khóa trong túi ra, trên đó chỉ treo duy nhất một khung hình nhỏ, bên trong có một tờ giấy. Tư Gia Di vừa mới mở khung hình ra, cửa toilet cũng đồng thời mở.

Theo bản năng, cô tính đem móc chìa khóa nhét lại trong túi, ngẩng đầu thấy Lý Thân Ninh, trên mặt biến thành hoảng sợ, tay đột nhiên run lên. Móc chìa khóa rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang nhẹ, Gia Di vội vàng cúi xuống nhặt, Lý Thân Ninh lại nhanh tay hơn.

Anh dừng động tác cúi lưng xuống, bởi vì nhìn thấy một tấm hình rơi ra từ trong khung hình.

Trong tấm ảnh là một bé trai có độ tuổi ngang bằng Dao Dao, nhưng lại có vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Lý Thân Ninh nhìn về phía Gia Di bằng một ánh mắt ngờ vực: “Đây là?”

Cô đoạt lại móc chìa khóa, liền bước ngay vào toilet. Cửa đóng “Rầm” một tiếng. Để lại một mình Lý Thân Ninh, cau mày với bộ mặt khó hiểu.

Sau khi xuống máy bay, Lý Thân Ninh dẫn Dao Dao tới khách sạn nghỉ ngơi. Hôm nay cũng không có hành trình, Tư Gia Di vừa bỏ hành lý xuống liền rời khỏi khách sạn. Từ khách sạn tới nhà bác Phương mất 5 phút đi xe, cô phải tranh thủ thời gian . . .

Bác Phương rất nhiệt tình, cô còn chưa vào tới cửa bà đã vội vàng cầm dép ra: “Sao hôm nay đến sớm vậy?! Cháu bảo hôm nay cháu mới lên máy bay, bác còn tưởng rằng đến tối cháu mới tới đây cơ.”

Tư Gia Di mỉm cười đưa quà tặng.

Bác Phương cũng không từ chối: “Mỗi lần cháu tới đều tặng cho bác bao nhiêu là quà, làm bác ngại quá !”

“Không có gì đâu ạ, chỉ là chiếc khăn lụa, cảm thấy rất hợp với bác.” Tư Gia Di vừa vào phòng khách liền nhìn xung quanh mấy lần “Đúng rồi, Đa Đa đâu ạ ?!”

“Ở trong phòng xem ti vi đấy.”

Bác Phương nói xong liền dẫn cô tới phòng ngủ. Mở cửa ra chỉ thấy một bé trai đoan đoan chính chính ngồi trước ti vi, mắt đốic tai ngơ với tiếng mở cửa, bác Phương lên tiếng gọi: “Đa Đa, xem ai đến này ?!”

Đứa bé vẫn không hề nhúc nhích, ngồi im tại chỗ.

“Đa Đa . . .” Bác Phương vẫn cố gắng thu hút sự chú ý của đứa bé.

Tư Gia Di cười cười xấu hổ, ngăn bác Phương: “Không sao đâu. Vừa nãy khi vào nhà cháu thấy trên bếp vẫn đang đun gì đó, bác mau ra xem đi, không cần phải lo cho cháu.”

Hình như bác Phương có hơi lo lắng, nhưng vẫn cất bước đi ra.

Tư Gia Di đóng cửa lại, đi tới ngồi xuống bên cạnh đứa bé.

1 phút 2 phút cho đến 15 phút im lặng.

Cuối cùng cô không chịu nổi, thử thăm dò, ôm đứa bé đặt lên đùi: “Nói mấy câu với mẹ được không ?!”

Đa Đa dường như không nghe thấy, mặc dù ngồi trên đầu gối cô, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào ti vi, không hề chớp mắt.

“Lần trước mẹ tới đây, con cũng đang xem chương trình số học này. Chúng ta đổi sang kênh khác có được hay không?” Tư Gia Di vừa nói xong liền cầm lấy chiếc điều khiển.

Cuối cùng ánh mắt đứa bé cũng biểu lộ cảm xúc, nhìn về phía bàn tay đang cầm điều khiển, rồi lại nhìn mặt cô. Tư Gia Di không kìm được xúc động, sờ sờ mặt đứa bé. Nó cũng không né tránh.

Cô ôm đứa bé chặt hơn, một tay bấm điều khiển, giọng nói tràn đầy dỗ dành: “Chúng ta xem kênh khác đang chiếu chương trình gì -.”

Chương trình ti vi ứng với câu trả lời.

Trên kênh đang chiếu chương trình thiếu nhi buổi trưa, trên màn hình là một đứa bé chạc tuổi Đa Đa đang làm người múa chính, tiếng nhạc êm tai thay thế những chữ số nặng nề, Đa Đa lại giống như bị điện giật phút chốc ngoái đầu nhìn về ti vi.

Im lặng trong nháy mắt đã bị phá vỡ.

Đa Đa bịt tai, hét lên.

Bất chấp tiếng hét chói tai của đứa bé, Tư Gia Di lập tức ôm nó vào lòng: “Đa Đa! Đa Đa !”

Vội vàng bấm trở về chương trình số học, nhưng chẳng có tác dụng gì. Đứa bé vùng khỏi cái ôm của cô, cô thử đuổi theo, đứa bé liền bắt đầu ném đồ vật ngăn cản.

Tư Gia Di tiến không được lùi cũng không xong, trên khay trà có gì hầu như đều bị ném xuống, bình hoa thủy tinh thoáng lung lay sắp đổ, cô nhìn vậy trong lòng liền run sợ, theo bản năng muốn đưa tay che cho đứa bé. Thấy dấu hiệu có người sắp đến gần mình, Đa Đa trở nên sợ sệt, cuối cùng đứa bé lão đảo suýt ngã, người đứng vững lại được, thì tay lại gạt phải bình hoa, rơi xuống.

Tư Gia Di hoảng sợ thốt lên: “Cẩn thận!”

Màn đêm trầm lắng, lúc Tư Gia Di trở lại khách sạn đã là sức cùng lực kiệt, thế cho nên cô không biết làm cách nào để ứng phó với vị khách không mời mà đến - Lý Thân Ninh.

Tư Gia Di nhìn thấy anh ta là lúc anh ta đang chần chừ cúi đầu đứng trước cửa phòng cô.

Cô đứng ở hành lang cách đó không xa, đến khi Lý Thân Ninh phát hiện ra cô, bản thân mới không tình không nguyện đi tới: “Tìm tôi có việc ?!”

Trên mặt anh ta có chút tức giận: “Gọi điện thoại cho cô thì cô không nghe, sau đó lại tắt máy luôn, có ý gì ?!”

Cô không biết rằng khả năng giả bộ của mình có thành công không, lấy điện thoại ra nhìn nhìn, làm vẻ bình tĩnh hiểu chuyện: “Hết pin rồi.”

Tất nhiên giả bộ cũng không thành công, đổi lại là tiếng cười lạnh của Lý Thân Ninh.

Tư Gia Di cúi đầu im lặng, trước mắt mình là mũi giày của anh ta, cô cũng chẳng nhìn sắc mặt anh ta.

Nhưng nghe được sự xem thường trong giọng điệu của anh ta: “Lần sau nếu tôi không liên lạc được với cô, cô có thể thu dọn đồ đạc rời đây.”

“.....”

“Ngẩng đầu lên nói chuyện.”

Không còn sức lực để đối phó với anh ta, cô đành ngoan ngoãn ngẩng đầu: “Tôi xin lỗi, được chưa ?! Cam đoan không có lần sau, cũng muộn lắm rồi, anh mau nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ rất bận.”

Nói xong liền lấy thẻ ra, định mở cửa phòng.

Không để ý đến việc giấu đi bàn tay.

Lý Thân Ninh nhìn chằm chằm lên cánh tay bằng gạc: “Tay cô sao vậy ?!”

Cô cười nói không có gì, cố gắng rút tay trở về.

“Nói !”

“Không cẩn thận bị bình hoa nhỏ rơi trúng.”

“Rốt cuộc cả ngày nay cô đã đi đâu ?!”

Cố gắng rút tay về lần nữa.

“Lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống nghệ sĩ phải đi lo lắng cho người quản lý. Cô có thể không giấu diếm như vậy không ?!” Lý Thân Ninh nhất thời nóng nảy, bàn tay tăng thêm lực, thấy Gia Di đau đến cau mày, mới giật mình, buông cánh tay cô ra.

Lại nắm lấy bả vai cô.

Tư Gia Di có chút kháng cự, khoảng cách gần như vậy: “Nếu bây giờ anh vội vã liên lạc với tôi vì chuyện công việc, thì lịch hành trình tôi đã sớm đưa cho anh rồi, anh hoàn toàn không cần lo lắng đến việc của tôi. Nếu anh tìm tôi vì chuyện riêng tư, thật ngại quá, giữa anh và tôi còn chưa thân quen đến mức đó.”

Lý Thân Ninh im lặng, một cánh tay khác đặt tiếp lên vai Gia Di, gần như là ôm trọn cô.

Anh hơi rủ mắt nhìn cô, Gia Di khẽ nhú mày: “Một nghệ sĩ lại đi quan tâm một người quản lý, có phải hơi quá rồi không ?!”

“Đây là vấn đề của một người đàn ông quan tâm đến một người phụ nữ.” Lý Thân Ninh trả lời lại một cách mỉa mai.

“.....”

“Cái gì cũng giấu trong lòng, không một mảy may sao ?!”

“.....”

“.....”

Trước giờ Lý Thân Ninh không biết còn có cách rơi lệ này.

Không cần dựa vào, không cần đồng cảm, chỉ đứng ở một chỗ, không tiếng động, cười khóc.

Màn đêm yên lặng.

Ngôi nhà yên tĩnh của nhà họ Phương vang lên tiếng chuông cửa, dứt quãng, lại kéo dài không ngừng, cuối cùng đánh thức bác Phương tỉnh dậy từ trong giấc mơ.

Bác Phương khoác thêm chiếc áo khoác đi ra mở cửa, xuyên qua mắt mèo chỉ nhìn thấy bên ngoài là một người đàn ông xa lạ. Trong lòng liền đề phòng, không rút hai dây xích trên cửa xuống, bà chỉ kéo ra khe cửa.

“Xin hỏi, cậu đến tìm ai ?!”

Giọng nói của đối Phương cực kỳ khách sáo, nhưng khó giấu được khí chất xa cách: “Chào bà, tôi là bạn của Tư Gia Di, tôi họ Diêu.”

32. Chương 32

Sau đêm đó Tư Gia Di cảm giác được thái độ của Lý Thân Ninh đối với mình có sự thay đổi. Dĩ nhiên, đó cũng chỉ là ảo giác của cô.

Lý Thân Ninh phải ở lại Singapore năm ngày, Tư Gia Di đặt vé máy bay về nước vào 5 ngày sau cho Lý Thân Ninh và Dao Dao, đồng thời đặt vé về nước vào mười ngày sau cho bản thân, lúc cô bé biết việc này cảm thấy bất mãn: “Tại sao cô muốn gạt cháu sang một bên, một mình ở lại chỗ này chơi đùa năm ngày ?!”

Tư Gia Di suy nghĩ: “Cô phải ở lại đây giải quyết chút chuyện, giải quyết xong cô sẽ lập tức trở về nước.”

Tất nhiên Dao Dao đối với câu trả lời này rất không hài lòng.

Điều làm cô bé càng không hài lòng, chính là ngày hôm sau khi tới Singapore Lý Thân Ninh liền bắt đầu bận rộn, mình thì bị bỏ lại ở trong khách sạn, mắt to trừng mắt nhỏ với bà bảo mẫu.

Trong một ngày Lý Thân Ninh phải tham dự một lễ trao giải thưởng, ba hoạt động thương mại, còn có một tạp chí ảnh cao cấp muốn chụp ảnh tại chỗ, bận rộn suốt cả ngày, cả đoàn đều mệt mỏi đến rã rời.

Không có bạn chơi cùng, cô bé bực bội ở lại trong khách sạn, khó khăn lắm mới đợi đến buổi tối, lúc Lý Thân Ninh kết thúc công việc về khách sạn thường thường đã là 8, 9 giờ. Tư Gia Di lại không trở về cùng với anh.

Lúc đầu Dao Dao định buổi tối chơi đùa cùng Gia Di, kết quả kế hoạch vỡ lỡ, cô bé cho rằng Lý Thân Ninh là đầu sỏ gây nên: “Tại sao ba sắp xếp cho cô ấy nhiều công việc vậy chứ ?! Ba cố ý!”

Lý Thân Ninh oan uổng nói: “Cô ấy có cuộc sống riêng của mình, cô ấy nói muốn đi gặp bạn, không lẽ ba kéo cô ấy trở về ?!”

“Vậy thì kéo cô ấy trở về!”

“Hết giờ làm là lúc cô ấy được tự do muốn làm gì thì làm, ba đâu có thể quản cô ấy được ?!”

“Rốt cuộc là cô ấy đi gặp bạn bè nào chứ ?!”

“Ba là người thân của con, hay là cô ấy ?! Cho tới bây giờ con chưa bao giờ quan tâm đến ba như vậy.”

“Ngu ngốc.”

Lý Thân Ninh cười cười nhéo mặt Dao Dao, bị cô bé ngoài mặt lạnh lùng trong yếu đuối mạnh mẽ ra, anh càng cười tươi hơn: “Tôi lại làm gì khiến cô giận rồi sao, tiểu thư Dao Dao ?!”

“Con làm như vậy, không phải là vì thiếu thốn tình cảm của ba, mà vì con cảm thấy ba thiếu một người vợ. Ngay cả một điều nhỏ bé này mà ba cũng không hiểu, không phải ngu ngốc thì là cái gì ?!”

Lý Thân Ninh sững sờ.

Một lúc lâu sau, liền bày ra vẻ mặt nghiêm nghị hiem thấy của người làm cha: “Nhóc con, nghĩ vớ vẩn cái gì vậy chứ ?!”

Lúc này đến phiên cô bé đắc ý: “Bị con nói trung nổi lòng chứ gì ?!”

Anh giả bộ xem đồng hồ, định ôm cô bé đứng dậy: “Muộn lắm rồi, đi ngủ thôi.”

Dao Dao thét chói tay chạy trốn, vừa nhảy từ đầu ghế sofa này sang đầu ghế sofa khác, vừa kêu to: “Ba thích cô ấy đúng không ?! Đúng không ?!”

Đang đi đi lại lại ở giữa hành lang khách sạn, Lý Thân Ninh chợt nhớ tới câu nói kia của Dao Dao.

Đã qua rạng sáng, trước mặt anh là cánh cửa phòng số 2016 vẫn khép chặt, không biết chủ nhân đã về hay chưa. Đưa mắt nhìn cánh cửa phòng, rồi lại nhìn lần nữa, cuối cùng anh từ bỏ ý định gõ cửa, quyết định đi lên lầu quán bar uống một chén.

Trong quán đang diễn tấu âm nhạc, điệu nhạc dồi trụy vương vấn mùi rượu, tràn ngập quầy bar, Lý Thân Ninh gõ gõ mặt bàn ra hiệu cho người phục vụ đi tới: “Một chai ...”

Có người cắt ngang lời nói của anh - “Cho thêm một ly, cảm ơn.”

Giọng nói này anh cảm thấy rất quen thuộc, quay đầu liền thấy một người phụ nữ đang ngồi ở góc đối diện. Anh ngăn người, người phục vụ đi tới hỏi: “Xin hỏi cần gì ?!”

“Một chai bia.” Mặc dù đang nói với người phục vụ, nhưng đôi mắt Lý Thân Ninh lại nhìn về góc đối diện không hề chớp mắt.

Người phục vụ nhanh chóng đưa ra một chai, Lý Thân Ninh giơ tay về phía đối diện, chạm vào ly rượu trên bàn tay người phụ nữ kia.

Bị vật lạnh lẽo nào đó chạm vào, Tư Gia Di ngẩng đầu lên.

Đối diện với ánh mắt trách cứ của Lý Thân Ninh, là đôi mắt mờ mịt say lơ dờ của người phụ nữ, không khỏi giận dữ: “Bấy giờ sáng là bắt đầu làm việc, bây giờ cô vẫn còn ở đây uống rượu ?!”

Tư Gia Di chống tay đỡ trán, thống khổ chau mày, cố gắng tỉnh táo lại, nhìn chai bia trong tay anh: “Không phải anh cũng vậy sao ?!”

“....”

Điều khiến anh không thể hiểu được vì sao cô lại uống đến say mềm, mà vẫn không biết xấu hổ khuyên anh: “Uống một chai là đủ rồi, đừng uống nhiều, sẽ hỏng việc.”

Nói xong liền ngửa đầu uống một hơi, lại một ly rượu cạn đáy. Lý Thân Ninh nhìn cảnh tượng không thể tin nổi, cũng cười: “Mấy ngày hôm nay cô rất lạ thì phải ?! Hôm qua vô duyên vô cớ khóc to một trận, hôm nay lại uống say đến vậy.”

Vào giờ phút này, thực sự mong muốn nói hết những tâm sự trong lòng, nhưng cô đã nhanh chóng kìm lại, cười khẽ, muốn chuyển đề tài câu chuyện.

Lý Thân Ninh lại kéo chiếc ghế bên cạnh cô ra, ngồi lên: “Nói đi, xin lắng tai nghe.”

Cô xua tay từ chối, cúi xuống gối lên lòng bàn tay mình.

Bên tai là tiếng nhạc du dương của kèn Saxophone, cùng với đó là tiếng nói dịu dàng của anh: “Tôi nhớ là từng có một quảng cáo được quay theo kiểu một bộ phim điện ảnh, nam chính tai nạn ô tô sau đó bị mù mắt, chăm sóc cho anh ta là một người y tá không thể nói chuyện, trong quá trình chăm sóc, nam chính đem tất cả những tâm sự trong lòng không thể nói với người ngoài nói với cô ấy, còn đặt tên cho cô ấy là ‘Thụ’...”

Cô càng nghe càng cảm thấy không đúng, mông lung ngẩng đầu: “Anh từng xem quảng cáo tôi đóng sao ?!”

Dường như bị cắt ngang những hồi ức tốt đẹp, anh nhú mồm nói: “Việc đó thì có gì mà ngạc nhiên ?!”

“.....”

Bỗng nhiên anh trở nên nghiêm túc: “Hôm nay, tôi làm ‘Thụ’ của cô.”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt, hết sức . . . chân thành tha thiết. Dốc bầu tâm sự với người đàn ông trẻ tuổi có đôi mắt da diết này, Tư Gia Di đột nhiên không kịp phản ứng, lúc phản ứng lại, phát hiện bản thân đã thốt ra: “Sau khi kết thúc công việc tôi không về khách sạn, mà tới nhà một vị trưởng bối.”

“....”

“Ồ đó, tôi gặp phải một người tôi không muốn gặp.”

“....”

“....”

Câu chuyện bị dừng lại, mãi sau cô vẫn không nói tiếp, anh không thể không hỏi: “Sau đó thì sao ?!”

Cô không nói gì thêm nữa, chỉ giơ tay lên ra hiệu cho người phục vụ đi tới: “Thêm một ly nữa.”

Lý Thân Ninh muốn cản lại cũng không kịp nữa, mới nói: “Uống vodka như vậy sẽ uống đến chết người đó...” Thì cô cũng đã uống cạn một ly.

Cuối cùng người phụ nữ này uống say đến độ đi cũng không đi được, anh nâng cô lên, dìu về phòng.

Dường như vừa đặt người xuống giường cô đã ngủ mất rồi, cọ cọ mặt xuống ga trải giường, dáng vẻ rất ngây ngô. Lý Thân Ninh khoanh tay đứng ở bên giường nhìn rất lâu, thở dài, giúp cô cởi giày ra.

Cúi người xuống đắp chăn cho cô, khoảng cách gần như vậy, hơi thở cô lại mang theo hương vị của rượu xông vào mũi anh, anh bị mê hoặc.

Nhất thời nảy sinh ý nghĩ xấu xa

Anh hôn lên đôi môi cô. Hết sức nhẹ nhàng, không hề quấy rầy giấc ngủ của cô, trái tim anh lại đập loạn nhịp. Lý Thân Ninh không làm những điều anh suy nghĩ, ngược lại tự bật cười lắc đầu, đứng dậy dời đi.

Tiếng cửa phòng khép lại.

Sau đó Tư Gia Di mở mắt.

Cảm xúc trên môi vẫn còn, mềm mại mà xa lạ. Không có tâm phiền ý loạn, không có hoảng hốt luống cuống, trong lòng cô chỉ có trống rỗng.

Một giấc này, Tư Gia Di ngủ một mạch đến trưa. Mở mắt ra mặt trời đã lên cao.

Đồng hồ báo thức cài trong điện thoại của cô bị tắt, trên tủ đầu giường có một tờ giấy: Hôm nay cho cô nghỉ ngơi một ngày.

Là chữ viết của Lý Thân Ninh.

Tư Gia Di rời giường rửa mặt, nhìn thấy mình trong gương, sưng sốt một chút, không kìm được đưa tay sờ sờ lên môi, cứ như vậy bị phiền muộn bao phủ.

Nhưng chỉ kéo dài trong vài giây, rửa mặt xong, trong lòng hóa thành mặt nước phẳng lặng.

Chưa ăn sáng, cô đã ra khỏi khách sạn chuẩn bị gọi xe đi thẳng đến nhà họ Phương.

Một chiếc xe đã chờ từ rất lâu.

Tư Gia Di nhận ra chiếc xe này, cảnh giác dừng bước lại.

Tình cảnh ngày hôm qua vẫn còn rõ mồn một trước mắt, hoang đường giống như ác mộng không thể tỉnh lại.

Lúc ấy lòng cô như lửa đốt chạy tới nhà họ Phương, ngồi trong phòng khách nhà họ Phương chính là người đàn ông kia, nhìn thấy cô xuất hiện, hắn cũng không ở lại lâu. Một lát sau, Tư Gia Di ngồi cạnh cửa sổ nhìn anh ta đi ra khỏi tòa cao ốc, ngồi vào chiếc xe này

Vào giờ phút này, cửa sổ chỗ ngồi phía sau xe hạ xuống trước mặt cô, Diêu Tử Chính ở trong xe nói: “Tìm chỗ nào đó nói chuyện một lát, chúng ta cần phải nói chuyện.”

Cô nhúu chặt lông mày, nói: “Tôi với anh không có gì để nói.”

Dứt câu liền bước đi.

Nhưng câu tiếp theo vang lên bên tai khiến cô đứng im tại chỗ.

“Vậy đợi đến lúc tôi hành động, em nhất định sẽ hối hận.” Diêu Tử Chính nở nụ cười tinh bơ.

Hai người vừa mới ngồi xuống phòng ăn, Diêu Tử Chính liền mở miệng: “Đa Đa phải được tiến hành làm điều trị tâm lý định kỳ, thời gian một lần là 40 phút, chi phí ột lần là 600 đôla, trong thời gian điều trị tâm lý cần phải phối hợp với điều trị vật lý trị liệu, hơn nữa chi phí mời bác sỹ điều trị trong thời gian dài rất lớn.”

Biểu hiện của Tư Gia Di cũng rất bình tĩnh: “Hiện tại thu nhập của tôi rất cân đối.”

“....”

“Hơn nữa, Đa Đa là con của tôi với Phương Tử Hằng, anh quan tâm làm cái gì ?!”

Nét mặt Diêu Tử Chính trở nên hung dữ.

Một giây đó, Tư Gia Di thực sự cảm nhận được cảm giác trả thù.

Diêu Tử Chính nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lấy ra một tập tài liệu chuẩn bị trước đó đặt xuống bàn trà, đẩy tới trước mặt cô.

Cô nhìn mấy chữ “Thỏa thuận thay đổi quyền giám hộ”, ngẩng đầu, sự cứng cỏi trên mặt bị đánh sụp: “Anh có ý gì ?!”

Anh ta không vội trả lời, lấy ra một chiếc hộp gấm, mở ra, đặt xuống bàn trà, lại đẩy tới trước mặt cô.

Đó là một chiếc nhẫn kim cương.

Diêu Tử Chính nói: “Chọn một trong hai.”

Đây là anh ta cho cô lựa chọn, không có lựa chọn thứ ba.

Thấy cô mãi không trả lời, Diêu Tử Chính cũng không vội vàng ép buộc, chỉ nói: “Tôi có thể cho em thời gian suy nghĩ, chỉ là tôi cảm thấy trước đó cần phải nhắc nhở em - tôi không chờ đợi được lâu.”

Diêu Tử Chính cầm chiếc khăn ăn lau lau khóe miệng, ra hiệu cho người phục vụ, thanh toán xong, đứng dậy chuẩn bị đi. Mắt lạnh nhìn vẻ kiêu ngạo của anh ta, ngoài việc cảm thấy không thể nào tin, cô không còn cảm nhận gì khác.

“Khoan đi đã.”

Nghe thấy vậy Diêu Tử Chính dừng bước lại, nhưng cũng không có quay đầu.

Cô với anh ta chỉ là sự khinh thường, đứng dậy, đi đến bên cạnh anh ta, lập tức nói: “Anh không cần chờ, bây giờ tôi có thể lập tức nói cho anh biết. Cả hai điều đó tôi đều không chọn, anh còn thủ đoạn gì để đối phó với tôi, tôi mới mất mong chờ.”

Nói xong liền bước đi, đi được vài bước nghĩ tới một chuyện, quay đầu bổ sung thêm: “Còn nữa, làm sao anh còn mặt mũi xuất hiện ở nhà họ Phương ?! Phương Tử Hằng chính là bị anh ép chết.”

Mặc dù bề ngoài mạnh mẽ, nhưng trong lòng lại càng lo sợ bất an, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt trầm tĩnh của anh ta. Tư Gia Di rời khỏi quán cơm Trung, chạy thẳng ô tô đến nhà họ Phương.

Bà Phương rất bất ngờ: “Lúc này không phải là cháu đang làm việc sao ?!”

Cô miễn cưỡng cười cười: “Hôm nay cháu nghỉ phép.”

Đa Đa ở trong phòng đang liều mạng hoàn thành tấm ghép hình chưa xong, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh cực kỳ giống người nào đó, nhìn cô không hề có cảm giác, thấy cậu bé hiếm khi chơi vui như vậy cũng không tới quấy nhiễu, quay đầu tìm bóng dáng của Bà Phương.

Bà sai bảo mẫu đi gọt hoa quả, còn bà thì đang rót nước, cô nghĩ mỗi lần bản thân tới đây bác phương đều nhiệt tình đón tiếp, có chút không đành lòng mở miệng.

Cầm ly nước trở lại phòng khách, bà nói: “Gia Di, đứng đó làm gì ?! Ngồi đi!”

“....”

Lúc này bà mới phát hiện vẻ mặt lúng túng của cô, liền hỏi: “Sao vậy ?!”

Tư Gia Di không khỏi liếc mắt nhìn về phía Đa Đa, cậu bé ngồi ở trên thảm, dường như không hề phát hiện cô đến, trong lòng cảm thấy đau đớn thê lương, cắn chặt răng, lấy dũng khí nói với bà Phương: “Cháu muốn đưa Đa Đa về nước, cùng sống với cháu.”

Trong nháy mắt vẻ mặt bà cứng đờ lại.

Suy nghĩ một lúc lâu, cô chỉ có thể nói: “Bác Phương, cháu xin lỗi.”

Lúc này bà mới phản ứng lại, đem tất cả biểu hiện khiếp sợ cùng cảm giác mất mát kìm chế trong lòng: “Cháu định lúc nào thì dẫn thằng bé đi ?!”

Một bậc trưởng bối gương cười, dáng vẻ miễn cưỡng, nhưng cuối cùng lại thông cảm với cô, điều này càng khiến cô áy náy, khi nói những lời này đã không dám nhìn thẳng mặt bà: “Càng nhanh càng tốt.”

Từ trước tới giờ việc thay đổi hoàn cảnh sống đối với một đứa trẻ mắc chứng tự kỷ là vô cùng nhạy cảm, lần này trước khi dẫn Đa Đa về nước, Tư Gia Di đặc biệt đến xin lời tư vấn của bác sĩ điều trị cho Đa Đa, bác sĩ cũng không muốn cô làm như vậy, dù sao dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh mới, xem ra là rất khó khăn, tâm trạng thằng bé ít nhiều sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng cho dù như vậy cũng không thể làm cô dao động quyết định.

Bác sĩ rất là khó hiểu, nói: “Cô Gia Di, bệnh tình của Đa Đa đã có tiến triển, vào thời điểm quan trọng như vậy hoàn toàn không thích hợp, cô cố tình muốn đưa cậu bé đi chỗ khác, ít nhất phải đưa ra lý do thuyết phục cho tôi, nếu không với thân phận là bác sĩ điều trị cho Đa Đa, tôi sẽ không đồng ý chuyển bệnh án.”

Cô ngồi im vẻ mặt nghiêm túc, thái độ cương quyết đối diện bác sĩ, cuối cùng nói ra một lý do đã nghĩ trước đó, nói thẳng: “Quan hệ giữa tôi và ba của Đa Đa rất căng thẳng, nếu như tôi không đưa Đa Đa về bên cạnh mình, rất có thể anh ta sẽ tới dẫn Đa Đa đi. Đây là tình mẫu tử, hy vọng bác sĩ có thể hiểu cho tôi.”

Vị bác sĩ nhíu nhíu mày, đó là dấu hiệu sắp bị thuyết phục, cô trầm giọng, không ngừng cố gắng nói: “Xin bác sĩ hãy tin tôi, Đa Đa theo tôi về nước, tôi nhất định sẽ làm mọi cách để cho Đa Đa được điều trị tốt nhất, nhà tôi cũng mới được sửa sang lại, tất cả đồ dùng và bày trí đều giống y hệt bên Singapore, tôi tin rằng thằng bé sẽ thích ứng được, hơn nữa bây giờ công việc của tôi cũng đã ổn định, có thể dành nhiều thời gian ở cùng Đa Đa, tạo cho Đa Đa một không gian trưởng thành hoàn thiện.”

Vị bác sĩ suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đồng ý ký tên lên giấy chuyển viện.

Lúc này Tư Gia Di mới thở phào một hơi, cầm giấy giấy chuyển viện đứng dậy: “Cảm ơn.”

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Tư Gia Di còn phải đi làm visa, cô đã xin Lý Thân Ninh nghỉ 10 ngày, để công ty phái người khác tạm thời nhận công việc của người quản lý thay cô vài ngày, còn cô an tâm ở lại Singapore làm xong xuôi toàn bộ thủ tục.

Bận rộn cho tới trưa, cô vẫn không có thời gian nghỉ ngơi, buổi trưa đi tới chỗ Lý Thân Ninh chụp hình cho tạp chí ảnh. Tạp chí ảnh chụp hình đã gần kết thúc, nhân viên làm việc đang thu dọn thiết bị, anh ta cũng đã thay xong quần áo, đang cùng nhiếp ảnh gia ngồi trước máy tình nhìn những bức hình vừa mới chụp.

Tư Gia Di không bước qua quấy nhiễu nhiếp ảnh gia và Lý Thân Ninh, chỉ đứng ở cánh cửa sau lưng nhìn chốc lát, tất cả được tiến hành theo trật tự, tất nhiên cô vẫn lo nghĩ tới Đa Đa nhiều hơn, yên lặng quay đầu đi, vừa liếc nhìn đồng hồ, xem chừng bây giờ đi tới nhà họ Phương, vẫn kịp cùng ăn với cậu bé bữa trưa. Cô lấy ra chiếc hộp khóa xe tự động chuẩn bị mở cửa xe, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, còn chưa kịp quay đầu lại, đã bị người đằng sau kéo cánh tay trở lại.

Lúc này cô mới thấy rõ người đàn ông kéo cô đi về góc khuất, không phải là ai khác, chính là Lý Thân Ninh.

Đến góc khuất, anh buông cánh tay cô ra, dạy dỗ một trận: “Cô càng ngày càng giỏi, hôm nay mặt trời lên ới xuất hiện, ngày hôm qua thì càng quá đáng hơn, cả ngày không thấy bóng dáng đâu.”

Biết mình đuối lý, cô chỉ có thể vâng lời: “Tôi xin lỗi, nhưng thật sự là mấy ngày nay tôi có việc gấp cần giải quyết, công ty sẽ cho người đến tiếp nhận công việc quản lý của tôi trong thời gian này, anh yên tâm, sẽ không làm anh trễ nãi ...”

Lý Thân Ninh không hề thay đổi thái độ: “Từ lúc công ty chúng ta đổi chủ, cô liền bắt đầu trễ nãi công việc. Nói cho tôi biết, rốt cuộc cô có việc gấp gì cần phải giải quyết, nếu cô cứ tiếp tục như vậy, đừng trách tôi đuổi việc cô.”

Trong lòng Tư Gia Di đã thở dài lại thở dài, thật sự không thể thay đổi được tính khí nóng nảy của anh ta, nhưng lúc này tâm tư cô đã sớm bay đến nhà họ Phương rồi, làm gì còn có tinh thần đối phó với anh ta, chỉ một giây thôi cô cũng cảm thấy rất lâu, mấy lần liếc trộm đồng hồ đeo tay.

Điều này càng khiến Lý Thân Ninh thêm căm tức, chỉ hận không thể nắm mặt cô bẻ sang một bên, ép cô nhìn thẳng vào mình, rồi lại như có điều do dự, không thể đụng vào cô, chỉ có thể dè dặt lên chiếc đồng hồ của cô: “Cô có hiểu việc phải tôn trọng người khác hay không ?! Tôi đang nói chuyện với cô đấy, còn cô chỉ biết không ngừng nhìn vào đồng hồ. Nói đi, bây giờ cô lại muốn đi đâu ?!”

“Thực sự là bây giờ tôi có việc gấp phải đi, nếu không thì thế này, chờ buổi tối tôi về khách sạn chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.” Tư Gia Di vừa nói vừa thử rút tay về, nhưng anh ta vẫn không buông tha, càng nắm chặt hơn, đúng lúc cô không kìm được nữa muốn giằng tay ra khỏi, anh ta đột nhiên hành động, kéo cô một mạch về phía bãi xe.

Mãi cho đến khi hai người đi tới bên xe Lý Thân Ninh, anh mới buông tay, Tư Gia Di còn chưa hiểu người đàn ông này muốn làm gì, đã bị anh ấn vào ghế phụ, còn mình thì đi vòng qua ghế lái, nổ máy xe xong nói: “Được rồi, dù sao công việc của tôi cũng đã xong rồi, cô phải đi đâu ?! Tôi tiễn cô một đoạn đường.”

“Không cần.”

Anh không để ý tới việc cô đang từ chối, liền tăng tốc.

Cô cảm thấy không thể hiểu nổi con người này, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, giống như cả thế giới thiếu nợ anh ta vậy: “Lý Thân Ninh ! Rốt cuộc anh muốn gì !”

“Không muốn gì cả, chỉ đơn giản là tôi tò mò muốn biết người quản lý của tôi gần đây làm việc không tập trung, thường trễ nãi công việc là do đang bận những gì mà thôi.”

Tư Gia Di cười lạnh: “Anh thật sự muốn biết ?!”

Anh im lặng nhún mày.

“Vậy thì anh hãy khai thông đầu óc mà đối diện.” Cô quay đầu đi, cùi chỏ chống lên cửa sổ xe, giống như đã tính toán bình nút không sợ bể rồi.

Không đầy mười phút, dưới sự dẫn đường của cô, Lý Thân Ninh đã lái xe tới nhà họ Phương “Dừng xe”. Tư Gia Di nói

Chiếc xe dừng lại, anh không kìm được nhìn về căn nhà trước mặt.

Tư Gia Di cầm túi chuẩn bị mở cửa xe, lại đột nhiên xoay đầu nói với Lý Thân Ninh: “Tôi vào thăm con trai.”

Trong khoảng khắc đó cả người anh như cứng đờ.

Người đàn ông dùng ánh mắt không tin lướt lên người cô, cô không thể nói rõ được những cảm xúc đan xen lẫn lộn ở trong lòng mình, quyết định bỏ qua, mở cửa xuống xe.

Đến nhà họ Phương, người ra mở cửa cho cô là Mã Lệ, vừa nhìn thấy cô, Mã Lệ liền căng thẳng, mấy đầu ngón tay xoắn lại với nhau, cô nghi ngờ nheo mắt quan sát cô ta: “Sao vậy ?!”

Mã Lệ cúi thấp đầu, nói quanh co không trả lời, mặc dù cô cảm thấy kỳ quái, nhưng không hỏi gì, đổi dép vào nhà, không hề nhìn thấy bà Phương, cô đi thẳng tới căn phòng của Đa Đa.

Mở cửa phòng, Đa Đa cũng không có ở đó. Cô quay đầu lại đã nhìn thấy Mã Lệ đi đằng sau mình: “Người đâu ?!”

“Người, người ... thật xin lỗi”

Tim cô lập tức như bị nhảy vọt lên tới cổ họng, không kìm được mà cao giọng: “Nói mau!”

Mã Lệ sợ hãi đến cả giọng nói cũng run run: “Diêu tiên sinh đưa Đa Đa đi rồi”

“.....”

“Bà Phương đi uống trà cùng bạn bè, Diêu tiên sinh tới nhà làm khách, tôi vào phòng bếp rót nước cho anh ta, trở lại mới phát hiện anh ta đã mang Đa Đa đi.” Mã Lệ vội vàng giải thích.

Cô chết đứng tại chỗ nói không ra lời.

“Gia Di, cầu xin cô đừng nói việc này cho bác Phương biết, nếu bà ấy biết, nhất định sẽ không tha cho tôi”

Đột nhiên cô trở lại bình thường, lập tức quay đầu lao ra phòng khách. Túi xách của cô đặt ở trên ghế sofa, cô đem tất cả những thứ đựng ở bên trong xốc ra bên ngoài, cuối cùng tìm được điện thoại di động, lập tức cầm lên bấm số.

Lúc này đầu óc cô rối tinh rối mù, ngón tay run run bấm phím điện thoại, sau khi nhập đầy đủ một dãy số, cô mới bắt đầu hoàn hồn.

Đúng vậy, đó là số điện thoại di động của sáu năm trước

Thì ra từ trước tới nay cô đều không quên . . .

Cắn chặt môi, cố gắng không nghĩ tới điều không may, cảm ơn trời đất dãy số sáu năm trước vẫn còn có ích, tiếp đó một tiếng “Tít” vang lên, thiếu chút nữa cô có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây sau, điện thoại bị đối phương từ chối.

Tiếng tít tít nhắc nhở truyền ra từ điện thoại, Tư Gia Di lập tức tê liệt ngồi bệt xuống đất.

Bên ngoài căn nhà, Lý Thân Ninh vẫn đứng ở chỗ xe đậu, anh ngồi yên tại chỗ ngẩn người, trong đầu vang vọng câu nói: Tôi vào thăm con trai tôi

Con trai

Ánh mắt cảm nhận được một bóng người lao ra từ tòa nhà, anh từ từ quay đầu nhìn lại, sững sốt - người lao ra chính là Tư Gia Di.

Người phụ nữ này chạy thẳng tới chỗ trạm gác của bảo vệ bên ngoài tòa nhà mới dừng lại, lo lắng hỏi thăm bảo vệ điều gì đó, anh xuống xe, bước nhanh về phía trạm gác của bảo vệ.

Khi bước lại khá gần, nghe rõ cô đang nói cái gì: “....Đứa bé cao khoảng này, người đàn ông cao từng này. Khoảng một tiếng trước bọn họ đi từ trong tòa nhà ra.”

Hai người bảo vệ bốn mắt nhìn nhau: “Việc này thật sự chúng tôi không rõ lắm, nửa tiếng trước chúng tôi mới giao ca.”

Cô thất vọng gần như không thể nói thành lời: “VẬY....”

Hai người bảo vệ cũng lo lắng thay cô, nhưng nhất thời không biết phải giúp thế nào, đúng lúc này -

“Có thể xem lại bằng thu hình của camera giám sát một tiếng trước đó không ?!”

Tư Gia Di nghe vậy ngẩn ra.

Giọng nói bất chợt vang lên này, rõ ràng là....

Nhìn theo hướng giọng nói phát ra, ánh mắt Lý Thân Ninh đang từ trên người bảo vệ chuyển lên người cô.

Bảo vệ nghe Lý Thân Ninh nói như vậy, lập tức đồng ý: “Được”

Lý Thân Ninh thông thả bước tới, nhìn người phụ nữ lo lắng nhíu chặt mi tâm, anh gạt đầu trấn an cô, mới nhìn về phía bảo vệ một lần nữa: “Cảm ơn.”

Bảo vệ dẫn hai người đi vào phòng giám sát, thấy Tư Gia Di chậm chạp bất động, anh thuận tay ôm vai cô nhắc nhở: “Lo lắng gì chứ ?! Đi thôi.”

Cô lấy lại tinh thần, bước theo bước chân của nhân viên bảo vệ, không hề phát giác ra cánh tay đặt ở trên vai mình, không những không buông ra, ngược lại càng ôm chặt.

Băng thu hình rất nhanh chóng được đưa đến, bảo vệ phải liên tục thay băng, dừng hình, phát hình, lại thay băng, lại phát hình, Tư Gia Di đứng nhìn trước màn hình, cắn ngón tay cái của mình, không dám chớp mắt, cuối cùng trên màn hình thoáng hiện lên hình ảnh quen thuộc, cô nhanh chóng kêu lên: “Dừng lại !”

Trên màn hình người đàn ông ôm đứa bé đi ra khỏi tòa nhà, cô chưa bao giờ nhìn thấy đứa bé chịu đặt cằm lên vai một người xa lạ như vậy, cô cũng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt hiền hòa trên khuôn mặt người đàn ông kia, cô không dám khẳng định bản thân đã từng quen hắn, dường như trong nháy mắt, cảm giác đó khiến cô nhìn nhận sai người.

Lý Thân Ninh lại nhìn thấy rõ ràng, một chút cũng không sai, bất tri bất giác sống người thành một pho tượng điêu khắc, khó khăn lắm mới đem ánh mắt từ người đàn ông trên màn hình chuyển sang, nhìn về phía người đứng trước - Tư Gia Di.

Trong mắt anh thoáng hiện lên vẻ khiếp sợ và bừng tỉnh hiểu ra, cuối cùng tiến lên ôm chặt người phụ nữ đang lo lắng kia. Cô quay đầu, hai ánh mắt giao nhau, anh chỉ cảm thấy ánh mắt cô mờ mịt thê lương.

33. Chương 33: Trách Em Quá Xinh Đẹp

Trong 6 năm kể từ ngày sinh ra, chuyến du lịch Singapore lần này là chuyến du lịch tệ nhất của Dao Dao. Lý Thân Ninh bận rộn công việc, Tư Gia Di còn bận hơn so với anh ta, Dao Dao chỉ có thể chơi với cô bảo mẫu của mình, việc này khiến cô bé vô cùng bức bối.

Cô bảo mẫu nghĩ mọi cách trêu đùa làm cô bé vui lên, nhưng đều không có tác dụng, ngay cả khi cô ta đưa cô bé đến khu vui chơi có tên Escape, cũng không thấy mặt mũi cô bé tươi tỉnh lên.

“Chúng ta đi chơi thuyền hải tặc nhé ?!”

“Không”

“Vậy chơi trò ‘tiến vào dòng nước xiết’ ?!”

“Không thích.”

“Hay là đi chơi trò đụng xe”

“Không đi !”

Cho dù cô ta có đưa ra bao nhiêu đề nghị cũng không thể khơi dậy một chút thích thú nào của Dao Dao, sau khi xuống xe vào khu vui chơi, cô bảo mẫu luôn đi theo sau cô bé, lang thang khắp nơi cùng cô bé.

Hôm nay vào đúng chủ nhật, những đứa trẻ xung quanh đều có ba mẹ đi cùng tới khu vui chơi, cách đó không xa, trò chơi thuyền hải tặc đang vận hành, chiếc thuyền đu đưa với độ cao kinh người cùng với những tiếng hét chói tai tạo nên cảnh tượng náo nhiệt, Dao Dao nhìn các bạn cùng lứa tuổi với mình có ba mẹ đi cùng, thậm chí phía trước còn có bé trai đang ngồi trên vai ba mình, đáng vẻ đó, độ cao đó, tất cả đều thể hiện sự kiêu ngạo, mạnh mẽ. Dao Dao nhìn bóng lưng cậu bé đang ngồi trên vai ba mình, trong lòng cảm giác không thoải mái.

Cô bảo mẫu nhanh nhạy nhận ra sự biểu cảm trên mặt cô bé “Hâm mộ ghen ghét”, vội vàng dẫn cô bé tới chỗ yên tĩnh: “Đi, chúng ta sang bên kia mua đồ uống.”

Dao Dao đi theo cô bảo mẫu tới quán nước giải khát, cúi đầu nhắm mắt làm ngơ. Vào quán nước giải khát liền tìm một góc khuất ngồi xuống, cô bảo mẫu đi gọi đồ uống, Dao Dao gục mặt xuống bàn, từ góc độ này, cô bé nhìn ra bên ngoài qua chiếc cửa sổ đặt sát đất, vừa hay nhìn đúng chỗ bán gấu bông, tình cờ thấy một người ba đang mua cho con mình con gấu bông cao gần bằng người, đứa bé đó ôm vào lòng, mặt mày hớn hờ. Dao Dao chu môi không thèm nhìn, tức giận lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Thân Ninh, quyết định lần này phải trách mắng anh ta không xứng đáng với chức trách của một người cha.

Nhưng điện thoại vừa mới kết nối, cô chỉ mới nói một tiếng “Này”, lập tức bị Lý Thân Ninh cắt ngang.

“Dao Dao à, ba đang bận tìm người, con có chuyện gì đợi ba về rồi hãy nói nha ?!” Nói xong anh ta liền tắt máy, cô bé cả kinh đến quên khép miệng, trong nháy mắt ngẩng đầu, liền thấy một cậu bé vẻ mặt lạnh lùng đứng trước bàn mình.

Nhìn đáng vẻ cô, cậu bé ngẩn người.

Lấy lại vẻ mặt bình thường, đối với sự xuất hiện đột ngột của cậu bé chạc tuổi với mình, cô bé vô cùng không khách khí, nói: “Nhìn cái gì ?!” Hình như cậu bé bị dọa cho sợ, tuy là hô hấp có phần chậm lại, nhưng sắc mặt không thay đổi, cứ như không hề có chút cảm xúc nào với thái độ của người ngồi đối diện.

Nhìn quần áo và mũ của cậu bé này, Dao Dao cảm thấy quen quen hình như đã thấy đâu đó, nhưng đột nhiên không thể nhớ ra, bé trai vừa ngồi ở trên vai ba, không phải là cậu bé này sao ?!

Còn chưa kịp suy nghĩ những chuyện khác, ba cậu bé đã bưng chiếc khay đồ uống tới, đứng trên đó phải có ít nhất 5 ly nước giải khát lạnh.

Hai mắt Dao Dao đột nhiên sáng lên, vui vẻ vẫy tay chào hỏi: “Diêu Tử Chính !”

Người đàn ông bưng khay dừng lại, thấy cô bé đang vung cánh tay thật cao, như sợ anh không nhìn thấy, anh hơi ngạc nhiên, sau đó khẽ mỉm cười.

Cô bảo mẫu đi mua đồ uống cho cô cũng về tới bàn, nhưng đồ uống không hợp khẩu vị cô bé tí nào, Dao Dao không chút do dự chạy tới bàn Diêu Tử Chính uống nước, những buồn bực trước đó đã sớm tiêu tan.

Nghe Diêu Tử Chính giới thiệu xong, đôi mắt to tròn của cô bé liếc qua liếc lại, nói ra một câu không đầu không đuôi: “Tôi với chú là bạn bè, cậu ta là con của chú, vậy có phải cậu ta nên gọi tôi một tiếng dì hay không ?!”

Dao Dao vừa cắn ống hút vừa nói, cảm thấy cực kỳ hài hước, nở nụ cười ‘khanh khách’ . Mặc dù Diêu Tử Chính gượng cười, nhưng tâm trạng hình như rất tốt, còn cậu bé kia từ đầu tới cuối chỉ bưng ly nước núp ở một góc, không nói tiếng nào, giống như không nghe thấy gì.

Cô bé hơi nổi giận, dù sao đi nữa trước giờ cũng không có ai dám coi thường mình, cô bé càng ức chế cậu ta càng hăng hái. Càng không để ý tới, cô lại càng cảm thấy hứng thú với cậu ta: “Tôi tên là Lý Duệ Dao, người quen đều gọi tôi là Dao Dao, còn cậu ?!”

Lúc nói chuyện, cô không tìm được dịch người đến bên cạnh cậu ta, cả khuôn mặt đều hướng về phía cậu ta, nhưng cậu ta lại càng dịch lùi vào trong góc.

Diêu Tử Chính trả lời thay cậu bé: “Tên con chú là Tư Tuấn Đạt, cháu có thể gọi là Đa Đa”

Cô bé cảm thấy cậu Đa Đa này so với tính khí nóng nảy của cô còn đáng ghét hơn, nhả mũi nhìn về phía Diêu Tử Chính, oán giận nói: “Cậu ta không hoan nghênh tôi.”

“Chỉ là con chú không thích nói chuyện thôi.” Diêu Tử Chính tập mãi thành thói quen, đưa mắt nhìn cậu bé kia, ánh mắt đó, so với vẻ mặt lúc đầu không có gì thay đổi, nhưng Dao Dao không biết vì sao mình lại có chút ghen tỵ

Tuy rằng Diêu Tử Chính và Đa Đa đều không thích nói nhiều, là bạn chơi hợp tính nết, nhưng toàn bộ cảm xúc của Dao Dao đều bị khuấy đảo, rốt cuộc vẫn là cảm giác hâm mộ cậu bé có thể cùng người nhà tới chỗ này chơi đùa.

Mặc dù trước đó không có hứng thú chơi các trò chơi, bây giờ cô lại muốn chơi thử một lần tất cả các trò chơi, mặc kệ việc Đa Đa không muốn tham gia.

Có rất nhiều trò chơi nguy hiểm hạn chế độ tuổi, đi chơi một lúc lâu, cuối cùng cô cũng tìm được một trò chơi khá kích thích không hạn chế độ tuổi, cô bé xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử.

Có rất nhiều đứa bé choai choai đứng ở bên ngoài cửa trò chơi đĩa bay trên không, rõ ràng Đa Đa cũng cảm thấy rất thích, dựa vào phía hàng rào bảo vệ, nhìn đĩa bay khổng lồ trên không trung không hề chớp mắt, ánh mắt vừa sợ hãi vừa phấn khích. Dao Dao tuyệt đối là một cao thủ giật dây, lập tức lên tiếng dụ dỗ: “Chúng ta cùng chơi đi, chơi vui lắm!”

Đối với lời dụ dỗ của cô, Đa Đa làm vẻ mặt mắt diếc tai ngơ, vẫn vịn vào hàng rào bảo vệ như trước. Lại bị làm lơ một lần nữa, Dao Dao dứt khoát kéo tay cậu bé ra nói: “Này ! Có muốn vào chơi cùng tôi không?”

Chưa bao giờ Dao Dao nghĩ chỉ một cái kéo tay của mình, lại khiến cậu ta xúc động giống như cái nút mất kiểm soát, cậu ta thét lên một tiếng đầy sợ hãi, lúc đầu bị thu hút là do sự trầm mặc của cậu ta, giờ đột nhiên cậu ta nổi lên chứng cuồng loạn khiến cô bé sợ tới mức đứng ngây ra tại chỗ, một giây sau đó cậu ta đã giật tay ra khỏi tay cô chạy về phía Diêu Tử Chính, trốn sau lưng anh, không chịu đi lên.

Những người xung quanh bị cảnh tượng đó hù dọa, Diêu Tử Chính đưa mắt liếc nhìn những người xung quanh, trong mắt bọn họ là sự kinh ngạc, hoảng sợ và khó hiểu. Anh ôm chặt đầu cậu bé, im lặng che chở cậu.

Mãi một lúc lâu sau Dao Dao mới hiểu ra, lần đầu tiên có cảm giác không biết nên làm thế nào, từ từ đi tới trước mặt Diêu Tử Chính, Đa Đa chỉ lộ một nửa khuôn mặt ra ngoài, sau một hồi đấu tranh cô mới mang theo vẻ mặt không không tình nguyện nói: “Xin lỗi.”

Nhưng đối với lời xin lỗi này của cô bé, từ đầu tới cuối Đa Đa đều dùng thái độ mắt diếc tai ngơ, trốn sau lưng Diêu Tử Chính, nhưng cậu ta vẫn quay đầu nhìn trò chơi đĩa bay trên không qua hàng rào bảo vệ, thích thú đến vậy mà không chịu chơi thử. Đối với việc này, Dao Dao ở trong lòng kinh bỉ 1000 lần, lặng lẽ kéo cô bảo mẫu của mình đi xếp hàng. Sau khi xếp hàng một lúc lâu, cuối cùng cô cũng lên đĩa bay trên không, còn tìm chỗ ngồi kích thích nhất, cô bảo mẫu bị dọa sợ đến gần chết: “Chỗ ngồi này nguy hiểm quá, hay là chúng ta đổi chỗ ngồi khác đi.”

Cô bé dùng hành động từ chối, dứt khoát kéo bảo mẫu ngồi xuống chỗ bên cạnh mình: “Thắt dây an toàn giúp tôi.”

Cô bảo mẫu trăm nghìn lần không muốn, nhưng không thể lay chuyển được vị tiểu quý này, mang vẻ mặt đau khổ thắt dây an toàn cho cô bé.

Dao Dao vừa quay đầu lại liền thấy Diêu Tử Chính và Đa Đa còn đang đứng ở bên ngoài hàng rào bảo vệ. Thấy Diêu Tử Chính không nhìn về phía mình, cô nhân cơ hội đó liền làm mất quý dọa dẫm Đa Đa. Nhìn thấy cô bé nhe răng trợn mắt như vậy, cậu ta có hơi sững sốt. Dao Dao đắc chí, không thèm nhìn nữa, nhẩy nhẩy ở trên ghế, thử mức độ an toàn của dây bảo hiểm.

Mặc dù cô bé cực kỳ ghét cái tên Đa Đa tích chữ như vàng kia, nhưng lại cực kỳ thích không khí náo nhiệt này, mấy lần cô bảo mẫu giục cô về khách sạn, cô đều không chịu, cứ như vậy bốn người bọn họ chơi cùng nhau đến gần tối, cùng ăn bữa tối với nhau xong, lúc này cô vẫn chưa muốn tạm biệt hai người bọn họ.

Dao Dao thực sự cảm thấy mệt mỏi, dù sao cũng đã chơi đùa cả một ngày, ăn cơm tối xong rồi khỏi nhà hàng, ngay cả nhắc chân cô cũng không muốn bước, không để ý tới thể diện đòi bảo mẫu bế, nhưng vẫn quay đầu giương mắt nhìn Diêu Tử Chính nói: “Chúng ta tới chỗ nào chơi tiếp đi ?!”

Cô bé chớp chớp đôi mắt dto tròn nhìn Diêu Tử Chính, không đợi anh trả lời, một giọng non nớt khác liền vang lên, trong giọng nói mang theo chút coi thường: “Mẹ mắng ... sẽ mắng”

Dao Dao quay “phắt” đầu về phía phát ra giọng nói đó, trong đầu từ từ hiện lên một suy nghĩ: Thì ra cậu ta không bị câm điếc....

Hình như Diêu Tử Chính còn khiếp sợ hơn cả cô bé, ngẩn người. Một lúc lâu sau, mới xoa đầu con trai, mỉm cười gật đầu: “Chúng ta về thôi.”

Trong một lúc Diêu Tử Chính đã thay đổi rất nhiều về mặt, đối với việc này Dao Dao rất tò mò, cô chưa từng thấy anh ta vui vẻ như vậy, tuy rằng vẫn là nụ cười thản nhiên, nhưng nhìn vào nét mặt, giống như miệng con trai anh ta vừa nhả ra lời lẽ vàng ngọc gì đó.

Dao Dao ở trong lòng lạng lẽ khinh bỉ: Không phải chỉ nói một câu thôi sao, có cần vui mừng vậy không ?!

Chỉ trong một ngày hôm nay, đã mấy lần Tư Gia Di gần như muốn lật tung toàn bộ cả Singapore.

Nghĩ cách làm thế nào để liên lạc được với Diêu Tử Chính, chạy tới khách sạn anh ta ở, thậm chí tới cả sân bay tìm thông tin xuất nhập cảnh, nhưng đều không thấy bóng dáng anh ta.

Lúc vừa mới phát hiện Đa Đa mất tích cô lập tức báo cảnh sát, đến giờ phía bên cảnh sát cũng không có thêm tin tức nào.

Lái xe đưa Tư Gia Di tìm kiếm trên đường cả một ngày, có mấy lần Lý Thân Ninh muốn nói lại thôi, ngoài trừ việc thỉnh thoảng nhìn vào gương chiếu hậu xem tình hình của cô, thì không thể làm gì khác.

Tư Gia Di ngồi ở bên cạnh ghế lái, ánh mắt vẫn luôn nhìn về làn xe phía trước, mỗi lần nhìn thấy một chiếc xe nào đó có hình dáng hoặc màu sắc giống với xe của người đàn ông kia, trong lòng sẽ dâng lên một tia hy vọng, rồi lại thất vọng tràn trề.

Đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tay lần thứ 15, cuối cùng Lý Thân Ninh quyết định kết thúc cuộc tìm kiếm không kết quả này: “Chúng ta tìm chỗ nào đó ăn cơm đi.”

Cô chỉ lắc đầu, vẫn nhào người về phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

“Người qua lại trên đường đông đúc tán loạn không khác gì ruồi bọ, cứ tìm như này thì sẽ không có kết quả, chi bằng....” Còn chưa nói hết câu đã bị cắt ngang -

“Dừng xe!”

Lý Thân Ninh nghe vậy ngậy ra, chưa kịp phanh xe lại, người phụ nữ kia đã mở cửa xe, dáng vẻ sốt ruột không kìm được bước xuống giữa đường. Làm anh sợ tới mức lập tức nhào người tới kéo cô lại, đồng thời đạp mạnh phanh xe. Chiếc xe dừng lại, anh mới khẽ buông lỏng tay, cô thoát khỏi tay anh, liền xuống xe, bước qua hàng rào bảo vệ đường quốc lộ, chạy thẳng tới làn xe đối diện, đuổi theo một chiếc xe hơi màu đen.

Tuy không hiểu xảy ra chuyện gì nhưng sau khi xuống xe Lý Thân Ninh liền đuổi theo cô, lúc này Tư Gia Di đã chạy cách một đoạn khá xa, tiếc là chiếc xe hơi kia đã sớm rời khỏi đó.

Cô chạy theo gần mấy trăm mét, cuối cùng chỉ có thể trở mắt nhìn hai chiếc đèn sau xe biến mất trong cảnh đêm rục rịch. Lúc Lý Thân Ninh đuổi tới, cô đang khom lưng há miệng thở dốc, anh nhìn bóng lưng nhỏ bé và yếu ớt kia mà không chịu nổi, trong giây phút đó không thể nói nên lời. Tư Gia Di ngẩng đầu nhìn anh nói: “Tôi nhìn thấy xe của anh ta rồi.”

“Nhất định là do cô quá lo lắng, nên nhìn nhầm rồi”

“Tôi không nhìn nhầm.”

Anh chỉ biết thở dài.

Tư Gia Di đứng thẳng người lên, đi nhanh về chỗ đỗ xe, không quên quay đầu lại nhắc nhở anh ta: “Lên xe thôi, chúng ta phải đuổi theo chiếc xe đó.”

Lắc đầu một cái, anh ta không nói câu nào đi theo phía sau lưng cô, khi đã ngồi vào ghế phụ, thấy anh ta vẫn đứng bên ngoài cửa xe, Gia Di không kiên nhẫn nói: “Anh còn đứng đó làm gì ?! Lên xe thôi.”

“Đây đã là lần thứ ba rồi, cô khẳng định mình không nhìn nhầm sao ?! Hai lần trước đó cô nhìn nhầm rồi đuổi theo xe của người ta, kết quả thế nào ?! Chỉ có thể nói xin lỗi với người ta. Cô không nên tự làm mình hoảng loạn lên như vậy.”

Giống như trong nháy mắt bị đâm trúng tử huyệt, động tác đóng cửa xe của cô lập tức cứng đờ. Nhìn cô như vậy, anh cảm nhận được một cảm xúc đã lâu rồi mình chưa gặp phải - mỘt loại cảm xúc, đau lòng.

Điều này làm anh dao động, nhanh chóng trở lại chỗ ghế lái, khởi động xe chuẩn bị quay đầu chạy sang làn xe đối diện.

Lúc này, lại nghe thấy người phụ nữ bình tĩnh nói: “Trở về nhà họ Phương.”

Lý Thân Ninh kinh ngạc: “Không đuổi theo nữa sao ?!”

“Điều Tử Chính không phải là hạng người cướp đoạt, nếu anh ta đã muốn giành Đa Đa, sẽ có 1000 cách, hành động cướp đoạt quá khích này sẽ chỉ tạo cơ hội cho tôi nắm được nhược điểm của anh ta, xin hủy quyền thăm hỏi của anh ta.” Cô hơi khép mắt, chạy khắp nơi cả một ngày không tránh khỏi mệt mỏi che dấu ở dưới mí mắt: “Anh nói không sai, là do tôi quá lo lắng, chỉ tự mình làm mình hoảng loạn.”

Lý Thân Ninh nhú mày nhìn cô, cảm thấy ngạc nhiên, đâu mới là con người thật sự của cô ta ?!

Là người phụ nữ hoảng loạn khi nấy ?!

Hay là người phụ nữ bình tĩnh có nội tâm mạnh mẽ lúc này ?!

Lái xe trở về nhà họ Phương, trên đường đi ngang qua một tiệm ăn nhanh, anh xuống xe mua bữa tối.

Tư Gia Di đang chuẩn bị mở cửa đi xuống cùng, điện thoại di động của cô liên vang lên.

Trong lòng chợt giật mình, cô vội vàng lấy điện thoại ra, số điện thoại gọi tới không phải là của đồn cảnh sát hoặc là khách sạn chỗ Điều Tử Chính ở.

Cô không tránh khỏi thất vọng, nhận điện thoại, cố gắng làm cho giọng nói của bản thân trở nên bình thường.

“Gia Di à, cháu dẫn Đa Đa ra ngoài chơi cả ngày, định mấy giờ về? Bác nấu chè đợi hai mẹ con cháu về ăn.”

Bà Phương luôn coi Đa Đa như cháu trai mình, tâm trạng người già gặp chuyện kích động quá dễ dẫn tới chuyện không may, cô cũng không muốn người giúp việc đem chuyện Đa Đa mất tích nói cho bà Phương biết. Chuyện này chỉ có thể cố gắng giấu diếm: “Có thể chúng cháu sẽ về muộn, chắc là cháu sẽ dẫn Đa Đa tới khách sạn nghỉ một đêm, bác không cần đợi chúng cháu đâu.”

Những lời này của cô giống như một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu bà Phương, giọng nói của bà trở nên nhỏ hơn: “Ài, mấy ngày nữa là hai mẹ con cháu về nước rồi, mất thấy thời gian ở chung càng ngày càng ít, thật sự là không nỡ xa hai mẹ con cháu...”

Vào lúc này trong lòng Tư Gia Di vừa chua xót, lại vừa hoảng loạn, dừng lại một chút mới có thể bình tĩnh nói tiếp: “Bác, bác đừng nói như vậy, cháu nhất định sẽ thường xuyên dẫn Đa Đa sang Singapore thăm bác.”

Cả xe đóng kín cửa làm người ta cảm thấy bức bối, Tư Gia Di không khỏi bắt đầu hoài nghi, năm ấy trong nhất thời nảy sinh ý nghĩ trêu chọc người đàn ông kia, mấy năm sau gặp lại xảy ra phải đủ mọi chuyện, đây nhất định là sự trừng phạt đối với cô.

Tiếng gõ cửa xe vang lên, kéo cô khỏi dòng suy nghĩ nghi ngờ, cô khôi phục tinh thần nhìn ra, thấy Lý Thân Ninh một tay xách túi giấy đựng đồ ăn, một tay ra hiệu bảo cô xuống xe.

Tư Gia Di xuống xe, anh đặt phần ăn của cô lên mui xe, bản thân thì dựa vào xe ăn. Nhìn dáng vẻ anh ta ăn như hổ đói, cô mới nhớ ra, cả ngày nay anh ta cũng chưa ăn gì. Cô đi tới bên cạnh anh, cầm lấy túi giấy bạc, cũng dựa vào xe ăn giống y chang anh.

Trước mặt là mặt biển bao la, bóng thuyền mờ lung, hàng ngàn ngọn đèn đỏ lấp la lấp lánh, phía sau là một tòa cao ốc hiện đại, những ánh sáng lộng lẫy của thành phố phồn hoa, dường như không bao giờ tắt, đã tới Singapore nhiều lần, nhưng cô chưa bao giờ dừng chân thưởng thức cảnh đẹp của quốc gia này.

Chẳng mấy chốc Lý Thân Ninh đã ăn xong, quay đầu nhìn thấy cô vẫn còn chưa ăn, không thể trách mắng, chỉ có thể an ủi: “Sẽ không có chuyện gì đâu.”

Cô cười cười: “Đôi khi tôi thật sự rất ghen tỵ với anh, cùng là bậc cha mẹ đơn thân, vì sao anh lại có thể trải qua nhẹ nhàng như vậy, còn tôi thì không.”

Nhìn người phụ nữ đang cười khở trên choker, anh cảm thấy trong lòng như có cảm giác gì đó không nói lên được, cẩn thận nhìn cô một lần nữa, gò má xinh đẹp giống như khảm trong bóng đêm.... Tại sao vào giờ phút này anh lại rung động, chuyện này là không nên, không thể.

Anh quay đầu nhìn ra biển, hai người bọn họ giống như nhìn thẳng về phía trước, không ai nhìn ai, chỉ có như vậy anh mới có thể lấy lại được dáng vẻ xem thường nói: “Phụ nữ và đàn ông khác nhau, một người phụ nữ kiên cường cũng sẽ có lúc yếu đuối, giống như cô vậy, sẽ có giây phút nào đó, muốn tìm một bờ vai nương tựa.”

Tư Gia Di cười khở lắc đầu phủ nhận, nhưng trong nháy mắt nụ cười liền ngưng lại, bởi vì cảm thấy bờ vai trầm xuống. Là Lý Thân Ninh vòng tay khoác lên vai cô, để cho cô tựa vào bờ vai anh.

Lý Thân Ninh vẫn nhìn thẳng phía trước, không cảm nhận được sự kháng cự của cô, anh nhỏ giọng nói tiếp: “Ví dụ như bây giờ chẳng hạn.”

Bốn người ngồi trên chiếc xe màu đen đang vững chãi chạy trên đường. Diêu Tử Chính lái xe, Đa Đa ngồi trên ghế phụ, Dao Dao cầm điện thoại di động ngồi ở ghế sau chơi trò chơi, bảo mẫu ngồi bên cạnh, rất hiểu biết không quên nói lời cảm ơn với Diêu Tử Chính: “Diêu tiên sinh, làm ngài phải lái xe đưa chúng tôi về khách sạn, thật ngại quá.”

Trong đầu Dao Dao chỉ lo vui đùa, nghe bảo mẫu nói như vậy, đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng hơn, lập tức vứt điện thoại sang một bên, vịn vào chỗ tựa lưng của ghế trước nói: “Đúng rồi, ngày mai chúng ta tới đâu chơi ?!”

Rõ ràng Diêu Tử Chính rất vui vẻ, nhưng vẫn quay sang xin ý kiến con trai, dễ dàng nhận thấy tâm tư Đa Đa không ở đây, Dao Dao quay đầu lấy chiếc điện thoại vừa nảy vứt sang một bên.

Trên điện thoại đang mở trò chơi vừa nảy Dao Dao bỏ dở giữa chừng, cô bé dựa trên nguyên tắc thái độ thân thiện, quyết định giải thích với cậu bé một chút: “Đây là một trò chơi chạy trốn, trong vòng 10 giây từ hình ảnh phải giải được mật mã mới có thể qua cửa. Rất khó chơi, tôi đã chơi ba lần rồi nhưng đều không thể qua cửa....”

Nói xong Dao Dao liền hối hận, cậu ta chỉ cố nhìn hình ảnh, hoàn toàn không nghe cô nói, để cứu vãn thể diện của mình, Dao Dao nhếch miệng nói: “Tôi nói vậy chắc cậu cũng không hiểu gì đâu, thôi quên đi coi như tôi chưa nói.”

Đúng lúc này Đa Đa nghiêng người giật lấy điện thoại trên tay Dao Dao, âm thanh trong trò chơi lại vang lên lần nữa, 10 giây sau từ trong điện thoại vang lên tiếng nhạc qua cửa thành công. Cô bé nhìn cậu ta bằng ánh mắt không thể nào tin, cậu bé bắt đầu chơi cửa tiếp theo.

Dao Dao yên lặng dựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sự phách lối nhiệt tình trước đó biến mất, trong lòng chỉ còn lại câu nói: Hừ, tôi tuyệt đối không công nhận cậu tài giỏi.

Đúng lúc này, cô bé bị thu hút bởi một chiếc xe đang dừng ven đường. Cô bé ngẩng ra, vội vàng ngồi ngay người nhìn kỹ lại, bây giờ không chỉ có thể nhìn rõ chiếc xe kia, mà còn nhìn thấy rõ hai người đang đứng dựa vào sườn xe.

“Dừng xe!”

Diêu Tử Chính nghe vậy, vội vàng dừng lại, qua kính chiếu hậu nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Dao Dao đang nhìn ra chỗ nào đó bên ngoài cửa xe, sau đó anh cũng nhìn ra phía ngoài.

Cô bé vui sướng nhào đến bên ghế anh ngồi, giải thích: “Tôi nhìn thấy ba tôi.”

Câu nói này làm bảo mẫu sợ hãi nhanh chóng đưa tay bịt miệng cô bé. Lúc này Dao Dao mới nhớ ra không thể gọi Lý Thân Ninh là ba trước mặt người ngoài, hậm hực làm mặt quỷ. Người đàn ông ngồi trên ghế lái dường như không nghe thấy cô bé nói gì, chỉ nhìn không chớp mắt đôi nam nữ đang tựa vào chiếc xe dừng ở ven đường, bàn tay đặt trên vô lăng cứng ngắc, tới mức các đốt ngón tay trắng bệch.

Diêu Tử Chính khởi động xe lần nữa, từ từ đánh xe vào một chỗ khác sát ven đường. Xe vừa mới dừng hẳn, Dao Dao liền mở cửa xe chạy xuống, hai ba bước đã chạy đến bên cạnh hai người kia, hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên hét chói tai, định dọa người kia giật mình: “Lý-Thân-Ninh!”

Lý Thân Ninh còn đang kinh ngạc, vừa quay đầu đã thấy một cô bé tay chống hông bày ra dáng vẻ quan lớn cười ‘khanh khách’.

Tư Gia Di từ trên vai anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Dao Dao cũng có chút ngạc nhiên. Một chút ngạc nhiên này còn chưa kịp tiêu hóa hết, lại nhìn thấy chiếc xe dừng ở phía trước bọn họ, trên xe có một người nữa bước xuống, ánh mắt cô hơi thay đổi, khi nhìn rõ khuôn mặt người đó, chợt cứng đờ lại.

Trước khi mọi người kịp phản ứng, cô đã chạy nhanh đến trước mặt Diêu Tử Chính: “Con tôi đâu ?!”

Thấy anh ta mãi không trả lời, cô liền đi vòng qua anh ta, mở cửa xe ra.

Đa Đa ngồi ở trên ghế phụ, đang chơi trò chơi trên điện thoại di động, dáng vẻ hết sức chăm chú, giống như toàn bộ thế giới này không liên quan gì đến mình.

Cô không lên tiếng làm phiền cậu bé, chỉ đứng khom người ở bên ngoài cửa xe, không nói lời nào, không khóc không cười.

Dao Dao đứng cách đó không xa, nhìn cảnh tượng này hoàn toàn không hiểu gì, đưa mắt hết nhìn Lý Thân Ninh rồi lại tới Diêu Tử Chính, dường như bọn họ không định nói cho cô biết chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng bảo mẫu chỉ có thể mang theo vẻ mặt khó hiểu giống cô bé, dẫn cô bé về phía xe Lý Thân Ninh. Vị bảo mẫu này chăm sóc cho Dao Dao hơn một năm, hiểu rõ tính khí nóng nảy của anh ta, nhưng chưa từng nhìn thấy vẻ mặt kiên dè cùng sự chán ghét của anh ta như lúc này. Bảo mẫu thấy thế, chỉ đành thay anh ta nói với Diêu Tử Chính: “Diêu tiên sinh, làm phiền anh cả ngày nay, tạm biệt anh.”

Về mặt của Diêu Tử Chính càng khiến cho người ta càng không đoán ra, giống như đang cố chịu đựng điều gì đó, lại vừa giống như không hề có gì xảy ra, nhưng cẩn thận nhìn kỹ, sẽ phát hiện tâm trạng của anh ta. Hơi gật đầu với người bảo mẫu, khách sáo nói: “Tạm biệt.”

Tư Gia Di ôm Đa Đa xuống xe, tiện tay vẫy một chiếc taxi rồi ngênh ngang rời đi, Lý Thân Ninh còn chưa kịp nói gì, chiếc taxi đã biến mất trong làn xe cộ mờ mịt. Diêu Tử Chính cũng nhìn, dường như không có ý định ngăn cản.

Dao Dao ngồi vào trong xe nhưng vẫn nhòai người ra ngoài cửa sổ xe nhìn, ánh mắt tò mò không hề dời khỏi hai người đàn ông, Lý Thân Ninh vừa đưa tay ấn đầu cục cứng vào trong xe, vừa gọi điện thoại cho Tư Gia Di.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, tự nhiên anh cảm thấy ngại ngùng, ho khan một tiếng mới nói: “Cậu bé không sao chứ, có cần tôi giúp gì không ?!”

“Không cần. Hôm nay làm phiền anh cả ngày rồi, thật ngại quá.”

Đối với sự khách sáo của cô, anh thật sự không biết phải nói gì tiếp theo, đầu bên kia nói xong liền cúp điện thoại. Anh ngẩn người nghe một tiếng tít, lên xe dẫn theo Dao Dao rời đi, để lại một mình Diêu Tử Chính đứng ở nơi đó.

Gió biển thổi lồng lộng, một bóng hình cô đơn

Chiếc taxi càng chạy càng xa, bên trong Đa Đa vẫn yên lặng ngồi chơi trò chơi kia, Tư Gia Di một tay ôm cậu bé, giúp tâm trạng bình tĩnh hơn, một tay gọi điện thoại về nhà họ Phương.

Người nghe điện thoại là Mã Lệ, giọng nói vẫn rất lo lắng: “Vẫn.... vẫn chưa tìm thấy sao ?!”

“Tôi tìm thấy rồi.”

Mã Lệ thở phào nhẹ nhõm: “Bà Phương chưa ngủ đâu, nói là nhất định phải đợi hai người về cùng ăn chè.”

“Chúng tôi đang trên xe rồi, chắc khoảng 10 phút nữa sẽ đến.”

Căng thẳng thần kinh cả một ngày giờ mới tạm thả lỏng, Tư Gia Di cúp điện thoại, đôi mắt nhìn cậu bé trong lòng: “Sau này không được tùy tiện đi cùng người lạ ra ngoài, biết không ?!”

Đa Đa vẫn đang chơi trò chơi, mắt diếc tai ngơ với yêu cầu của cô, lúc đầu Tư Gia Di định giật điện thoại ra khỏi tay cậu bé, ép cậu phải nghe cô nói chuyện, nhưng suy nghĩ một lát lại chỉ có thể cho qua.

Cô nhìn cái móc có gắn tấm hình trên chiếc điện thoại của Dao Dao, có chút cam chịu, nếu chứng tự kỷ có thể làm cho con người ta sống cả đời trong cuộc sống không buồn không lo ở một thế giới của riêng mình, cô cần gì phải ép cậu bé trở lại cái thế giới hiện thực dơ bẩn này ?!

Đưa Đa Đa tới nhà họ Phương, mọi người cùng nhau ăn chè, chỉ một lúc sao Đa Đa liền về phòng ngủ. Bà Phương kéo cô nói chuyện thêm một lát, thấy không còn sớm nữa, bà mới tự mình tiễn cô ra cửa, Tư Gia Di đang đợi thang máy thì thấy Mã Lệ ra cửa tìm cô.

“Sao vậy ?!”

Dù sao cũng là cô ta mắc lỗi trước, cô ta rụt rè nói: “Cô Gia Di, tôi hứa với cô sau này nhất định sẽ trông nom Đa Đa thật tốt, chuyện như hôm nay sẽ không xảy ra nữa.”

Tư Gia Di không muốn làm người khác thêm phiền lòng, cố gắng mỉm cười nói: “Không sao đâu, tôi tin cô.”

Mã Lệ vẫn không dám thả lỏng người, giọng nói càng lúc càng nhỏ: “Vừa nãy lúc ăn chè, tôi thấy cô từ đầu tới cuối không nở nụ cười nào, tôi tưởng là cô vẫn còn đang giận tôi.”

Cô có thể cảm thấy Mã Lệ lo lắng đến hai vai run lên, vì vậy vỗ vỗ vai cô ta cười nói: “Không phải là tôi giận cô, chỉ vì gần đây tôi gặp nhiều chuyện gây áp lực lớn, nên tâm trạng không tốt, không liên quan tới cô đâu.”

Mã Lệ như trút được gánh nặng trong lòng: “Vậy.... sau này tôi sẽ không để cho vị Diêu tiên sinh kia vào nhà ?!”

Đột nhiên nhắc tới cái tên này, khiến nụ cười miễn cưỡng kia biến mất trong nháy mắt.

Sau khi rời khỏi nhà họ Phương, Tư Gia Di cũng không trở về khách sạn, lái xe chạy lang thang, đến khi nhìn ra mới phát hiện mình đã lái tới khách sạn Kim Sa.

Bên ngoài khách sạn Kim Sa này khá thanh nhã, cảnh tượng đèn chiếu sáng thật chói mắt, không thể bỏ qua được.

Có một số việc, nếu như người đó không có dũng khí đối mặt, thì mãi mãi chỉ có thể rơi vào thế yếu, cô cần môi quyết định xuống xe vào trong.

Lần đầu tiên cô tới khách sạn Kim Sa là vào trưa nay, lúc ấy vội vã tìm kiếm tung tích Đa Đa, bất kỳ nơi nào Diêu Tử Chính có thể xuất hiện cô đều không bỏ qua. Tối nay cô trở lại nơi này một lần nữa, người trực ở bàn lễ tân không phải là người lúc trưa, ban ngày cô đã hỏi thăm được số phòng của Diêu Tử Chính từ người trợ lý của anh ta, lần này cô đi thang máy lên thẳng phòng anh.

Đi tới cửa phòng, cô hít sâu một hơi, ấn chuông cửa.

Nhưng mãi không có ai ra mở.

Diêu Tử Chính đứng bên bờ biển trọn một đêm.

Mui xe được mở ra, bên trong xe có rất nhiều rượu bia chưa bật, trên mũ xe cũng đặt một chai rượu, Diêu Tử Chính dựa vào sườn xe, lon bia cầm trong tay chỉ còn một nửa. Trong nháy mắt đã uống cạn nửa lon bia còn lại, “Bốp” bẹp tiếp một lon bia, vứt sang một bên.

Trong giờ phút này, quần áo của hắn vẫn ngay ngắn, vẫn giống như ban ngày, cẩn thận tỉ mỉ trước mặt mọi người, mùi rượu bia cùng với bóng đêm che lại một mặt này của anh ta.

Gió biển lồng lộng cũng không thể thay đổi được vẻ mặt không chút cảm xúc của anh ta.

Đến gần rạng sáng lúc mặt trời mọc, Diêu Tử Chính trở lại khách sạn. Đến cửa đập vào mắt anh là bóng một người người con gái đang cuộn mình ngủ say, trong nháy mắt tất cả sự tự kiểm chế của anh bị sụp đổ.

Có tiếng bước chân ngập ngừng vang vọng trên hành lang yên tĩnh, anh tới gần, cúi người. Quan sát người phụ nữ trong khoảng cách gần như vậy, thấy rõ sự mệt mỏi, sự quật cường trên cánh môi bờ mi đang khép chặt, tất cả giống như chỉ mới là hôm qua.

Diêu Tử Chính cầm thẻ mở cửa phòng, một tiếng “cạch” hình như đã làm cô giật mình, anh đợi một lát, cô khẽ cau mày, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Anh liền ôm cô vào phòng.

Vừa đặt người lên trên chiếc giường mềm mại, lông mày cô liền giãn ra, có thể thấy gập người ngủ ngoài cửa cả đêm, khiến cho giấc ngủ của cô không yên, Diêu Tử Chính cởi áo khoác và giày ra giúp cô, sau khi đắp chăn xong, anh ngồi ở cạnh giường, có ham muốn đưa tay vuốt ve gương mặt cô.

Bàn tay đưa ra một nửa, liền dừng lại, cuối cùng từ bỏ. Diêu Tử Chính vỗ trán đứng dậy, vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ để bay bớt mùi bia rượu.

Tư Gia Di tỉnh giấc.

Giấc mơ thật chân thực, mang cô trở lại quá khứ mà cô mãi mãi không muốn quay lại. Người đàn ông đó ôm cô vào lòng, cô có thể cảm nhận được sự cọ sát của bộ âu phục vào mặt mình, ở đầu gối có thể cảm giác được sức mạnh và độ ấm của anh ta, anh ta còn dịu dàng tháo giày cho cô, ngón tay vuốt ve khuôn mặt cô...

Tư Gia Di đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà đầu tiên.

Cô ngồi dậy nhìn bốn phía xung quanh, đây rõ ràng là khách sạn, nhưng trong phòng không có người nào.

Bên ngoài cửa sổ khách sạn Kim Sa cảnh biển bày ra trước mắt, đó là cảnh bình minh ảm áp, đáng lẽ là nên bắt đầu một ngày mới bằng sự lười nhác nhưng khi Tư Gia Di nhìn thấy chiếc đồng hồ, áo vest và cà vạt đặt trên ghế dài phía cuối giường, bỗng chốc cô trở nên căng thẳng.

Cô xuống giường đi giày mặc áo khoác của mình vào, đi tìm người đàn ông kia.

Đi về phía cửa phòng tắm nơi phát ra tiếng nước chảy, suy nghĩ một chút, quyết định tới phòng khách chờ anh ta, vừa mới xoay người được một bước, phía sau lưng phát ra một tiếng “Cạch” - là tiếng mở cửa phòng tắm, cô đứng im tại chỗ.

Cánh cửa phòng tắm được kéo ra không một tiếng động, cô có thể cảm giác được sự ảm áp của dòng nước ấm đang nhào về phía mình. Gia Di không hề quay đầu, lưng vẫn như trước. Giọng nói của anh ta cũng rất ảm áp: “Ngủ ngon không ?!”

Việc này giống như là tự tay mình đẩy người ta xuống vực sâu, rồi sau đó đứng ở vách đá hỏi người đó: Có sao không ?! Thậm chí trong giọng nói còn lơ lơ có sự lo lắng.

Thật buồn cười, nhưng cô cũng không cười nổi. Những cảm xúc trên mặt cũng đã vỡ thành từng mảnh nhỏ, bình tĩnh nói: “Diêu Tử Chính.”

Để bình tĩnh từ trong miệng nói ra được ba chữ này, khó khăn đến đâu, đau đớn đến đâu, chỉ có trong lòng mới hiểu

“Anh nên biết bây giờ Đa Đa là động lực sống duy nhất của tôi”

“....”

“Anh làm việc này không phải là muốn tiếp tục thực hiện kế hoạch sáu năm trước anh chưa hoàn thành, dồn tôi vào chỗ chết hay sao ?!”

“.....”

“Thực ra anh không cần phải hao tâm tốn sức như vậy, trái tim tôi đã chết vào sáu năm trước rồi, Tư Gia Di đứng ở đây lúc này, chẳng qua chỉ là cái xác không hồn mà thôi.”

Từ đầu tới cuối Diêu Tử Chính không nói lời nào.

Nhưng do khoảng cách rất gần, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh ta - mùi hương chỉ thuộc về Diêu Tử Chính, hương bạc hà lạnh, mặc dù cô cho rằng bản thân đã quên sạch sẽ, nhưng những ký ức của năm tháng đó lại khắc sâu trong đầu cô như vậy, làm thế nào cũng không thể xóa đi.

“Đồng thời tôi cũng muốn nói cho anh biết, tôi kiên cường hơn rất nhiều so với em gái anh hay Phương Tử Hằng, tôi sẽ không bao giờ lựa chọn con đường tự sát giống như bọn họ.”

Cô không muốn suy đoán, giờ phút này người đàn ông kia đang mỉm cười đắc thắng hay là đang mặt lạnh quan sát cái gọi là ‘kiên cường’ kia. Cô cố gắng duy trì sự bình tĩnh của một người đàm phán nên có: “Ngoài Đa Đa ra, tôi đã không còn gì để mất, anh không giống như tôi, bây giờ anh muốn danh tiếng có danh tiếng, muốn địa vị có địa vị. Nếu như anh cướp đi thứ quý giá nhất của tôi, tôi không thể tiếp tục sống, đến lúc đó chắc chắn cũng sẽ kéo anh theo chết cùng.”

Cuối cùng Tư Gia Di cũng hiểu ra, dù mình có nói gì chẳng nữa cũng không thể khiến anh ta nhượng bộ, bản thân cô không muốn ở lại nơi này chút nào.

Nhưng cô vừa nhấc chân, đột nhiên bị ôm từ phía sau.

Diêu Tử Chính đưa tay ôm ngang vai cô, hành động bất ngờ của anh ta khiến cô ngẩn ngơ trong chốc lát, bắt đầu giãy giụa, nhưng anh ta vẫn ôm chặt, vững chãi mạnh mẽ.

“Buông tay !” Cô nghiêng đầu nhìn anh ta, sững sốt.

Trên mặt người đàn ông này hiện đủ vẻ mặt hối tiếc, dịu dàng mà sâu sắc như vậy, giống như xé nát tất cả sự mạnh mẽ cường thế.

Nhưng cô sẽ không bao giờ tin anh lần hai. Nhắm mắt, đẩy tay anh ta ra tiếp tục đi về phía trước, Diêu Tử Chính đứng im tại chỗ nhìn cô sắp đi qua chỗ ngoặt, sắp bước ra khỏi thế giới của anh, cảm giác đó khiến anh vỡ tan, hoảng sợ, một loại cảm giác sợ hãi gần như mất đi.

“Nếu anh nói là muốn bù đắp ?!” Anh đột nhiên nói.

Tư Gia Di dừng lại, người đàn ông này lại đang dặt cho cô một chiếc lưới, nhưng cô không còn là Tư Gia Di năm xưa nữa rồi: “Anh cho rằng tôi sẽ tin sao ?!”

Yên lặng một lúc lâu, Diêu Tử Chính đột nhiên cười lạnh: “Đúng vậy, ngay cả chính tôi cũng không tin nữa là.”

Cô đi rồi, cuối cùng cô vẫn đi. Khóe miệng Diêu Tử Chính nở nụ cười lạnh, từng chút từng chút biến thành nỗi cô đơn nhất.

34. Chương 34: Rất Xin Lỗi, Cảm Ơn

Tư Gia Di bắt xe trở về khách sạn mình ở, trời vẫn còn sớm, không khí trong lành mát mẻ, taxi chạy dọc theo bờ biển, có thể nhìn thấy ánh mặt trời phản chiếu xuống mặt biển xanh lam trông rất chói mắt.

Ánh mặt trời rực rỡ trong thành phố, một sự u sầu trong lòng cô.

Taxi chạy tới trước cửa khách sạn, cô đang chuẩn bị xuống xe, nhận được điện thoại, là Lý Thân Ninh gọi tới.

“Cả đêm cô không về khách sạn ?!”

Giọng anh ta cực kỳ sốt ruột, trải qua mấy ngày rắc rối cùng Tư Gia Di, anh sớm đã tạo thành phản xạ có điều kiện: “Có chuyện gì sao ?!” Vừa nói vừa đi nhanh ra phía đường lớn bên ngoài khách sạn chờ.

Anh nói tiếp: “Vây cũng tốt, tôi đợi cô ở bên ngoài khách sạn, tạm thời đừng trở về, hiện tại bên dưới khách sạn đang có rất nhiều phóng viên . . .”

Tư Gia Di nghe vậy, bước chân chợt dừng lại, nhưng lúc này đã muộn, cô đang đứng ở đường lớn, các phóng viên đứng chờ ở góc đường lập tức chen nhau chạy tới, cô bất đắc dĩ thở dài, nói với Lý Thân Ninh ở đầu bên kia: “Tôi đã về rồi.”

“Cô”

Anh còn đang định nói điều gì đó, nhưng cô ngăn lại: “Không sao đâu, tôi đối phó được” Nói xong liền cúp điện thoại.

Trong nháy mắt con đường phía trước chỗ Tư Gia Di đứng đã bị phóng viên vây kín mít.

Nhìn tình hình liền biết tai họa lần này không nhỏ, một số chiếc microphone có dán logo treo trên cao, gần như đầy đủ các kênh truyền thông trong nước, xem ra Lý Thân Ninh lại sắp dính vào một xi căng đan nào đó rồi, nhưng nghĩ kỹ lại, trong thời gian gần đây anh ta rất bận rộn, hoàn toàn không có chuyện xuất hiện cùng nữ nghệ sĩ nào.

Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, Tư Gia Di đang định nở một nụ cười chuyên nghiệp đối phó với những vị khách không mời mà đến, thì chợt sững người khi nghe phóng viên tung ra câu hỏi đầu tiên.

“Có đúng là cô đang qua lại với Lý Thân Ninh không ?!”

Sắc mặt Tư Gia Di “chợt” tái đi. Ngay cả thời gian để mình bình tĩnh xem có nghe lầm cũng không có, một phóng viên khác lập tức bổ sung: “Nghe đồn hai người là người của công ty giải trí Trung Thiên - có đúng không, bây giờ đã đổi thành Hoàn Cầu, rõ ràng công ty có quy định cấm nghệ sĩ và người quản lý yêu đương, có phải hai người không quan tâm đến quy định này ?!”

Tư Gia Di hoàn toàn không ngờ chỉ trong nháy mắt bản thân đã biến thành đương sự của câu chuyện, ngoài việc cố gắng giữ vững tâm tình, một mực khẳng định “Chỉ là hiểu lầm”, thì không trả lời bất kỳ câu hỏi nào khác.

Đám phóng viên không nhận được câu trả lời mong muốn, tất nhiên không chịu bỏ qua, lúc này một góc đường lớn bị chen lấn đến nước chảy không lọt.

Các kênh truyền thông đều tranh nhau chụp ảnh, quay phim, người thì để máy quay trên vai, người thì cầm máy ảnh trên tay càng dần càng tiến về phía trước, lúc đầu cô đi nửa bước đã khó, bây giờ thậm chí còn liên tục bị ép lùi về phía sau, cô thử đột phá vòng vây, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền va phải góc nhọn của chiếc máy quay đối diện.

Cô đưa tay che cái trán bị đau, thậm chí còn hơi chóng mặt, nhưng dường như đám phóng viên vẫn không buông tha, Tư Gia Di bắt đầu tức giận, cố gắng khuyên bảo: “Đây chắc chắn là chuyện hiểu lầm, bây giờ tôi cũng không rõ ràng đầu đuôi sự việc, đợi tôi tìm hiểu rõ ràng, sẽ đích thân giải thích với mọi người, như vậy có được không ?! Phiền mọi người nhường đường”

Tất nhiên những lời nói của cô không hề có tác dụng gì.

Đang sa sút tinh thần không biết làm thế nào cho phải, hình như đám phóng viên phát hiện ra mục tiêu khác, Tư Gia Di còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, đã thấy Lý Thân Ninh đang đi tới.

Dáng người anh khá cao, vừa xuất hiện liền thu hút chú ý, đám phóng viên định cản anh lại, nhưng không dễ dàng như vậy. Tư Gia Di bị vây ở chỗ này, không thể di chuyển dù chỉ nửa bước, anh rất nhanh đã đi đến bên cạnh cô, không nói lời nào, kéo cô quay đầu bước đi.

Một loạt các câu hỏi oanh tạc bên tai Tư Gia Di và Lý Thân Ninh:

“Hai người bắt đầu từ bao giờ ?!”

“Lý Thân Ninh, anh có lời nào muốn nói với các fan hâm mộ mình không ?!”

Đối với những phóng viên muốn truy hỏi tới cùng này, dường như Lý Thân Ninh cũng không thể chịu nổi nữa, bàn tay đang nắm chặt tay Tư Gia Di thiếu chút nữa tuột mất, anh dứt khoát buông tay cô, cánh tay dài vừa nhấc lên, liền vòng qua ôm cô vào ngực.

Người cô dán chặt vào lồng ngực anh, qua lớp áo và làn da cô có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của anh. Không hiểu sao điều này khiến cô trở nên yên tâm.

Các phóng viên giống như đánh hơi được vấn đề, máy ảnh máy quay trong tay họ không hện mà gấp đều hướng về cái ôm vai thân thiết của hai người. Bọn họ không ngừng gọi tên Lý Thân Ninh, nhưng đổi lại chỉ nhận được thái độ mất diết tại ngơ của anh. Cuối cùng, bảo vệ khách sạn xuất hiện mới dẹp yên đám phóng viên này. Lý Thân Ninh ôm Tư Gia Di vào thang máy, lập tức ấn nút đóng.

Cửa thang máy càng lúc càng thu nhỏ lại, các phóng viên vẫn cố gắng tranh thủ khe hở, chụp lại dáng vẻ thân thiết của hai người: “Vậy là hai người đang dùng hành động để công khai tình yêu sao ?!”

Cửa thang máy đóng lại thay cho câu trả lời, cuối cùng mới có thể yên tĩnh được.

Thang máy từ từ lên cao, Tư Gia Di dựa vào vách tường thở dài, Lý Thân Ninh đứng bên cạnh vô cùng tức giận, nhỏ giọng trách mắng: “Đúng là một đám quạ ngửi thấy mùi thịt thối.”

“Sao lại xảy ra chuyện này ?!”

Nghe Gia Di hỏi vậy, hình như anh cũng không có ý định trả lời, chỉ thờ ơ nhún vai, cô nhìn dáng vẻ kia, tự hiểu cầu người không bằng cầu mình, lấy điện thoại ra lên mạng.

Vừa đánh lên từ khóa tìm kiếm ba chữ “Lý Thân Ninh”, trang đầu tiên hiện lên tiêu đề “Lý Thân Ninh và người quản lý công khai tình yêu”. Vừa nhìn một cái, cô liền kêu to hồng rồi. Hôm qua Lý Thân Ninh kéo cô rời khỏi hiện trường chụp ảnh, cảnh hai người cãi nhau, anh ta kéo cô lên xe, tất cả đều bị người ta chụp được.

Lý Thân Ninh liếc cô một cái, dường như tỏ mò với phản ứng kia, bất giác Gia Di nhìn thẳng anh ta bằng ánh mắt đầy hàm ý sâu xa, cố gắng kìm nén chỉ có thể tự an ủi mình: “May mà bọn họ không chụp được Dao Dao”

Hình ảnh nghệ sĩ trong mắt công chúng là trách nhiệm của người quản lý, cô vừa bấm xem các bình luận liên quan vừa suy nghĩ như chong chóng, tìm cách giải quyết, còn chưa ra khỏi thang máy, liền gọi điện thoại về nước.

Phòng PR của công ty luôn làm việc đầu vào đấy, nhưng chuyện lần này hơi khó giải quyết, khó tránh khỏi căng thẳng trong việc nghĩ cách: “Chúng tôi cũng đang định gọi cho cô.”

“Lúc đó tôi đang tranh luận với Lý Thân Ninh việc anh ta có muốn nhận đóng bộ phim Vạn Đạo hay không, tôi cảm thấy anh ta diễn vai phải diện rất là bất lợi, nhưng anh ta muốn thử sức kỹ thuật diễn của mình, nắm tay chỉ là hành động theo thói quen mà thôi, chẳng có bất kỳ sự mập mờ nào.”

Mặc dù lời giải thích này không chèn vào đâu được, vừa đưa ra lý do giải thích với cánh phóng viên, lại vừa tuyên truyền cho bộ phim Lý Thân Ninh sắp đóng. Có thể mọi người sẽ coi chuyện này là để tuyên truyền cho bộ phim sắp tới, nhờ đó mà sóng gió có thể qua đi nhanh chóng, mọi chuyện trở về như lúc ban đầu.

Lý Thân Ninh nhìn người phụ nữ đang nói dối mà không đỏ mặt bên cạnh, không biết bản thân nên giận hay nên cười.

Cô nói tiếp: “Các anh mau nghĩ ra lời giải thích đăng trên trang web của Lý Thân Ninh đi, nói rõ đầu đuôi sự việc, nói bọn họ đưa tin sai sự thật, sẽ nhờ pháp luật truy cứu trách nhiệm . . .”

Cô còn chưa nói xong, điện thoại đã bị giật ra khỏi tay.

Tư Gia Di không kịp phản ứng, vội vàng nghiêng đầu, chỉ thấy Lý Thân Ninh mặt không đổi sắc liếc cô một cái, nói với trưởng phòng PR ở đầu bên kia điện thoại: “Tôi sẽ tự đăng lời giải thích, không cần phiền các anh.”

Trưởng phòng PR sững người: “Nhưng mà...”

“Tít” anh ta đã tắt máy.

Trong đầu Tư Gia Di loạn cả lên, hoàn toàn không hiểu người đàn ông này định làm gì, thậm chí có chút hoảng sợ khi trên mặt anh ta thoáng hiện vẻ mặt coi thường, cô cố gắng giật lại điện thoại, nhưng bị anh ta túm được hai tay, trở mặt nhìn anh ta bỏ điện thoại của cô vào trong túi.

“Anh điên à ?!” Cô đòi lại: “Trả điện thoại cho tôi.”

Lý Thân Ninh chỉ lặng lẽ nắm chặt hai tay cô.

Hai người giằng co mãi cho đến lúc đứng trước cửa phòng.

Trước mặt là phòng của anh ta, vừa định đóng cửa, Tư Gia Di vội vàng đưa tay ngăn lại, đứng ở bên trong khe cửa, Lý Thân Ninh nói: “Người quản lý nghệ sĩ, tên cũng là nghệ sĩ, chính là hỗ trợ tôi trong sự nghiệp diễn xuất, về phần đời sống tình cảm của tôi, không cần cô phải quản lý.”

Lúc đầu cô chỉ sốt ruột, nhưng bây giờ bắt đầu sợ hãi: “Nhưng sự việc lần này, tôi cũng là người trong cuộc !”

Lý Thân Ninh cười cười lập lờ nước đôi, ở trước mặt cô “rầm” một tiếng, đóng cửa lại.

Tư Gia Di cảm thấy thuyết phục không có kết quả, liền quay đầu về phòng mình, là người quản lý, cô cũng có tên đăng nhập và password trang web cá nhân của anh ta. Cô mở máy tính, đăng nhập vào tài khoản của anh ta, nhưng phát hiện password không đúng.

Thử ba lần, vẫn hiện ra thông báo sai password, cô đang định thử lại lần thứ tư thì bên cạnh cánh cửa khi này cô quên đóng vang lên giọng nói của Lý Thân Ninh: “Không cần thử lại nữa đâu, tôi đổi password rồi.”

Tư Gia Di ngẩn phất đầu lên, anh ta không hề lo lắng, ung dung bước về phía cô, trả lại điện thoại. Nét mặt của anh ta thoáng hiện lên điều gì đó khiến cô sợ hãi, còn chưa kịp có bất kỳ hành động nào, điện thoại của cô đã điên cuồng vang lên.

Trưởng phòng PR của công ty gọi đến: “Cô mau vào trang web cá nhân của Lý Thân Ninh đi, xem bài đăng một phút trước của anh ta !”

“Đối với những tin đồn mấy ngày gần đây, tôi không muốn giải thích điều gì, chỉ hy vọng mọi người có thể để cho cuộc sống tình cảm của tôi có không gian riêng.”

Do Lý Thân Ninh tự mình đăng, đăng ở trên trang web cá nhân của anh ta, chỉ có một câu ngắn gọn như vậy. Tư Gia Di cứng người trước máy vi tính, chiếc điện thoại cạnh bàn đã có vô số cuộc gọi đến, từ Giám đốc, đến đài truyền hình, tòa soạn báo, có cả của Phó Dĩnh và đám đồng nghiệp - một cuộc Tư Gia Di cũng không nhận.

Cô đã giận tới mức không buồn nổi câu: “Lý Thân Ninh, rốt cuộc anh đang làm cái quái gì ?!”

“Cô nói thử xem ?!”

Lý Thân Ninh - tên đầu sỏ gây chuyện ngồi ở góc bàn, dáng vẻ tùy ý, nhưng ánh mắt mang theo thâm tình nào đó, nhìn chằm chằm vào cô. Tư Gia Di không muốn suy nghĩ viển vông, cố gắng lấy giọng chuyên nghiệp, nhẹ giọng khuyên nhủ anh ta thay đổi quyết định: “Anh thấy chưa chết chưa sợ đúng không, yêu và kết hôn sẽ phá hủy sự nghiệp của một người nghệ sĩ, chuyện này mười năm trước trong làng giải trí đã từng xảy ra, bây giờ đối với chuyện yêu đương của nghệ sĩ nổi tiếng, giới giải trí cũng có thái độ khoan dung hơn, fan hâm mộ cũng khá lý trí, chuyện này không ảnh hưởng quá lớn với anh ?!”

Nhìn nét mặt anh, dễ dàng nhận thấy đây chính là điều anh ta đang nghĩ.

Tư Gia Di lắc đầu cười khỏi: “Vậy chúng ta coi như chuyện này không có ảnh hưởng gì đến anh, nhưng còn tôi thì sao ?! Tôi vừa mới bắt đầu tiếp nhận công việc quản lý, trước đây làm nghệ sĩ đã đủ tiếng xấu, bây

giờ làm người quản lý lại đi quyến rũ nghệ sĩ nổi tiếng, anh bảo tôi làm sao có thể đứng trong làng giải trí này ?!” Sắc mặt Lý Thân Ninh bỗng nhiên trầm xuống.

Tư Gia Di cảm giác sắp thuyết phục được anh ta, không ngừng cố gắng nói: “Anh nên biết trên người tôi đã có không biết bao nhiêu lời đồn thổi rồi. Anh có tin không, có thể sẽ có một ngày đám phóng viên kia đào bới được tất cả những chuyện trong quá khứ của tôi ?! Hút ma túy, làm gái, quy tắc ngầm, được bao nuôi. Những tin đồn này đều luôn đeo bám tôi, cả đời cũng không rửa sạch, yêu một người như tôi, chỉ làm người khác cảm thấy tôi và anh cùng một loại người, khiến cuộc sống nghệ sĩ của anh xuất hiện vết nhơ, truyền thông, fan hâm mộ cũng sẽ bám chặt vào vết nhơ này, từ đó danh tiếng của anh cũng xuống dốc không phanh, đến lúc đó thực sự không thể cứu vãn.”

Hút thuốc phiện, làm gái, quy tắc ngầm, được bao nuôi.....

Từng chữ, từng chữ như từng cây kim, Lý Thân Ninh sửng sốt nhìn cô gái đang bình tĩnh kể lại.

Anh không tự chủ được đưa tay về phía cô.

Tư Gia Di ngồi trên ghế xoay, thấy thế, theo bản năng ngã về phía sau. Tình hình lúc này, tự nhiên khiến cô có nhiều điều phải dè chừng.

Đúng lúc này, điện thoại của cô lại vang lên

Người gọi tới là giám đốc.

Tư Gia Di suy nghĩ, rồi mới nghe máy.

Giám đốc hỏi hết sức trịnh trọng: “Gia Di, anh chỉ hỏi em một câu, có đúng là hai người đang qua lại không ?!”

Cô và giám đốc đã quen nhau nhiều năm, lúc đầu còn cho rằng anh ta sẽ hiểu cô, bây giờ chỉ có thể bật cười: “Làm sao có chuyện đó ?!”

Tư Gia Di đang nói, thấy Lý Thân Ninh nghiêng người nhìn mình. Cô lại định ngã về đằng sau, nhưng lần này anh ta đưa tay giữ chiếc ghế xoay, bao vây cô.

Anh tiến đến sát bên tai cô nói: “Nếu như yêu một người là sai lầm, vậy tôi tình nguyện đâm lao thì phải theo lao.”

Dứt lời, nhìn thẳng vào mắt cô, trong nháy mắt bắt được môi cô.

Cô không kịp phản ứng, còn anh giống như mất kiểm soát cắn mút môi cô. Gia Di kinh ngạc há miệng, anh ta liền tiến vào, cô bình tĩnh cắn chặt hàm răng, anh đành dừng lại.

Kinh Kỷ Nhân không thấy cô trả lời, sốt ruột đến độ không ngừng kêu lên: “Này ?! Này ?! Gia Di ?!”

Tuy chỉ có hơn chục giây ngắn ngủi, nhưng lúc Tư Gia Di đẩy Lý Thân Ninh ra đã hoảng sợ đến không thở nổi. Cô cảm giác mình nên cho anh ta một cái tát, nhưng điện thoại của giám đốc vẫn còn đang đợi, cô phải trả lời trước: “Chuyện giữa em và Lý Thân Ninh chỉ là hiểu lầm, anh yên tâm, em sẽ bảo anh ta xóa bài viết kia trên trang web cá nhân.”

Giám đốc im lặng một lúc lâu, đột nhiên nghi ngờ hỏi: “Vừa nãy hình như anh nghe thấy tiếng của Lý Thân Ninh ?!”

Tư Gia Di cả kinh, vội vàng nói: “Anh nghe nhầm rồi.”

Kinh Kỷ Nhân trầm ngâm phút chốc, trở lại vấn đề chính: “Vậy em mau sớm nói chuyện với anh ta đi, gộp cả hai vấn đề lại, tìm cách giải quyết thống nhất, như vậy mọi chuyện mới ổn thỏa.”

Nhưng rõ ràng, Lý Thân Ninh không có ý định phối hợp.

Thậm chí anh ta còn mượn đợt sóng gió này để cho bản thân nghỉ phép, sau khi công việc kết thúc vẫn tiếp tục ở lại Singapore.

Đối với việc mất kiểm soát vừa nãy, một chữ cũng không nhắc tới, cô cũng chỉ có thể phối hợp, im lặng không màng lên tiếng

Sau khi bị giới truyền thông đưa vụ xì căng đan của hai người lên các bản tin, người vui vẻ nhất không phải là ai khác mà chính là Dao Dao, cô bé ôm bài tập cười hì hì đi tới phòng Tư Gia Di, mỗi lần lấy cớ nhờ cô giải bài, đều vô tình hoặc cố ý nhắc tới baba của mình: “Lý Thân Ninh đang chơi điện tử, cháu phải làm bài tập không thể chơi cùng anh ta, sẽ không có ai chơi cùng anh ta.”

“Lý Thân Ninh đang ăn cơm, có rất nhiều món, cô có muốn ăn cùng không ?!”

“Lý Thân Ninh lại đi uống rượu, cô kéo anh ta về đi.”

Tư Gia Di không thể làm khác chỉ có thể khiến cô bé thất vọng.

Lượng phóng viên đóng ở bên ngoài khách sạn đã có xu hướng giảm bớt, tất cả đều cho rằng mối tình này là chuyện vãn đã đóng thuyền, giá trị tin tức cũng lập tức giảm đi. Nhưng dù vậy, Tư Gia Di vẫn không thể bước ra khỏi khách sạn dù chỉ nửa bước, đành phải nhờ Mã Lệ dẫn Đa Đa tới.

Phong cách sắp xếp cũng như trang trí ở phòng khách sạn hoàn toàn khác với ở nhà họ phương, vì để Đa Đa có thể yên tâm ngủ lại khách sạn, cô cố ý nói với người phục vụ phòng sắp xếp trang trí lại các đồ vật trong phòng, để cậu bé dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh mới.

Lúc Dao Dao ôm bài tập tới gõ cửa phòng Tư Gia Di, nhìn thấy Đa Đa, há miệng kinh ngạc: “Cậu, cậu, tại sao cậu lại ở đây ?!”

Đối với cô bé đang há miệng lắp bắp kia, Đa Đa vẫn giữ thái độ xa cách như trước.

Tư Gia Di giải thích: “Cậu bé là con cô, tên Tư Tuấn Đạt. Mọi người hay gọi là Đa Đa.”

Dao Dao nghe xong, choáng váng toàn tập.

Tư Gia Di vừa nhặt mấy quyển sách bài tập vừa nãy Dao Dao làm rơi do kinh ngạc quá độ, vừa nói tiếp: “Lần này Đa Đa sẽ về nước cùng cô. Ở trong nước Đa Đa không có bạn bè, Dao Dao, sau này cháu chơi cùng Đa Đa được không ?!”

Dao Dao ngây ngô gật đầu, đặt mông ngồi xuống ghế salon, trong lòng lặng lẽ làm biểu thức: Đa Đa = con trai Diêu Tử Chính = con trai Tư Gia Di, như vậy, Diêu Tử Chính = chồng Tư Gia Di ?!

Quan hệ quá lộn xộn, nhất thời Dao Dao không tiếp thu nổi. Ngồi trên sofa còn chưa ấm chỗ, Dao Dao lại đứng “bật” dậy, vẻ mặt hốt hoảng nói: “À.... vừa nãy cháu chỉ lo cầm sách bài tập, nên quên cầm bút, cháu chạy về phòng lấy đã.”

Nói xong không đợi Gia Di trả lời, lập tức chạy tóe khói.

Dao Dao chạy về phòng mình, Lý Thân Ninh đang cúi đầu đọc kịch bản, nghe tiếng động ngẩng đầu lên, thấy cô bé dường như đang có tâm sự, ngồi ngẩng người trên ghế sofa, không khỏi nhíu mày, đứng dậy đi tới chỗ cô bé, vỗ yêu vào cái miệng đang bĩu ra, ôm vào lòng: “Bình thường mỗi lần con từ phòng cô Gia Di về đây, đều sẽ ra lệnh cho ba nhanh chóng bắt lấy cô ấy, tại sao hôm nay không thấy con nói như vậy ?!”

Cô bé đặc biệt khó xử nhìn anh: “Lý Thân Ninh.”

“Hả ?!”

“Con nói cho ba biết một tin, ba ngàn vạn lần không được kích động.”

Anh nhìn đáng vẻ cẩn thận của cô bé, có chút tò mò: “Nói đi.”

“Tư Gia Di, cô ấy... hình như đã kết hôn rồi.”

Sắc mặt anh đột nhiên đông cứng lại, không tự chủ đứng lên hỏi: “Tại sao con nói thế ?!”

Cô bé không muốn đả kích anh, do dự một lát, cẩn thận từng li từng tí nói: “Vừa nãy con nhìn thấy con trai cô ấy. Cái người gọi là Đa Đa, cậu ta vô cùng vô cùng đáng ghét, chưa bao giờ chịu nói chuyện với con dù chỉ nửa chữ.”

Lý Thân Ninh cười cười, liền trở về với dáng vẻ thích thú trước đó, lại ngồi xuống ghế salon, tựa vào lưng ghế: “Chuyện đó ba biết lâu rồi.”

Dao Dao lại bị chấn động lần nữa.

Anh nhéo má cô bé nói: “Có con không có nghĩa là đã kết hôn, giống như ba chẳng hạn, tuy rằng đã có con, nhưng vẫn còn độc thân.”

Cô bé hoàn toàn bị làm cho rối loạn: “Nhưng mà... Không phải ba nói chỉ khi đàn ông và phụ nữ kết hôn mới có đứa trẻ sao ?!”

Lý Thân Ninh nhất thời cứng họng.

Làm thế nào để giải thích chuyện này với một đứa trẻ, đây thực sự là một vấn đề nan giải.

Thật ra thì Dao Dao cũng không quan tâm đến câu trả lời của anh, những chuyện cô cần quan tâm có cả một đống lớn, càng nghĩ càng thấy phiền lòng, cô bé chán nản đưa tay ôm mặt, lầm bầm: “Ba của Đa Đa là bạn của con, lúc đó con còn gạt anh ta, nói Tư Gia Di là mẹ con. Chắc chắn bây giờ anh ta biết con đang nói láo, xấu hổ chết đi được!”

Giọng nói làm nũng đáng yêu của cô bé làm đôi mắt của Lý Thân Ninh đột nhiên trở nên sắc bén rét lạnh, trong đầu lặn lẽ hiện lên một cái tên: Diêu Tử Chính....

Đám phóng viên hoàn toàn biến mất vào đúng ngày Tư Gia Di định trở về nước.

Lý Thân Ninh đặt chuyến bay cùng với cô, cô phải đi trước tới nhà họ Phương đón Đa Đa, Lý Thân Ninh và Dao Dao đi thẳng ra sân bay, mọi người sẽ gặp lại nhau trên máy bay.

Hành lý của Đa Đa không nhiều lắm, chỉ có một chiếc vali 24 phân, lúc cô đón Đa Đa, không khí nặng nề, thậm chí Mã Lệ còn khóc, cô liền bị bầu không khí này làm cho áy náy thương cảm, suy cho cùng là do cô ích kỷ, ngày trước đem Đa Đa nhờ nhà họ Phương nuôi dạy, chính là vì đề phòng chuyện ngày hôm nay Diêu Tử Chính biết chuyện, tranh giành quyền nuôi dưỡng con với mình, bây giờ trong chốc lát cô lại muốn dẫn Đa Đa - người sống với họ nhiều năm rời khỏi họ. Cô hoàn toàn cảm nhận được cảm giác của bà Phương, nhưng ngoài việc áy náy với bà ra, cô không thể làm gì khác.

Tư Gia Di nghĩ như vậy, càng không phản bác được. Trong khoảng thời gian ngắn, nhà họ Phương đã tràn đầy tiếng nức nở của Mã Lệ, Đa Đa cau mày, ra tới cửa chính cậu bé còn nghiêng đầu nhìn, cuối cùng cậu bé tiến lên lau nước mắt cho Mã Lệ.

Bà Phương đưa hai mẹ con cô xuống lầu, cho đến lúc bọn họ lên xe, bà Phương vẫn đứng ở bên cửa sổ xe, ánh mắt hiện lên sự lưu luyến không nỡ nhìn Đa Đa rời đi.

Tư Gia Di chớp mắt, cố gắng kìm nước mắt lại nói: “Bác Phương, cháu thực sự xin lỗi.”

“Đừng nói những câu khách sáo như vậy.” Bà Phương chỉ tay lên trán cô, hiền lành giống như đối xử với chính con gái mình, nhưng trên mặt bà, ngoại trừ nét mặt không nỡ, cũng chỉ còn lại bi thương. Tư Gia Di xấu hổ cúi đầu.

Xe đã khởi động, một giây trước khi chiếc xe rời đi, bác Phương lại hỏi cô: “Gia Di, bác có một câu không biết có thể hỏi cháu hay không.”

“Bác cứ nói đi ạ.”

“Mấy năm nay bác vẫn luôn muốn hỏi, nhưng lại không thể mở miệng, cũng là do bác sợ nghe thấy câu trả lời khiến bản thân tuyệt vọng.”

Cô mơ hồ có thể đoán ra được chuyện bà muốn hỏi, bàn tay không khỏi siết chặt, bà Phương có vẻ do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Đa Đa có phải là con của cháu với Phương Tử Hằng không ?!”

Nhìn sự mong chờ trong mắt bà, cô không nỡ nhắm tâm phá vỡ chút mong đợi nhỏ bé đó.

“Bác gái.... cháu....”

Bà Phương đột nhiên phất tay một cái cắt ngang lời cô: “Được rồi, được rồi, coi như bác chưa hỏi điều gì hết.” Vừa nói dứt lời đã nghiêng đầu nói với tài xế: “Lái xe mau đi, đừng để lỡ máy bay.”

Chiếc xe tăng tốc trong nụ cười gượng của bà Phương, cô không có dũng khí quay đầu nhìn lại.

Trở về nước, đồng nghĩa với việc có rất nhiều chuyện phiền phức tìm tới cửa.

Hiệu suất các kênh truyền thông xử lý thông tin kinh khủng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Tư Gia Di, thì ra việc xảy ra ở Singapore mấy ngày trước, cùng với “Chiến tích vinh quang” của cô nhiều năm trước, đã được các kênh truyền thông, tạp chí lớn nhỏ trong nước đăng tin nhiều ngày.

Điều này không khác nào việc đem vết thương mới khép miệng kia của cô, lại một lần nữa xé toang ra.

Một người luôn không biết sợ là gì như Lý Thân Ninh, lúc này dường như còn khổ sở hơn: “Rất xin lỗi.”

“.....”

“Tôi không ngờ sự việc lại âm ỉ đến vậy.”

Nhưng cô chỉ cười cười: “Vạn tên xuyên tim, tập mãi cũng thành quen rồi.”

Ngày thứ hai sau khi cô về nước, tổng giám đốc lập tức gọi cô tới công ty, cùng lắm là bị tổng giám đốc tạo áp lực hoặc bị giảng đạo chứ gì, cô nghĩ tình hình xấu nhất.

Nhưng lần này cô đã đoán sai. Giám đốc quyết định ủng hộ cô

Tư Gia Di vừa đặt chân vào phòng giám đốc, anh ta giống như đã chờ từ lâu, liền đứng lên dẫn cô đi ra ngoài: “Bây giờ chúng ta phải đi tìm phó tổng giám đốc, anh đi xin anh ta nghỉ cách cho em, nếu như cấp trên vẫn không chịu bỏ qua, anh sẽ từ chức cùng em.”

Mãi một lúc sau cô mới tiêu hóa được những lời giám đốc vừa nói, cô không nhấc chân dù nửa bước, thậm chí có chút tức giận: “Anh chịu đau khổ cay đắng trong nhiều năm mới có thể từ một người quản lý trở thành một giám đốc như bây giờ, làm sao anh có thể nói từ chức là từ chức được ngay ?!”

“Gia Di, năm đó anh làm người quản lý của em nhưng không thể giúp em một lần, bây giờ lại phải trông mắt nhìn em bị đuổi việc, em cảm thấy lương tâm anh có thể yên ổn sao ?!”

Giám đốc bất bình thay cô, mặc dù Tư Gia Di cảm thấy uất ức, nhưng càng cảm thấy không ổn: “Em không muốn liên lụy tới anh.”

“Ngay cả một người quản lý anh cũng không bảo vệ được, thì anh ngồi ở cái ghế giám đốc này còn có ý nghĩa gì ?!”

Cô muốn an ủi anh, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể đưa ra câu trả lời lập lờ nước đôi: “Có thể sẽ có cách giải quyết khác.”

“Nhưng trước mắt chúng ta hoàn toàn không có cách giải quyết nào khác, cái tên Lý Thân Ninh kia thì quá tùy hứng, làm việc không nghĩ tới hậu quả. Coi như bây giờ anh ta chịu xóa bài viết kia trên web, ra mặt giải thích quan hệ giữa hai người, cũng không thể cản được việc giới truyền thông tiếp tục đào bới gièm pha em. Lý Thân Ninh làm em trở nên như vậy, nhưng công ty sẽ luôn luôn bảo vệ anh ta, lần này chắc cũng không có biện pháp trừng phạt nào đối với anh ta, cuối cùng người xui xẻo chỉ có một mình em mà thôi.”

Thấy cô vẫn không chịu hợp tác, giọng nói của Kinh Kỷ Nhân cũng trở nên mềm mỏng hơn: “Anh từ chức theo em hay không, chuyện này để nói sau đi, bây giờ chúng ta đi tới phòng làm việc của phó tổng giám đốc, anh sẽ nhờ anh ta nghĩ cách giải quyết giúp em, không nhắc tới bất kỳ chuyện gì khác, có được không ?!”

Tư Gia Di suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu.

Phó tổng giám đốc đang ở trong phòng làm việc, Kinh Kỷ Nhân đưa tay gõ cánh cửa đang khép hờ, Phó tổng giám đốc liền mời hai người bọn họ vào.

Vị phó tổng giám đốc được điều tới đây sau khi công ty sát nhập với Hoàn Cầu, đối với những nhân viên cũ rất khách sáo. Giám đốc và Tư Gia Di vừa ngồi xuống, thứ ký của anh ta liền đi tới rót nước.

Giám đốc vẻ mặt nghiêm túc, khoát tay ngăn cản nói: “Không cần rót nước, Phó tổng giám đốc, tôi chỉ muốn nói một câu, nếu như công ty muốn đuổi việc Tư Gia Di, tôi cũng sẽ tự nhận trách nhiệm và xin từ chức.”

Tư Gia Di cả kinh nhanh chóng kéo góc áo anh ta, vội vàng giải thích: “Phó tổng giám đốc, ý của tổng giám đốc không phải là vậy, anh ta...”

Phó tổng giám đốc lại cười: “Hình như hai người hiểu lầm rồi, cấp trên chỉ định tạm thời để cho Lý Thân Ninh dừng mọi hoạt động một thời gian, ngoài trừ việc đó ra, tất cả đều như trước, không có gì thay đổi.”

Cả Tư Gia Di và giám đốc đều giống như không tin vào tai mình, ngồi ngẩn ra.

Phó tổng giám đốc vẫn cười hiền lành như trước: “Lần này gọi hai người tới, chính là vì nói chuyện này. Bây giờ hai người có thể yên tâm làm việc rồi chứ ?! Cô Gia Di, cô có thể tiếp tục làm quản lý của những nghệ sĩ khác không, về phía giới truyền thông và công chúng cô không cần quan tâm.”

Tư Gia Di ngây ngô đứng lên, máy móc đi ra khỏi phòng làm việc của phó tổng giám đốc.

Chuyện này không khác gì việc sống sót sau vụ tai nạn nguy hiểm, Kinh Kỷ Nhân vui vẻ mặt mày phấn chấn, vừa ra khỏi phòng làm việc liền không đợi được mà nở nụ cười thật tươi: “Thật sự là quá may mắn.”

Tư Gia Di lại khá căng thẳng, trên mặt không hề mỉm cười: “Đây là chỉ thị của anh ta.”

Thay đổi người quản lý, tạm thời sẽ không nhận những hợp đồng mới, nhưng bộ phim đang đóng sẽ bị dừng lại, trong một đêm Lý Thân Ninh đã bị cô lập .

Tư Gia Di bắt đầu trải qua những ngày bất an.

Sự nghiệp của Lý Thân Ninh bị thay đổi vì cô, trong khoảng thời gian anh ta bị dừng mọi hoạt động sẽ bị thiệt hại bao nhiêu, cô không thể nào biết.

Nhưng hình như trong mấy ngày này, Lý Thân Ninh còn bận rộn hơn so với trước kia, ngay cả thời gian chăm sóc Dao Dao cũng ít hơn. Cô bé bị đưa tới nhà Tư Gia Di làm bài tập, mặc dù cô bé đối với việc này không vui, nhưng Tư Gia Di thật sự không hiểu mấy ngày qua anh ta rốt cuộc đang bận cái gì.

Đa Đa có Dao Dao làm bạn, tâm trạng hình như tốt hơn so với lúc ở Singapore, mặc dù cậu bé chưa bao giờ biểu hiện tâm trạng trên khuôn mặt, nhưng làm mẹ cậu, Tư Gia Di có thể cảm nhận được cậu bé đang dần dần thay đổi, đây là điều duy nhất khiến cô vui mừng.

Khó khăn lắm cô mới thoát được cánh ký giả đi gặp Lý Thân Ninh, nhìn dáng vẻ anh ta có vẻ không sao, làm cô càng thấy khó hiểu.

“Tại sao anh không lo lắng cho sự nghiệp diễn xuất của mình ?!”

“Coi như là cho bản thân một kỳ nghỉ phép đi.”

Hiện giờ bọn họ đang ở trong căn phòng riêng của một Club tư nhân, nơi bí mật an toàn, ánh sáng xung quanh đều yếu ớt, Tư Gia Di không xác định được rốt cuộc mình có hiểu được người đàn ông trẻ tuổi trước mặt này không: “Vậy anh nói cho tôi biết, gần đây anh đang bận chuyện gì, mà ngay cả thời gian chăm sóc Dao Dao cũng không có.”

Đối với câu hỏi này, anh từ chối trả lời, ngược lại hỏi: “Vậy cô nói xem, tại sao cô lại phải quan tâm tôi ?!”

Cô không trả lời, phát hiện chính bản thân cũng không hiểu được vì sao mình lại như thế, thậm chí đối với việc anh ta phát ngôn lung tung khiến dư luận xôn xao, cô cũng không cảm thấy tức giận.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng cô tìm được những từ ngữ thích hợp nói: “Có lẽ đây chính là một loại cảm giác chịu ơn.”

“Cảm giác chịu ơn ?!” Hình như anh ta đối với câu trả lời này không hài lòng lắm “Đừng nói với tôi, bởi vì chúng ta đều là những bậc cha mẹ độc thân, cô thấy tôi đáng thương nên mới giúp tôi ?!”

Hai người đều có những suy nghĩ riêng, sự tinh khiết và mùi thơm tràn đầy căn phòng, có chút khổ sở, ngay cả giọng nói của cô cũng phát ra chua xót khổ sở: “Có lẽ đó cũng là một phần nguyên nhân, quan trọng hơn là, những việc này tôi đã từng trải qua, bị oan ức, bị cảnh sát bắt, bị công ty đại diện một cước đất văng... Nếu năm đó có người giúp tôi một chút, tôi cũng sẽ không tuyệt vọng đến vậy.”

Lý Thân Ninh không đành lòng nhìn cô, sự bi thương tràn ngập không khí trong căn phòng. Anh cúi đầu tìm thứ gì đó, như tìm chút ánh sáng chiếu trên mặt bàn.

“Cô không trách tôi ?!” Anh có chút không chắc chắn.

Người phụ nữ lại cười lạnh nhạt như vậy, là chưa từng gặp chuyện thê lương, hay là không thêm để ý tới.

“Tại sao tôi lại phải trách anh ?! So với tất cả những chuyện tôi đã trải qua năm đó, quả thực đây chỉ là chuyện nhỏ, không có lý do gì lại bị chuyện nhỏ dỗi kích”

Cô nói giọng đầy khí phách, Lý Thân Ninh nghe xong, cuối cùng cũng nở nụ cười đầu tiên trong mấy ngày u ám này: “Có nhớ cô đã từng nói với tôi một câu không, vạn tiền xuyên tim, tập mãi thành thói quen rồi ?! Nếu tất cả những chuyện năm đó đều là giả, vậy thì đối với cô thực sự rất không công bằng.”

“Tại sao lại nhắc tới chuyện này ?!”

“Nói thật với cô, năm đó tôi mới bắt đầu sự nghiệp nên cảm thấy rất thích phong cách diễn của cô, cô còn nhớ hồi cô đóng một quảng cáo vào vai nữ tên Lung Á, thật sự khiến cho tôi” Anh không khỏi nhún mày, nhớ lại hình ảnh năm đó, còn cẩn thận lựa chọn từ ngữ, “Kkinh ngạc.”

Cô lơ mơ nhớ lại lần đóng quảng cáo đó.

Trong quảng cáo, cô được gọi “Thụ”, lắng nghe tiếng lòng của nam chính, vào lúc này cô vừa thắm kinh ngạc vì sự hiểu biết của anh ta đối với cô, vừa tiếp tục lắng nghe anh ta trải lòng chuyện thời niên thiếu: “Tôi còn nhớ năm đó vì cô nổi tiếng quá nhanh, có một biệt hiệu gọi là ‘chăm chỉ’ . Cảm giác cô là một người kiên cường, là người chỉ cần xác định rõ mục tiêu sẽ luôn luôn hướng về phía trước. Nhưng sau này”

Anh dừng một chút, cô đại khái đoán ra được anh đang tránh nói tới những từ khiến cô khó chịu, sau đó anh tiếp tục nói: “Nói thật lúc trước tôi say mê cô bao nhiêu thì sau này khinh bỉ cô bấy nhiêu.”

Quả nhiên là thế giới của người trẻ tuổi, trắng đen rõ ràng, không có màu xám ở giữa. Cô bất đắc dĩ lắc đầu: “Chẳng trách lúc mới quen, anh lại có thái độ ác với tôi như vậy, cũng không muốn Dao Dao thân thiết với tôi.”

Lý Thân Ninh có vẻ lúng túng, vẻ mặt run sợ, trình trọng nhìn về phía Gia Di: “Mấy ngày nay tôi đã điều tra ra được chút manh mối, cô đợi thêm một thời gian nữa, tôi không tin, không tìm ra được chứng cứ chứng minh trong sạch cho cô.”

Sự cố chấp của người đàn ông này làm cô kinh hãi, nói chính xác hơn là sợ: “Đừng nói với tôi là mấy ngày nay anh đi điều tra việc này.”

“....”

“Không cần.” Cô gượng cười, “Thật sự không cần.”

Lý Thân Ninh không nói gì, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, chuẩn bị đứng dậy: “Tới giờ rồi, tôi phải đến tòa án điều tra một chút.”

Anh ta đi gấp như vậy, cô thật sự không biết thuyết phục thế nào, trong tình huống cấp bách liền thốt lên: “Lý Thân Ninh !”

Anh dừng lại, quay đầu nhìn cô.

“Làm sao anh khẳng định được những tin đồn về tôi năm đó là giả ?! Nhờ đâu tôi gạt anh thì sao, nhờ đâu sự thực đúng như tin đồn ?!”

“Không biết.” Từ trước đến nay anh chưa bao giờ kiên định như vậy.

Từ Gia Di biết bản thân đang lo lắng điều gì, lo lắng anh ta sẽ điều tra ra được Diêu Á Nam, lo lắng anh ta sẽ điều tra ra được Phương Tử Hằng, lo lắng anh ta sẽ khơi lại những cảm giác tra tấn vĩnh viễn không dứt kia, những lo lắng này khiến cô không thể nói với người ngoài cuộc như anh, chỉ có thể nói: “Trước đây không phải anh vẫn cho tôi là hạng người như vậy sao ?!”

Lý Thân Ninh lại nhìn cô bằng ánh mắt đầu trừu mẩn: “Chắc chắn cô không biết được lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô là trong hoàn cảnh nào đâu.”

Cô không hiểu vì sao đột nhiên anh ta lại nói như vậy. Cô không khỏi do dự đáp: “Tôi đang nói chuyện với Dao Dao, anh đến bé cô bé đi, tiện thể thăm chốc tôi một câu.”

Anh lắc đầu một cái: “Đó là lúc cô ở studio bị gây khó dễ, bị mười mấy cái tát, nhưng một câu oán hận cũng không có, làm như không có gì, tiếp tục quay phim cho đến khi xong.”

Tư Gia Di hoàn toàn không dám tin.

Nhưng những lời này, thực sự phát ra từ miệng anh ta: “Một người phụ nữ quật cường lại ương bướng không biết dùng mưu mô, ngoại trừ Tư Gia Di ra, tôi chưa từng gặp người thứ hai. Lúc đầu cũng vì gặp cô trong hoàn cảnh như vậy, tôi mới bắt đầu chú ý tới cô, sau này lại đi tin những tin đồn thối kia, nên bị thất vọng che mờ mắt mình. Thật ra suy nghĩ kỹ lại, nếu như tôi vẫn nhớ tới đáng về năm đó, tôi sẽ luôn tin tưởng cô, không cho rằng cô là loại người đả mìn trong truy lạc.”

Lý Thân Ninh cứ như vậy bỏ đi.

Tư Gia Di cố gắng dùng mọi cách để nhớ lại, vẫn không thể nào nhớ được khoảng ký ức anh ta đang nói, nhưng suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên cảm thấy đáng mừng, thì ra ở trong trí nhớ người khác, cô không phải là người xấu xa đến thế, cũng từng để lại kỷ niệm tốt đẹp . . .

Đối với việc mình bị đình chỉ một thời gian, Lý Thân Ninh hoàn toàn không để ý. Nhưng không có nghĩa là fan hâm mộ của anh sẽ bỏ qua cho công ty

Vì bảo vệ quyền lợi thần tượng của mình, có vô số những bức thư cầu xin tha thứ, trách mắng gửi tới công ty, Tư Gia Di trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ngay cả đồng nghiệp cũng có lời ra tiếng vào.

Ngoài Lý Thân Ninh, Tư Gia Di còn làm quản lý ấy nghệ sĩ khác, cũng hết sức bận rộn. Trừ cuộc hội nghị thường kỳ vào thứ hai ra, về cơ bản cô rất ít khi ở công ty, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể bắt gặp đồng nghiệp bàn tán chuyện của mình -

Mỗi lần hội nghị thường kỳ Tư Gia Di đều đến khá sớm, cô đẩy cửa phòng họp đang khép hờ, không ngờ có người còn tới sớm hơn. Xuyên qua khe cửa có thể nhìn thấy ba người đang ngồi trên ghế salon bên bàn hội nghị vừa nói vừa cười, cô đang định đi vào, nghe thấy đối phương nhắc tới tên mình.

“Ai da, mọi người đã nghe tin về Tư Gia Di chưa ?! Cô ta vừa mới vào công ty không được bao lâu, công ty chúng ta liền bị Hoàn Cầu thu mua, sau đó vì bảo vệ nghệ sĩ của mình, đã ra tay đánh người khác. Khoảng thời gian trước còn nghe nói cô ta bị chụp ảnh khi đang quyến rũ thương nhân, bây giờ ngay cả Lý Thân Ninh cũng bị thua dưới tay cô ta...”

“Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, không phải người đứng sau Lý Thân Ninh rất có quyền thế sao ?! Tại sao người bị phạt lần này lại là anh ta, mà không phải Tư Gia Di ?!”

“Vậy thì các cô không hiểu rồi, người đứng sau cô ta cũng rất có quyền thế.”

“Cô đang nói tới.... giám đốc ?! Nghe nói năm đó giám đốc còn là quản lý của Tư Gia Di. Nói thế nào đi nữa thì hai người họ cũng coi như thân tình, gặp phải chuyện khó khăn tất nhiên phải giúp đỡ nhau.”

“Sai.”

“Hả ?! Nói như vậy nghĩa là bên trong còn nội tình khác ?!”

“Các cô còn nhớ lần cô ta xin nghỉ phép đi Singapore, sau khi trở về mang theo rất nhiều đặc sản bánh ngọt, đưa ọi người ?!”

“Nhớ chứ, nhưng sao ?!”

“Tôi nói cho hai cô nghe, vào đúng tối hôm đó, tôi phải quay lại công ty lấy chút đồ, thấy cô ta vẫn còn ở lại làm thêm giờ, lúc tôi đi ngang qua phòng làm việc thấy cô ta mệt mỏi gục xuống bàn ngủ, còn cho rằng cô ta đúng là người cuồng công việc, nếu tôi có một nửa chịu khó của cô ta, thì tôi cũng có thể thăng chức rồi. Nhưng kết quả sau đó tôi nhìn thấy gì, hai cô thử đoán xem ?!”

“Nhìn thấy cái gì ?”

“Tôi nhìn thấy một nhân vật lớn bước vào phòng làm việc của cô ta, để đồ ăn khuya xuống bàn, lại còn ngồi đó nhìn cô ta ngủ, không kìm được lòng đưa tay vuốt ve gương mặt cô ta.... Ánh mắt đó, giống như đang nhìn tình nhân nhỏ, cho dù có là người mù cũng nhìn ra được sự mờ ám giữa bọn họ.”

“Là người nào vậy ?! Nói nhanh lên, đừng có úp úp mở mở như vậy.”

“Diêu-Tử-Chính!”

Hai người còn lại đồng thời phát ra tiếng kêu lớn.

Bàn tay Tư Gia Di vốn đang cứng đờ đặt trên nắm cửa, lúc này chán nản buông ra, trong mắt chỉ còn lại sự ngỡ ngàng. Nháy mắt cô đã lấy lại tinh thần, cuống quýt quay đầu rời đi.

Cô muốn rời ra chỗ thị phi này.

Rời xa . . . con người luôn áp đặt ình những xúc động sâu sắc nhất.

Người ngoài cửa đã đi khỏi, nhưng tiếng nói cười bên trong vẫn chưa kết thúc, người kia đưa mắt nhìn hai đồng nghiệp đang bị kinh ngạc, càng cười đắc ý hơn: “Chuyện sau đó còn kích thích hơn !”

“Không thể nào ?! Còn chuyện gì nữa ?!”

“Sau khi Diêu Tử Chính đi, một lúc sau Lý Thân Ninh xuất hiện, bây giờ hai người đoán thử xem ?! Tư Gia Di tỉnh lại, chắc sẽ cho rằng đồ ăn khuya là do Lý Thân Ninh mang tới, hai người liếc mắt đưa tình, là điều miễn bàn.”

Tư Gia Di gần như chạy thẳng một mạch từ trong công ty tới bãi đỗ xe, cô chạy từ trong bóng râm chạy tới bãi đỗ xe ngoài trời, ánh sáng mặt trời lập tức làm cô chói mắt, đồng thời cũng làm tan biến hoàn toàn tâm trạng rối bời khi nãy.

Lúc này cô mới có thời gian bình tĩnh lại, gọi điện thoại cho người quản lý khác: “Tôi có việc không thể tới họp, anh tới họp thay tôi nhé.”

Đối phương lập tức đồng ý: “Không thành vấn đề”

Tư Gia Di cúp điện thoại đi về phía bãi đậu xe, chợt đứng sững lại. Có mấy người đang đứng trước xe cô, dừng bước, cô mang theo vẻ mặt nghi ngờ đến gần.

Mấy người đó quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt đồng tình, lại hao hao giống như đang chờ xem kịch vui, thậm chí còn cuống quýt nháy mắt với cô, nhưng tất cả bọn họ đều giống nhau, chính là im lặng tránh sang một bên để cô đến gần xe mình.

Chiếc xe của cô hoàn toàn thay đổi, kinh ngạc dẫn đến ngây ngời, lúc đầu còn không dám chắc đây là xe của mình, vừa nhìn kỹ lại, liền bật cười.

Màu sơn đỏ thẫm chi chít tô ở hai bên sườn xe, đến cả mui xe, cửa xe đều viết đầy câu mắng chửi

“Con đĩ”

“Hãy buông tha cho Lý Thân Ninh”

“Cô không xứng đáng”

“Đàn bà hư hỏng! Đồ bỏ đi”

“Tại sao chỉ trừng phạt Lý Thân Ninh!”

Tư Gia Di nhìn bốn phía, không phát hiện ra người gây chuyện, chỉ thấy thùng sơn không vứt ở dưới bánh xe, cùng với đó là những ánh mắt tràn đầy sâu xa của người xung quanh.

Trước mắt mọi người, cô có thể làm được gì? Khóc thật to để cho bọn họ chế giễu? Bỏ xe lại? Báo cảnh sát?

Cô không thể.

Cô chỉ có thể cười cười với họ, rồi gọi điện thoại cho tiệm sửa xe mình quen: “Xe của tôi cần sơn lại, chỗ anh có phương tiện gì để kéo xe của tôi tới tiệm của anh không? Bãi đỗ xe ngoài trời của công ty giải trí Hoàn Cầu, xe của tôi đỗ ở ô 16, tôi sẽ gửi chìa khóa xe chỗ bảo vệ.”

Tư Gia Di không ở lại bãi đỗ xe lâu, gửi chìa khóa xe cho bảo vệ xong, đi thẳng ra phía lề đường vẫy xe. Bước chân cô vội vã giống như chạy trốn, đám người đứng xem náo nhiệt cũng dần tản đi. Để lại tro bụi một chiếc xe đã hoàn toàn thay đổi, dù được chủ nhân sơn sửa lại, vẫn không thể rửa sạch sự lằng nhặng đó.

Vào lúc cao điểm như này rất khó bắt xe, Tư Gia Di vẫn cố gắng chờ, nhưng bị mấy người phía trước nhanh chân hơn, quanh mình chính đại ngồi lên. Một chiếc xe từ từ dừng trước mặt cô.

Không phải xe taxi, mà là một chiếc xe thương vụ màu rượu đỏ.

Trên mặt còn chưa kịp nghi ngờ, tấm kính cửa sổ ghé ngồi phía sau đã nhanh chóng hạ xuống.

Tấm kính chỉ hạ xuống khoảng vài cm liền dừng lại, cô không nhìn thấy cả mặt của người ngồi trong xe, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt của người phụ nữ, mặc dù đuôi mắt có nếp nhăn, nhưng nhìn qua thôi cũng biết được chăm sóc kỹ lưỡng.

Đôi mắt đó cẩn thận quan sát cô, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Tư Gia Di?”

Là giọng một phụ nữ tuổi trung niên.

Trong ánh mắt bình tĩnh của vị trưởng bối xa lạ này là sự không thân thiện, Tư Gia Di không khỏi đề phòng: “Xin hỏi cô là?”

Cửa kính tiếp tục được hạ xuống, cuối cùng được hạ xuống hoàn toàn, một người phụ nữ trung niên từ trang điểm đến trang phục đều rất hợp thời đang ngồi ngấn ngấn trong xe: “Tôi là mẹ của Lý Thân Ninh.”

Điều khiến cô kinh ngạc không chỉ là những lời này, hơn đó chính là gương mặt của người phụ nữ kia.

Cánh cửa xe mở ra, đối phương hết sức khách sáo: “Cô Gia Di, cô có rảnh không, chúng ta tìm chỗ nói chuyện, được chứ?” Tư Gia Di lên xe, không biết phải mở miệng nói câu gì đầu tiên.

Người phụ nữ trung niên trước mặt này cũng coi như là một tiền bối lớn trong giới nghệ sĩ diễn viên, cô từng hợp tác với bà trong một bộ phim, nhưng chỉ là một vài cảnh quay ngắn ngủi. Dù sao bà cũng là một diễn viên lâu năm, tuy vai diễn chỉ là một người mẹ nội trợ, nhưng đạo diễn đều phải gọi bà một câu “chị Mẫn Lị”, còn cô lúc đó là một vai phụ không có danh tiếng, bị phó đạo diễn trả đũa, đem ra đùa giỡn liên tục bị ăn tát.

“Cô có thể gọi tôi là cô Mẫn Lị”

Tư Gia Di không khỏi dè chừng nói: “Cô Mẫn Lị, cô tìm cháu...”

“Đi ăn sáng cùng tôi. Cô không vội chứ? Chúng ta từ từ nói chuyện.”

Bà đã nói như vậy, điều cô có thể làm chỉ là đem sự lo lắng kìm xuống đáy lòng.

Mười phút sau ô tô đã đi tới một nhà hàng cao cấp. Một tòa nhà kiểu cũ nằm ở trong một ngõ sâu, nhìn bề ngoài không có gì bắt mắt, giống như những nhà hàng buôn bán đồ ăn sáng khác ở thượng hải, bề ngoài cũng không có gì thu hút, nhưng hương vị rất ngon.

Cơm bánh dày, bánh ngọt và nước lọc đều khéo léo dùng giấy dầu lót ở bên dưới mặt bàn.

Bà ta gấp một miếng bánh cho cô.

“Cảm ơn”. Mặc dù Gia Di nhanh chóng ăn xong miếng bánh đó, nhưng mùi vị giống như ăn nền vậy.

Lý Mẫn Lị chỉ uống trà, nói: “Cô Tư, không giấu cô làm gì, tôi đã điều tra rất rõ về cô. Tôi khá tò mò, cô hiểu bao nhiêu về Thân Ninh?”

Cô đại khái có thể đoán được ý định của bà, cảm thấy đối phương lo lắng thật sự thừa thãi, cũng cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm, dứt khoát trả lời: “Ngoài việc anh ta có một cô con gái ra, hiện giờ cháu còn biết thêm cô là mẹ của anh ta.”

Đường như không ngờ cô sẽ trả lời thành thực vậy, Lý Mẫn Lệ im lặng dùng đầu ngón tay vẽ quanh miệng ly, một lúc lâu sau mới nói: “Không biết cô Tư có nghe qua tin đồn hay không? Nói hoàn cảnh gia đình Lý Thân Ninh rất phức tạp, năm đó mẹ cậu ta là đang là một nữ minh tinh nổi tiếng, cùng với một quan chức sinh ra cậu ta, nhưng vẫn không thể danh chính ngôn thuận gả cho ông ta”

Tư Gia Di không nói gì, chỉ lập lờ nước đôi cười mỉm.

Nhưng nghĩ kỹ lại, những tin tức này trước lúc cô bắt đầu làm quản lý cho Lý Thân Ninh, quả thực đã từng nghe thấy, nhưng vào đúng năm anh ta bắt đầu sự nghiệp, những tin tức như này đã bị bịt kín một cách triệt để, chỉ để lại cho đám người nhiều chuyện đề tài huyền thoại vô căn cứ.

“Cô Tư, tôi cũng không định che giấu điều gì, những lời đồn kia đúng là sự thực, nói ra cũng không vẻ vang gì, cho nên cha của Thân Ninh đã vận dụng các mối quan hệ, bịt kín các tin tức này.”

Tư Gia Di lặng lẽ cụp mắt. Không phải là cô không biết điều này, nhưng rõ ràng Lý Mẫn Lệ không ngại nói cho cô hiểu rõ hơn: “Sau năm đó, chức vụ của cha Thân Ninh càng ngày càng cao, mặc dù ông ấy chưa từng ẹ con chúng tôi danh phận, nhưng ở những phương diện khác, thực sự ông ấy chưa từng bạc đãi mẹ con tôi. Lý Thân Ninh lớn lên rất hay chống đối ông ấy, ông ấy là cha đẻ nó, là người có quyền thế nhưng lại không có tư cách dạy bảo nó. Tôi vẫn nhớ năm đó Thân Ninh còn chưa đầy 20 tuổi, có một cô gái vác cái bụng bầu đến gặp tôi, nhìn dáng vẻ cô gái đó rất thanh thuần, nhìn qua cũng rất hiểu chuyện, nhưng dù sao tôi đã có bài học, nên vẫn phản đối chuyện hai đứa yêu nhau. Hơn nữa tôi còn nhìn ra được, Thân Ninh đối với cô gái kia chỉ là yêu thích nhất thời, vì vậy tôi càng phản đối, điều này càng khiến nó có tâm lý chống đối.”

Dù có ngu ngốc thế nào đi nữa cũng có thể nhận ra ý tứ của người nói, Tư Gia Di cắt ngang lời bà: “Cô Mẫn Lệ, cháu nghĩ là cô hiểu lầm rồi.”

Lý Mẫn Lệ dừng lại, tò mò đánh giá cô.

“Cô thực sự rất đặc biệt, có lẽ chính sự không kiêu ngạo hoặc tâm lý không tự ti của cô đã khiến Thân Ninh mắc bẫy?” Lý Mẫn Lệ cười nói, trở lại dáng vẻ nghiêm túc nói: “Tôi biết mấy người lớp trẻ các cô sẽ cảm thấy tôi dài dòng, nhưng tôi hi vọng cô có thể nghe tôi nói hết đã.”

Tư Gia Di có chút bất đắc dĩ.

Để đưa xuống, trình trọng nghe bà tiếp tục: “Thú vị chính là cô gái kia trước mặt Lý Thân Ninh tỏ ra hoàn mỹ, nhưng sau lưng lại tới tìm tôi, muốn tôi dùng tiền giải quyết. Bây giờ mấy cô gái trẻ rất mưu mô, cuối cùng tôi vẫn chấp nhận thỏa hiệp, nhưng lúc đó cái thai được sáu bảy tháng, phá thai sẽ nguy hiểm đến tính mạng, sau khi cô gái kia sinh đứa trẻ ra, cầm tiền của tôi xong liền biến mất, những năm qua chỉ cần tôi định kỳ gửi vào tài khoản của cô ta một khoảng tiền, chắc chắn cô ta sẽ không xuất hiện.”

Tư Gia Di nghe đến thất thần, cô không ngờ thân phận của Dao Dao lại trở trêu như vậy. Một đứa trẻ, không được mong đợi, thậm chí không được chúc phúc khi sinh ra ở thế giới này, như Dao Dao, như Đa Đa... Tất cả những lỗi lầm này đều do những bậc làm cha làm mẹ bọn họ gây ra.

“Tôi chưa từng nói sự thật này cho Thân Ninh, cũng may nó chỉ đau khổ một thời gian, đối với loại tình cảm không sâu nặng như vậy, thời gian chính là liều thuốc tốt nhất. Dao Dao giống ba nó, không thích bị người khác quản giáo, nhưng tính cách rất lương thiện, điều này cũng luôn thể hiện trong tình cảm, với loại tính cách này bọn họ sẽ trở thành người bị tổn thương nhiều nhất. Có thể tất cả mọi người sẽ đều cảm thấy một người từng trải nhiều như cô, với một người suy nghĩ còn chưa trưởng thành như Thân Ninh, sẽ không thích hợp với nhau. Nhưng mà, cô Tư, tôi chỉ muốn nghe cách nghĩ của cô.”

Lý Mẫn Lệ tao nhã nhấp một ngụm trà, coi như kết thúc.

Tư Gia Di bình tĩnh ghi nhớ những chuyện trước đây của Lý Thân Ninh, từng câu từng chữ đều suy nghĩ thật kỹ, cẩn thận nói: “Cô Mẫn Lệ, những lời đồn về cháu và Lý Thân Ninh, hoàn toàn là do hiểu lầm. Cháu chưa từng nghĩ tới chuyện yêu đương với anh ta, cô cũng không cần lo lắng việc cháu sẽ lợi dụng thứ gì đó từ anh ta.”

Cô đang cố gắng nói rõ lập trường của mình, Lý Mẫn Lệ chỉ mỉm cười, không vội lên tiếng, mà thay vào đó bà rót thêm trà vào cốc của cả hai người.

Từng giọt từng giọt trà được rót vào trong chén, hương trà bay vào mũi. Lý Mẫn Lệ ngửi hương trà nói: “Chắc là cháu đã hiểu lầm ý tôi.”

Ánh mắt Tư Gia Di chột sững sờ.

“Lần này tôi tin vào ánh mắt Thân Ninh, cháu không giống như những cô gái mưu mô kia.”

Lý Mẫn Lệ liếc mắt nhìn cô vì câu nói của mình mà đang ngớ ngẩn, đối với sự hiểu lầm của Tư Gia Di, bà hết sức kiên nhẫn giải thích: “Lúc Thân Ninh mới bị đình chỉ hoạt động, tôi đã không để cho cha đẻ của nó giúp đỡ, đúng là vì lo rằng mục đích của cháu không trong sáng, muốn chia rẽ hai đứa. Nhưng sau đó tôi phát hiện, cháu nghiêm túc hơn so với tôi nghĩ rất nhiều, tôi ở trong giới giải trí này nhiều năm như vậy, cũng hiểu đâu là việc thân bất do kỷ. Chuyện tôi lo lắng nhất, chính là Thân Ninh đối với cháu tình cảm sâu nặng, còn trái tim cháu, thực ra căn bản không để ở trên người nó.”

Sự nhìn nhận thông suốt của bà làm cho cô kinh ngạc, một người phụ nữ từng trải, quả nhiên là không giống những người phụ nữ bình thường.

Tư Gia Di trầm mặc, điều này giống như cam chịu, Lý Mẫn Lệ đem tất cả nét mặt đáng vẻ cô thu vào mắt, dường như có chút thất vọng, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt nhẹ nhàng, thoải mái nói: “Có lẽ đó là ý trời, còn nhớ lần đầu tiên Thân Ninh nhắc về cháu với tôi, nó nói với tôi lần đầu tiên gặp cháu, là lúc tới studio tìm tôi, khi đó tôi mới nhớ đúng là có một lần tôi từng hợp tác với cháu. Chuyện đã quá lâu, nên tôi không thể nhớ được, nhưng Thân Ninh lại nhớ hết sức rõ ràng.”

Lý Mẫn Lệ nói đến đây, dừng lại một chút, ngược mắt quan sát phản ứng của Tư Gia Di.

Trong mắt người phụ nữ trẻ này, có sự xúc động sâu sắc.

Một việc bản thân không hề để ý tới, lại khiến cho đối phương ghi xương khắc cốt - được một người ghi nhớ kỹ như vậy, cho dù là người phụ nữ có trái tim sắt đá đến mấy cũng bị làm cho tan chảy, cuối cùng tận trong đáy lòng Lý Mẫn Lệ mỉm cười, gần như thở phào nhẹ nhõm.

Bà cầm hai tay Tư Gia Di, chân thành nói: “Tình cảm ban đầu không sâu sắc, nhưng thời gian sẽ làm làm hai người trở gần bó hơn, nếu Thân Ninh thực sự bị từ chối, chỉ sợ nó sẽ bị tổn thương cả đời. Cho nên, Gia Di, tôi hi vọng cháu có thể thử đón nhận Thân Ninh.”

Lý Mẫn Lệ đi rồi.

Để lại Tư Gia Di ngồi trên chiếc bàn gần cửa sổ tràn đầy ánh sáng. Cảnh vật bên ngoài chậm chậm tiến vào trong tầm mắt cô, ánh mặt trời lấp lánh, thảm cỏ xanh mướt, mái nhà đẹp đẽ của tòa nhà hiện đại, con đường vào ngõ sâu hun hút.

Cảm động ư?

Đúng vậy.

Rung động ư?

Tư Gia Di giơ tay lên, muốn sờ thử ngực mình.

Nhưng cuối cùng cô không làm vậy.

Trái tim cô đã bị người ta khoét sâu một lỗ vào một buổi sáng sáu năm trước rồi, nỗi đau đớn đầm đìa máu tươi đó, thực sự cô không muốn trải qua một lần nào nữa.

Điều chỉnh lại tâm trạng, Tư Gia Di bắt xe tới trường quay chỗ Sunny làm việc. Mặc dù chuyện Sunny và một vị đại gia thuê phòng bị chụp ảnh đăng lên bản tin đã qua một thời gian, trong thời gian đó công ty cũng dùng phương án bác bỏ tin đồn nhờ đến pháp luật, nhưng độ nóng của tin đồn này vẫn còn dư âm, vẫn có không ít phóng viên trực bên ngoài trường quay, mong thu thập được chút tin tức gì đó.

Tư Gia Di xuất hiện đối với cánh phóng viên mà nói là thu hoạch lớn không ngờ.

Cô vừa từ trên taxi bước xuống, lập tức thấy mấy phóng viên đứng ở bên ngoài studio, đang chuẩn bị đi vòng bằng cửa sau, thì bị một phóng viên nhìn thấy.

Phóng viên không nhiều lắm, trận chiến này cô vẫn đối phó được, cô đi thẳng một mạch, phóng viên ở phía sau cũng nhanh chóng chạy tới: “Đối với chuyện Hoàn Cầu đình chỉ mọi hoạt động của Lý Thân Ninh, cô có ý kiến gì không?”

“Hành động này của Hoàn Cầu đã khiến cho các fan hâm mộ Lý Thân Ninh nổi giận, họ liên tục có những hành động tẩy chay các bộ phim do Hoàn Cầu sản xuất, chuyện này phía các cô có định giải quyết thế nào?”

“Cô có lời nào để nói với fan hâm mộ của Lý Thân Ninh không?”

Từ đầu tới cuối Tư Gia Di đều cúi đầu không nói lời nào, cuối cùng nghiêng người bước vào cửa sau studio, bảo vệ studio lập tức đóng cửa, cản đám phóng viên ở lại bên ngoài.

Không khí trong studio rất mát mẻ, ở đây fan hâm mộ được phép ra vào.

Người đại gia Sunny đeo đuổi là một trong những nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim này, mặc dù vai diễn của Sunny là vai thứ chính, nhưng phần diễn cơ bản ngang bằng với vai nữ chính, cảnh tượng ở studio vô cùng náo nhiệt, người trường quay chủ yếu là fan hâm mộ của cô ta.

Giữa ngày hè quay phim cổ trang đối với diễn viên mà nói thực sự không khác gì một kiểu hành hạ con người ta, trang phục mặc trên người trong ba lớp ngoài ba lớp, chỉ cần vừa đến giờ được nghỉ, tất cả mọi người đều vội vàng tìm đồ để giải nhiệt.

Sunny được fan đưa ột chiếc quạt nhỏ tích điện chưa kịp sử dụng, ngẩng đầu nhìn thấy Tư Gia Di xuất hiện, lập tức đứng lên gọi: “Chị Gia Di, sao chị lại tới đây?”

Bây giờ kiểu diễn viên nữ như Sunny trong giới giải trí nhiều không đếm xuể, các cô ấy đối nhân xử thế luôn rất khôn khéo, làm việc biết dựa vào tình hình, Tư Gia Di cảm thấy dù người con gái này có chọn cách nào để được nổi tiếng đi nữa, thì đều là quyền tự do của cô ta, nhưng cô chỉ lo rằng sau này cô ta sẽ trèo càng cao, ngã càng đau. Làm người quản lý, cô chỉ có thể cố gắng làm tốt vai trò của mình, lập kế hoạch hoạt động nghệ thuật của cô ta thật tốt, tránh cho cô ta phải đi đường vòng.

Tư Gia Di lấy từ trong túi xách ra hai quyển kịch bản: “Hai bộ phim này đều ngỏ ý tìm em đóng, cả hai bộ phim đều cùng một nhà đầu tư, có quy mô đầu tư ngang nhau, vai diễn họ định mời em cũng không khác nhau lắm, nhưng vì phải đóng trong một năm, em hãy chọn một bộ để nhận lời đi.”

Sunny nhận kịch bản, nụ cười thanh thuần động lòng người: “Cảm ơn chị Gia Di, lúc nào xong việc ở đây, về nhà em sẽ xem ngay.”

Tư Gia Di gật đầu, nói: “Nếu không có việc gì thì tôi đi trước, quay phim tốt nha, nhưng đừng để bản thân mệt mỏi quá”

Cô còn chưa kịp quay đầu rồi đi đã có mấy fan hâm mộ chạy về phía bọn họ, còn mang theo đồ uống giải nhiệt tới, ngay cả Tư Gia Di cũng có phần: “Chai này cho cô”

Fan hâm mộ đó cố ý chọn một chai đưa cho cô.

Cô cười cười: “Cảm ơn.” nhận lấy chai nước uống, bỏ vào trong túi xách.

Vì không tham dự hội nghị thường niên, nên công việc buổi sáng của Tư Gia Di xong sớm, vừa hay có thể về nhà ăn cơm trưa, mùa hè này Dao Dao rong chơi khá nhiều, nên bây giờ bị Lý Thân Ninh hạ lệnh cấm túc, phải ở nhà làm xong bài tập mới được ra ngoài chơi.

Tất nhiên, Lý Thân Ninh đã khai ân một chút, cho phép cô bé đến nhà Tư Gia Di làm bài tập.

Tư Gia Di vừa mở cửa nhà ra, liền thấy hai đứa bé đang ngồi bên chiếc bàn trà nhỏ được đặt trên giường, một đứa đang xem tivi, một đứa đang làm bài tập.

Người giúp việc mới đang bận rộn ở phòng bếp, có mùi đồ ăn, có trẻ nhỏ, có tiếng vui đùa âm ỉ từ trong tivi truyền ra, nhưng cô không để ý tới việc hưởng thụ bầu không khí ấm áp này, chỉ kinh ngạc: Đang vui đùa vào làm bài tập, không phải là Dao Dao, mà là con trai nhà mình.

Bảo mẫu nghe thấy tiếng động, tay cầm mui xào chạy ra: “Cô chủ, cô về rồi.”

Tư Gia Di không để ý tới người bảo mẫu chỉ hơi hơi gật đầu thay câu trả lời, cô vội vàng thay dép lê đi vào chỗ hai đứa trẻ. Nhìn kỹ lại, đúng là Đa Đa đang làm bài tập toán, chứ không phải là đang vẽ lung tung trên quyển vở.

So với Đa Đa, Dao Dao nhanh nhẹn hơn nhiều, vừa thấy Tư Gia Di đi vào lập tức ngoắc ngoắc tay ra hiệu cô lại đây ngồi: “Phim hoạt hình này hay lắm, cô mau lại đây xem đi.”

Tư Gia Di không thể tự tìm hiểu, cũng không thể quấy rầy nhã hứng của con trai, chỉ còn cách hỏi Dao Dao: “Đa Đa có thể làm được bài tập toán sao?”

Dao Dao mắt không rời khỏi màn hình tivi, thờ ơ đáp: “Cháu cũng không biết, lúc cháu bắt đầu làm đồng bài tập kia, cậu ấy đứng ở bên cạnh nhìn, mà đề toán kia khó cực kỳ, cháu không biết làm, giận quá ném cả quyển sách bài tập đi, kết quả cậu ấy nhặt cuốn sách bài tập lên hộ cháu, không nói câu nào, bắt đầu làm bài tập.”

“...”

Lúc này Dao Dao mới nhận ra sự khác thường, tạm thời rời mắt khỏi bộ phim hoạt hình yêu thích nhất, nhìn về mặt ngạc nhiên của Tư Gia Di: “Chắc là thầy giáo cậu ấy đã dạy đề toán này rồi.” Dao Dao hoàn toàn không hiểu được sự ngạc nhiên của Tư Gia Di.

Thấy Tư Gia Di không nói lời nào, Dao Dao càng bức bối hơn, tại sao cô bé lại có cảm giác như cô Gia Di đang vui mừng phát khóc ?

Ngay sau đó chuông điện thoại di động vang lên, Tư Gia Di cầm túi lấy điện thoại ra, là Lý Thân Ninh gọi tới: “Cô đang ở đâu?”

“Đang ở nhà ăn cơm cùng hai đứa bé. Sao vậy?”

“Dao Dao cũng ở chỗ cô chứ?”

Cô nhìn Dao Dao, cô bé thấy trong túi cô có chai đồ uống, lấy ra, mở nắp uống ... Tư Gia Di ngoảnh lại nói với Lý Thân Ninh: “Vâng, cũng may Đa Đa có thêm một người bạn.”

“Được, vậy cô ăn cơm xong gọi điện lại cho tôi, tôi dẫn cô tới một chỗ.”

“Chỗ nào?”

Lý Thân Ninh úp úp mở mở: “Đến lúc đó cô sẽ biết.”

Tư Gia Di cúp điện thoại, nhìn thấy Dao Dao đang lưu luyến không rời đem chai nước uống đưa tới trước mặt Đa Đa: “Đừng có bảo tôi hẹp hòi, cậu làm bài tập giúp tôi, chai nước này tặng cho cậu đó.”

Đa Đa hơi nhú mày nhìn Dao Dao, đột nhiên mỉm cười. Từ trước đến giờ khuôn mặt nhỏ nhắn kia luôn luôn ra vẻ trầm tư, đột nhiên hiện lên nụ cười này, giống như làm tan chảy khối băng trong lòng Tư Gia Di sáu năm nay, lúc này bảo mẫu đã chuẩn bị xong một bàn thức ăn, gọi mọi người ra ăn cơm.

Hai đứa trẻ ngồi một bên, Tư Gia Di lần lượt gắp thức ăn cho hai đứa, Dao Dao cắn đôi đũa, hình như có gì đó muốn nói, Tư Gia Di phát hiện nghiêng đầu, chờ Dao Dao nói

Dao Dao suy nghĩ một chút, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: “Cháu bị Lý Thân Ninh vứt bỏ, đến đây ở cùng cô được không?”

Cô bị chọc cười: “Cô cũng muốn vậy, nhưng chắc chắn anh ta sẽ không đồng ý.”

Cô bé chu miệng: “Ai bảo anh ta quan tâm cháu? Hừ, cháu muốn để cho anh ta phải nếm thử mùi vị bị bỏ rơi.”

Rõ ràng Dao Dao đã có quyết định nhưng lại không lôi kéo được sự ủng hộ của Tư Gia Di. Cô bé quay sang hỏi Đa Đa vừa mới uống xong ly nước: “Tư Tuấn Đạt, sau này cậu đi theo tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cậu.”

Đa Đa hoàn toàn không có phản ứng.

Dao Dao tức giận, vỗ vai Đa Đa muốn cậu ta nghe mình nói: “Này!”

Cái vở vai này khiến Đa Đa sợ hãi, Dao Dao mặt biến sắc, vội vàng quay về phía Tư Gia Di: “Cậu ấy... Hình như cậu ấy đang run!”

Tư Gia Di ngăn người, vội vàng lại gần: “Đa Đa, con sao vậy?”

Cô nâng mặt Đa Đa lên, lập tức hoảng sợ, đôi đũa trong tay rơi xuống, sắc mặt Đa Đa đã trắng bệch, mồ hôi toát ra.

“Đa Đa, con sao vậy? Con nói đi ! Có phải con không khỏe ở đâu không?”

Đa Đa cắn chặt răng, ôm bụng trượt xuống gầm bàn.

Tư Gia Di lập tức ôm lấy cậu bé, chớp mắt đã ra tới cửa, lo lắng nói với người bảo mẫu ở sau lưng cô: “Mau mang đôi giày của Đa Đa lại đây, chúng ta tới bệnh viện.”

Tư Gia Di lo lắng đi đi lại lại trên hành lang bệnh viện, cuối cùng bác sĩ cũng đi ra, cô vội vàng chạy tới.

Bác sĩ nghiêm nghị nói: “Cậu bé đang rửa ruột.”

Khuôn mặt Tư Gia Di gần như bị sự sợ hãi làm éo xệch: “Ngộ độc thức ăn?”

“Chúng tôi vừa lấy từ trong dạ dày cậu bé một chút dịch, sau khi đưa đi xét nghiệm trong đó có loại keo dán cường lực rất nguy hiểm, có phải trong lúc người nhà không để ý, cậu bé ăn nhầm phải loại keo dán này?”

Cô cố gắng bình tĩnh nhớ lại, nhưng trong đầu hoàn toàn trống rỗng, gần như sắp khóc lắc đầu: “Không phải, trong nhà tôi không có keo dán cường lực này.”

Bác sĩ nhận thấy người mẹ này đã bị hoảng sợ đến phát run, chỉ có thể cố gắng an ủi: “Cũng may cậu bé được đưa tới kịp thời, không có nguy hiểm đến tính mạng, bây giờ cô đi làm thủ tục nhập viện đi, cậu bé cần phải ở lại bệnh viện quan sát một đêm.”

“... ”

“Còn nữa, tốt nhất cô hãy đem tất cả những gì cậu bé đã ăn trong vòng hai tiếng đến đây, để bệnh viện xét nghiệm.”

Cô lập tức gạt đầu, ép bản thân hít thở thật sâu mấy lần, nhưng sắc mặt hoảng sợ vẫn không tiêu tan, nhanh chóng đi làm thủ tục nhập viện.

Bảo mẫu trở về nhà một chuyến, mang đồ ăn đến bệnh viện xét nghiệm, kết quả đưa ra là: fan hâm mộ đưa cho cô chai đồ uống có trộn keo dán cường lực.

Đa Đa ngủ ở trên giường bệnh, Tư Gia Di ngồi bên cạnh, nhìn khuôn mặt ngủ say của cậu bé, mãi lâu vẫn không thể bình tĩnh lại. Có tiếng bước chân tới gần, cô cũng không phát giác.

Cho đến lúc giọng Lý Thân Ninh vang lên: “Tôi vừa ở ngoài hành lang nghe bảo mẫu nhà cô nói chuyện, nghe nói cô đã báo cảnh sát rồi.”

Lý Thân Ninh đưa ra một bức thư: “Có người gửi tới công ty cho cô.”

Tư Gia Di đưa mắt đọc bức thư đã được bóc ra - Sơn đỏ, đồ uống có độc, cái giá cho việc Lý Thân Ninh bị đình chỉ hoạt động không chỉ có như vậy đâu, các người chờ đi....

Trong mắt Tư Gia Di lóe lên một tia thù hận, giật lấy bức thư như muốn xé tan ra, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại được, bàn tay nắm chặt lấy bức thư, dùng sức như muốn xé rách vẻ mặt đe dọa của đối phương, cố gắng bình tĩnh lại lần nữa, mới miễn cưỡng nói một câu vô tâm: “Phiền anh giao bức thư này cho cảnh sát.”

Lý Thân Ninh gạt đầu một cái, xoay người định rời đi, nhưng rốt cuộc vẫn không nhịn được, đặt tay lên bờ vai yếu ớt của cô, muốn an ủi, nhưng phát hiện tất cả những chuyện này đều bắt nguồn từ anh mà ra. Mâu thuẫn và hối hận tất cả không thể nói thành lời, anh chỉ có thể nói: “Tôi...”

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi cô đã suy nghĩ rất nhiều. Nghĩ đến câu Lý Thân Ninh từng nói với cô: “Nếu yêu một người là sai lầm, tôi tình nguyện đắm lao phải theo lao.”

Lại nghĩ tới câu nói kia của Lý Mẫn Li: “Hi vọng cháu có thể thử đón nhận Thân Ninh.”

Nhưng tất cả những giọng nói này đều bị vể mặt trắng bệch của cậu bé đang nằm ở trên giường bệnh, đánh tan.

“Xin lỗi.” Cô nói ra câu vốn anh đang định nói.

Cô dứt khoát lấy bàn tay anh đang khoác trên vai mình ra: “Vào lúc này tôi không muốn gặp bất kỳ ai, mời ra ngoài.”

Tư Gia Di ở lại bệnh viện cả đêm, chiếc sofa ở góc phòng bệnh trở thành giường của cô.

Bữa ăn tối Lý Thân Ninh nhờ y tá đưa tới cho cô, nằm nguyên trong sốt giắc. Nếu như không trút nỗi hận trong lòng này như vậy, cô sợ rằng cô sẽ điên mất.

Trong đầu có quá nhiều điều phải suy nghĩ, đêm nay chắc chắn sẽ bị mất ngủ cả đêm, thỉnh thoảng cô lại nghiêng người nhìn Đa Đa, ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào, chiếu lên hàng lông mi trên khuôn mặt bình thần của cậu bé. Từ trước đến giờ trong lòng cô chưa bao giờ lo lắng như lúc này, cô ngồi dậy, kéo kín rèm cửa sổ lại.

Đúng lúc này điện thoại của cô vang lên, để tránh làm Đa Đa thức giấc, cô đi ra ngoài phòng bệnh nhận điện thoại.

Trên hành lang vắng lặng, chỉ có một y tá ngồi trong buồng trực ban, là Phó Dĩnh gọi tới.

“Tớ nghe người quản lý trước đây của cậu kể rồi.”

“Tin xấu luôn luôn lan truyền rất nhanh.” Tư Gia Di muốn nở nụ cười, nhưng cô không còn chút sức lực.

“Một tiếng nữa là tớ bay đến chỗ cậu, tớ gọi điện cho cậu là để hỏi cậu đang ở bệnh viện nào?”

“Chỗ cậu rất xa chỗ tớ, cậu không cần tới đâu, tớ giải quyết được.”

“Cậu có từ chối cũng vô ích, tớ đã xin nghỉ đông ở công ty rồi, đang chuẩn bị tới chỗ cậu và Đa Đa đây. Gần đây xảy ra nhiều chuyện quá, một mình cậu làm sao đối phó được?”

Trong lúc vô tình, hốc mắt Tư Gia Di đã đỏ lên, nhưng nước mắt không chảy ra được, có lẽ đau đến chết lặng, chính là như vậy.

Tư Gia Di đi đi lại lại trên hành lang, tay nắm chặt điện thoại khóc không ra nước mắt. Phó Dĩnh còn chưa kịp nói lời an ủi thì hành lang vốn yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng bước chân lạnh lẽo, tiếng bước chân lại gần càng khiến thần kinh Tư Gia Di căng lên.

Cô chợt quay đầu lại, Diêu Tử Chính đang đứng ở cách đó không xa, trên mặt không chút cảm xúc.

“Đợi cậu đến chúng ta nói chuyện tiếp.” Tư Gia Di cuống quýt nói, ngắt điện thoại, cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt: “Anh tới đây làm gì?”

Anh ta không trả lời, quay người đi vào phòng bệnh, cô chạy tới ngăn anh ta, nhưng chậm hơn một bước, anh ta đi tới giường bệnh bế Đa Đa lên, Tư Gia Di đuổi theo sau nhưng bị trợ lý của anh ta ngăn lại, không cho tới gần.

Cô vùng vẫy cố gắng thoát khỏi người trợ lý của anh ta, lại bị đẩy ngã xuống giường bệnh, cô thét lên: “Bỏ con tôi xuống!”

“Cô căn bản không có trách nhiệm của một người làm mẹ”

“Anh muốn đem con trai tôi đi đâu? Diêu Tử Chính!”

Anh ta dường như cười nhạo, môi mỏng khẽ nhếch lên sắc bén như dao: “Tôi đưa Đa Đa tới chỗ không có một người mẹ thiếu trách nhiệm.”

35. Chương 35: Đủ Rồi

Đây đã là lần thứ tư Tư Gia Di bị cản lại.

“Diêu Tử Chính đâu rồi?”

“Thật xin lỗi cô Tư, ngài Diêu không có ở đây.”

Phó Dĩnh đi cùng cô, Tư Gia Di vốn không có máu mặt tại nơi đây, chỉ có thể để Phó Dĩnh nói chuyện với thư ký: “Phiền cô nhắn với Diêu Tử Chính, rằng, con người đều bình đẳng, hấn bất mãn với quyền giám hộ, có thể tìm luật sư kiện cáo chúng tôi, mang đứa bé đi chơi trò mất tích, là hành động của một kẻ lưu manh.”

Thư ký của hấn là một cô nàng khôn khéo, biết nên đắc tội cùng không nên đắc tội với ai, cô mỉm cười: “Khi ngài Diêu trở về, tôi sẽ chuyển lời ngay.”

Đã qua bốn ngày.

Hai người phụ nữ mệt mỏi kéo lê thân thể vào trong nhà, từng góc nhỏ nơi đây đều được trang trí theo phong cách trẻ con, bé con của cô không thích chụp hình, cũng không thích cười, Tư Gia Di muốn tìm một tấm hình của con để ngắm cũng không có.

Trong lúc Tư Gia Di nói chuyện điện thoại với luật sư về quyền giám hộ, đồ ăn Phó Dĩnh gọi bên ngoài đã được mang tới. Phó Dĩnh đi vào bếp, vội vàng cầm bát đũa, phân chia thức ăn cho cô, nhưng Tư Gia Di lại khoát khoát tay, đẩy chén đũa ra xa.

“Cả ngày nay cậu chưa ăn gì cả.”

“Mình ăn không vô.”

“Cậu cứ thế chết đói sẽ không gặp được Đa Đa đâu.”

Tư Gia Di vui mình ở trên ghế sa lon, mân mê đầu, giọng buồn buồn không có chút tinh thần: “Phó Dĩnh, mình thật sự không chống đỡ nổi nữa.”

Phó Dĩnh chỉ có thể thở dài.

Đang muốn nói gì đó, chuông điện thoại của Tư Gia Di chợt vang lên, Tư Gia Di theo quán tính nhận điện thoại, sau mới ý thức được đây là cuộc gọi của Lý Thân Ninh.

Hấn rất nóng lòng: “Thám tử tư đã tra được manh mối.”

Tư Gia Di căn bản không nghe được gì, trí óc cô đã bị lấp đầy bởi suy nghĩ về đứa con, chiếc điện thoại di động bị cô vô lực ném đến một góc ghế ngồi, Phó Dĩnh lo lắng nhìn cô, lấy di động, thay cô tiếp tục nghe.

“Gia Di nói với tôi, rằng anh đang giúp cô ấy điều tra chuyện năm đó, đúng không?” Phó Dĩnh bất đắc dĩ nói tiếp, “Hiện tại chuyện cấp bách là chuyện đứa con của cô ấy, những việc khác, chờ sau này hãy nói, đã làm phiền anh rồi.”

Lý Thân Ninh trầm mặc.

Phó Dĩnh đang định cúp máy, đầu kia chợt vang lên giọng điệu nặng trĩu bất đắc dĩ: “Tôi biết mình không có tư cách, nhưng tôi vẫn phải nói, thay tôi chăm sóc cô ấy thật tốt.”

“Tôi biết rồi, anh yên tâm.”

“Đúng rồi, ở chỗ tôi có một món đồ, là thứ thám tử tư tìm được trong nhà của một người liên quan tới vụ việc kia, hiện tại tôi đã chuyển phát qua, có thời gian thì hai người hãy xem thử.”

“Người liên quan?” Phó Dĩnh kinh ngạc thuật lại, nét mặt không chút thay đổi, không nhìn tới phản ứng của Tư Gia Di, tiếp tục nói, “Người nào?”

“Phương Tử Hằng.”

Phó Đinh cúp điện thoại, quan sát Tư Gia Di chốc lát, tạm thời quyết định không nói tin tức này cho cô biết. Trước mắt, họ toàn tâm toàn ý nghĩ về đứa trẻ, thay vì để vết sẹo thêm một lần ứa máu, chẳng bằng hãy để nó bình yên.

Không tìm được người trong cuộc, lại không có một chút đầu mối, việc Tư Gia Di duy nhất có thể làm, chính là gửi hy vọng vào pháp luật.

Cô gửi niềm tin nơi luật sư, rằng sẽ ép Điều Tử Chính ra mặt, nhưng cô đã nghĩ lầm.

Xuất hiện tại điểm hẹn, chỉ có luật sư của Điều Tử Chính.

Tư Gia Di ủy thác luật sư ở văn phòng luật quyết định điểm hẹn, thời gian, đúng 10 giờ sáng, cửa phòng họp bị đẩy ra, người vào cửa liền tự giới thiệu mình: “Chào các vị, tôi là luật sư đại diện cho ngài Điều.”

Ánh mắt Tư Gia Di lướt nhanh qua luật sư, rồi nhìn qua sau lưng hắn —— bóng dáng Điều Tử Chính không hề xuất hiện.

“Điều Tử Chính đâu?”

Đối phương cười một tiếng ý xin lỗi: “Ngài Điều tạm thời không tiện ra mặt, mọi vấn đề liên quan tới vụ kiện, đều ủy thác cho tôi.”

Tư Gia Di dường như đã bị chiêu trò này của hắn ép tới mức điên.

Điều Tử Chính lộ diện chậm một ngày, cô liền chậm một ngày nhìn thấy con, mọi dây thần kinh đều đã bị quật ngã đến mức sắp ngã xuống vực. Nhưng Tư Gia Di trừ căn răng ngồi lại trên ghế, để bàn tay đang nắm thật chặt thành nắm đấm bên ngoài, thì chẳng làm được gì.

Không khí căn phòng mỗi lúc một nặng nề, bỗng, cửa kiếng phòng họp lần nữa bị đẩy ra, một người phụ nữ mang kính đen, xinh đẹp tốt cùng, uyển chuyển bước vào: “Muốn biết hành tung của Điều Tử Chính, hỏi anh luật sư này, không bằng hỏi tôi.”

Tất cả mọi người tại đây đều sửng sốt.

Người phụ nữ tháo kính mát xuống, lạnh lùng ngồi xuống bên cạnh Tư Gia Di.

Người tới, chính là Quý Khả Vi.

Việc Quý Khả Vi xuất hiện như phá vỡ cục diện bế tắc, hiển nhiên cô quay người về phía Tư Gia Di: “Đã lâu không gặp. Đi tán gẫu với tôi chút chứ?”

Luật sư của Tư Gia Di rõ đã nhận ra vị đại minh tinh này, nhưng lại ho khan một tiếng, tiếp tục thể hiện phong thái chuyên nghiệp: “Thưa cô, chúng tôi đang ở trong cuộc họp, nếu cô là khách hàng mới của chúng tôi, xin cô ra quầy tiếp tân ghi danh tánh trước. Ra cửa quẹo trái là tới.”

Tư Gia Di đã đứng lên, nói chuyện với Quý Khả Vi: “Chúng ta tìm nơi nào nói chuyện đi.”

Quý Khả Vi nhận được câu trả lời chắc chắn, nhú mày, dò xét vị luật sư không biết thức thời kia, quay đầu dẫn Tư Gia Di ra ngoài: “Văn phòng này quá tệ, quán cà phê phía đối diện kia coi bộ được đấy.”

Tư Gia Di quay đầu lại, liếc mắt nhìn Phó Đinh vẫn đang ngồi trong phòng họp, Phó Đinh đọc hiểu ánh mắt của cô, gạt đầu một cái, sau liền ngoái đầu nhìn hai vị luật sư, nói: “Cô ấy có chuyện cần ra ngoài một lát, luật sư Lâm, chúng ta thay cô ấy nói chuyện đi, không cần đợi Gia Di đâu.”

Một lát sau, Tư Gia Di đã ngồi tại quán cà phê được gọi là có dáng vẻ rất đẹp đó.

Tư Gia Di đợi cô ta chọn món, đợi cô ta thông thả ung dung lấy hộp phấn trang điểm dặm lại, đợi cô ta nói lảm nhảm xong: “Cô không thắc mắc vì sao tôi tìm được văn phòng luật sư kia à?”

Tư Gia Di chỉ nói một câu: “Anh ta đang ở đâu?”

Quý Khả Vi cũng không có ý định nhanh như vậy đã nói vào chánh đề: “Tôi rất thích dáng vẻ cô bây giờ.”

Quý Khả Vi vừa nói vừa lấy trong túi ra một tấm gương lớn, ý bảo Tư Gia Di nhìn vào bên trong.

Trong tấm gương, phản chiếu gương mặt hoa lệ sáng chói của Quý Khả Vi, cùng gương mặt tiều tụy không chịu nổi của cô.

“Nếu như cô đặc biệt tới để châm chọc tôi, như vậy mục đích của cô đã đạt được rồi. Bây giờ cô có thể nói cho tôi biết hành tung của Diêu Tử Chính chứ?”

“Quả nhiên, sáu năm qua, cô vẫn như vậy, không dễ đối phó. Toàn thế giới cũng chỉ có anh ta trị được cô.”

Quý Khả Vi lại tìm được đề tài mới mẻ: “Bản nhạc đang được phát tại quán cà phê này không tệ, cô cảm thấy sao? ”

Lòng Tư Gia Di kì thực đã sớm như lửa đốt, nhưng, nét mặt vẫn như cũ, bình tĩnh đợi cô ta nói nhảm xong.

“Thật ra thì khi Diêu Á Nam còn sống, tôi căn bản chưa từng gặp qua cô ta, năm cấp 2, tôi liền nghỉ học đến quán bar hát. Đinh Duệ chung quy là ủng hộ tôi, anh ta bảo khi tôi hát rất giống một người bạn của anh ta, rồi anh ta giới thiệu tôi cho Diêu Tử Chính. Sau đó tôi mới biết, người bạn trong miệng Đinh Duệ chính Diêu Á Nam.”

Bàn tay ở dưới bàn của Tư Gia Di nắm chặt lại thành quyền.

Người phụ nữ này xuất hiện không phải vì ý tốt, cô ta tới dường như chỉ để nhắc lại cái quá khứ cô muốn quên đi, nhưng cô hôm nay lại có việc phải cầu cô ta, vậy nên chỉ có thể mặc cho đối phương dùng cái câu nói “đã từng” kia hành hạ mình.

Tư Gia Di nghĩ điều cô ta nói kể tiếp. Sẽ là lời lên án cô và Phương Tử Thành đã gián tiếp giết chết Diêu Á Nam, nhưng không ngờ ——

“Trước khi Diêu Á Nam gia nhập giới giải trí, đã sống với Đinh Duệ, sau khi gia nhập, Đinh Duệ trên danh nghĩa là trợ lý của cô ta, hai người họ chưa từng xảy ra xung đột, cho đến khi vụ môi giới mại dâm xuất hiện, quan hệ giữa Đinh Duệ cùng Diêu Á Nam liền hoàn toàn sụp đổ, Diêu Á Nam không lâu sau đó tự sát, sau khi Đinh Duệ biết tin tức này, anh ta liền suy sụp. Không chỉ tính tình thay đổi, còn bị bệnh tâm lý nặng, luôn nằm mơ hoang tưởng gặp được Diêu Á Nam, mấy năm nay bệnh tình ngày một nghiêm trọng, hiện vẫn phải nằm viện tiếp nhận trị liệu.”

Tư Gia Di cô bây giờ không thể suy đoán được ý đồ đối phương.

Chính bởi vì không biết, nên con người ta càng sợ hãi.

Tư Gia Di rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Tại sao lại nói cho tôi biết những điều này?”

Quý Khả Vi vẫn như cũ nói bằng giọng đùa cợt: “Ồ? Rốt cuộc đã hứng thú với điều tôi nói rồi ư?”

“ ”

“Tôi điều tra được, năm đó Diêu Tử Chính từng muốn bỏ qua cho cô. Điều này thật nằm ngoài dự đoán của tôi, tôi thử bắt lấy tim của anh ấy, thử làm cho hai người trở mặt, thử ép buộc anh ấy ra tay trước, nhưng kết quả lại như thế nào đây? Thời điểm đó, anh ấy không yêu tôi, về sau cũng vậy. Tim của anh ấy, ở chỗ cô.”

Tư Gia Di theo bản năng muốn cắt đứt miệng người phụ nữ vừa kiêu ngạo vừa hèn mọn này: “Câm miệng. ”

Quý Khả Vi bật cười: “Vì cái gì tôi không thể nói? Cô sợ cái gì? Sợ mình dao động? ”

Tư Gia Di cự tuyệt trả lời, cúi đầu, cầm thìa bạc khuấy cà phê, hành động vô thức này lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, suy nghĩ trong trí óc cô ngày một rối rắm.

Quý Khả Vi như nhìn xuyên thấu được cô, đưa khuôn mặt lạnh lùng tới gần: “Nhưng, thứ cô bồi đắp lại cho anh ấy là gì? Là mối quan hệ không rõ với Phương Tử Hằng. Anh ấy vì cô, vạch trần bộ mặt thật của Phương Tử Hằng, vì cô mà giải quyết hẩn, khiến Phương Tử Hằng táng gia bại sản là vì thế, còn cô, lại tìm anh ấy mượn tiền thay cho Phương Tử Hằng! Thật buồn cười, cô có lòng giúp đỡ Phương Tử Hằng như vậy, chắc cô có biết hẩn báo đáp lại cho cô điều gì chứ? Hẩn chạy đến chỗ Đinh Duệ, một mực khai rằng hành

động vạch trần án môi giới mại dâm của Diêu Á Nam năm đó là nghe theo sự sai bảo của cô. Cô làm ơn sử dụng cái đầu một chút đi, Đinh Duệ nghe xong mấy lời này, liệu có muốn đến giết cô không?”

Tư Gia Di ngẩng đầu: “Ý cô muốn nói, tất cả đều không phải là lỗi của Diêu Tử Chính, sự thật là Đinh Duệ gạt Diêu Tử Chính, đặt bẫy gây scandal hít thuốc phiện cho tôi?”

Việc cô bình tĩnh . . . Hiển nhiên, không phải là điều Quý Khả Vi mong chờ.

Tư Gia Di không khóc không cười, không quấy nhiễu không làm khó, chỉ lạnh nhạt nhắc nhở Quý Khả Vi: “Dù gì, cô đừng quên, buổi họp báo năm đó, kẻ tự tay đẩy tôi vào vực sâu vạn dặm, không phải Đinh Duệ, mà là kẻ luôn miệng nói yêu tôi - Diêu Tử Chính.”

“ ”

“Cô đã có lòng tốt, thay Diêu Tử Chính nói những lời này, vậy cô nói cho tôi biết đi, năm đó, vì sao Diêu Tử Chính lại muốn cho tôi một kích trí mạng?” Tư Gia Di dùng ánh nhìn chăm chọc liếc xem cô ta, “Cho tôi một lý do thuyết phục đi.”

Quý Khả Vi giận tái mặt, lặng lẽ quan sát Tư Gia Di, hồi lâu sau, lấy một CD ra từ trong túi, đẩy tới trước mặt cô.

“Đinh Duệ chính là dùng thứ này uy hiếp Diêu Tử Chính suốt 6 năm.”

Tư Gia Di đột nhiên nhú mày.

“Đinh Duệ thừa dịp Diêu Tử Chính ra nước ngoài, lừa cô về, đặt bẫy hại cô, Diêu Tử Chính nghe được tin tức lập tức ay về nước, hắn thay cô lập buổi họp báo năm ấy, thật sự là định dùng danh tiếng công ty nói hộ cho cô, song, một giây trước khi bắt đầu, Đinh Duệ đã lấy ra chiếc đĩa DVD này. Diêu Tử Chính đã đánh cho Đinh Duệ một trận, nhưng trừ điều đó, hắn chẳng thể làm được gì, buổi họp báo vốn để áp chế tin đồn, cứ như vậy trở thành đại hội “tục ngôn*”.

(*): nói xấu, chỉ trích, dùng lời nói như con dao giết người không máu, đánh đập, hành hạ bằng lời nói.

Tư Gia Di cũng không nhận lấy đĩa DVD, thậm chí ngay cả tay cũng không dám đưa tới.

Quý Khả Vi thấy cô không nhận, bất đắc dĩ lắc đầu, nghiêm mặt tiếp tục nói: “Đinh Duệ vẫn nghĩ tôi hận cô giống hắn, cho nên sau khi hắn nằm viện đã kể hết cho tôi, hắn bảo tôi giữ đĩa DVD này thay cho hắn, nếu Diêu Tử Chính giúp đỡ cô, liền công khai DVD này. Nội dung của chiếc đĩa này so với scandal hít thuốc phiện còn nghiêm trọng hơn gấp trăm lần, nhất là đối với một người phụ nữ.”

“ ”

“Diêu Tử Chính không biết chiếc đĩa nằm trong tay tôi, càng không biết tôi sẽ đưa nó cho cô” Quý Khả Vi nói xong, rút một tờ giấy ở xấp ghi chú ngay tại cạnh bàn, viết xuống một địa chỉ, “Dĩ nhiên, cô có thể tự nói cho anh biết, tôi không ngại hai người biết ơn tôi cả đời.”

Quý Khả Vi nói đùa xong, liền đặt tờ giấy lên trên đĩa DVD.

“Ly cà phê này tôi mời cô” Quý Khả Vi đứng dậy, lần nữa nâng lên cặp mắt kính, nghiêm nhiên rất có phong thái siêu sao. Sau khi cô ta đã đi tương đối xa, Tư Gia Di mới phản ứng lại, gọi tên cô: “Tại sao lại giúp tôi? ”

Quý Khả Vi đứng yên tại chỗ, suy nghĩ một hồi, sau liền nở nụ cười, một nụ cười đẹp thuần khiết của thiếu nữ: “Bởi vì tôi yêu Diêu Tử Chính. ”

Bởi vì tôi không muốn người tôi yêu, vì cô, mà sống đau khổ đến vậy.

Tư Gia Di sau khi rời khỏi quán cà phê, không hề có ý định quay về văn phòng luật sư.

Giờ khắc này, cô không muốn suy nghĩ bất kì thứ gì. Cô tự nói với mình, Đa Đa quan trọng hơn tất cả.

Cô gọi điện thoại cho Phó Dĩnh, Phó Dĩnh như cố ý hạ thấp giọng: “Luật sư vẫn còn đang ở đây.”

Tư Gia Di suy nghĩ một chút, chỉ nói: “Mình đã có được địa chỉ của Diêu Tử Chính. ” “Thật?” Phó Dĩnh không nén được kích động, giọng đột nhiên cất cao, cố bình tĩnh “Cậu định làm gì?”

Tư Gia Di suy nghĩ kỹ một chút, phát hiện mình không biết nên hành động ra sao, chỉ có thể nói: “Mình muốn về nhà, trước nghỉ một đêm, ngày mai đi tìm anh ta.”

Hai người từ phòng luật sư về đến nhà, chỗ bảo vệ có đồ nhờ gửi cho các cô.

Tư Gia Di cầm vào nhà, mở ra, không ngờ đó là một đĩa DVD. Cô cầm DVD, lật qua lật lại nhìn, nghĩ đến trong túi mình còn một đĩa DVD khác, sự bình yên trong lòng khó lắm mới khôi phục, lại thêm một lần dậy sóng, Phó Dĩnh cầm hóa đơn chuyển phát, nhìn tên người gửi, giải thích cho Tư Gia Di: “Món đồ mà Lý Thân Ninh mấy ngày trước nói sẽ gửi tới đây. Ất hẳn là thứ này.”

“”

“Không phải cậu nói một lần muốn đi nghỉ sao? Đi nghỉ đi, chút nữa hãy xem.”

Song, Tư Gia Di đã cầm DVD đi về phía TV

Đầu đĩa bắt đầu phát sóng hình ảnh, Tư Gia Di cầm remote ngồi trên ghế sa lon.

Trên màn ảnh xuất hiện khuôn mặt của Phương Tử Hằng.

Một bên, Phó Dĩnh sửng sốt, vội vàng chạy tới, cầm lấy hộp điều khiển dè xuống nút tạm ngừng: “Lý Thân Ninh nói đĩa DVD này tìm được trong nhà Phương Tử Hằng, tên khốn Phương Tử Hằng kia chắc sẽ chẳng nói những lời tốt đẹp gì, không xem tốt hơn.”

Hình ảnh dừng lúc này là khuôn mặt bình tĩnh mà mặt mũi của Phương Tử Hằng.

Tư Gia Di không đành lòng khi thấy gương mặt mặt mũi của hắn, bấm tiếp nút “play”

Hình ảnh bắt đầu lưu chuyển, giọng Phương Tử Hằng từ từ khuếch tán bên tai cô.

“Gia Di, cho phép anh gọi tên em như vậy lần cuối. Tha thứ cho anh, khi anh lựa chọn con đường coi thường mạng sống của mình, bởi vì anh chẳng còn con đường nào nữa để đi. Người đứng sau mọi chuyện, đặt bẫy anh, bức anh vào bước đường cùng, là anh trai của Diêu Á Nam, Diêu Tử Chính, cũng là người bên gối em bây giờ. Chỉ cần một ngày anh không chết, thì anh ta vẫn không bỏ qua anh, nếu như anh vẫn còn đường sống, thật sự anh sẽ không chọn cách này. Gia Di, những lời này anh vốn muốn mặt đối mặt nói với em, như vậy anh còn có thể cứu em, anh thậm chí đi Nhật Bản tìm em, nhưng anh đổi lại được gì? Chỉ lấy được sự tránh né tuyệt tình của em. Một khắc kia anh thật sự chân chính trải nghiệm được cảm giác thế nào là “tâm như tro tàn”, anh đi tìm trợ lý của Diêu Tử Chính, nói cho anh ta biết, năm đó Diêu Á Nam dựa vào việc có “kim chủ” đứng sau lưng mà đoạt lấy vai diễn của em, em ôm hận, cuối cùng chỉ điểm anh tuôn ra tin tức scandal. Anh tin lời này rất nhanh sẽ chuyển tới tai Diêu Tử Chính. Không bằng chúng ta cùng “thân bại danh liệt” đi. Có đôi có bạn, sẽ không cô đơn rồi.”

Một khắc kia, Phương Tử Hằng khẽ mỉm cười, ánh mắt của hắn có chút không cam lòng, có chút bị thương, lẫn theo chút tuyệt vọng, cắt nát sự kiêu ngạo cuối cùng của hắn thành những mảnh nhỏ.

Cuối cùng, nụ cười Phương Tử Hằng tan thành cát bụi, lúc này, đám bụi ấy lắng đọng phủ lên trên người Tư Gia Di sau 6 năm.

“Nếu sau khi anh chết, em chịu tới gặp anh, ắt hẳn em sẽ phát hiện đoạn video này, cũng sẽ không phải chịu một kết cục giống anh. Nếu như em không có, như vậy. Anh ở một thế giới khác chờ em.”

Video kết thúc, màn hình bị cắt thành những vạch xanh đen.

Tư Gia Di cầm remote, thật lâu sau vẫn không cách nào hồi hồn. Ngược lại với sự bình tĩnh của cô, Phó Dĩnh sau khi xem xong, giận đến mức quên cách nói chuyện.

Hồi lâu, Tư Gia Di xoa bóp mi tâm của mình, đứng dậy đi về phía đầu đĩa, lấy ra DVD. Thứ lạnh lạnh mà sắc bén này, là quà tặng cuối cùng Phương Tử Hằng để lại cho cô, hết như một bản cáo phó mà hắn chuẩn bị sẵn, một món tang chứng vu oan tuyệt đẹp.

Phó Dĩnh vất vả lắm mới bình tĩnh lại, vẫn như cũ tức giận: “Lý Thân Ninh coi như làm được chuyện tốt, Gia Di, giao nó cho đài phát thanh truyền hình truyền thông đi, thanh danh của cậu chính là bị tên Phương Tử Hằng phá hỏng thành những mảnh vụn đấy!”

Tư Gia Di nhìn Phó Dĩnh, lại nhìn DVD, suy tư hồi lâu, vẫn không lên tiếng.

Phó Dĩnh thấy một cái nhăn mày cùng một nụ cười của cô, hiểu rõ cô đang nghĩ gì, thấy cô phản ứng như vậy, Phó Dĩnh vỗ vỗ trán, không tưởng tượng được mà kêu lên: “Ngàn vạn lần đừng nói ình nghe rằng cậu vẫn còn để ý đến danh tiếng của tên cặn bã Phương Tử Hằng.”

“Đây là món nợ mình thiếu bác Phương.” Tư Gia Di nói thật bình tĩnh, “Phương Tử Hằng vẫn là niềm kiêu ngạo của bà ấy. Phá hủy Phương Tử Hằng, tương đương với phá hủy mẹ anh ta.”

Phó Dĩnh nhìn thẳng cô, rồi lắc đầu: “Dù cậu không muốn công khai nó ra ngoài, ít ra, cậu hãy đi cầm đĩa DVD gặp Diêu Tử Chính, chứng minh cậu”

“Diêu Tử Chính.”

Tư Gia Di nhè nhẹ bật ra cái tên này, phát âm bịn rịn nơi đầu lưỡi, nói lên tình yêu cùng oán niệm, một nụ cười sâu thẳm dần dần hiện lên trên mặt cô.

Diêu Tử Chính, chúng ta vẫn không thể quay lại được

Sau chuyến bay hôm sau.

Tư Gia Di lần nữa trở về thành phố này.

Nơi này, từng là địa điểm cô khởi đầu ước mơ.

Cũng tại nơi này, cô đã gặp được Diêu Á Nam, Phương Tử Hằng. Diêu Tử Chính.

Cũng tại nơi này, cô cố chôn cất đoạn kí ức vô cùng đau khổ đó . . . hi vọng có thể quên nó.

Tuần trước, Phó Dĩnh bay khỏi đây, đến thành phố Tư Gia Di ở để chăm sóc cô, một tuần lễ sau, cùng Gia Di trở lại, bảy ngày ngắn ngủi, nhưng trái tim và suy nghĩ đã không như lúc đầu.

Phó Dĩnh ra khỏi phi trường, chuẩn bị bắt taxi, Tư Gia Di ngăn cô: “Có người tới đón.”

Một chiếc xe Champagne đang dừng ở ven đường, khi Tư Gia Di đang ngẩng nhìn bốn phía, cửa sổ chiếc xe đó được kéo xuống. Ngồi ở ghế tài xế là một người đàn ông đeo kính đen, che đi gần nửa khuôn mặt, Phó Dĩnh không nhận ra người này, nhưng hiển nhiên Tư Gia Di nhận ra, lập tức đi về phía người nọ.

Phó Dĩnh đi theo Tư Gia Di về phía chiếc xe kia, ngồi vào.

Sau khi xe khởi động, người tài xế mới tháo kính râm xuống.

Phó Dĩnh kinh ngạc: “Lý Thân Ninh?”

“Cô chắc là Phó Dĩnh, chào cô.” Phó Dĩnh mặc dù đã từng nói chuyện qua điện thoại với Lý Thân Ninh, nhưng nói về việc gặp mặt quen thân, thì lại mười phần người xa lạ, ánh mắt Phó Dĩnh vội vàng chuyển sang Tư Gia Di, ý thắc mắc.

Tư Gia Di lại không giải thích, nói với Lý Thân Ninh: “Đưa cô ấy về trước.”

Phó Dĩnh ý thức được cô muốn tách khỏi mình, quả quyết cự tuyệt: “Mình đi tìm Diêu Tử Chính với cậu.”

Tư Gia Di vẫn lắc đầu: “Chuyện này mình và anh ta sẽ tự giải quyết riêng. Phó Dĩnh, cậu biết không, mình không muốn có thêm người bị liên lụy vào.”

Sự kiên định trong mắt cô khiến Phó Dĩnh đành thỏa hiệp: “Vậy được, mình ở nhà chờ tin cậu.”

Lý Thân Ninh đi theo địa chỉ Phó Dĩnh nói, đưa cô về đến nhà, trên xe chỉ còn lại Lý Thân Ninh cùng Tư Gia Di.

Hắn nhìn Tư Gia Di thật kĩ qua gương chiếu hậu: “Em tiêu tụy đi rất nhiều.”

“Vậy sao? ” Tư Gia Di cười khỏ, sờ sờ mặt.

Ánh mắt của hai người chạm vào nhau trên gương, người đàn ông này rõ ràng có lời muốn nói, nhưng lại chẳng có thể nói gì, thứ còn lại, chỉ là sự khúc xạ đẹp đẽ trong ánh mắt.

“Kế tiếp đi đâu?” Lý Thân Ninh thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước.

Tư Gia Di cũng nhắm mắt lại, cô quả thật rất tiêu tụy, mệt mỏi: “Nơi anh tìm được chiếc đĩa DVD đó? Tôi muốn tới xem qua.”

Lý Thân Ninh gạt đầu một cái.

Xe cuối cùng dừng lại tại một căn nhà kiểu cũ.

Tư Gia Di cảm thấy xe dừng lại, cô mở mắt. Xuyên thấu qua ngoài cửa xe, cô nhận ra từng cọng cây ngọn cỏ mơ hồ quen thuộc. Phảng phất trong nội tâm cô biết đó sẽ là nơi này, Tư Gia Di phát hiện mình cực kỳ bình tĩnh.

Lý Thân Ninh dẫn cô tới bậc cấp, đứng trước cánh cửa, Tư Gia Di ngửa đầu nhìn tấm biển môn bài có chút rỉa sắt bên ngoài.

“Em nên biết nơi này.”

Cô cũng không trả lời, nhưng Lý Thân Ninh đã đọc hiểu. Ánh mắt của cô giống như đang hồi tưởng lại hồi ức đã đi qua, nhiều đó đã đủ hơn ngàn vạn ngôn từ.

Lý Thân Ninh dùng chìa khóa dự phòng, mở cửa, ý bảo cô đi vào: “Người nhà của anh ta cũng không biết có nơi này tồn tại, bất động sản cũng chưa bị rao bán, tôi cảm thấy kì lạ, nên đã điều tra qua nguồn gốc.”

Tư Gia Di chậm rãi bước vào, đồ dùng trong nhà, phương hướng cửa sổ, không chút thay đổi. Chỉ đã bị phủ lên một tầng bụi thật dày, không còn sự linh động năm đó.

“Tôi năm đó bị cấm vận, không có việc làm, chuyện cơm nước cũng đã là một vấn đề, Phương Tử Hằng năm đó cũng chỉ là một ký giả nhỏ tài năng nhưng không gặp thời, anh ta thuê căn nhà nhỏ này cho tôi, trả tiền thuê thay cho tôi. Lúc ấy chúng tôi rất nghèo rất vất vả, nhưng so với bây giờ, xem ra, đó là thời điểm chúng tôi hạnh phúc nhất.”

Hồi ức ngắn ngủi bất chợt hiện lên trong đầu cô, Lý Thân Ninh không có dũng khí biểu hiện sự ghen tỵ khó chịu trong nội tâm lên trên mặt, hẩn quay lưng đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, thăm thực vật nơi đó sớm đã chết héo. “Sau đó thì sao? ”

Tư Gia Di chậm rãi bước đi khắp căn phòng, mỗi một góc nơi này vẫn giống hệt như trong trí óc cô, cảm giác thật quen thuộc. Trong khung ảnh bên bàn trà kia, đôi nam nữ đó cười đến vui vẻ cỡ nào —— nhưng nụ cười ấy, cô chỉ cảm thấy xa lạ.

“Tôi một năm sau được bãi bỏ lệnh cấm, lần nữa lẫn lộn trong nghề, nhờ tin án mạng đâm anh ta tung ra, tôi một bước lên mây, rời khỏi nơi này với anh ta. Chỉ là không ngờ, anh ta thể nhưng mua nơi này, không nói cho bất luận kẻ nào.”

“ ”

“Thám tử anh thuê chắc cũng điều tra ra được, tại sao còn phải hỏi tôi?”

Lý Thân Ninh im lặng cười một tiếng.

Hắn đứng bên cửa sổ, bóng lưng cao lớn anh tuấn cô đơn rũ xuống. Không trả lời vấn đề của cô, hỏi ngược lại: “Cô định xử lý chiếc đĩa của Phương Tử Hằng thế nào?”

Nghe vậy, Tư Gia Di theo bản năng sờ sờ túi. Cô phát hiện trí óc mình trống rỗng. Suy nghĩ một chút, cô quay đầu.

Đi ngang qua tủ TV, đi ngang qua khay trà, đi ngang qua ghế sa lon, đi ngang qua tấm hình Phương Tử Hằng cùng cô đang ôm nhau cười ngọt ngào, lại phủ lên từng lớp bụi trong trí nhớ, từ quá khứ trở về thực tế, chỉ để lại một câu nói ngắn gọn: “Đi thôi.”

Lý Thân Ninh theo ý cô đưa cô ra ngoài, một khắc cuối cùng trước khi đóng cửa, Lý Thân Ninh rốt cuộc vẫn phải nói: “Đừng biểu lộ ra dáng vẻ khổ sở như vậy.”

Khổ sở? Không, cô đang rất bình tĩnh. Điểm này chính cô cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Tư Gia Di trầm mặc đóng cửa, khe cửa càng ngày càng nhỏ, cảnh tượng trong phòng biến mất trước mắt cô từng chút một, cuối cùng “cộp” một tiếng, khóa bị đóng lại, chuyện cũ theo đó cũng kết thúc.

Một người đàn ông như vậy, dùng phương thức ích kỉ như thế yêu cô. Tư Gia Di lặng lẽ nói trong lòng: hẹn gặp lại.

Hai người lần nữa lên xe.

Lý Thân Ninh thấy cô đã cài xong dây nịt an toàn, liền khởi động xe: “Hiện tại đi tìm Diêu Tử Chính?”

Tư Gia Di không chút phản ứng, rồi lại đột nhiên mở miệng “Lý Thân Ninh.”

Cô đột nhiên trịnh trọng gọi hắn, Lý Thân Ninh không khỏi kỳ quái: “Hả?”

“Tôi có lời muốn nói với anh.”

Lý Thân Ninh thấy cô nghiêm túc, quyết tuyệt, tựa như một khắc sau sẽ tự tay chặt đứt tất cả. Hắn muốn theo trực giác trốn tránh, chiếc xe vừa mới được khởi động lại dừng lại, Lý Thân Ninh hẩn giọng, nghiêng người sang đối diện cô, cố hết sức giữ vẻ bình tĩnh: “Lúc này, chuyện của Đa Đa quan trọng hơn. Chờ em tìm được đứa trẻ, lại bàn tiếp, như thế nào?”

Tư Gia Di do dự một chút, lời sắp được bật ra, cứ như vậy bị nghẹn nơi cổ họng, cảm giác lo sợ cứ chiếm lấy Lý Thân Ninh không tha, cho đến khi cô gạt đầu một cái, đem lời vốn phải nói nuốt trở về: “VẬY ĐẾN LÚC ĐÓ BÀN LẠI.”

Nói xong cô liền đưa tờ giấy Quý Khả Vi đưa cho cô đưa cho hắn: “Đến địa chỉ trên.”

Lý Thân Ninh dừng một chút, lần nữa khởi động xe, đến hắn cũng không biết mình rốt cuộc đang sợ những gì.

Địa chỉ Quý Khả Vi đưa cho cô là khu dân cư sang trọng tấp nập nhất, Lý Thân Ninh dừng xe ở bãi đậu xe, muốn theo cô lên lầu, Tư Gia Di lại cản hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, trầm mặc, kiên quyết lắc đầu.

Lý Thân Ninh do dự một chút, gạt đầu một cái lui về: “Vậy tôi ở đây chờ em.”

Tư Gia Di một mình lên lầu, đi tới bên ngoài căn hộ của Diêu Tử Chính, hành lang an tĩnh hết như tâm tình cô, Tư Gia Di cũng không biết mình vì sao bình tĩnh đến thế, thậm chí ngay cả hận cũng không còn hơi sức. Đè xuống chuông cửa không lâu sau, camera chống trộm bên cạnh sáng lên, báo hiệu có người trong nhà, Tư Gia Di không thấy được người bên trong. Chỉ có chính gương mặt cô xuất hiện trên màn ảnh, không lo lắng, không nhúc nhích, không hỗn loạn.

Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần cũng như hành động khi giáp mặt Diêu Tử Chính, cô rất nghi ngờ, rằng hắn sẽ không chịu mở cửa gặp cô, song, hắn lại thoải mái thông dong mở cửa.

Đứng bên trong, chính là một vẻ mặt lãnh khốc nhưng rất ra dáng chủ nhà, lạnh nhạt nói: “Mời vào.”

Tư Gia Di đi vào, phòng ốc mang đậm phong cách của hắn, ngạo nghễ, bất cần, trong phòng không có một ai, bày trí rất đẹp, nhưng lại không giống như một ngôi “nhà”. Duy chỉ có một nơi, mang chút ít không khí ấm áp, ở giữa bày đủ mô hình nhiều màu sắc.

Có bộ lắp ráp xe hơi, máy bay, trong mắt Tư Gia Di thoáng hiện lên hình ảnh một đứa bé đang ngồi trên sàn chăm chú ráp từng mảnh thành một khối hoàn chỉnh.

Tư Gia Di gấp đến độ quay đầu tìm nhìn Diêu Tử Chính: “Đứa bé đâu? ”

Diêu Tử Chính ngồi ở quầy rượu, gác chân lên ghế cao, bên tay là ly rượu đỏ chỉ còn một nửa, hiển nhiên đã thưởng thức rượu trong lúc chờ cô phản ứng.

“Luật sư của tôi nói cho tôi biết, em đã gặp qua Quý Khả Vi. Em cho rằng tôi còn có thể để con ở nhà chờ gặp em sao? ”

Hắn cúi đầu nói chuyện, ngón tay lay lay ly rượu đỏ, không thấy được ánh mắt, đoán không ra tâm tình.

Trước khi sự bình tĩnh cùng dưng khí vỡ thành những mảnh vụn rơi đầy, Tư Gia Di gắt gao cắn răng: “Rốt cuộc anh muốn gì mới có thể bỏ qua cho tôi?”

Diêu Tử Chính tự nhiên uống tiếp nửa ly rượu trong tay: “Em nói xem?” Hấn ngẩng đầu nhìn cô, cơ hồ là đang mỉm cười.

“Có bản lãnh thì đừng giấu dứa bé, chúng ta lên tòa án, để quan tòa xử, anh hài lòng chưa?”

Diêu Tử Chính khẽ nâng lên khóe môi, tựa như đang cười nhạt cô ngây thơ: “Cô Tư, đừng quên thân phận cô bây giờ, một ngôi sao hết thời, chắc cô không cần tôi phân tích xem quan tòa sẽ xử thế nào chứ !?”

Chất lỏng màu đỏ tươi, thật hợp về kẻ bụng dạ khó lường, Tư Gia Di đi lên phía trước, bưng ly rượu lên hất thẳng vào mặt hắn.

Rượu đỏ theo đường cong khuôn mặt, chớp mũi, cằm của Diêu Tử Chính chảy xuống, nhỏ từng giọt lên chiếc áo sơ mi trắng đắt tiền, Diêu Tử Chính chỉ cười chùi mặt, thấy vậy Tư Gia Di cúi đầu.

“Em đang đợi tôi nóng giận, đánh đập, ném em xuống sàn, để em bị chấn thương, như thế em sẽ có cơ tố cáo tôi tội ngược đãi, bạo lực gia đình ?”

Tư Gia Di giận đến mức giơ tay lên định tát hắn, hấn sơ ý một lần, tuyệt sẽ không có lần hai, bàn tay còn chưa rơi xuống, hấn đã chính xác bắt được cổ tay cô.

Tư Gia Di vùng vẫy, giằng giằng thân thể, muốn thoát khỏi gông xiềng một lúc lâu.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, là từ trong túi xách cô phát ra. Tư Gia Di hung hăng tránh thoát cổ tay, lấy ra điện thoại di động, màn hình hiện lên tên Lý Thân Ninh.

Diêu Tử Chính lờ mờ màn hình, đôi mắt hấn chợt rét lạnh, Tư Gia Di thấy thế, cảnh giác, lui về sau nửa bước, nhận cuộc gọi.

“Gặp được chứ? Nói chuyện với anh ta lâu vậy sao?”

“Tôi đang.” Tư Gia Di còn chưa dứt lời, điện thoại di động đã bị đoạt mất.

Một giây sau, điện thoại di động của cô đã lặng yên như xác chết sau khi bị đập vào bức tường sau lưng.

Tên đầu sở hữu diệt điện thoại di động xong, không mang theo bất kỳ áy náy, mỉm cười với Tư Gia Di: “Thất lễ với em rồi, khi tôi đang nói chuyện, không thích đối phương tự bỏ đi nghe điện thoại.”

Khóc không ra nước mắt thì có thể nào, Tư Gia Di cô đã hoàn toàn thất bại.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu Tư Gia Di thoáng hiện lên vô số suy nghĩ, nhưng nếu ứng nghiệm, thì nó cũng sẽ không với người đàn ông máu lạnh này.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chút hy vọng cuối cùng đã chuyển thành tuyệt vọng, hai tay của cô vô lực rũ xuống, nhìn dòng rượu đỏ như máu đang chảy sau khi bị cô hất trên mặt bàn: “Điều kiện ‘chọn một trong hai’ lúc trước, có còn hiệu lực?”

Tư Gia Di nghe được giọng nói không còn hy vọng của mình vang vọng khắp căn phòng.

Chiếc nhẫn lẳng lặng nằm yên trong chiếc hộp nửa mở trên mặt bàn.

Diêu Tử Chính lẳng lặng nhìn cô, Tư Gia Di im lặng chờ đợi động tác tiếp theo của hắn.

Tư Gia Di trong lòng cười khổ, nhưng trên mặt lại không có chút biểu cảm. Chính cô đưa tay ra lấy chiếc nhẫn. Lạnh lẽo, cứng rắn, không chút âm áp, là cảm thụ duy nhất của Tư Gia Di đối với vật sắp xiềng xích mình suốt cuộc đời này.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, từ từ đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út, vạm bắt đắc dĩ, thân bất do kỷ.

Người phụ nữ này rõ là rất khổ sở, tựa như một động tác đơn giản như đeo nhẫn, cũng đủ để lấy đi nửa đời sau hạnh phúc của cô. Cảnh tượng này hết như một lưỡi dao sắc bén, từng nhát một đâm sâu vào lòng Diêu Tử Chính.

Đau đến như không thể tiếp tục hô hấp.

Diêu Tử Chính chợt bắt lấy tay của cô, khẽ dùng sức, chiếc nhẫn sắp được đeo lên ngón áp út, cứ thế rơi xuống sàn.

Hắn che đi đôi mắt cô, ánh mắt nhìn kẻ mình hận nhất, chắc cũng chỉ như thế. Diêu Tử Chính cứ như vậy nhìn chăm chăm cô hồi lâu, im lặng, rồi đột nhiên lại giống như sói, cắn mạnh vào gáy cô.

Đây là một vết cắn hung tàn.

Tư Gia Di dùng hết sức đẩy hắn ra, nhưng chỉ đổi lại được hành động hắn giữ chặt lấy gò má mình, mỗi lúc một quyết liệt hơn.

“Tôi khinh thường việc bắt nhốt em cả đời, một lần đã đủ.” Cắn nát, hơi thở Diêu Tử Chính hệt như một luồng sóng chảy vào người cô, một luồng sóng trí mạng, hóa giải tất cả mọi phản kháng của cô.

Đúng lúc này, nơi cửa trước đột nhiên truyền đến tiếng phá cửa ầm ỉ.

Diêu Tử Chính rút cuộc dừng lại.

Mặt mũi Tư Gia Di ửng đỏ, cả người run lẩy bẩy, tại màn hình camera nơi quầy rượu, gương mặt Lý Thân Ninh thoáng hiện lên: “Diêu Tử Chính! Mở cửa! Tư Gia Di, em không sao chứ? Mở cửa nhanh! ”

Diêu Tử Chính nhìn người đàn ông nóng nảy bên ngoài, lại ngó xuống nhìn người phụ nữ đang lo lắng trong ngực.

Người phụ nữ này đối với hắn chỉ có hận, còn đối với người đàn ông bên ngoài, lại có vô vàn cảm xúc, Diêu Tử Chính mơ hồ có thể nghe được âm thanh của từng nhát dao đang đâm vào tim mình, bao gồm cả tiếng máu hắn đang nhỏ giọt vì đau đớn.

Có một loại yêu, biết rõ là yêu, lại chỉ có thể biết nhưng không thể nói.

Có một loại yêu, biết rõ không thể nói, cũng chỉ có thể trừng phạt người mình yêu, cũng như trừng phạt mình.

Diêu Tử Chính rút cuộc cũng biết, trong trận đánh này, kẻ bị thương tích đầy mình, rút cuộc là ai.

Người bệnh tâm thần Lý Thân Ninh gặp phải sự tố cáo của mọi hàng xóm, cuối cùng đã bị bảo vệ dẫn đi.

Bên trong nhà, trận chiến không ngừng nghỉ, cũng đã kết thúc.

Tư Gia Di người trần truồng ngồi liệt trên mặt đất, dấu hôn tím đậm trên da cùng gương mặt đỏ ửng của cô vẫn chưa tan.

Diêu Tử Chính chỉ mặc mỗi cái quần tây dài màu đen, mồ hôi trên người hắn đã kịp bốc hơi hầu như không còn. Mở một chai rượu đỏ, hắn dựa người vào tủ rượu, tỉ mỉ thưởng thức. Không ai biết hắn đang nghĩ cái gì. Bóng dáng hắn ngã người mà đứng, vừa cô độc vừa kiêu ngạo,

Tư Gia Di trong lúc tìm quần áo của mình mặc vào, mái tóc dài xoắn xếch của cô trượt xuống, phủ lên một bên đầu vai.

“Xin anh ngày mai hãy đưa đứa bé tới nhà Phó Đình.”

Giọng nói của cô có chút khàn khàn, nhưng thật bình tĩnh.

Sau đó. Cứ như vậy rời đi, không quay đầu lại, không cáo biệt, chẳng có gì, không có hận, cũng không có yêu. Người đàn ông thủy chung thờ hững, nhưng ly rượu trong tay càng lúc càng bị siết chặt. Cho đến khi bóng lưng của cô biến mất ngoài cửa hồi lâu, hắn từng chút nở nụ cười.

Cuối cùng, mất đi khổng chế, trở thành tiếng cười to, thê lương, đau triệt nội tâm, không ngừng không nghỉ, gương mặt hắn khê vụn vụn, rồi một giọt lệ vội vã rơi xuống.

Dưới thang máy lầu một, cửa mở, một Tư Gia Di như không có linh hồn bước ra. Ngây ngơ đi tới phòng bảo vệ, xuyên thấu qua cánh cửa khép hờ, nhìn thấy Lý Thân Ninh đang cực kì tức giận cãi nhau với bảo vệ, cô mới bừng tỉnh, nhớ lại chiếc đĩa DVD đang để trong túi xách.

Tư Gia Di lấy nó ra nhìn, ngẩn người hồi lâu, trên mặt dần dần hiện lên nụ cười nhạt hệt như không cười, vẻ mặt tựa như khóc nhưng không phải là khóc.

Vì sao cô lại mang nó tới?

Tư Gia Di chỉ có cảm giác mình khi ấy thật ngu xuẩn.

Cuối cùng cô cắn răng, bẻ gãy nó, ném vào một bên thùng rác. Cũng như vứt bỏ mọi ưu tư không thể chấp nhận, mọi cảm giác buồn vui, vô thường.

Lý Thân Ninh bị Tư Gia Di dẫn ra khỏi phòng bảo vệ. Hai người một trước một sau đi, không nói gì.

Rời đi nơi đây, bước vào bầu trời nơi không còn một chút hắc ám giả tạo, Lý Thân Ninh nhìn vẻ bất thường trên mặt cô.

Hắn không muốn tin, nhưng khi nhìn thấy được cảnh xuân bên dưới lớp áo: “Hắn chạm vào em. . . .”

So với đau đớn càng nặng nề, so với khổ sở càng đau thương, Lý Thân Ninh bị loại cảm giác này bấu mạnh vào tim, cơ hồ không thể đứng vững.

Tư Gia Di không bao giờ miễn cưỡng mình cười nữa, chỉ lạnh nhạt, khép hờ đôi mắt: “Anh có biết, từ trước đến giờ, tôi luôn có lời muốn nói với anh?”

Lý Thân Ninh nhìn nhìn cô, đột nhiên cắn chặt răng, quay đầu đi vào trong: “Tôi muốn giết tên khốn kia!”

Tư Gia Di không tiến lên kéo lại hắn, chỉ bình tĩnh nói: “Đây là khoản giao dịch, là tôi tự nguyện.”

Lý Thân Ninh tức giận, bước chân chợt cứng đờ.

Tư Gia Di vẫn như cũ tiếp tục nói, thậm chí không nhìn hắn: “Tôi không xứng với anh, tôi không xứng với bất luận người nào, tôi chỉ xứng ở bên tên khốn kia, cùng hận nhau cả đời.”

Tư Gia Di ngồi lên xe taxi, tài xế hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

“Cứ lái đi thôi.”

Chỉ cần rời đi lúc này, là tốt rồi.

Đầu óc tài xế mơ hồ, liếc nhìn vị hành khách cả người như toát ra luồng khí đau thương, chần chừ khởi động xe.

Tư Gia Di xuyên thấu qua gương chiếu hậu, nhìn hình ảnh “thật đẹp” phía sau, một Lý Thân Ninh như không hề có sinh mạng, nhìn bóng dáng của hắn càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không còn nhìn thấy được nữa.

Đôi mắt tưởng như sẽ không bao giờ có thể rơi lệ, dần dần đọng đầy nước.

36. Chương 36: Đời Này Kiếp Này

Vừa chớm vào đầu thu, thật nhiều tin tốt lành đã ủa tới.

Tin chủ tịch công ty Hoàn Cầu - Diêu Tử Chính sắp làm đám cưới lan truyền nhanh chóng. Nhưng kèm theo đó là một tin không mấy tốt lành, công ty chính thức bãi bỏ lệnh cấm Lý Thân Ninh, các fan ái mộ nôn nóng mong chờ thần tượng nhanh nhanh nhận lời đóng phim, tham gia hoạt động, nhưng không ngờ Lý Thân Ninh lại thông báo sẽ rời xa giới giải trí 1 năm.

Việc tổ chức hôn lễ Tư Gia Di không giao cho công ty PR của Phó Dĩnh tổ chức, Phó Dĩnh vì thế mà giận dữ cô hồi lâu.

“Thanh danh mình ở trong nước tôi tệ đến vậy, nếu tổ chức tại đây, không biết lại phải xảy ra mấy cái chuyện xấu gì, vậy không bằng tránh xa một chút, về lại Vancouver bên Canada tìm chút hơi ấm cũng hay. Như thế thì đành phải nhờ công ty bên đó tổ chức hôn lễ. Cậu cứ thông thả làm phù dâu của mình là được.”

Phó Dĩnh đành miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích này. Song, thứ cô lo lắng hơn, là tâm trạng hiện giờ của Tư Gia Di.

Cô không vui, thậm chí có phần phải nó là đang lo sợ.

“Tại sao cậu lại phải bán mình vì đứa bé?”

“Một thương vụ trao đổi công bằng, mình cho anh ta tờ giấy hôn thú, anh ta ỉnh sự bình yên mình muốn.”

Phó Dinh nghe cô giải thích, sau lắc đầu, nhưng cũng không ngăn cản.

Váy cưới kiểu Châu Âu của cô có rất nhiều vải lót dăng-ten, váy cưới kiểu Trung, cũng đã được đặt, công ty Hôn Khánh toàn quyền phụ trách, Tư Gia Di không mấy quan tâm, cô vẫn như cũ đi làm, vẫn như cũ chăm sóc thật kĩ cậu con trai.

Cô và Diêu Tử Chính trước mắt cũng không được coi là sống chung, đứa bé bình thường vẫn ở nhà Tư Gia Di, chủ nhật nhận lại đến nhà Diêu Tử Chính ở đến chiều. Hiển nhiên đứa bé thích ở bên cô hơn, Tư Gia Di cảm thấy thật vui vì điều này.

Việc lựa chọn trường học là một điều khó khăn, trường học thông thường không đủ năng lực tiếp nhận con cô, cô cũng không yên lòng để con cô học ở trường như vậy. Trước mắt chỉ có thể vừa đưa con đến trung tâm chữa trị, vừa đặc biệt mời gia sư đến dạy kèm.

Đa Đa đối với phương diện Toán học khá khó khăn, nhưng về âm nhạc cậu bé khá là có năng khiếu, nhưng vẫn cần kèm cặp nhiều. Diêu Tử Chính có ý đưa con mình đến Châu Âu, nhờ danh y chữa trị. Tư Gia Di cũng muốn đi theo hần một lần, nhưng thời gian gần đây cô hơi bận, phải xử lý hết công việc tại công ty trước.

Việc Lý Thân Ninh rời khỏi giới giải trí một năm, nhờ cấp trên nói Tư Gia Di mới biết, anh ta có vẻ rất tiếc ột tài năng như vậy: “Về một mặt nào đó anh ta rất giống cô năm xưa, cô thì bị ép phải rút lui khỏi sân khấu, anh ta thì tốt hơn chút đỉnh, có tài năng, nhưng không được trọng dụng, rồi lại vì thế mà rút lui khỏi giới showbiz một năm, mà cũng chẳng chịu nói với chúng ta một lời. Xuất thân anh ta vốn đã tốt, không sợ sẽ mất đi tiền tài, nhưng tính anh ta thích tùy hứng làm bậy như vậy, thật phí cho cái thiên phú trời cho kia.”

Tư Gia Di chỉ có thể cười khổ. Cô có tư cách gì đi yêu cầu Lý Thân Ninh thay đổi quyết định chứ?

Tư Gia Di không ngờ người đầu tiên đến chúc mừng hôn lễ của cô lại là Quý Khả Vi.

Hiển nhiên mối hiềm khích giữa hai người vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, Quý Khả Vi tới cửa, lập tức nhìn vào chiếc váy cưới vừa được mang tới trước đó không lâu, thông thả soi mói: “Cô xác định đây là hàng hiệu chứ? Sao tôi lại có cảm giác nó thật. out of fashion.”

Tư Gia Di cẩn thận nhìn chiếc váy, việc cô trông sẽ thế nào sau khi mặc nó, cô thật ra cũng không mấy để ý, nói thật, cô chẳng trông mong gì buổi lễ này.

Tư Gia Di cố hết sức đè nén, cố hết sức thân thiện với vị khách mới tới: “Diêu Tử Chính nói cho cô biết địa chỉ của tôi?”

Quý Khả Vi đi tới đi lui khắp phòng khách, hình như cô ta chẳng hề hài lòng với mọi thứ bên trong, nhất là vị nữ chủ nhân này: “Tôi chỉ hiểu kì chút đỉnh, tại sao hai người còn chưa kết hôn mà đã sống riêng rồi.”

“Để tiện cho công việc, nơi này khá gần công ty tôi.”

Hiển nhiên đáp án này không thể thuyết phục Quý Khả Vi.

Đa Đa hôm nay không ở đây, Diêu Tử Chính phụ trách đưa con đến trung tâm y tế tái khám. Quý Khả Vi xác định trong nhà không có ai xong, về mặt liền trầm xuống: “Có một vấn đề, tôi nghĩ mãi vẫn không thông.”

“Vấn đề gì?”

“Diêu Tử Chính hình như không biết chuyện tôi đưa cô DVD.”

Sắc mặt Tư Gia Di liền thay đổi.

Nét thay đổi nhỏ này cũng không tránh được cặp mắt sắc bén của Quý Khả Vi: “Tại sao?” Quý Khả Vi thật sự không hiểu.

“Bởi vì.”

Tôi vĩnh viễn không cho phép mình có lý do để tha thứ cho anh ta

Tư Gia Di cười nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, tôi đang muốn đến trung tâm y tế gặp Đa Đa, cô có muốn đi cùng không? Hình như cô chưa từng gặp nó.”

Quý Khả Vi đã bắt được điểm lạ trong lời nói của cô, khó chịu nhún nhún vai: “Không cần, tôi không có hứng thú với đứa con của tình địch.”

Tư Gia Di bị lời cô nói chọc cho khê cau mày, nhưng đảo mắt, nét mặt lại trở nên nghiêm túc: “Vậy sao cô không tự nói cho anh ta biết? ”

“Rất đơn giản, Diêu Tử Chính nếu biết tôi và Đinh Duệ liên kết với nhau định đưa hắn vào bẫy, tất cả mọi thứ tôi có hôm nay, đoán chừng sẽ bị hắn hủy trong nháy mắt. Tôi còn chưa thưởng thụ đủ, sẽ không mạo hiểm tiền đồ của mình đâu.”

Người phụ nữ này thẳng thắn gấp trăm lần mình.

Tư Gia Di trầm nghĩ trong đầu.

Tin Tư Gia Di đi làm mang nhãn cưới, toàn công ty rất nhanh liền biết tin cô sắp kết hôn.

Hội nghị thường kỳ vào thứ hai thật náo nhiệt, không ít người thấy Tư Gia Di, liền trực tiếp tiến lên nói: “Chúc mừng!”

“Khi nào đưa chú rể đến phát bánh kẹo mừng vậy? ”

Đây là quy tắc kinh doanh, trước phải nói về hai vị đồng nghiệp này chính là kẻ đã nhạo báng đủ điều về cô trong buổi họp trước.

Tư Gia Di cũng chỉ có thể làm theo quy tắc trò chơi, cười thật ngọt: “Anh ấy khá bận, nếu có thời gian rảnh rồi, nhất định sẽ tới.”

Tán dóc vài câu, tất cả mọi người đúng 9 giờ liền bắt đầu hội nghị. Hội nghị thường kỳ vào thứ hai đều do Tổng giám đốc chủ trì, mà Tổng giám đốc lại là người đến trễ nhất. Bàn hội nghị đã ngồi đầy người, còn vị trí chủ trì vẫn trống không, bỗng, cửa phòng họp được đẩy ra.

Tổng giám đốc đã đến. Nhưng lần này, là đến cùng chủ tịch Diêu Tử Chính.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ai nấy đều đứng lên, một mực cung kính chào hỏi: “Ngài Diêu, Chào buổi sáng.”

Diêu Tử Chính khê vuốt cằm.

Lần hội nghị này đổi thành Diêu Tử Chính chủ trì. Chủ yếu nói về quyền lợi được hưởng của nghệ sĩ hai bên.

Hai vị đồng nghiệp ngồi bên cạnh Tư Gia Di thừa dịp không bị ai chú ý, nhỏ giọng: “Cậu xem chiếc nhẫn trên tay Diêu Tử Chính kia!”

Mỗi một từ bàn luận đều rơi vào tai Tư Gia Di, cô theo bản năng để đôi tay xuống dưới bàn, nhưng mọi hành động giờ đều vô bổ.

Tan họp, tất cả mọi người khi đi ngang qua Tư Gia Di đều cố ý ngó mắt về chiếc nhẫn trên tay cô.

“Không thể không nói cái cô Tư Gia Di đó thật thủ đoạn, trông có vẻ im lìm, khó gần như vậy mà bỗng dưng được lên chức bà chủ hưởng một nửa cổ phần”

Tư Gia Di đến sân thượng công ty mong tìm được chút bầu không khí thanh tịnh, nhưng thứ cô đón nhận được là tiếng đồn hăng say truyền theo cơn gió. Tư Gia Di nhè nhẹ đóng cửa, đi xuống lầu.

Không ai biết tâm trạng cô giờ thế nào, ngay cả Tư Gia Di cũng không biết mình rốt cuộc nên tức giận hay nên cố giữ nhịp hô hấp.

Người chung quanh ở trước mặt cô vẫn khách khí, nhưng loại mặt nạ này cô đã gặp nhiều, giờ cô chỉ cảm thấy chết lặng.

Hôn lễ sẽ được tổ chức tại Vancouver một tháng sau, thiệp mời đã được phát, vài người bạn trong nước sẽ được bao vé máy bay.

Mẹ cô đặc biệt gọi điện thoại quốc tế tới: “Con nhớ đưa bạn trai tới gặp mẹ, quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, các con có thể đến bên nhau thật không dễ dàng, nhớ bao dung cho nhau chút, biết không? Dù sao.”

Câu “Dù sao” này, khi mẹ cô nói ra cũng có chút chua xót.

“Mẹ, con hiểu. Con biết rõ mình nên làm gì” Tư Gia Di ngoài miệng nói.

Trong lòng cô cũng đã thâm biết về sau của câu nói: Dù sao thanh danh của con đã tụt đến mức này, chồng con không quan tâm đến chuyện đó, đối với con mà nói đã là may mắn lắm rồi, con phải biết thân biết phận.

Trước hôn lễ ba ngày, một nhóm người lên xe hơi tiến thẳng ra phi trường, gia sư dạy kèm của Đa Đa cũng được mời tham gia hôn lễ.

Đa Đa cũng đã quen thân với vị gia sư này, hai người bọn họ ngồi chung một xe, mà xe Tư Gia Di ngồi, chỉ có cô cùng Diêu Tử Chính.

Kể từ khi hôn lễ quyết định được tổ chức, đây là lần đầu tiên Tư Gia Di cùng Diêu Tử Chính ở riêng với nhau.

Diêu Tử Chính phụ trách lái xe, Tư Gia Di ngồi ở vị trí kế bên tài xế, khoảng cách chỉ có mười mấy cen-ti-mét, mà không khí dường như đông lạnh.

Hắn nhìn phía trước, cô nhìn ngoài cửa sổ.

Tư Gia Di nghe hắn thở dài: “Không có gì muốn nói với tôi?”

Cô khẽ động, như muốn quay người lại, nhưng nháy mắt, thân thể lại cứng đờ, vẫn như cũ hướng bên ngoài cửa sổ. “Đa Đa có chút sợ nơi đông người, đến phi trường, chúng ta phải chú ý hơn một chút.”

“Két” một tiếng, Diêu Tử Chính thắng mạnh xe.

Bất giác, Tư Gia Di kinh hoàng, hắn nghiêng người, tay giữ chặt gáy cô, không nhìn được, ép cô phải nhìn hắn.

“Tôi đã hiểu, em đồng ý nhận chiếc nhẫn, chịu kết hôn, chính là vì để hành hạ cả hai chúng ta.”

Tư Gia Di cười rộ, nhưng nụ cười không vào sâu được trong đáy mắt, chỉ thoáng hiện lên bên ngoài: “Tôi lại không hiểu, lần trước anh rõ ràng nói khinh thường việc bắt nạt tôi cả đời, chỉ một lần đã đủ, sao giờ lại hối hận? Gửi nhẫn cho tôi.”

Khoảng thời gian ngắn ngủi hết như độ dài của một sợi lông mi, hai người trừng mắt, lạnh lùng nhìn nhau, không ai nhường ai, cuối cùng, Diêu Tử Chính chột buông tay, Tư Gia Di cũng lẳng lặng ngồi yên trên ghế, chờ hắn lần nữa khởi động xe.

Thật lâu sau, tất cả mọi người đã tới phi trường, Diêu Tử Chính lái xe vào bãi đậu, Tư Gia Di đi khắp nơi tìm con trai mình.

Vị gia sư của Đa Đa đang ôm con cô chạy rất vội, tình cờ đụng độ Tư Gia Di.

Tư Gia Di thấy vậy, không khỏi hỏi: “Sao vậy?”

“Cháu nó muốn đi toilet.”

Tư Gia Di quyết định đi cùng bọn họ lên máy bay. Khi cô đang đi đến toilet định chờ bên ngoài, điện thoại chột vang lên chuông báo, báo hiệu có tin nhắn.

“Tôi gửi nhẫn cho em, là bởi vì không biết mở miệng nói thế nào, rằng tôi thật sự yêu em.”

Mọi thứ chung quanh trong nháy mắt như đã rời xa Tư Gia Di. Yên tĩnh, lẳng lặng, Tư Gia Di như thấy được hình ảnh một người đàn ông đang đứng dựa vào bên sườn xe, tay cầm điện thoại di động, vẻ mặt vốn trước sau như một, giờ lại trông có vẻ chất chứa vô vàn cảm xúc.

Hắn đánh nên những dòng chữ, rồi lại xóa đi, đánh lại, lại xóa đi, lặp đi lặp lại, cuối cùng, thiếu chút nữa lại muốn tắt đi hộp thư, rồi rút cuộc hạ quyết tâm, gửi đi.

Tư Gia Di nhìn những dòng chữ này, cơ thể như trúng phải một căn bệnh điên rồ, không thể cử động, đột nhiên, phía toilet sau lưng cô vang lên một hồi âm thanh kinh hoàng: “Đứng lại!”

Tư Gia Di chợt hồi hồn, chỉ thấy vị gia sư đang hối hả chạy vọt ra khỏi toilet, Tư Gia Di men theo phương hướng vị gia sư đang đuổi theo, thấy được một người đàn ông đang ôm con cô chạy ra khỏi sân bay.

Đứa bé đã bị dọa đến gào khóc, Tư Gia Di kinh hoàng đánh rơi điện thoại di động xuống đất, vội vàng đuổi theo.

Người nọ ôm đứa bé chui vào trong xe, Tư Gia Di không biết mình có thể chạy nhanh như vậy, cô không suy nghĩ gì, chỉ biết liều mạng xông tới.

Chiếc xe không chút tránh né, bất chấp tất cả xông về phía trước, Tư Gia Di đã hoàn toàn không chú ý rằng mình đang dùng thân thể chặn xe, cô bất chợt thấy được đôi mắt đỏ rầu của kẻ bắt cóc.

Mắt thấy xe sắp đụng trúng mình, bất chợt, cánh tay Tư Gia Di bị người khác kéo lấy, chớp mắt, người cô bị nhấc lên đường, chiếc xe sượt qua đầu gối của cô, điên cuồng lái đi.

Người Tư Gia Di dính vào lồng ngực đối phương, đầu óc cô vang lên tiếng “Ong ong”, cổ lảo đảo mới có thể ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt cực kỳ lo lắng của Diêu Tử Chính: “Người kia hình như là. . . . Là Đinh Duệ!”

Hôn lễ bị hủy bỏ.

Sau khi báo cảnh sát được bảy giờ, mọi thứ vẫn như cũ không có tin tức của Đinh Duệ.

Tư Gia Di đi bệnh viện băng bó vết thương nơi đầu gối, khắp khiêng chạy về đồn cảnh sát, bắt được người liên hồi, “Có tin tức gì hay không? Có tin tức gì hay không?”

Mới từ ra khỏi phòng thụ án bắt cóc, Diêu Tử Chính tiến lên vịn cô.

Tư Gia Di hỏi không được tin tức từ phía cảnh sát, toàn bộ hi vọng đều ký thác vào trên người Diêu Tử Chính, đôi mắt mang theo sự lo lắng, hoảng sợ, lòng như lửa đốt, nhìn hắn.

Diêu Tử Chính bắt đắc dĩ lắc đầu.

Chân Tư Gia Di mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất. Diêu Tử Chính đỡ cả người cô vào lại trên ghế. Vẻ mặt hắn trông có vẻ cả đêm không ngủ.

Ngay cả người mạnh mẽ như hắn cũng muốn ngã quỵ.

Không chỉ bên cảnh sát không thu được tin tức, bạn bè trên giang hồ hắn cũng không bắt được tin nào hữu dụng. Đinh Duệ sau khi trốn ra khỏi bệnh viện, không tìm tới bất luận kẻ nào, chỉ một mình ra tay với đứa trẻ.

Diêu Tử Chính ngồi bên cô một hồi, đứng thẳng dậy: “Tôi đi hút thuốc.”

Tư Gia Di gật đầu một cái.

Cô ngồi ở trên ghế dài, mặc cho lòng như lửa đốt, suy nghĩ như muốn xé rách thân thể.

Diêu Tử Chính ra bên ngoài hút thuốc lá, đèn đường trên đỉnh đầu hắn làm kéo dài cái bóng đơn độc mà vô lực, tàn thuốc chợt lóe lên ánh lửa, thỉnh thoảng lại lịm đi, rơi vào đôi mắt trong suốt cực kỳ giống con hắn.

Điện thoại di động của hắn vào lúc này lại vang lên, chỉ nửa tiếng hắn đã bắt máy, hết sức gấp gáp.

Đối phương không nói lời nào.

Diêu Tử Chính lúc này chợt tỉnh táo “Đinh Duệ?”

Thời gian còn không đủ để hắn hút trọn một liều thuốc, Tư Gia Di đã thấy hắn trở lại, lo lắng đi xuyên qua hành lang. Cô vội vàng tiến tới.

Bởi vì đi quá mau, vết thương trên đầu gối cô bị tác động, nửa người dưới cô trong nháy mắt đau đến mất đi tri giác, nhưng Tư Gia Di vẫn bước nhanh đi tới trước mặt Diêu Tử Chính: “Có tin gì không?”

Ánh mắt Diêu Tử Chính lóe lên, hình như có chút khó xử, nhưng vẻ mặt hắn rất nhanh lại bình tĩnh: “Cảnh sát bảo tôi đi làm chút chuyện hành chính”

Tư Gia Di lại một lần nữa thất vọng ngồi trở lại trên ghế.

Diêu Tử Chính chỉ để lại một câu: “Em chờ ở đây, đừng đi đâu.” Hắn vội vã rời đi.

Diêu Tử Chính tới một công trường bị phá vỡ và bỏ hoang một nửa, tìm được Đinh Duệ. Áp lực tinh thần cùng những đợt trị liệu dài đã hành hạ hắn sống dở chết dở.

Diêu Tử Chính men theo vách tường tàn tạ đến chỗ hắn, ánh mắt mặc dù vẫn nhìn thẳng Đinh Duệ, nhưng cũng lướt nhanh xem xung quanh, hi vọng tìm được chút manh mối.

“Đứa bé đâu?”

Đinh Duệ như đã mất đi năng lực khống chế cơ mặt, muốn cười, nhưng không thể cười: “Nó bây giờ đang ở một chỗ an toàn, nhưng nếu như tao phát hiện mày không đến một mình, nó còn có thể còn sống mà bước ra khỏi đây không, là một dấu hỏi lớn.”

“Đinh Duệ, mày hình như quên mất một điều, Đa Đa không chỉ là con trai của tao, mà còn là cháu của Á Nam.”

Đôi mắt đầy tia máu của Đinh Duệ chợt trừng: “Đừng cùng tao chơi trò máu mủ ruột già này. Tại sao bọn mày có thể đoàn tụ ở bên nhau, mà tao cùng Á Nam lại sinh tử cách biệt.”

“ ”

“Mày xem đi, đây là nơi tao cùng Á Nam đã từng ở qua, nhưng bây giờ đã bị hủy thành ra như vậy, chỉ còn lại những thứ này.” Đinh Duệ mắt không chế nhìn những tảng gạch đá vỡ nát, bỗng ngẩng đầu, tràn ngập oán hận nhìn Diêu Tử Chính, “Đều là do các người làm hại.”

Diêu Tử Chính thủy chung không lên tiếng. Hai tai lắng nghe, hắn mơ hồ có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở nghẹn ngào của đứa bé —— hình như là từ đồng gạch đá cách đây không xa.

Thần kinh căng thẳng cực độ, Diêu Tử Chính xác nhận ba lần mới dám kết luận mình không phải sốt ruột mà nghe nhầm, hắn rất chắc chắn: “Đứa bé vô tội, Á Nam tuyệt đối không hi vọng mày trở thành một kẻ tàn nhẫn, đối xử tệ hại với một đứa trẻ.” Vừa nói, tay vừa yên lặng men theo lưng quần, nhấn nút báo động từ xa.

Nhờ máy báo động hắn đã báo được đại khái vị trí hiện giờ, giờ chỉ còn việc, khống chế tên điên này, để cảnh sát có đủ thời gian tới đây, bọc đánh phía sau cứu Đa Đa.

Nhưng, Đinh Duệ lại cất bước đi tới, ánh nhọn từ con dao trong tay hắn lóe lên: “Vậy không bằng, dùng mạng của mày, để đổi con trai mày? Mày không phải không ra tay được với Tư Gia Di ư, vậy không bằng chết thay bọn họ đi? ”

Đinh Duệ nói không mấy mạch lạc: “Mày cũng là đầu sỏ hại chết Á Nam, nếu mày không làm mấy loại công việc có liên quan đến xã hội đen đến nỗi suýt mất mạng, ba mẹ mày sẽ không bị mày chọc giận đến nỗi bị bệnh nặng phải làm giải phẫu, Á Nam căn bản không cần bán mình kiếm tiền, cũng sẽ không ” Đinh Duệ chợt im lặng, bỗng chau mày, quay đầu lại nhìn đồng gạch đá phía sau, “Ai đó?”

Cả đời Diêu Tử Chính chưa từng luống cuống như bây giờ. Mắt thấy cảnh sát sắp bọc đánh thành công, Diêu Tử Chính phản ứng, ra tay đánh Đinh Duệ.

Lưng Đinh Duệ bị va chạm mạnh, bất ngờ, Diêu Tử Chính thấy được con dao nhọn, giữ chặt cổ tay Đinh Duệ, dùng hết toàn lực. Dao nhọn bị văng ra ngoài.

Bọc đánh thành công, cảnh sát đột phá đi vào, Đinh Duệ ngã bệnh nhiều năm, tay không có vũ khí, hiển nhiên không phải là đối thủ, Diêu Tử Chính dùng hết hơi sức toàn thân bắt lấy hông hắn, quật ngã hắn xuống nền đất.

Đầu hắn đập vào nền đất, phát ra một hồi âm thanh giòn vang đáng sợ, Diêu Tử Chính liếc mắt nhìn Đinh Duệ phơi thây nằm trên mặt đất trông có vẻ không bao giờ cử động nữa, Diêu Tử Chính thở hổn hển nhặt lại con dao nhọn.

Phía sau hắn, Đinh Duệ khổ sở cực kỳ, tay chống mặt đất bò dậy, máu tươi chảy nửa mặt, nhưng không giấu được nỗi hận thù tàn bạo trong mắt hắn.

Diêu Tử Chính hoàn toàn không để ý, chỉ biết đi tới nhặt lên con dao nhọn, cổ đứng thẳng người ——

“Cẩn thận!”

Cách đó không xa, tiếng cảnh sát thét chói tai cảnh báo Diêu Tử Chính cảnh giác, hắn nhanh chóng quay đầu lại. Cảnh sát cũng đồng thời chạy như điên tới ngăn Đinh Duệ, nhưng lại chậm một bước.

Đinh Duệ khom người, dùng hết hơi sức toàn thân đánh ngã Diêu Tử Chính, Diêu Tử Chính gánh chịu một kích này, liên tiếp lui về phía sau mấy bước, hai cánh tay Đinh Duệ vung vẩy giữ hông hắn, ép mạnh Diêu Tử Chính vào một bên vách tường gạch vụn.

Cơ thể và vẻ mặt Diêu Tử Chính chợt đình chỉ. Đinh Duệ đang trong cơn điên cũng bị cảnh sát khống chế.

Không bị Đinh Duệ chặn ngang tập kích, Diêu Tử Chính thử đứng thẳng thân thể, nhưng một hồi sây sẩm chợt đánh tới, hai chân hắn khuỵu xuống, trong nháy mắt ngã nhào trên nền đất.

Cảnh sát vội vàng đỡ hắn dậy: “Anh không sao chứ?”

Diêu Tử Chính nói không ra lời, hắn cảm giác đau đớn đến chết lặng, mất đi mọi cảm xúc, chỉ cảm nhận được sáu gáy hình như đang có thứ gì ẩm áp đang chảy ra. Hắn giơ tay về phía sau, cảm thấy ngoài gỉ sắt, còn có máu tươi.

Vách tường đá vụn phía sau hắn, có một khối đá nhỏ dính đầy những cây đinh dài nhỏ sắc bén, sớm đã bị máu làm cho ướt đẫm.

Đa Đa chỉ bị thương ngoài da, khi được đưa đến bệnh viện, nó không khóc lại càng không nói chuyện, hình như bị sợ hãi đến mất đi thần trí, Tư Gia Di lo lắng, đứng ở bên ngoài, đi qua đi lại chờ tin của bác sĩ.

Nửa giờ sau, đứa bé rốt cuộc đã chịu nhào vào lồng ngực Tư Gia Di khóc lớn.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Tư Gia Di chặt vật đỡ con ngủ, ra khỏi phòng bệnh, cô liền gọi điện thoại cho Diêu Tử Chính.

Không người nào nghe.

Đây đã là lần gọi thứ sáu rồi.

Cô vẫn chưa liên lạc được với anh.

Hiện trường lúc ấy được giữ bí mật, không nhiều người biết, khi Tư Gia Di tới đứa bé đã được cứu, cô oán giận cảnh sát tại sao lại không cho cô biết bọn họ hành động, người phụ trách chỉ nói: “Ai đó không muốn cho cô biết, sợ cô lo lắng.”

Tư Gia Di nghe xong, chỉ biết thần thờ.

Đúng vậy, anh không phải là nơi để cô và con dựa vào lúc nguy cấp sao?

Tư Gia Di lên xe cứu thương cùng với con, không gặp được Diêu Tử Chính. Trước khi lên xe cứu thương, Tư Gia Di đã gọi điện cho anh, nhưng không ai nhắc máy, hỏi cảnh sát thì ai nấy đều bận dọn dẹp hiện

trường, người nói Diêu Tử Chính đã theo cảnh sát khác về cục làm biên bản, người nói không có thấy chồng cô, người nói Diêu Tử Chính Tóm lại đủ mọi lời giải thích.

“Anh có thấy chồng tôi đâu không?”

“Thật xin lỗi, không có.”

“Anh có thấy chồng tôi đâu không? ”

“Không có.”

“Anh có thấy chồng tôi không, tôi có lời muốn nói với anh ấy.”

“Nếu gặp, tôi sẽ chuyển lời, cô nói đi.”

Tư Gia Di cười cười, khoát khoát tay: “Thôi, cũng không có gì quan trọng, không làm phiền anh, tôi sẽ trực tiếp nói với anh ấy.”

Tôi muốn nói với anh ấy, Tư Gia Di muốn bắt đầu lại lần nữa với anh.

Hồi cuối

“Anh cảnh sát.”

.

“Giúp tôi một việc.”

.

“Nếu như tôi chết, vĩnh viễn đừng nói cho cô ấy biết.”

CHÍNH VĂN HOÀN

37. Chương 37: Ngoại Truyện 1.1: Yêu Đồ Mị (1)

(Tạm dịch: Đánh mất tình yêu ngay trước mắt)

Edit: cereniti

Đình Duệ biết Diêu Á Nam là vào kì nghỉ xuân năm thứ 2 đại học khi hắn về nước.

Bạn bè của hắn đa phần là con ông cháu cha, khi chơi thì chơi đến điên cuồng, hằng đêm mở các buổi tiệc khoe khoang tiền tài và hàng trăm hãng xe nổi tiếng, Đình Duệ hắn nhờ vẻ nho nhã của mình mà có phần đặc thù.

Lần này hắn về nước là bởi vì tài chính trong nhà hắn có chút bất ổn, tính Đình Duệ vốn không thích nịnh nọt, thật sự không chịu nổi cái cảnh bạn bè hờ hững chút là tỏ vẻ “làm thân”, vậy nên hắn bèn nhích người đi về phía trước.

Cái cô gái rót rượu có dáng dấp xinh đẹp nhất kia chính là người được một tên bạn hắn chú ý, vung bút kí một tấm chi phiếu ý muốn mua sạch một đêm rót rượu của cô với giá cao, điều kiện trao đổi chính là muốn cô uống sạch các phần rượu trên bàn.

Một bàn rượu đầy các ly rượu được rót đầy, vàng, lục, hồng, lam, cock-tail hết sức bắt mắt. Đình Duệ nhìn cô gái, cô không thèm chớp mắt, một ly rồi lại một ly, lòng hắn không khỏi ngạc nhiên về người phụ nữ này.

Người phụ nữ động lòng người vừa có chút ngà ngà say, liền dễ dàng gặp phải chuyện xấu. Nhưng, không mấy người biết, cô gái rót rượu kia còn chưa có uống xong liền tận dụng khe hở lên đi, bạn bè hắn tối nay thấy con mồi ngon miệng bỗng biến mất, nào như muốn bị ngâm trong rượu, rồi được một người phụ nữ nói cho . . . cô ấy đã đi vào nhà vệ sinh để nôn vì khó chịu.

Đình Duệ lúc ấy mới vừa ra khỏi toilet, liền nhìn thấy bạn bè hẩn canh me ở ngoài.

“Mày ở ngoài này làm gì?”

“Chờ người.”

“Mày say coi bộ không nhẹ!”

“Chẳng sao. A đúng rồi, Duệ Tử*, có mang “đồ chơi” theo không?”

(*): đàn ông Trung Quốc thường thêm từ “Tử” sau tên bạn thân khi gọi.

“Ma túy?”

“Không mang à. Thứ tao nói là. Bao cao su.”

“Cô gái nào đáng giá đến độ được tên khỉ mày để ý?”

“Huynh đệ mày hôm nay đi chơi có chút gấp, quên mang theo đồ dự phòng rồi, nể mặt huynh đệ, mày cho tao mượn cái.”

“Mày cũng biết tao chưa bao giờ ăn “đồ ở ngoài”.”

“Chắc, tao thừa biết loại tên khốn ngoài mặt ngoan ngoãn như mày sẽ không bao giờ mang thứ đó ra đường. Được rồi, được rồi, coi như tao không hỏi.”

Đơn giản nói chuyện với nhau, sau hai người tạm biệt, Đình Duệ đã đi khá xa, đột nhiên nghe thấy phía sau động tĩnh, quay đầu nhìn lại, bạn bè hẩn hình như đang tranh chấp với ai đó, kiên quyết lời đối phương ra khỏi toilet.

Nhìn từ xa không rõ lắm, Đình Duệ suy nghĩ một chút, cảm thấy có gì đó không ổn, còn chưa nhận thức được, lúc sắp đi qua khúc quanh hẩn chợt hiểu ra, người bị tên bạn hẩn lôi đi, hình như là cô gái rót rượu kia.

Đối với việc vui chơi của bạn bè, Đình Duệ từ trước đến giờ không can thiệp, nhưng lần này, khi hẩn chuẩn bị quẹo qua khỏi khúc quanh, lại không thể nhấc chân thêm được một bước nữa, hình ảnh của cô gái khi nãy cứ đọng mãi trong đầu hẩn, gương mặt ngà ngà say kèm theo chút kháng cự của cô.

Quay đầu lại, lần nữa tìm bóng dáng của hai người kia, nhưng hình ảnh hẩn thấy là khung cảnh vắng lạnh.

Đình Duệ do dự chỉ ba giây liền quay người lại, đi qua khỏi toilet, tìm từng gian phòng một, xuyên thấu qua tấm gương tròn ngoài cửa phòng, hẩn tìm từng gian, mỗi một gian đều có một đôi nam nữ quần lấy nhau đến quên hết sự đời, nhưng đều không phải là người hẩn muốn tìm

Đang muốn tìm đến phòng tiếp theo, cách đó không xa, tiếng thét chói tai của một cô gái chợt bay đến. Trong phút chốc chạm đến một sợi dây thần kinh của Đình Duệ, còn chưa kịp chạy tới cửa, cửa gian phòng chợt mở ra, từ bên trong, một cô gái nhỏ đang vội chạy trốn.

Tên bạn hẩn cũng đang rất nhanh đuổi theo, trên mặt đầy những vết cào cấu, cô gái nhỏ co cẳng chạy, Đình Duệ vốn biết tính nết nóng như lửa của hẩn ta, với việc hẩn có cổ phần lớn tại hộp đêm này, việc cô gái kia làm vậy với tên bạn hẩn rồi chạy mất, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Dưới tình thế cấp bách Đình Duệ bắt được cánh tay của cô gái nhỏ kia, rồi ép cô vào lồng ngực mình.

Không chỉ mỗi cô gái ấy sưng sốt, tên bạn kia cũng kinh ngạc theo.

Cô gái bị kích thích, xem hành động của Đình Duệ như một tên lưu manh, cứ đá đập mãi vào người hẩn, Đình Duệ một mặt cẩn thận từng li từng tí tránh né đợt tấn công của cô, một mặt tìm cách đối phó với tên bạn.

“Tình huống gì đây?” Tên bạn của hẩn hỏi

“Lúc uống rượu tao đã đưa thẻ phòng nghỉ cho cô ấy rồi. Nhưng, chớp mắt đã không thấy tăm hơi, thì ra là chạy tới chỗ mày.”

Cô gái nhỏ nghe thấy lời Đinh Duệ nói, rớt cuộc dùng giấy giũa, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn hắn. Đinh Duệ khẽ mỉm cười với cô.

Tên bạn hắn sưng sốt hồi lâu, lúc này mới chợt hiểu ra, ảo não chụp trán: “Thì ra là hai người đã có “hợp đồng” trước, sao không nói sớm? Hại tao thiếu chút nữa bắt kính với chị dâu!”

Huynh đệ như tay chân, phụ nữ như quần áo, đồ anh em đã thấy trước thì tuyệt đối không được đoạt. Đó là danh ngôn và chữ tín của đàn ông, tên bạn hắn bèn thất lại dây nịt, mặc quần áo tử tế, khôi phục lại sắc mặt ngà ngà say rồi đi tìm mục tiêu kế tiếp.

Bóng lưng tên bạn vừa biến mất ở khúc quanh, Đinh Duệ liền buông cô ra. Vốn cũng không biết nên nói những gì, đúng lúc này, Đinh Duệ điện thoại chợt đổ chuông, là cuộc gọi từ nhà hắn, đoán chừng có chuyện quan trọng, Đinh Duệ chỉ khẽ gật đầu nói lời chào tạm biệt với cô, rồi quay đầu vừa đi vừa nghe điện thoại.

Song, hắn bị gọi lại: “Đợi đã ...!”

38. Chương 38: Ngoại Truyện 1.2: Yêu Đồ Mị (2)

Đinh Duệ dừng lại.

“Đây là danh thiếp của tôi, lần sau nếu tới, hãy đưa danh thiếp này cho cô hầu rượu, nói tên của tôi, họ sẽ giảm giá cho anh.”

Đinh Duệ còn chưa trả lời, cô gái đã nhét danh thiếp vào tay hắn, cứ như vậy bỏ đi.

Đây là một cô gái rất mạnh mẽ, lúc uống rượu, lúc rời đi, tất cả đều khiến ọi người cảm thấy cô không dễ dàng bị khuất phục.

Hắn cúi đầu nhìn danh thiếp: Diêu Á Nam.

Người nhà vì Đinh Duệ mà sắp xếp không ít buổi xem mắt. Cha mẹ hắn vì nghĩ tới việc giải quyết nguy cơ tài chính trước mắt, cách dễ dàng nhất, chính là giới thiệu cho hắn bạn gái có gia cảnh tốt hơn.

Không thể phủ nhận đây là một con đường tắt tuyệt vời, mặc dù Đinh Duệ chán ghét. Đối phương lại hình như rất hài lòng về hắn, sau buổi xem mắt đầu tiên, chẳng bao lâu sao đã có cuộc hẹn giữa hai người, vô luận đối phương là vì muốn biểu hiện lòng thương người chân chính hay gì đi nữa, địa điểm hẹn hò đầu tiên là một Cô Nhi Viện.

Hoàn cảnh Cô Nhi Viện mặc dù kém, nhưng không khí rất ấm áp, Đinh Duệ ngồi dưới đất cùng bọn nhỏ xem tivi, quảng cáo ủa tới, là đoạn video quảng bá thức ăn nhanh hết sức mê người, sử dụng hình ảnh của các nữ sinh.

Đinh Duệ liếc mắt một cái liền nhận ra cô gái đang ăn khoai tây cọng chiên. Hình như tên.

Diêu Á Nam.

Hắn trở về tìm được tấm danh thiếp cách đây nửa tháng, Đinh Duệ không biết có nên gọi điện thoại cho cô hay không, suy tư hồi lâu, quyết định liền thôi.

Tình trạng tài chính trong nhà hắn rớt cuộc vẫn lộ ra ngoài, không ít bạn bè nghe thấy nhà Đinh Duệ hắn sắp phá sản, liền tránh không gặp mặt, quả quyết cắt đứt liên lạc, cũng có kẻ vỗ ngực bảo đảm nhất định sẽ giúp nhưng không phải bây giờ, Đinh Duệ cũng không quá quan tâm.

Cô gái đó vẫn hẹn hò cùng hắn, chỗ ăn chơi đàn diêm là nơi dễ tạo cơ hội nhất, sau vài ly rượu, ánh mắt đối phương nhìn hắn càng trở nên mập mờ mà say mê.

Cô bồi rượu đi qua bàn hán, Đinh Duệ nhìn đồng phục mà phân biệt được đâu là bồi rượu quảng bá sản phẩm của hãng nào, hần ngoắc gọi một người trong đó hỏi thăm.

“Chúng tôi vừa ra sản phẩm mới, ngài có muốn dùng thử hay không?”

“Tôi muốn uống loại rượu cũ”

“Xin lỗi ngài, chúng tôi. . . .”

Đinh Duệ cuối cùng vẫn không muốn gọi thứ rượu mới kia.

Cuối cùng cũng đưa được đối tượng hẹn hò của hần về nhà họ Liễu.

Đêm khuya yên tĩnh, Đinh Duệ lái xe đến bờ đê, nếu như tài chính nhà hần vẫn không khởi sắc, chiếc xe này không bao lâu sau cũng phải bị bán để đổi lấy tiền mặt, Đinh Duệ dựa sườn xe hút thuốc lá, nghĩ đến câu nói “Cảnh còn người mất” kia.

Hần quyết định bấm số điện thoại trên danh thiếp.

Thật sự thì hần không muốn đối phương nhắc máy .

Nhưng đầu dây bên kia đã truyền tới âm thanh nửa quen thuộc nửa xa lạ: “A lô?”

Đinh Duệ cũng không ý thức được mình đã bật cười. “Hãng rượu chỗ cô làm vừa ra sản phẩm mới, tôi muốn biết phiếu giảm giá này của cô có còn hiệu lực hay không.”

39. Chương 39: Ngoại Truyện 1.3: Yêu Đồ Mị (3)

Đinh Duệ chưa từng nghĩ mình sẽ như vậy rơi vào thứ gọi là tình yêu, hơn nữa còn yêu một cô gái nhỏ chỉ mới vừa bước chân ra xã hội.

Cha mẹ hần dĩ nhiên phản đối, với tình hình tại nhà hần lúc này, sẽ không hứng chịu nổi bất kì cơn cuồng cuồng bất chợt nào của hần.

Chính Đinh Duệ hần cũng không hiểu, khi ấy sao có thể kiên trì đến vậy.

Có lẽ thật chỉ vì trong cuộc sống hơn 20 năm theo lối “nước chảy bèo trôi”, thứ mà hần tình cờ tìm được, đã thay đổi tất cả.

Cha mẹ sớm hình thành thói quen nghĩ hần luôn nghe lời, thói quen hần rồi sẽ thỏa hiệp, thành ra lần này giận dữ không thôi, cắt đứt mọi nguồn kinh tế của hần.

“Em vốn làm người mẫu xe hơi, nhận tham gia một ít sự kiện, nhưng mới vừa rồi công ty đã nói sẽ giúp em có một vai trong phim truyền hình, nếu về sau em cứ thế mà phát lên, nuôi anh cũng không thành vấn đề.”

Lời nói hùng hồn của Diêu Á Nam làm hần cảm thấy cô càng thêm đáng yêu.

Nhưng về sau, cô với một bên má đỏ ửng, chạy tới bên hần khóc nức nở .

Khoảng thời gian đó, Diêu Á Nam bắt đầu nói năng dè dặt, khi chỉ khóc, Đinh Duệ tức giận đến mức bóp nát cái ly trong tay, muốn đánh sập cửa, mới nghe được nguyên do từ miệng cô.

“Hôm nay người đại diện dẫn em tham gia một bữa tiệc, có người sờ em, bị em ngăn cản”

“Cho nên cái cô ý mình là người đại diện đó liền đánh em?”

Đinh Duệ đã hai lần đối mặt với người đại diện của cô, cũng biết công ty các cô ở đâu, không để ý tới sự can ngăn của cô mà quyết lái xe đến công ty, Diêu Á Nam không ngăn được hần, chỉ đành đứng trước mũi xe hần.

Hần đương nhiên không thể lái xe đâm vào người cô.

“Van anh, Duệ Tử*, đừng đi. Em vẫn còn chưa thể nổi tiếng.”

(*): cách gọi thân mật từ tên

Một khắc kia, Đinh Duệ đột nhiên không biết mình rốt cuộc là đang giận ai.

Có lẽ thật chỉ là đang giận mình là một tên bạn trai vô dụng.

Điều Á Nam cũng tại buổi chiều đó hiến mình cho hắn. Để trấn an hắn, cũng chính là lẽ vật cô muốn dành tặng cho hắn.

Cô khít khao đến nỗi một ngón tay của hắn cũng không vào được, Đinh Duệ thật sự không ngờ . . .

Khi hắn chân chính tiến vào, cô đau đến không mức không thể đau hơn, nhưng cánh tay vẫn vòng ôm hắn thật chặt để hắn dễ dàng xâm nhập, mặc hắn có được cao triều từ sự đau đớn của cô.

Qua hết nghỉ xuân về sau Đinh Duệ cũng không trở về trường, hắn trở thành trợ lý của Điều Á Nam. Vì vậy cũng bị cha mẹ đuổi ra khỏi nhà.

Điều Á Nam kiên quyết phản đối quyết định này của hắn, nhưng hắn lại như vừa thật vừa như đang đùa giỡn, nói: “Hiện tại em thật sự nuôi anh rồi.”

Bộ dáng nhất mực phản đối khi đó của cô thật rực rỡ động lòng người, ẩn sâu vào tâm trí Đinh Duệ.

Thế nhưng bánh răng định mệnh, nhất quyết nghiền nát mọi thứ đẹp đẽ.

Đinh Duệ cả đời cũng không ngờ trước được biến cố sẽ xảy ra, chỉ từ ——

Điều Á Nam dần dần có chút danh tiếng, trong hợp đồng công ty, có hạng mục cấm tuyệt đối tình cảm yêu đương, bọn họ sẽ không thể công khai hôn hò, nhưng lén lút lút lút cũng tự có vui thú riêng, hơn nữa làm trợ lý, chỉ cần hành động không vượt qua khuôn phép, hoàn toàn có thể 24 giờ dính vào nhau mà không bị lên án.

“Thật ra thì so với làm diễn viên, em thích ca hát hơn, nhưng em biết mình hát không được hay, nhưng sau này em nổi tiếng, em có thể thay đổi theo ưu nhược điểm của mình, hi vọng sẽ không xuống cấp như đồ thị chứng khoán.”

Đây là cô gái đã tự có thể thích ứng với cuộc sống nơi thành thị, một cô gái có cá tính hoàn toàn ngược lại với cô bé “an phận” khi hắn gặp lần đầu, đủ chấp nhất, đủ liều mạng, một mực thực hiện cho bằng được ước mơ của mình. Điều này làm cho Đinh Duệ cảm thấy xấu hổ.

“Duệ Tử, ước mơ của anh là gì?”

Đinh Duệ nghĩ thật lâu, “Mơ ước lớn nhất của anh là em có thể hạnh phúc.”

Điều Á Nam chưa từng nghe qua lời nào cảm động hơn.

Cơ hội rất nhanh liền tới, một bộ phim truyền hình vừa công khai sẽ tuyển chọn diễn viên, đây là một cơ hội rất tốt, đạo diễn, biên kịch đều rất có tiếng, công ty vốn là cũng không sắp xếp cho Điều Á Nam đi tham gia dự tuyển, song do Đinh Duệ biết được chú của cô gái mà mình đã từng hôn hít trước kia là một trong những nhà đầu tư, thông qua cái quan hệ này, mà Điều Á Nam đánh bại được cô gái mà công ty đã sắp xếp sẵn, thành công bước vào cuộc dự tuyển.

Nhưng đây cũng không có nghĩa là sẽ được chọn, dự định các diễn viên còn phải tiếp tục tham gia loại trừ vào các vòng sau, sau dù có nhận được vai, nhưng giữ được hay không, còn tùy thuộc vào biểu hiện của mình.

Điều Á Nam quen được Tư Gia Di cũng từ vòng dự tuyển đó. Họ được phân ở cùng phòng với nhau, vì cùng tuổi, cùng khát vọng, khiến cho các cô rất nhanh trở thành những người bạn không có gì gọi là bí mật với đối phương.

Dĩ nhiên đó chỉ là ngoài mặt, Điều Á Nam từ trong miệng Tư Gia Di biết được, cô có một bạn trai là ký giả, mà Điều Á Nam cô lại vẫn giữ riêng ình một bí mật, người con trai mà bạn cùng phòng với cô thường thấy cô ra ngoài riêng với anh, chẳng qua chỉ là “trợ lý”.

40. Chương 40: Ngoại Truyện 1.4: Yêu Đồ Mị (4)

Trong quy định dự tuyển có những điều khoản cấm diễn viên ra ngoài, Diêu Á Nam bình thường chỉ dám lên trốn ra vào buổi tối. Cô cùng Đinh Duệ, có lúc dùng ô tô làm khách sạn ở riêng cả đêm, rồi sáng sớm chạy về, có lúc cũng chỉ ngồi bên trong công viên nói chuyện, một chút rồi lại một chút. Ngắn ngủi, nhưng cũng đủ thỏa mãn.

Sau đó không lâu, một cô bé diễn viên trẻ tuổi dùng quyền thế tiền tài để vào được đoàn tuyển chọn, cô bé này lai lịch không nhỏ, Diêu Á Nam cùng tất cả diễn viên khác đều không dám đụng tới cô, nhưng cô ta cố tình lại tỏ ra đối nghịch với Diêu Á Nam.

Diêu Á Nam vốn cho rằng đó chỉ là cảm giác, cho đến khi cô và Lý Thiển cùng tổ, đối phương ba lần bốn lượt đánh đổ trà nóng lên người cô, lần thứ nhất có thể nói là vô ý, nhưng ba lượt liên tiếp — Diêu Á Nam ý thức được đối phương chán ghét mình đến cỡ nào.

Trên chân cô bị một vết phỏng lớn, buổi tối trở về túc xá, Tư Gia Di giúp cô bôi thuốc, hết sức bất ngờ và kinh hãi: “Cô ta có thù oán với cậu à? Ra tay ác độc đến vậy?”

Diêu Á Nam không biết trả lời thế nào, bởi vì chính cô cũng không hiểu rõ.

Vết phỏng sau mấy ngày vẫn chưa hết sưng, chuyện Diêu Á Nam lo lắng nhất đã xảy ra —

Cô chạy tới khách sạn mà cô và Đinh Duệ đã hẹn trước đó, sau khi hẩn lột sạch quần áo cô, tự nhiên thấy được vết thương ở chân.

Kích động không chút che giấu, “Chuyện gì xảy ra?”

“Lúc uống trà em sơ ý.”

Đôi mắt người đàn ông hiện lên ánh nhìn thương xót, làm giảm bớt nỗi đau trên người cô, Diêu Á Nam cười rất tươi: “Yên tâm đi, mỗi ngày em đều bôi thuốc, vết thương nhỏ thôi, sẽ rất nhanh khỏi.”

Nhưng hình như Lý Thiển không muốn bỏ qua cho cô.

Ba phen mấy bận, Diêu Á Nam cuối cùng cũng không nhịn được, cô quyết định sẽ nói thẳng. Lý Thiển bối cảnh đặc biệt, không cần phải sống chung phòng với các diễn viên khác, Diêu Á Nam chỉ có thể chặn lại cô sau buổi tập huấn. Song, Diêu Á Nam không ngờ, lái xe tới đón Lý Thiển, lại là Đinh Duệ.

Đó là lần cãi vã đầu tiên giữa cô và hắn.

Cô rốt cuộc cũng biết nguyên do Lý Thiển cứ nhắm vào mình.

Người từng xem mắt với Đinh Duệ, từng đáp ứng mọi yêu cầu của Đinh Duệ, từng nhờ vào quan hệ giữa mình và chú để đưa cô vào, đều là Lý Thiển.

Diêu Á Nam chưa từng tức giận thế này, sau mấy ngày kháng cự gặp hắn, Đinh Duệ trực tiếp tìm tới cửa. Tư Gia Di thấy khí giận toát ra từ “trợ lý” của cô mà sợ đến mất hồn, Diêu Á Nam còn chưa kịp giải thích, đã bị Đinh Duệ túm đi.

Bọn họ lại tranh cãi quyết liệt giữa cầu thang.

“Tại sao anh tới chỗ tập huấn mà không gọi cho tôi biết một tiếng?”

“Lúc ấy cha mẹ anh cũng ở trên xe, cha mẹ anh nhất quyết muốn anh dùng bữa với cô ấy, anh có thể từ chối sao?”

Diêu Á Nam chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường: “Gần đây mối quan hệ giữa anh và cha mẹ tốt lên nhiều nhỉ, tất cả đều là công lao của cô ta?”

Lần cãi vã này, nhất quyết phải vạch rõ được giới hạn cuối cùng giữa Đinh Duệ cùng Lý Thiển.

Mà rất nhanh Diêu Á Nam nhận được tin cô bị đánh rớt. Sau nhiều lần hỏi thăm, cô biết được, người đánh rớt cô là chủ đầu tư.

Khỏi cần suy nghĩ, cũng biết được đâu là nguyên do.

Vài ngày sau đó là buổi liên hoan, đạo diễn cùng Tư Gia Di và mấy diễn viên khác lo việc tiếp khách, Tư Gia Di biết tin bạn tốt mình bị đánh rớt, liền hỏi cô: “Có muốn đi cùng mình không?”

Diêu Á Nam bị thuyết phục.

Cuộc sống vạn kiếp bất phục* của cô cũng bắt đầu từ đây.

(*): hối hận cũng đã muộn, đã bước chân vào thì không thể quay trở lại.

41. Chương 41: Ngoại Truyện 1.5: Yêu Đồ Mị (5)

Tại buổi liên hoan, lần đầu tiên Diêu Á Nam gặp được chú của Lý Thiển - Lý Khải Quân.

Nói đúng hơn là sau buổi liên hoan, Diêu Á Nam lấy hết can đảm ngăn lại Lý Khải Quân chuẩn bị lái xe rời đi.

Ngày đó Lý Khải Quân cũng không cho cô thời gian nói chuyện, mà là mấy ngày sau hẹn cô gặp mặt tại nhà hắn.

Cô như ngửi được mùi nguy hiểm, nhưng lại không thể không đi, chỉ có thể kéo theo Tư Gia Di để lấy thêm can đảm. Tư Gia Di đợi cô dưới lầu, cô thì một mình tới chỗ hẹn tại lầu trên.

Lý Khải Quân nhìn ra được nỗi lo lắng trong mắt cô, sau khi cô vào trong thì rót cho cô một ly rượu. Diêu Á Nam không uống. Cẩn sắp bề đôi môi mới thốt ra được một câu: “Ngài Lý, tôi.”

“Không cần nói, tôi biết lý do em tới tìm tôi.”

“ ”

“Vậy có biết vì sao tôi đồng ý gặp em không?”

“ ”

“Thật ra thì khi cháu gái tôi đưa hình em cho tôi xem, tôi liền bắt đầu chú ý đến em.”

Hắn tiến đến gần một bước, Diêu Á Nam cuống quýt lui về phía sau.

Lý Khải Quân tiếp tục: “Tôi thấy được bản tính cương quyết bướng bỉnh trong người em, tôi thích điều đó.”

“Vậy tại sao còn phải ngăn trở tôi?”

“Lẽ dĩ nhiên, dù sao chỉ có mình tôi yêu thích em, giữa chúng ta chẳng có bất kì quan hệ gì, cháu gái tôi khóc cầu xin tôi loại trừ em khỏi cuộc tuyển chọn, tôi hoàn toàn không có lý do cự tuyệt.”

“ ”

“Trừ phi.” Lý Khải Quân không nói tiếp. Lần này hắn từ từ đến gần cô, Diêu Á Nam không tiếp tục lui về sau.

Nửa khắc do dự, đợi đến lúc muốn phản kháng đã không còn kịp, hắn ta là một kẻ cực kì có khí phách áp chế đối phương, cực kì có tự tin để hiểu và biến đổi hành động kháng cự của phụ nữ thành lời chào đón mời mọc hắn.

Diêu Á Nam đã sớm nhếch nhác, áo váy nát tươm, thật vất vả vọt tới bên cửa lớn, lại chỉ kịp kéo ra cửa chính, sau đó liền bị hắn chặn ngang kéo vào phòng.

Cho đến khi những mảnh chai rượu bỗng xuất hiện trên đầu hấn, Lý Khải Quân mới giật dử dừng lại ——
Diêu Á Nam lúc ấy kéo cửa ra nhưng hấn quên chưa đóng, vậy nên Tư Gia Di mới tìm được nơi này, dùng
chai rượu đập vào đầu hấn.

Xã hội tàn khốc là ở chỗ, người họ đập là một kẻ xấu, nhưng đó lại là người quyền quý.

Trước việc sắp mất đi tất cả, tôn nghiêm có thể coi là gì?

Diêu Á Nam cũng không định tố cáo việc này cho bất kì ai, bao gồm cả Đinh Duệ. Cô đến bệnh viện tìm
Lý Khải Quân, cầu xin hấn tha thứ.

Cô lấy lại được vai diễn, còn Tư Gia Di vốn sẽ bị đuổi khỏi giới giải trí, nhưng rồi cũng chỉ bị cấm diễn
trong một năm.

Nhân vật của cô rất được hoan nghênh, tại thời điểm túng thiếu tiền bạc này, cô cho là mọi thứ đã có chút
khởi sắc, cuối cùng mới phát hiện, tài chính của mình vẫn như cũ, bị công ty đại diện nắm giữ.

Bệnh tình cha cô xấu lên, phải giải phẫu, cô bị công ty đại diện chiếm giữ mọi tiền bạc, anh trai cô làm việc
quên mình cho bọn “cấp trên” vẫn chỉ bù đắp được một phần nhỏ, rất nhanh, trong nhà lại cần một khoản
tiền lớn.

Nhà họ Đinh sớm ‘tự thân khó bảo toàn’, cô không thể nhờ Đinh Duệ giúp đỡ, thế nhưng lúc này, Lý Khải
Quân lại giúp cô.

Lý Khải Quân không lấy được chút lợi ích nào trên người cô, mà lại đồng ý giúp cô như vậy. Tường thành
phòng bị Diêu Á Nam lập vì hấn cũng vì thế mà lỏng lẻo đi.

Đã có lần thứ nhất, thì sẽ có lần thứ hai, cho đến lần thứ ba mở miệng vay tiền, Lý Khải Quân rút cuộc
đưa ra yêu cầu: “Tôi giúp em nhiều lần như vậy, phải chăng em nên có chút bày tỏ lòng biết ơn?”

“ ”

“ ”

“Anh, anh muốn cái gì?”

“Tôi muốn cái gì, em biết rất rõ ”

“ ”

“Một đêm của em, trả một năm ân tình, không phải rất lời ư. ”

Tin tưởng lời nói của ma quỷ, là một lỗi nặng nhất Diêu Á Nam phạm phải trong cuộc đời.

Vào lúc cô không phòng bị, Lý Khải Quân chụp được ảnh “nóng” của cô. Dưới sự uy hiếp không thể cứu
vãn, cô thành tình nhân của hấn.

Động đến tà niệm, sẽ phải dùng cả đời để trả.

Cô dần sa ngã, biến chất.

Dùng thân thể đổi lấy quyền thế, đổi lại một vai diễn rồi lại một vai diễn.

Rồi dưới sự chất vấn nghi ngờ của Tư Gia Di, cô thế nhưng có thể thản nhiên nói ra: Cậu mệt nhọc cố gắng
diễn thật tốt, tất cả mọi người đều khen cậu có tài, nhưng không phải chỉ bằng một câu nói của nhà đầu tư,
cậu liên bị loại trừ ư? Gia cảnh cậu tốt hơn mình, tùy thời có thể rời khỏi cái giới giải trí này đến một con
đường khác, nhưng mình thì không vậy, mình không thừa dịp còn tuổi xuân mà đánh đổi để có được mọi
thứ, cuộc sống sau này sẽ rất khổ sở.

Và như thế, bại lộ.

Trước thế cục vạn kiếp bất phục này, người mà cô mong muốn cầu xin được tha thứ nhất, lại chỉ nghe và
nhận lấy được một cái tát của đối phương: “Tiện nhân!”

42. Chương 42: Ngoại Truyện 1.6: Yêu Đồ Mị (6)

Ai nấy đều ích kỷ, Đinh Duệ chưa từng có dũng khí để nghĩ rằng, chính một cái tát kia hoàn toàn phá hủy dự vọng sống cuối cùng của Diêu Á Nam, cái chết của cô mang đến cho hắn tuyệt vọng, bi thương, phương pháp duy nhất có thể khiến hắn cảm thấy tốt hơn nhiều, chính là đổ tội bức tử Diêu Á Nam lên đầu người khác.

Tư Gia Di, Phương Tử Hằng, Lý Khải Quân. Biện tự trách thành hận thù, là một bản năng tự vệ.

Diêu Tử Chính là đồng minh kiên cố nhất của hắn.

Cho đến khi hắn nhìn thấy Diêu Tử Chính tiêu hủy toàn bộ chứng cứ về scandal của Tư Gia Di, Đinh Duệ không thể không thừa nhận một sự thật, đồng minh kiên cố nhất của mình cũng bị dao động.

Bởi vì yêu?

Buồn cười!

Diêu Tử Chính tiêu hủy toàn bộ chứng cứ để hủy diệt cuộc đời của Tư Gia Di, thậm chí cả scandal hít thuốc phiện Đinh Duệ thừa dịp hắn ra nước ngoài mà tạo ra, còn đặc biệt mời ký giả tới để giải thích rõ mọi chuyện vì người phụ nữ đó.

Đinh Duệ vẫn nhớ rõ thời điểm hắn ngồi ở trong phòng làm việc chờ Diêu Tử Chính, tâm tình thật bình tĩnh.

Hắn vẫn nhớ rõ vẻ mặt lãnh khốc khi Diêu Tử Chính vội vã chạy trở về phòng làm việc.

Hắn vẫn nhớ rõ thời điểm Diêu Tử Chính sắp ra khỏi phòng, sắp đối mặt với đám ký giả đông đảo, sắp vì người phụ nữ kia làm một cuộc giải vây cuối cùng, hắn ngăn lại Diêu Tử Chính: “Coi như mày có thể thay cô ta giải quyết scandal hít thuốc phiện này, nhưng không sao, tao còn thứ này ——”

Đinh Duệ lấy ra một đĩa DVD.

“Năm đó Lý Khải Quân chính là dùng thứ này uy hiếp Á Nam, tao hiện tại cũng chỉ học theo.”

Đinh Duệ vẫn nhớ rõ sắc mặt khó coi của Diêu Tử Chính lúc đó.

“Ngài Diêu tiên sinh, không biết ngài có suy nghĩ giống tôi không, so với hít thuốc phiện, cái scandal này sẽ hủy diệt cô ta nặng hơn.” Đinh Duệ mỉm cười.

Đinh Duệ mang theo hoa bách hợp trắng mà Diêu Á Nam khi còn sống đến nghĩa trang, kể cho cô nghe về việc Phương Tử Hằng nhảy lầu, Tư Gia Di mai danh ẩn tích, cùng chuyện Lý Khải Quân táng gia bại sản

“Vui vẻ sao Á Nam, anh rốt cuộc đã thay em báo thù.”

Đinh Duệ nhìn tấm hình trên ngôi mộ và nói, nhưng lại không thể đổi được một nụ cười của người con gái trên đó. Một khắc kia, Đinh Duệ rốt cuộc ý thức được mình mất đi cái gì.

Thứ thiếu sót trong tim hắn, hắn cố gắng bỏ quên, nhưng vô luận là rượu cồn hay ma túy, đều không thể giải cứu. Cô là thanh xuân, là sinh mạng của hắn. Cô đi, cũng mang theo linh hồn hắn.

Căn phòng trống trải mờ mờ, trong TV phát ra tin tức giải trí, Đinh Duệ ngồi dưới đất, đang cúi đầu tiêm vào người một ít ma túy, thứ thuốc mê hoặc này có thể đưa hắn vào giấc mộng ngọt ngào mà trong đó có cô.

Thuốc đang chậm chậm chảy vào kinh mạch thì bên tai hắn bỗng vang lên một cái tên quen thuộc.

“Công ty giải trí Trung Thiên chính thức gia nhập vào công ty Hoàn Cầu, chủ tịch hội đồng Diêu Tử Chính.”

Trên TV đang trực tiếp một đoạn ngắn buổi ký kết, Đinh Duệ ngẩng đầu nhìn, ống kính vừa vặn quay tới gò má của một nữ nhân viên.

Đinh Duệ nhìn chằm chằm màn ảnh, đầu óc hỗn loạn làm hắn nhận thức không rõ cái gò má quen thuộc này, nhưng lúc ống kính quay lại chỗ đài phát biểu, hắn rõ ràng thấy được Diêu Tử Chính vô tình nhìn bóng lưng của nữ nhân viên kia, ẩn sau dưới ánh mắt lạnh băng là quyền uy thâm trầm.

Một khắc kia Đinh Duệ rất cuộc xác định mình không nhận lầm.

Khi hắn tỉnh táo lại, thì người đã ở bệnh viện. Bởi vì tiêm quá nhiều lượng ma túy mà suýt nữa bỏ mạng. Hồi tưởng hình ảnh hắn thấy trong TV trước khi hôn mê, là khủng hoảng? Là hận? Hắn sớm đã không phân rõ.

Hắn biện vào hành động muốn làm, cùng cha mẹ tóc sớm đã có hai màu đen trắng gắng ép buộc hắn cai nghiện, tiếp nhận trị liệu.

Hai kỳ cai nghiện đi qua, hắn được đưa đến viện trị liệu điều dưỡng.

Ngày ngày trôi qua bình yên và quy luật.

Ánh mặt trời cùng thốc an thần mà bác sĩ tiêm cho hắn thật giống nhau, đều mang một vị ngọt nhàn nhạt, thời gian giống như quay trở về cái năm hắn quen Diêu Á Nam, âm áp dần tràn vào trong máu hắn.

Rất nhiều cái thứ gọi là bạn bè trước đây tò mò mà tới thăm hỏi hắn, nhưng Đinh Duệ chỉ nhận ra được mỗi Quý Khả Vi.

Hắn biết người phụ nữ này có cùng một kẻ thù giống hắn.

“Thay tôi bảo quản tốt DVD này, nếu như Diêu Tử Chính cùng ả đàn bà kia lại xuất hiện cái quan hệ mập mờ chết tiệt đó, liền công bố nó thay tôi.”

Hắn thật không ngờ Quý Khả Vi cũng sẽ phản bội hắn.

Quý Khả Vi giả vờ thật giỏi, nếu như không phải trong lúc vô tình hắn thấy cô cất thiệp mừng vào trong túi xách, Đinh Duệ sợ cả đời mình chẳng hay biết gì.

Khi Quý Khả Vi còn chưa đi toilet về, Đinh Duệ liền đặt thiệp mừng lại vào trong túi của cô, ngồi ngay ngắn trên ghế đá bên ngoài viện trị liệu, nhắm mắt lại, ở trong bóng tối từng lần một kiểm tra từng vết sẹo đau đớn của mình, mặc cho nỗi hận xé rách hắn.

Chạy ra khỏi viện trị liệu, tìm được địa chỉ hiện giờ của Tư Gia Di, những thứ này đều không phải việc khó, dưới mái hiên chung cư, hắn liền gặp được một đứa bé trai đang được Diêu Tử Chính dắt vào, gương mặt — hai người, một lớn một bé dường như giống hệt nhau.

Nếu như đứa bé của hắn và Á Nam có thể được sinh ra, có lẽ mặt mày cũng sẽ giống và tương tự hắn. Nhưng sự thật, kẻ phản bội thì có hạnh phúc dễ như trở bàn tay, mà của hắn, đã sớm bị phá tan thành những mảnh nhỏ.

Chân chính mặt đối mặt với đứa bé này, là ở trong toilet phi trường. Trong thân thể nhỏ nhỏ này đang chảy dòng máu của kẻ mà hắn hận nhất, nhưng đứa bé, cũng là cháu trai của Á Nam. Đinh Duệ bắt cóc nó, rồi lại không biết phải xử trí thế nào.

Đinh Duệ lái xe tới công trường.

Tại đây, hắn từng sống thật hạnh phúc, nhưng hôm nay, khi hắn trở về, chỉ có ba chữ “Đang thi công” màu đỏ in đậm như máu trên tường.

Người hắn yêu theo gió chết đi, nơi để hắn nhớ về cũng sắp bị dỡ bỏ hoàn toàn.

Diêu Tử Chính lập tức chạy tới sau đó, nhưng cũng mang theo một toán cảnh sát lớn. Đinh Duệ nhìn toán cảnh sát sắp giải cứu đứa bé, thật châm chọc đến cỡ nào, đối phương sắp một nhà đoàn tụ, mình lại vĩnh viễn cùng người yêu sống chết cách xa nhau.

Oán giận xông vào mỗi một tắc huyết mạch, không có cách nào giải thoát, chỉ có thể điên cuồng, thừa dịp Diêu Tử Chính mất cảnh giác, hấn xông vào, nghe thấy tiếng sống lưng Diêu Tử Chính đùng mạnh vào tường, nhìn hấn ta mất máu mà ngã xuống.

Đinh Duệ khoanh tay chịu trời dưới vũng máu của kẻ thù.

Hấn vốn nghĩ mình rất cuộc đã có thể quên được, lại phát hiện mình mười phần sai.

Cảnh sát tiến tới định khóa lại tay hấn, Đinh Duệ vốn đang yên lặng, đột nhiên trở tay phản kháng, nhặt lên dao, xông tới trước một viên cảnh sát, tiếng súng vang dội trong bầu trời đêm.

Viên cảnh sát vì tự vệ mà rút súng, kinh ngạc mà sợ hãi.

Ứng theo tiếng ngã xuống, là nụ cười khê của Đinh Duệ. Hấn rất cuộc đã có thể mượn tay người khác kết thúc tánh mạng của mình.

Trong nháy mắt đó, cuộc đời của Đinh Duệ phản phát như đang quay ngược.

Có một âm thanh quen thuộc nương theo máu cốt hấn bay ra, dịu dàng trấn an hấn tại phút cuối của sinh mệnh.

“Nói tên của tôi, họ sẽ giảm giá cho anh.”

“Nếu như em có thể ra mắt, về sau nuôi anh cũng không thành vấn đề.”

“Duệ Tử, giấc mộng của anh là gì? ”

“Chờ sức khỏe của ba em tốt lên, chúng ta liền kết hôn.”

“Không, không cưới lên, em muốn quang minh chính đại gả cho anh.”

“Duệ Tử, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

“Đừng rời xa em.”

“Em mang thai con của anh.”

“Tin em đi, thật sự là con của anh.”

“Anh đã nói chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.”

Đã nói.

Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau

43. Chương 43: Nếu Như Mây Tạo Mưa, Gió Sẽ Thổi Khô Nó (1)

Hôm nay là một ngày mưa.

Mang theo âm thanh của giày cao gót, trong tay Tư Gia Di là một cây dù còn đang nhỏ những giọt nước bé tí, y tá nghe thấy tiếng liền quay đầu lại, nhìn thấy cô, cười tủm tỉm chào hỏi: “Bà Diêu, tôi còn tưởng rằng hôm nay cô không tới!”

“Trời mưa lại kẹt xe, cho nên chậm chút.” Tư Gia Di cũng cười cười.

Tư Gia Di thả tay xuống chậu khử trùng, thay bộ quần áo cách ly, vừa chuẩn bị vào phòng bệnh, y tá liền nói với cô: ” Tình hình của ngài Diêu mấy hôm nay rất ổn định.”

“Vậy thì tốt.”

Có lẽ do thời tiết mấy ngày nay xấu, giọng điệu của y tá nói qua nói lại với nhau cũng thật nặng nề: “Ngài Diêu đã nhập viện hơn 100 ngày mà tình hình vẫn chưa khởi sắc, cậu có nghĩ”

Tư Gia Di mỉm cười nhưng không xen vào cắt đứt lời của y tá: “Còn chưa tới 100 ngày, mới 97 ngày mà thôi, mỗi ngày tôi đều đếm.”

Tư Gia Di mời hai y bác sĩ tới chăm sóc anh, nhưng cô mỗi ngày vẫn đến bệnh viện một chuyến, có lúc chỉ lẳng lặng nhìn anh qua lớp kính, có lúc vào phòng bệnh nói một chút với anh. Quay đi quay lại, mọi y bác sĩ đều biết mặt cô.

Nữ minh tinh vẫn xinh đẹp như cũ, đối nhân xử thế tuy không thể gọi là thân thiện, nhưng vẫn là một người tốt. Có người hỏi thăm được nghề nghiệp hiện tại của cô, biết được cô là một người đại diện, không ít người nhờ cô xin giùm chữ kí của một vài minh tinh, cô bây giờ rất thỏa mãn. Ngay cả một đại minh tinh như Lý Thân Ninh, cô còn có thể lấy được một xấp giấy chữ ký, vậy nên những bệnh nhân khác, nhất là fan của Lý Thân Ninh, cũng phá lệ thích cô, mỗi lần gặp mặt đều kêu “Chị Gia Di”, “Chị Gia Di”

Chẳng qua có một số chuyện, bà Diêu có vẻ phá lệ cố chấp. Chẳng hạn như..... số ngày ở bệnh viện của ông Diêu, nếu người bên cạnh cô tính nhiều hơn nửa ngày, cô sẽ lập tức sửa.

Người bên cạnh ít nhiều cũng có thể hiểu được tâm trạng của cô, cũng đều có thể đoán được tình cảm của ông Diêu bà Diêu có bấy nhiêu tốt đẹp. Nhưng vậy thì càng làm cho người ta thương tiếc. Mỗi lần y tá nhìn Tư Gia Di vào phòng bệnh, đều sẽ như vậy, liên tiếp thở dài thay cô.

Tư Gia Di nhẹ nhàng đến gần giường bệnh. Có lúc cô sợ mình đi quá mạnh sẽ đánh thức hẳn; có lúc lại sợ, dù mình có đi mạnh hơn, cũng sẽ không làm hẳn tỉnh dậy. Hiển nhiên về sau sẽ càng làm cho con người ta tuyệt vọng.

Nếu như không phải vì cứu Đa Đa, ai nghĩ tới một người mạnh mẽ như hẳn, sẽ giống như bây giờ, nằm trên giường bệnh, vây quanh là những công cụ y tế, gương mặt nghiêm chỉnh, tái nhợt, mệt mỏi.

Tư Gia Di tình nguyện tin tưởng hẳn chỉ đang ngủ say.

Ngủ say rồi một ngày nào đó sẽ tỉnh dậy —— nếu như không an ủi bản thân như vậy, cô sợ mình đã sớm điên mất.

Sau khi rời bệnh viện Tư Gia Di còn phải về công ty. Mất đi trụ cột Diêu Tử Chính, công ty lớn như Hoàn Cầu cũng không ít lần rơi vào trạng thái bất động.

Lý Thân Ninh đã không còn làm việc cùng cô, nhưng quan hệ giữa cô và Dao Dao lại thân thiết hơn trước. Dao Dao ngoài miệng mặc dù oán trách Đa Đa hờ hững với bé, nhưng mỗi khi có thứ tốt gì, cô bé đều nghĩ tới cậu bạn nhỏ thờ ơ đó đầu tiên. Còn chưa kể tới việc khi Tư Gia Di bắt đầu tiếp quản công ty, Dao Dao liền kéo rương hành lý nho nhỏ, nín nín kéo kéo đòi vào phòng làm việc ở với Tư Gia Di.

Tư Gia Di liếc nhìn mái tóc có chút ướt của Dao Dao, lấy khăn giấy trên bàn làm việc: “Du lịch về rồi à?”

Dao Dao ngẩng cái đầu nhỏ, mặc cho Tư Gia Di giúp bé lau tóc: “Mặt trời Maldives thật chói, nhưng nơi này lại mưa.”

Tư Gia Di ý bảo cô nhắm mắt lại, muốn thay bé lau mặt: “Buổi chụp hình của Lý Thân Ninh thuận lợi chứ?”

Dao Dao “xoẹt” một tiếng liền mở mắt, như có chút tức giận: “Không cho phép cô quan tâm ông ta, ông ta ngày ngày nhét cháu trong khách sạn, không cho người đưa cháu ra ngoài chơi, hiện tại cháu đang chiến tranh lạnh với ông ta, còn nữa, mấy hôm sau cháu muốn ở nhà cô.”

Tư Gia Di cười, néo nhẹ chóp mũi của cô bé: “Nhưng trước khi cháu đi Maldives, không phải nói muốn tuyệt giao với Đa Đa sao?”

“Hừ, ai bảo lúc đó cậu ta cứ nhìn chằm chằm cái cô bạn đang khiêu vũ kia! Đáng đời! Cô bạn đó có gì tốt chứ? Lý Thân Ninh nói, người học khiêu vũ sau này chỉ có thể làm bạn nhảy cho người ta, cháu học tính toán, sau này có thể kiếm nhiều tiền. Hơn nữa . . .” Dao Dao kéo rương hành lý nhỏ, “Cháu mua về rất nhiều đồ ngon, để lúc bị giam trong khách sạn ăn cho đỡ chán, vừa khéo, nếu tên nhóc kia vẫn giận cháu, cùng lắm cháu chia cho cậu ta vài bịch kẹo.”

Tư Gia Di xoa xoa đầu cô nhóc, đứng dậy đi khỏi phòng làm việc, quả nhiên nhìn thấy bảo mẫu của Dao Dao đang chờ ở ngoài, Tư Gia Di đưa chìa khóa nhà cho bảo mẫu, nói: “Đưa Dao Dao đến nhà tôi đi.”

Bảo mẫu thở phào nhẹ nhõm: “Chị Gia Di, thật may là có chị ở đây, Dao Dao xuống máy bay liền rùm beng muốn bỏ nhà ra đi, ngay cả Lý Thân Ninh cũng không có biện pháp giữ cô bé.”

Làm bảo mẫu Dao Dao, có lúc còn mệt mỏi hơn làm bảo vệ, Tư Gia Di hết sức hiểu cô: “Ở nhà tôi có quần áo và đồ dùng cho cô bé, cô bé mặc mưa, đưa cô bé về nhà tôi tắm đi, tránh bị cảm.”

Bảo mẫu gật đầu một cái, đang muốn vào phòng làm việc dẫn Dao Dao ra ngoài, đột nhiên nhớ tới một chuyện, đưa cho Tư Gia Di một cái túi giấy khá lớn: “Đúng rồi, thứ này là do anh Lý Thân Ninh mua, anh ấy bảo tôi giao cho cô” .

44. Chương 44: Ngoại Truyện 2.2: Nếu Như Mây Tạo Mưa, Gió Sẽ Thổi Khô Nó (2)

Tư Gia Di liếc mắt vào trong túi giấy, một bộ mỹ phẩm dưỡng da cùng mấy bình nước hoa, cô suy nghĩ một chút, chỉ lấy này bộ mỹ phẩm:” Tôi hiện tại ngày nào cũng phải ra vào bệnh viện, không thể nào thơm nước người được, cái này cô cầm dùng đi.”

Lý Thân Ninh gần đây thường bay ra nước ngoài, Tư Gia Di đã nhận khá nhiều quà của hắn, mỗi lần cô nhận đều mua lại quà cho Dao Dao coi như hồi đáp, làm như vậy cũng coi như giảm bớt chút cảm giác khó xử.

Nhắc đến chuyện này, bảo mẫu cũng không nhịn muốn hỏi: “Gần đây, ngài Diêu thế nào?”

Tư Gia Di mỉm cười, đáp án cô đã nói qua không dưới 20 lần, nhưng mỗi một lần nói ra khỏi miệng, vẫn như cũ đầy ngập tự trách bản thân mình vô dụng: “Vẫn như cũ.”

“Ừm, không lâu trước đây ngay cả Dao Dao cũng có hỏi anh ấy ở đâu, nó nói sao anh ấy ra nước ngoài lâu như vậy mà vẫn chưa về.”

Tư Gia Di lúc này thật sự không thể trưng ra bộ mặt tươi cười, xoay người lại đi vào phòng làm việc, để Dao Dao bên ngoài. Bọn nhỏ đến nay chưa hề hay biết gì, đại khái đó cũng chính là ý đồ ban đầu của Diêu Tử Chính, nếu như hắn chết, hắn hi vọng có thể lừa gạt được mọi người, nhưng cái chuyện lớn động trời này, làm sao có thể nói lừa gạt liền có thể lừa gạt?.

Phỏng vấn hai nghệ sĩ mới xong, công việc hôm nay của Tư Gia Di coi như đã kết thúc, nhưng mưa vẫn chưa dừng, lúc về đến nhà, khí ẩm cùng mùi ẩm mốc lạnh lẽo tạo thành liên minh đối nghịch nhau, Tư Gia Di vừa thay giày vừa chà xát hai bên cánh tay.

Nghe tiếng mở cửa, Đa Đa lập tức dùng chân trần chạy tới, mỗi lần cô về nhà, đều gặp phải tình trạng như vậy, Đa Đa nhìn phía trước cô, rồi lại thoáng nhìn phía sau cô: “Cha, cha.....” .

Tư Gia Di mang dép vào cho con trai, xoa xoa mái tóc mềm của con, lại lần nữa nhắc lại cùng một câu: “Ba ba vẫn còn đang ở nước ngoài chưa về.”

Đa Đa không nói lời nào, chỉ nhìn đôi dép trên chân mình rồi ngẩng người, chỉ chốc lát sau Dao Dao liền tới, bất mãn bĩu môi: “Sao cậu lại chạy tới đây? Không phải nói chơi trốn tìm sao, hại mình trốn lâu như vậy, mà cậu lại không tìm.” .

Đa Đa có lẽ nghe từ bảo mẫu câu “Miệng bé gái mà bĩu môi là có thể treo được cả một bình dầu*” Kết quả là chỉ cần nhìn thấy bé gái bĩu môi, nhóc liền không nhịn được chạm thử vào, lần này cũng vậy, khi Đa Đa đưa tay lên, cô nhóc liền thét lớn chạy đi, bên cười bên mắng: “Lưu manh!”.

(*): câu này ám chỉ bé gái mà cứ bĩu môi cao, sau này sẽ càng lấu cá.

Tiếng cười vui vẻ rộn rạo cứ thế tràn ngập căn phòng

Tư Gia Di nhìn bọn nhóc, nụ cười giả tạo dần dần biến mất, lúc móc áo khoác vào móc treo bên ngoài, cô vô lực dựa trán vào móc treo bên cạnh, cũng không dám nhắm mắt lại, chỉ sợ vừa nhắm mắt, trí nhớ sẽ vì xúc động mà ùa đến

“Tôi ghét cái kết quả này, nếu không thay đổi được, tôi tình nguyện người làm nhiệm vụ em chính là tôi.....”

“Tôi tự cấp cho em một lý do để yêu tôi”

Đỗ hai đứa trẻ ngủ xong, Tư Gia Di lái ô-tô đến trước bệnh viện, trên đường nhận được một cuộc điện thoại, là nghệ sĩ Sunny mà cô đã từng làm việc chung gọi tới, cô bé vừa mới gả ột vị phú thương hơn 50 tuổi, đầu bóng lừng, nhưng mỗi khi say rượu sẽ như hôm nay, sẽ gọi điện thoại cho Tư Gia Di..

Tư Gia Di nhắc máy, để chế độ loa ngoài, lắng nghe tiếng khóc của cô gái. Đường là do mình chọn, hậu quả sẽ phải tự mình gánh, sau khi khóc, Sunny liền đi mua hai túi xách bạch kim platin, ngày mai lại là một ngày mới.

Còn Tư Gia Di cô thì sao? Ngày mai của cô ở đâu? Sau khi khử trùng thân thể và quần áo, cô liền đi vào phòng bệnh, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đã qua 12h đêm, điều này đồng nghĩa hần đã ngủ 98 ngày.

Tư Gia Di ngồi bên cạnh giường bệnh, nắm tay hần. Đôi bàn tay hần đã từng viết và ký không biết bao nhiêu giấy tờ quyền lực, Tư Gia Di còn nhớ rõ người đàn ông này từng nói cho cô biết “Thật ra thì tôi không phải trời sinh thuận tay trái, tôi dùng tay trái, chỉ là bởi vì khi còn bé không hiểu chuyện, nghe theo lời kẻ khác mà đánh nhau bị thương nặng, thương tổn đến dây thần kinh tay phải.” Khi đó, bọn họ ngồi đưa lưng về phía bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời lúc ấy thật đẹp.

Hôm nay, đôi tay này, vô lực, tái nhợt, không chút dấu hiệu của sinh mệnh.

Tư Gia Di luồn tay vào tóc hần.

“Điều Tử Chính, biết không, buổi sáng em lại nghe một lời đánh giá về anh: Đáng tiếc, một người có đáng đáp anh tuần như vậy lại.....”

Hần không có chút phản ứng..

“Còn nữa, Dao Dao rất cuộc đã về nước, em nhận thấy, con trai mình đặc biệt thích cô bé này, nhìn thấy cô bé, nó còn vui vẻ hơn nhìn thấy em. Anh nghĩ xem, em nên vui mừng hay đau lòng đây?” .

Tư Gia Di có thể cảm giác được ngón tay của hần hơi giật giật. khi Tư Gia Di lần đầu tiên gặp phải động tác mang tính phản xạ này của hần, kích động đến mức run rẩy không thể nhấn chuông gọi bác sĩ, cuối cùng căn bản không thể đợi bác sĩ chạy tới, cô đã chạy thẳng về phía phòng làm việc của ông ta. Một khắc kia cô rất cuộc đã chảy bao nhiêu nước mắt, cô đã không còn nhớ.

Sau lại mới biết đây chỉ là một động tác phản xạ vô nghĩa, hi vọng giống như gai độc, đâm thật sâu vào buồng tim cô rồi lại phải nhổ đi, đau đớn đến mức nào? Cô cũng không muốn hồi tưởng..

Tư Gia Di cầm giữ tay của hần. Mỗi một đường cong, vết nhăn của lòng bàn tay cô đều đã thuộc lòng.

“Quá khứ như thế nào, thật và giả ra sao, em đều không để ý, hiện tại em chỉ hi vọng anh tỉnh lại, nhìn em một lần. Em không mong cầu gì hơn, thật đấy, anh mở mắt nhìn em đi, không được sao?” .

Tư Gia Di lắc đầu một cái, hoàn toàn kết thúc buổi trò chuyện lảm bảm tối nay.

“Ngày mai em lại tới thăm anh.”

Môi cô đặt vào giữa trán anh.

Lúc rạng sáng nhiệt độ rất thấp, cửa kính xe ngưng đọng một lớp sương mờ, Tư Gia Di thả chậm tốc độ xe, bật cần gạt nước, con đường này cô lái qua không dưới mấy trăm lần, vừa mới bắt đầu trên căn bản mỗi ngày đều mang theo hi vọng mà tới, thất vọng mà về, giờ đây tâm trạng đã trở nên hết sức bình tĩnh.

Điện thoại di động vang lên, Tư Gia Di nhắc máy.

Thanh đầu dây bên kia kích động đến phát run: “Bà Diêu, ông Diêu, anh ấy đã tỉnh lại!” .

Trong nháy mắt đó, đầu óc cô không còn trống rỗng, bầu trời trước mắt vốn phủ đầy sương mờ, giờ bỗng tràn ngập một màu xanh, cầm điện thoại lên đặt lại thật chặt vào bên tai, cô sợ mình nghe lầm, ngay cả âm thanh của chính cô, cô cũng không nghe rõ: “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói, ông Diêu, anh ấy.....”

Tư Gia Di chỉ nghe được tới đó, “bịch”, một tiếng vang thật lớn làm rối loạn suy nghĩ của cô. Trời mưa, đường trơn trượt, cô lại cấp bách tiếp điện thoại, xe cứ như vậy cán phải vũng sinh trên đường.

Trán Tư Gia Di đụng vào trên tay lái, bong bóng khí an toàn chọt mở ra, một hồi âm thanh lớn, nhưng Tư Gia Di lại cảm thấy chung quanh an tĩnh cực kỳ, chỉ có tiếng nói của y tá vang vọng bên tai.

Anh đã tỉnh.....

Hôn mê đi qua, Tư Gia Di cố hết sức đẩy ra cửa xe, vừa chạy thật nhanh, vừa thở ra khí trắng lẫn vào trong sương, ngưng tụ rồi lại tiêu tan trước mắt, Tư Gia Di cũng không biết mình chạy bao lâu, xa xa nhìn thấy cổng bệnh viện, cô đâu còn thời gian mà nghĩ tới hạt ngọc nước đang đọng trên mi mắt mình.

Rốt cuộc, cô đã nhìn thấy cửa kính phòng bệnh rất gần. Đáng tiếc, bóng dáng bác sĩ đứng trước giường bệnh đã chặn lại tầm mắt của cô. Tư Gia Di cuối cùng đã được thả lỏng tim mình, bác sĩ cũng chạy đến, đồng nghĩa với việc anh thật sự.....

Tư Gia Di dùng hết sức mở cửa, một khắc kia, khung cảnh trước mắt cô bỗng tối đen, tay của cô cũng không còn sức để đè xuống nắm đấm cửa, thân thể cô nhẹ nhàng ngã xuống.

Tư Gia Di có thể nghe được có người đang cùng cô nói chuyện. Nhưng rốt cuộc là mộng hay là thực, cô cũng không có cách nào phân biệt, chỉ biết cô càng muốn mở mắt, thân thể lại càng nặng. Lỡ tai ông ổng, phảng phất như cô vẫn còn đang ở tại thời điểm cán vào vũng sinh trên đường, cuối cùng, cô rốt cục nghe rõ, thật sự có người đang bên tai cô thì thầm: “Em vẫn ghét anh như vậy à? Một khi ngủ là ngủ tận bốn ngày.”

Một giây này, thân thể cô tựa hồ bị nỗi sợ hãi nuốt lấy. Sợ mình nếu không tỉnh lại, ai đó sẽ hoàn toàn rời xa cô. Lông mi trên dưới Tư Gia Di đánh nhau liên tục, rốt cuộc, “tách” một tiếng, cô mở mắt.

Ánh sáng sáng ngời dị thường làm cặp mắt cô có chút đau, cảm giác được tay của mình đang bị ai đó nắm lấy, Tư Gia Di chậm rãi cúi đầu.

Một người đàn ông, đang tựa đầu vào giường cô ngủ, Tư Gia Di nhìn đỉnh đầu của anh, nơi đó từng bị cạo tất cả tóc, giờ phút này mặc dù tóc mới đã mọc lại, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết sẹo giải phẫu.

Chẳng qua khi nhìn thấy vết sẹo quen thuộc này, Tư Gia Di đã không ngăn được tiếng khóc sùt sùi phát ra từ miệng mình, dần dần, cô khắc chế không được bật ra thành tiếng. Tay trái Tư Gia Di bị anh nắm thật chặt, theo bản năng cô dùng tay phải che miệng lại, không để cho tiếng khóc bật ra khỏi yết hầu, quấy rầy hân ngủ yên.

Nhưng thân thể cô càng ngày càng run rẩy bởi vì khóc, rốt cuộc vẫn phải quấy rầy đến anh, Tư Gia Di cảm giác được bàn tay đang giữ chặt tay cô giật giật, anh từ từ buông lỏng tay cô, đồng thời, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Thời khắc này phảng phất như dài một thế kỉ. Không người nào dám động, không người nào dám nói chuyện, hoặc giả ai nấy đều sợ đây là ảo giác.

Diêu Tử Chính đưa tay lau nước mắt cho cô, xúc cảm chân thật lan tràn từ đầu ngón tay, Diêu Tử Chính hơi cười.

“Khóc cái gì?”

Âm thanh quen thuộc phảng phất đến từ nơi xa xôi, phảng phất trở lại lần đầu tiên gặp mặt, anh nhìn tấm thẻ của cô, nhớ tên cô: “Tư, Gia, Di?”

Khi đó âm thanh của anh cũng giống như bây giờ, chậm chậm, trầm thấp, mang theo chút nghi ngờ. Khoảnh khắc anh nhớ tên cô, kiếp nạn của cô liền bắt đầu, hôm nay, ánh mắt anh vẫn phức tạp như vậy, ngẩng đầu nhìn về phía cô, điểm khác biệt duy nhất là ngài Diêu hôm nay gầy hơn rất nhiều so với khi trước.

Hơn nữa anh rõ ràng là đang cười, song, sâu trong âm thanh lại tựa như đang đè nén điều gì đó khiến anh run rẩy: “Em có thể nhào tới đánh anh, cắn anh, mắng anh tại sao lại để cho em lo lắng lâu như vậy. Nhưng không được khóc.”

Tư Gia Di cắn môi, cô như muốn cắn bật ra máu, nhưng vẫn như cũ không dám động đậy, lại không dám dời đi tầm mắt, Diêu Tử Chính vòng tay qua ôm chầm lấy cô, nhưng tứ chi anh không có sức, dù đang ngồi xe lăn, nhưng lại không có sức.

“Diêu Tử Chính.” Cô rốt cục nghẹn ngào tìm lại được âm thanh của mình.

“.....”

“Em hận anh.”

“Anh biết.” Anh nói thật bình tĩnh.

Không —— Tư Gia Di lắc đầu —— anh không biết. Anh làm sao biết những ngày đó đối với cô mà nói, đau khổ gấp trăm lần đoạn thời gian 6 năm đó như thế nào? Đó là một loại đau nhẹ và dài, không tìm được bất kỳ điểm phát tiết nào, chỉ có thể để nó làm tê cứng tim cô từng chút một.

“Cho nên anh, ngàn vạn lần, ngàn vạn lần, ngàn vạn lần không thể chết. Anh nợ em, nợ cả đời cũng không trả hết. Trước khi anh có thể trả hết được, anh phải sống thật lâu, thật tốt.”

Người đàn ông chưa từng rơi một giọt lệ, hôm nay hốc mắt anh đã đỏ bừng, nhưng anh vẫn mỉm cười nhìn cô, dốc hết sức lực toàn thân, ôm cô vào lồng ngực.

Nước mắt Tư Gia Di ầm ập rơi vào trong bộ quần áo bệnh nhân của anh, rồi thấm vào vào trong khe rãnh tim anh. Anh không có sức, không sao, đổi thành cô ôm thật chặt lấy anh là được. Anh còn có thể dịu dàng như vậy nhìn cô, còn có thể vén tóc ra sau tai cô, còn có thể hôn lên nước mắt cô, vậy còn gì quan trọng hơn.

Ngoài cửa sổ, cơn mưa đã dừng lại, ngênh đón một bầu trời trong xanh hơn bao giờ hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-gia-thanh-that>